

တကယ်တမ်းနှင့်

ရဲဝါရဲ သုတေသနမဂ္ဂ ပုံစံ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၄၃၅၀၄၁၁
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၉၆၃၀၈၁၁
ပထမအကြိမ်	- ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ မြဝတီစာစဉ်။
ဒုတိယအကြိမ်	- ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ မြစာပေ။
တတိယအကြိမ်	- ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ မြစာပေ။
စတုတ္ထအကြိမ်	- ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ မြစာပေ။
ပဉ္စမအကြိမ်	- ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ စာမွန်စာပေ။
ဆဋ္ဌမအကြိမ်	- ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ မြန်မာ့စွယ်စုံစာပေ။
သတ္တမအကြိမ်	- ၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ လွင်မော်စာပေ။
အဋ္ဌမအကြိမ်	- ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
နဝမအကြိမ်	- ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ မြတ်မီခင်စာပေ။
ဒသမအကြိမ်	- အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ်။ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ
အုပ်ရေ	- ၅၀၀
မျက်နှာပုံပုံနှိပ်	- ဦးတိုးဝင်း၊ နေလရောင်ပုံနှိပ်တိုက် ၉၆/ခ၊ ၁၁-လမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
အတွင်းပုံနှိပ်	- စွယ်တော်ပုံနှိပ်တိုက် အမှတ် (၁၄၇)၊ (၅၁) လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးကျော်စင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ ၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း	- ဇော်မောင်
တန်ဖိုး	- ၂၂၀၀ ကျပ်

၀၉၅-၈၃

ဘုန်းနိုင်၊ တက္ကသိုလ်။
 သူ့ကျွန်မခံပြီး / တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင် - ရန်ကုန်။
 ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ၊ ဒသမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ်။
 စာမျက်နှာ-၂၂၀၊ ၁၃x၂၀ စင်တီမီတာ။
 (၁) သူ့ကျွန်မခံပြီး

စကားသစ္စာ
 မှန်သောခါကား
 ဩစာလေးနက်
 ပေါ်ထိတက်၍
 ခွယ်မြက်သစ်ပင်
 ဆေးဖက်ဝင်၏။

ရှင်မဟာသီလဝံသ

သစ္စာ
 ငါ့စာဖတ်၍၊ မမြတ်တိုင်စေ
 မရှုံးစေသား၊ ဖျင်းပြေနှစ်ဖြိုက်
 တွေးစွယ်ထိုက်ရာ၊ တစ်ပိုဒ်တစေ
 တွေ့ငြားပေမူ၊ စာပေလေးကျွန်
 ငါ့ဝတ်ပွန်ပြု၊ ငါ့မွန်သမြတ်
 ငါ့အတတ်ဟု၊ စာဖတ်သူပေါ်
 ခေါင်းကိုလျှော်၍၊ ငါ့သော်ဆရာ
 မလုပ်ပါတည်း။ ။
 တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

အခန်း(၁)

ခရစ်နှစ် ၁၈၈၅ ခု၊ မေလ၏နောက်ပိုင်း မိုးသည်းထန်သော ညတစ်ည ဖြစ်သည်။

မိုးသံလေသံတို့ဖြင့် ဆူညံလျက် ဤသို့ အမှောင်မင်းမူနေသောညဝယ် ရတနာပုံနေပြည်တော်၏ အနောက်ပြင် 'ကုလားမြို့' အပါအဝင် မေယဂီရီရပ်ရှိ ဝါးကျောထုထရုံ ဝန်းကာအပ်သည့် အမိုးသုံးထပ်လည်ပေါ် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဖရန်စစ်အရေးပိုင် အင်မ်ဖရက်ဒရစ်ဟတ်စ်(M.Frederic Haas)၏ နေအိမ်ခြံဝင်းတံခါး ရှေ့၌ နွားဆွဲစီရီလှည်းတစ်စီးသည် မြင်းစီးသူရဲ ဝဲယာအခြံအရံနှင့် ရုတ်တရက် ထိုးဆိုက်လာသည်။

ရထားထက်မှ ခေါင်းနှင့်ကိုယ်ပါ ဝတ်ရုံနက်များ ခြုံလွှမ်းထားကြသော လူသုံးဦး ဆင်းလာကြသည်။ ထိုအနိတ်တွင်ပင် မိုးသံလေသံတို့အားခွင်းလျက် သိန်းငှက်အော်သံပမာ အသံတစ်ရပ်သည် စူးစူးရှရှ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ရထားထက်မှ ဆင်းလာသူသုံးဦးမှာ ခြေလှမ်းတုံ့သွားကြသည်။ သို့ရာတွင် ခြံတံခါးအတွင်းဘက်မှ လှံစွပ်တပ်သေနတ်ကိုင် အစောင့်တစ်ဦးသည် ပေါ်လာ၏။

“တန်ခမ်းပါ ကိုရင်ကျောက်လုံးရာ၊ ကိုရင်ကင်းဝတ်က အရင်မဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့ အရင်ကွေးပါရစေဦး”

အခြားတစ်ဦးက ကွမ်းဖတ်များ ထွေးထုတ်ရင်း ပြန်ကြားသည်။

“ကွေးရင်လည်း ကွေးချေပေါ့ ကိုရင်ချစ်စံနယ်၊ ကျုပ်လည်း ကွေးချင်ကွေးမပေါ့၊ ရွှေနန်းတော်ကြီးထဲ အစောင့်အနေကျတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီကုလားဖြူသံတဲလားလားအမှုထမ်းရတာ စိတ်တော့အကုန်သား၊ တို့”

ကျောက်လုံးဆိုသူကလည်း ကွမ်းတံတွေးထွေးရင်း ပြန်ပြောသဖြင့် ချစ်စံဆိုသူက “ကိုရင် နှုတ်လေးလည်း စောင့်စည်းပါ” ဟု သတိပေးသည်။

ကျောက်လုံးက တဟားဟား အော်ရယ်လျက် စကားကို ဆက်သည်။

“အမိုးရိမ်ကြီးရန်ကော ကိုရင်နယ်၊ ကျုပ်က ပူစရာမရှိတာကို ပြောတာပါ၊ ဟိုအင်္ဂလိပ်အရေးပိုင် စိန်ဘာဘီ(ST.BARBE)နဲ့ သူ့မျက်နှာဖြူခွေးကောင်တွေ ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားရဲ့ အရှိန်အစော် မခံနိုင်လို့ ပြန်ပြေးပြီးကတည်းက နေပြည်တော်မှာ မူစရာ ဘယ်သူများ ကျန်သေးသတဲ့တုံး”

“တန်ပါလေ ကိုရင်၊ ကိုရင်က ထန်းရည်လေး နည်းနည်းထွေရင် တယ်လေထွားလာတာကိုး၊ သဟာနဲ့ တောင်ပြောမြောက်ရောက်စကားတွေ မောက်မောက်မှားမှား ရှိပါ့မယ်၊ တော်ပြီ၊ ကျုပ် သွားလဲ့ချေဦးမယ်၊ နာရီစေ့ရင် နှိုးသဟာပ”

ချစ်စံက တဲအတွင်းသို့ ဝင်သွားသဖြင့် အခြားနှစ်ယောက်မှာလည်း ထလိုက်သွားသည်။ အပြင်ဘက် မီးပုံဘေးတွင် ကျောက်လုံးနှင့် အဖော်တစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့၏။

ကျောက်လုံးက ပျင်းရိဟန်နှင့် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ကောက်ကာငင်ကာ ဆိုသည်။

“မွေးမေလေး...သူ မသနားလို့၊ ရွှေသားကိုတဲ့ ထည့်လိုက်လေ၊ ဒီရေက တိုးသနဲ့ ထိုင်းနိုင်င်၊ ဒီမိုးရယ် ဒီလေတွေနဲ့ဟယ်”

“ဘယ့်နယ် ထိုင်းနိုင်င်လဲ ကိုရင်နယ်၊ ဒီတစ်ခါ ချီတော်မူရင် ရန်ကုန် ဟံသာဝတီ မဟုတ်လား”

သူ့အဖော်က ထောက်လိုက်သဖြင့် တဲအတွင်းမှ ချစ်စံ၏အသံသည် ပေါ်လာရပြန်၏။

“ကိုရင်တို့...ကိုရင်တို့၊ နှုတ်လေးများလည်း စောင့်စည်းကြပါ”

ကျောက်လုံးက ပမာမပြုဘဲ သူသန်ရာ ဆက်ပြောနေသည်။

“အေး...ဟုတ်သဟ၊ ဒီတစ်ခါ ချီတော်မူရင် ရန်ကုန် ဟံသာဝတီ၊ ဒီဘင်္ဂလားမြို့စားရဲ့ ကုလားဖြူတပ်တွေကို ပင်လယ်ထဲ မောင်းထုတ်ရမယ်၊ မွေးမေလေး သူမသနားလို့ ရွှေသားကိုတဲ့ ထည့်လိုက်တယ်”

“ထည့်လိုက်တယ်...ဟေ...ဟေ”

ဘေးမှအဖော်သည် ညာသံပေးရင်း မီးပုံဘေး ဖျာကြမ်းပေါ်သို့ အိပ်ချလိုက်သည်။ ကျောက်လုံးကသာ ဆွေးဆွေးမြဲမြဲမြဲ ဆက်ဆိုနေ၏။

“ရန်ကုန် ဟံသာဝတီ၊ ဒီမိုးရယ်...ဒီလေတွေနဲ့၊ သေပေစေ မွေးမေထည့်တယ်၊ လွမ်းပေါင်ကွယ်လေး...လွမ်းပေါင်ကွယ်လေး”

အုတ်ပေါင်နှင့် ရေစည်ကြားမှ လူနှစ်ဦးမှာ ခေါင်းပြု၍ အရိပ်အကဲကို ခတ်ကြပြန်သည်။ လက်ယာဘက်၌ လူရိပ်သူယောင် မတွေ့ကြရ။ တဲအတွင်း၌လည်း မိမိတို့ရှိရာ ဘေးတိုက်ပေး၍ ကိုယ့်တေး၌ကိုယ် ကြည်နူးနေသော ကျောက်လုံးတစ်ယောက်သာ ရှိတော့သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် မှောက်တစ်ကြိမ် လျှပ်ပြက်ပြီးလျှင်ပြီးချင်း နှစ်ဦးသားသည် ကိုက်အစိတ်ခန့်ဝေးသော သံတဲ၏ အရိပ်ဆီသို့ သွက်လက်စွာ ကူးလာခဲ့ကြပြန်သည်။

သံတဲမှာ ခြေတံရှည်ဖြစ်၍ အောက်ထပ်မှ လူတစ်ယောက် ကောင်းစွာ ရပ်နိုင်သည်။

ခြံတွင်းမှလူသည် ဗိုလ်မှူးအား မှောင်မည်းနေသော ဤအောက်ထပ် အရှေ့ထောင့်အစွန်သို့ ဦးဆောင်ခေါ်ငင်သွား၏။ တစ်နေရာသို့ရောက်သော် ရပ်လိုက်ကြပြီး ဦးဆောင်ခေါ်ငင်လာသူသည် အဆင်သင့်ထားခဲ့ဟန်တူသော ခုံငယ်တစ်ခုပေါ်တက်၍ ကြမ်းပြင်ကို မားရှည်နှင့် ကန့်လန့်ခွာလိုက်၏။ ထို့နောက် ကွာလာသော ကြမ်းပြင်အား လက်နှစ်ဖက်နှင့် မ,ပြ၏။ လူတစ်ယောက် ဝင်သာရုံအပေါက်တစ်ခုဟ,လာသည်။

“ဗိုလ်မှူး၊ ဒီခုံပေါ်တက်ပြီး ခုလိုမ,ထားပါ၊ ကျွန်တော် တက်နှင့်ပါ့မယ်၊ အပေါ်က ကျွန်တော်က ကြမ်းဆွဲမ,ထားမှ ဗိုလ်မှူး တက်ခဲ့ပါ”

ဗိုလ်မှူးက နားလည်သည့်ဟန် ခေါင်းညိတ်သည်။

မကြာမီ နှစ်ဦးစလုံး ချောမောစွာနှင့် အပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

“ပိုင်နိုင်သေသပ်လှပါပေတယ် သွေးသောက်ကြီး”

အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဗိုလ်မှူးကြီးက ဦးဆောင်ခေါ်ငင်လာသူ၏ ပခုံးပေါ်လက်တင်၍ ချီးမွမ်းသည်။

“ဒီအခန်းဟာ အရေးပိုင်ဟတ်(စ်)ရဲ့ အတွင်းအခန်းနဲ့ အနီးဆုံးပဲ၊ အပေါ်

ကနေ ဒီဘက်အဆောင်ကို သူနဲ့ သူ့လက်ထောက်တွေကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ လာခွင့်မပြုဘူး။ လာ...လာ ဗိုလ်မှူး၊ ဟိုပြတင်းနား သွားကြမယ်”

သွေးသောက်ကြီး အခေါ်ခံရသူက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ပြတင်းတစ်ခုဆီသို့ လျှောက်သွားသဖြင့် ဗိုလ်မှူးလည်း ခြေကိုဖောက်ကာ လိုက်သွားသည်။

အခန်းမှာ လေလုံသဖြင့် အပြင်မှ မိုးသံတို့ကို သဲ့သဲ့သာ ကြားရ၏။

နှစ်ဦးသား ချဉ်းကပ်လာသည့်ပြတင်း၌ တရုတ်ကပ်တံခါး တပ်ထားကာ တစ်ဖက်အတွင်းမှ ပိတ်ခန်းဆီးအထူတစ်ရပ်ချကာထား၏။ ခန်းဆီးမှလျှံကာ မီးရောင်သည် ဤမှာဘက်သို့ ပျော့ပျော့ခွင်းလာနေ၏။ သွေးသောက်ကြီးက ဓားမြှောင်နှင့် တရုတ်ကပ်ကြားမှလျှိုလျက် ခန်းဆီးအား အနည်းငယ်ရွေ့ရုံ ဆွဲပာ့ လိုက်သည်။ တစ်ဖက်အခန်းတွင်း၌မူ ဖယောင်းတိုင်ကြီးများ အရောင်ကြောင့် လင်းထိန်နေသည်။

တစ်ဖက်ခန်း၏ ကြမ်းပြင်တွင် အမွှေးထူ ကြက်သွေးရောင် ပြင်သစ်ကော်ဇောကြီး နှစ်ချပ်အား ဗဟိုတွင် ကြမ်းပြင်ပေါ်အောင်ခွာလျက် ခင်းထားသည်။ အခန်းတွင်းသို့ဝင်ရာ တံခါးမကြီး၌ အစိမ်းရင့်ရောင် ကတ္တီပါခန်းဆီးကြီးတစ်ခုရှိ၏။ ဖြူစင်သော နံရံများတွင် ရွှေရောင်တောက်နေသော ဖယောင်းတိုင်စိုက်အခံတိုင်များ ကပ်ချိတ်ထား၏။ နံရံကပ်တိုင်တွင် 'ငွေပန်းကွပ် ပြောင်းတိုသေနတ်များအား လည်း အလှချိတ်ထားသေး၏။ ဤမှာဘက်ခန်းမှ ချောင်းကြည့်နေသူများ၏ လက်ဝဲဘက်ရှိ နံရံဗဟို၌မူ ခုံညားသော မျက်နှာဖြူကြီးတစ်ဦး၏ ရွှေပေါင်ကွပ်ထားသည့် ပန်းချီကားတစ်ချပ် ရှိ၏။ ပန်းချီကား၏ အောက်ခြေတွင် အနောက်နိုင်ငံသုံး ဆွီ(ဒ်)ခေါ် ဓားရှည်နှစ်လက်ကို အိမ်မှထုတ်၍ ကြက်ခြေခတ် တန်ဆာဆင်ကပ်တွယ်ထားသည်။

ပန်းချီကား၏ အောက်တည့်တည့်တွင် ကြမ်းဝယ် အဝတ်အုပ် ကုလားထိုင်ကြီးနှစ်လုံး ရင်ပေါင်တန်းလျက်ရှိရာ ၎င်းတို့ထက်၌ ထိုင်နေကြသူ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ လက်ယာဘက်တွင် ထိုင်နေသူမှာ ဆိတ်မှတ်ဆိတ်မှေးချွန်၊ ကော့ပျံသော နှုတ်ခမ်းမွှေး၊ ခုံညားသော်လည်း ပြုံးချိုသော မျက်နှာသွယ်သွယ်နှင့် အညိုရောင် သိုးဆောင်းဝတ်စုံ ဆင်ယင်ထားသည့် ပြင်သစ်အရေးပိုင်မင်းကိုယ်တိုင် ဖြစ်သည်။ ၎င်း၏ လက်ဝဲဘက်တွင် ထိုင်နေသူမှာ ငိုအင်္ကျီကိုယ်ကြပ် ရွှေဖလားရောင် တောင်ရှည်အချိတ်ပုဆိုးနှင့် အသက်လေးဆယ်ခန့် မြန်မာလူမျိုးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်မှာ အရပ်ပြတ်ပြတ် တောင်တင်းခိုင်မာသော

ကိုယ်ထည်ရှိ၍ ဟန်ပန်မှာ အမိန့်ပေးလေ့ရှိသူတစ်ဦး၏ မြင်ရုံနှင့် ခုံကြောက်ရှိသေဖွယ် သဏ္ဍာန်ပေါ်နေ၏။

ဤအခိုက်တွင်မူ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်မှာ ရှေ့သို့ အတန်ကိုယ်ညွတ်စောင်းလျက် ကြမ်းပြင်တွင် ဖုံတစ်ခုစီထက် ဒူးယှက်ထိုင်နေသူလူနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးအား တစ်စုံတစ်ခု လှမ်းမေးနေဆဲဖြစ်သဖြင့် မျက်နှာအား ဤဘက်ခန်းမှ ချောင်းကြည့်နေသူများသည် တိုက်ရိုက်မမြင်ရ။ သို့ရာတွင် လည်ကုတ်ပေါ်တွင်မူ ဆေးနှင့် ထိုးနှံထားသော နဂါးရုပ်ကြီးကို ထင်ရှားစွာ တွေ့နိုင်သည်။

ဗိုလ်မှူးနှင့် သွေးသောက်ကြီးမှာ တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦး လှည့်ကြည့်မိကြသည်။ သွေးသောက်ကြီးက သူ၏လည်ကုတ်ကို သူပြန်စမ်းပြရင်း မျက်လုံးများသည် ဗိုလ်မှူး၏ လည်ကုတ်ဆီ ရောက်သွားသည်။ ဗိုလ်မှူး၏ လည်ကုတ်တွင်လည်း နဂါးရုပ် ရှိနေ၏။

“လှေသင်းအတွင်းဝန်မင်း ကိုယ်တော်တိုင်ပါလား”

ဗိုလ်မှူး၏ပါးစပ်မှ တိုးတိုးထွက်လာသည်။ သွေးသောက်ကြီးမှာမူ သိသိသာသာ တုန်လှုပ်သွားသည်။ ထိုအခိုက်တွင် အတွင်းဝန်မင်းမှာ တည့်တည့်ပြန်ထိုင်လိုက်သဖြင့် ၎င်း၏သိန်းငှက်မျက်နှာကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သွေးသောက်ကြီးမှာ ကျောတစ်လျှောက်၌ စိန်ချမ်းသွားသည်။ လှေသင်းအတွင်းဝန်မင်းဆိုလျှင် ရွှေနန်းတော်ကြီးတစ်ခုလုံး ဓားအထက်ဆုံး၊ အခက်ထန်ဆုံး။ သီပေါဘုရင်၏ အယုတ်ဆုံး စစ်သူကြီးတစ်ပါးအဖြစ် သွေးသောက်ကြီးမှာ သိပြီးဖြစ်ပါ၏။

အတွင်းဝန်မင်းသည် အရေးပိုင်ဟတ်(စ်)၏ မျက်လုံးများအား တည့်တည့် ရင်ဆိုင်လျက် စကားစပြောသည်။ စကားသံမှာ လူသဏ္ဍာန်ကဲ့သို့ မာကျောစူးရှပေသည်။

“ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သင်၏သံတံသို့ အချိန်မဲ့ ထွက်လာခဲ့သည်ကိုထောက်၍ ယခုပြောအပ်မည့်စကားသည် လွှတ်တော်တွင်း၌ပင် ရုတ်တရက် မပေါက်ကြားအပ်သည်ကို သိပါလေ။ ဤအရေးကြီးသော စကားရပ်ကို ကျွန်ုပ်မဖွင့်ဟမီ ကျွန်ုပ်သိလိုချက်တို့အား မေးပါအံ့။ သံကြီးတမန်ကြီး ပီသစွာ ချစ်ကြည်သော မဟာမိတ်၏ ကျင့်ဝတ်နှင့်အညီ တော်တည့်မှန်ကန်စွာ ဖြေပါလေ”

အတွင်းဝန်မင်း စကားဆုံးသောအခါ ကော်ဇောထက် ဖုံဝယ် ထိုင်နေသူတစ်ဦးသည် ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် စကားပြန်သည်။

သွေးသောက်ကြီးက ဗိုလ်မှူးအား အသာလက်တံ့၍ စကားပြန်လုပ်သူအား

ညွှန်ပြသည်။ ထိုသူမှာ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် ပွေးမျက်လုံးနှင့် ကောက်သောနှာတံ၊ မောက်သောနဖူး ရှိသည်။

“ဒီလူကို သိပ်မသင်္ကာချင်ဘူး ဗိုလ်မှူး၊ သံတဲကိုလည်း မကြာခဏလား၊ ပိုင်အရက်ချို သောက်လေ့ရှိတယ်၊ ဘွန်ဘွိုင်စင်(Bon Voisin)လို ဖရန်စစ်လူလည်တွေနဲ့ လည်း သိပ်တွဲတယ်”

ဗိုလ်မှူးက အသာခေါင်းညိတ်လျက် စကားပြန်မှတစ်ဆင့် အတွင်းဝန်မင်းနှင့် ပြင်သစ်အရေးပိုင်တို့၏ အပြန်အလှန် ပြောဆိုချက်ကို စူးစိုက်စွာ နားထောင်နေသည်။

ဟတ်(စ်)သည် ကိုယ်ကို အနည်းငယ်စောင်း၍ ရှေ့သို့ ယဉ်ကျေးရိုက်ခွါစွာ ညွတ်ရင်း ပြန်ကြားသည်။

“အတွင်းဝန်မင်းဘုရားကြီးကိုယ်တော်တိုင် ကြွရောက်လာခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ များစွာဂုဏ်ယူမိပါသည်။ အမေးကိုဖြေရသော် ကျွန်ုပ်တို့ ဖရန်စစ်တိုင်းကြီးသည် အိမ်နီးချင်း လက်နက်နိုင်ငံကြီးဖြစ်သော အင်္ဂလန်ကျွန်း၏ အပြိုအပြင်ကိုခံ၍ အင်းဝရွှေနန်းရှင် ဘုန်းတော်ကြီးဘုရား၏ အကျိုးတော်ကို ထမ်းရွက်ရန် ရွှေလမ်း ငွေလမ်း ခင်းခဲ့သည်ကို မင်းဘုရားကြီး အသိပင်၊ မေးလိုသည်ကို အမိန့်ရှိပါ၊ ကျွန်ုပ် သိသမျှ အရေးပိုင်သမျှ ဖြေကြားပါမည်”

လှေသင်းအတွင်းဝန်မင်း၏ မျက်နှာမှာ ပိုမိုတည်ကြည်သွားလျက် ပြင်သစ်အရေးပိုင်၏ မျက်နှာမှတစ်ဆင့် စိတ်အား အကဲခတ်သည့်ဟန် အေးစက်စွာ စိုက်ကြည့်လျက် တိုတောင်းသော မေးခွန်းတစ်ရပ်ကို ပြုသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့၏ အကြည်တော်၊ သင်တို့တိုင်းကြီး၏ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး အင်(မ်)ဂျူးလီး(စ်)ဖယ်ရီ(M.Jules Ferry)အရာမှ ကျသွားပြီဆိုသည်မှာ မှန်ပါသလော”

“မှန်ပါသည် အတွင်းဝန်မင်း”

“ဤသို့ဖြစ်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်နိုင်ငံ၏ရေးရာတို့မှာ အင်(မ်)ဂျူးလီး(စ်)ဖယ်ရီလက်ထက်စဉ်က ဆွေးနွေးတိုင်ပင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်၌ အင်(မ်)ဂျူးလီး(စ်)ဖယ်ရီမှာ ထောင်အကျဉ်း၌ သေခြင်းကို ငုံ့လင့်နေတော့မည်။ အဘယ်သူသည် ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့ဆောင်ဖွယ်ရှိသည်တို့ကို အားပေးထောက်ပံ့ပါမည်နည်း”

အရှေ့တိုင်းသားပီပီသာ တွေးတတ်၍ ကမ္ဘာ့ရေးရာဗဟုသုတ နည်းသေးသော အတွင်းဝန်မင်း၏အဖြစ်ကို ရိပ်မိသဖြင့် ဟတ်(စ်)၏ မျက်နှာမှာ မသိမသာ ပြုံးယောင်ယောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဤအတွက်မူ စိုးရိမ်ခြင်း မရှိစေလိုပါ၊ အင်(မ်)ဂျူးလီး(စ်)ဖယ်ရီမှာ အကျဉ်းလည်း မကျပါ၊ သေခြင်းကိုလည်း ငုံ့လင့်မနေပါ၊ အရာမှကျခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ၊ လွှတ်တော်၌ မဲအများနှင့် ထောက်ခံမှု မရသဖြင့် အစိုးရအဖွဲ့ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်”

ဤသို့ ဟတ်(စ်)၏ ဖြေကြားချက်ကို စကားပြန်မှတစ်ဆင့် သိရသောအခါ အတွင်းဝန်မင်း၏ မျက်မှောင်မှာ နားမလည်သယောင် ကြွတ်သွားသည်။ ထို့နောက်...

“ဘယ့်နှယ် အကျဉ်းမချဘူး ဟုတ်စ၊ အရာချ အပြစ်ရသူကို မသုတ်သင်ပစ်ရန် ရန်စွယ်ဘယ်အေးမလဲ၊ သင်တို့ သမ္မတမင်းက တယ်ညှီဖျင်းသကိုး”

ဟု မိမိကိုယ်ကိုပြောဟန် ညည်းညူလိုက်သည်။

ဟတ်(စ်)ကသာ ဆက်ရှင်းပြ၏။

“ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံရဲ့ အုပ်ချုပ်ပုံစနစ်အရ အစိုးရအဖွဲ့ ပြောင်းလဲပေမဲ့ အစိုးရသစ်ဟာ အစိုးရဟောင်းရဲ့ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ကတိခံခံချက်တွေကို လိုက်နာရမိပါ။ သို့ဖြစ်ပါ၍ အင်(မ်)ဂျူးလီး(စ်)ဖယ်ရီ မရှိတော့ပေမဲ့ ဖရန်စစ်နိုင်ငံဟာ အင်းဝရွှေနန်းတော်နဲ့ ထားဆိုခဲ့တဲ့ ကတိကို ဆက်လက်အကောင်အထည်ဖော်ပါလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လိုသက်သေခံ အထောက်အထား ပြမလဲ”

ဟတ်(စ်)သည် မည်သူ့အားမျှ ယုံကြည်ဟန် မပေါ်သော အရှေ့တိုင်းသား နန်းတွင်းအရာရှိအား တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

လှေသင်းအတွင်းဝန်မင်းကသာ ဆက်လက်အမိန့်ရှိသည်။

“အသင်ကသာ ဤသို့ဆိုသည်၊ ကျွန်ုပ်တို့ သိရသမျှမှာ ပါရစ်မြို့တော်ရှိ အင်္ဂလိပ် ကုလားဖြူသံအမတ် လော့ဒ်လိုင်ယွန်(Lord Lyons)ဟာ ဘီလပ်ဘုရင်မအမိန့်နဲ့ ဖရန်စစ်နဲ့ မြန်မာအစီအစဉ် ဖျက်ပစ်အောင် တင်းတင်းကြပ်ကြပ် တောင်းဆိုလို အင်(မ်)ဂျူးလီး(စ်)ဖယ်ရီတောင် အသင့်အတင့် လျှော့ပေးခဲ့ရတယ်ဆို မဟုတ်လား”

“ဤအချက်ကို ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ ဖြေရှင်းနိုင်ပါသည်။ ဖရန်စစ်နှင့် မြန်မာနိုင်ငံတို့၏ ဆက်သွယ်ရေးအစစ်အမှန်ကို အထူးလျှို့ဝှက်ထားသည်ကို ဝန်မင်းအသိပင် မဟုတ်ပါလော။ လော့ဒ်လိုင်ယွန်အား ဝန်ကြီးမင်းဖယ်ရီက အလျှော့ပေးခဲ့သည်ဆိုခြင်းမှာလည်း မမှန်ပါ။ ဖရန်စစ်တိုင်းနှင့် အင်းဝရွှေနန်းတော်တို့ စစ်ရေးစာချုပ် ပြုလုပ်သော် အင်္ဂလိပ်အစိုးရအနေနှင့် အင်အားကို အသုံးပြုကာ တားဆီးတန်တားဆီးမည်ဟု လော့ဒ်လိုင်ယွန်သည် ခြိမ်းခြောက်လာသဖြင့် ရာဇပရိယာယ်အဖြစ် ဝန်ကြီးဖယ်ရီသည် ဖရန်စစ်တိုင်းသည် အင်းဝရွှေနန်းအား မည်သည့်စစ်ရေး အကူ

အညီမှ ပေးမည်မဟုတ် ပြန်ကြားခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုပြန်ကြား ချက်ပြုသည့်နေ့တွင်ပင် တုံ့ကင်ပြည်မှတစ်ဆင့် ရတနာပုံနေပြည်တော်သို့ လက်နက် ခဲယမ်းများ ပို့ရေးအစီအစဉ် အကြောင်းကြားစာကို ဝန်ကြီးဖယ်ရီသည် ပါရစ်မြို့ မြန်မာသံအဖွဲ့လက်သို့ အပ်ခဲ့သည်မှာ ရွှေနန်းတော်သို့ရောက်ပြီ ထင်ပါသည်။”

ဟတ်(စ်)သည် မုတ်ဆိတ်မွေးအား အသာပွတ်၍ အတွင်းဝန်မင်းထံမှ အဖြေကို တောင်းသည့်ဟန် ဦးခေါင်းကို ညင်သာစွာ ရှေ့သို့တစ်ချက်ညွတ်လိုက်၏။

“စာရောက်သည်မှာ မှန်ပါသည်။ သို့ရာတွင် စာ၌ဆိုသော လက်နက်ခဲယမ်း မီးကျောက်များပို့ရေး အစီအစဉ်မှာ ယနေ့တိုင် အကောင်အထည် မပေါ်သေး။”

“အကောင်အထည် ပေါ်ပါစေမည်။ ယခုလောလောဆယ်မူ တုံ့ကင်၌ ကျွန်ုပ်တို့ရင်ဆိုင်နေရသော အရေးအခင်းမှာလည်း မပြီးပြတ်သေး။ တရုတ်ဘုရင် ဧကရာဇ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ အာနန်ပြည်အရေးကြောင့် ပွားခဲ့သော စစ်မီးမှာလည်း မငြိမ်း သတ်သေး။ ဤအရေးများ ပြီးပြတ်သော် ဝန်ကြီးဖယ်ရီ စာပါအတိုင်း မတိမ်းမသွေ ဖြစ်ပါစေမည်။ ဝန်ကြီးဖယ်ရီ၏ အစိုးရသည် လွန်ခဲ့သော မတ်လမှ နှုတ်ထွက်ခဲ့ရသည်။ နှစ်လကြာမြင့်သော ဤမေလတွင် အဆိုပါစာပါ အချက်အလက်တို့အား ဆောင်ရွက်စီမံ ရန် ရတနာပုံနေပြည်တော်သို့ ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိလာခြင်းသည်ပင် ဖရန်စစ်နိုင်ငံသည် အင်းဝရွှေနန်းနှင့် ပတ်သက်၍ သဘောထားမပြောင်းလဲကြောင်း လုံလောက်သော သက်သေဟု ကျွန်ုပ် ယူဆပါသည်။

အတွင်းဝန်မင်းသည် မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြွတ်လျက် နဖူးအရစ်များ ပေါ်လာသည့်တိုင်အောင် တွေဝေစဉ်းစားနေသည်။ ထို့နောက် ကော်ဇောပေါ်မှ ပုဂ္ဂိုလ် နှစ်ဦးထံသို့ မျက်လုံးများမှာ ရောက်သွားသည်။ စကားပြန်လုပ်သူက မသိမသာ ခေါင်းကိုညိတ်ပြသည်။

အတွင်းဝန်မင်း၏ မျက်နှာမှာ ပြန်လည်ကြည်လင်လာ၍ ဟတ်(စ်)အား အဓိပ္ပာယ်ပါစွာ ကြည့်လျက်ဆို၏။

“ဤမျှရှင်းပြသည်ကို ကျေနပ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ ဆောင်ရွက်ရန် ရှိသည်တို့အား ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားထံ အမိန့်ခံယူ၍ မကြာမီ ပြန်ကြားပါမည်။”

လှေသင်းအတွင်းဝန်မင်းသည် စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုင်ရာမှ ထသည်။ သို့ရာတွင် အရေးပိုင်ဟတ်(စ်)သည် ပျာပျာသလဲ ထိုင်ရာမှ သူပါထရင်း တားဆီးသည်။

“လောတော်မူပါနဲ့ ဝန်မင်း၊ မြင့်မြတ်သော ရွှေနန်းတော်မှ ဝန်မင်းများ ကြွရောက်ခိုက်မှာ ကျွန်ုပ် ဧည့်ဝတ်ပြုပါရစေ။ တစ်ဖက်ခန်းမှာ စားကောင်းသောက်ဖွယ်

တို့နှင့် ပါရစ်မြို့မှ နောက်ဆုံးရောက်ရှိလာသော အလွန်ဆေးဘက်ဝင်သည့် ဝိုင်အရက် ချိုများ ပြင်ဆင်ထားသည်။ ကြွတော်မူပါ။”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဟတ်(စ်)သည် တံခါးပေါက်ဝရှိ ကတ္တီပါခန်းဆီးအား ကိုယ်တိုင်မလျက် လမ်းပေးဖိတ်ခေါ်သည်။

မကြာမီပင် အခန်းမှာ လူသူမဲ့၍ တိတ်ဆိတ်စွာ ကျန်ခဲ့၏။

ဖြစ်ဟန်တူသူ မျက်နှာဖြူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ မရေးမနှောင်းပင် ကတ္တီပါတပ် တံခါးမှ စောစောက စကားပြန်လုပ်သူသည် ပြန်ဝင်လာ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ စာရေးတော်ကြီး၊ ဒီညလာတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

မျက်နှာဖြူက ဆီးမေးသည်။

“တိုးတိုး မွန်ဆီယာ၊ ကောင်းသောအဓိပ္ပာယ်ပါပဲ၊ မြန်မာဘက်က လိုက်လျောမှုတွေ အမိန့်မချမီ လာစုံစမ်းတဲ့သဘောပဲ”

နှစ်ဦးမှာ ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ပြောဆိုနေကြခြင်းဖြစ်ရာ သွေးသောက်ကြီးမှာ ဘာမျှနားလည်ဟန်မပေါ်။ ပြင်သစ်ဘာသာတတ်ဟန်ရှိသော ဗိုလ်မှူးကသာ အသက် မရှူဘဲ ငြိမ်နားစွင့်နေသည်။

“သူ ကျေနပ်ပုံရရဲ့လား”

“ကျေနပ်ပါတယ်၊ သူကျေနပ်ရင် တိုင်တားမင်းကြီးလည်း ကျေနပ်တာပဲ၊ ရွှေနန်းရှင်ဘုရားနဲ့ ထိပ်စုမြတ်စွာဘုရားလည်း ကျေနပ်ရမှာပဲ၊ ဒီလာရတာက ရွှေနန်းတော် ထဲမှာ စကားကုန်ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကင်းဝန်မင်းကြီးက ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီအဘိုးကြီးက အင်္ဂလိပ်ဘက် ယိုင်ချင်သလိုလို”

“ကျုပ်တို့ တောင်းတာတွေကော ဘယ့်နှယ်လဲ”

“အို...ရမယ်၊ စိတ်ချ”

“ဘာတွေ ရမှာလဲ”

“အကုန်ပေါ့၊ နေပြည်တော်မှာ ပြင်သစ်ဘက်တိုက်ဖွင့်ခွင့်ရမယ်၊ ဘုရင်ပိုင် လုပ်ငန်းတွေလည်း ပြင်သစ်ကိုလွှဲပေးမယ်၊ စာတိုက်လုပ်ငန်းလည်း ရမှာပဲ၊ မြစ်စဉ် တစ်လျှောက် မီးသင်္ဘောပြေးခွင့်လည်း ပေးမယ်၊ မန္တလေးနဲ့ တောင်ငူလည်း ရထား လမ်း ဖောက်ရမယ်၊ ငွေတော့ ခင်ဗျားတို့နိုက်ပေါ့၊ တုံကင်နဲ့ဒီ ကုန်းလမ်းဖွင့်လည်း ခွင့်ပြုရမှာပဲ၊ အရေးအကြီးဆုံးက မိုးကုတ်နဲ့ ကျုပ်ပြင်က ပတ္တမြားတွင်းတွေတောင် တူးဖော်ခွင့်ပေးမယ်၊ ကဲ...ဘာကုန်သေးလဲ”

မျက်နှာဖြူက ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ ရွှေဒဂါးထည့် ကတ္တီပါအိတ်တစ်ခု ကို ထိုသူအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် အောက်ထပ်မှ ကျောက်လုံး၏ ဟစ်အော်ခေါ်သံ ကြားရသည်။

“သွေးသောက်မင်း ဦးမြတ်ကျော်၊ ဗျို...သွေးသောက်မင်း၊ ဘယ်ဆီ ရောက်နေပါသလဲ”

နှစ်ဦးသားမှာ အခြေမပျက် ပြန်ဆင်းရန်သာ ရှိတော့သည်။ သို့ရာတွင် မမျှော်လင့်သောအဖြစ်တစ်ရပ်က ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

အခန်း(၂)

ဤမှာဘက်မှ ချောင်းမြောင်းနားထောင်နေသူနှစ်ဦးအတွက်မှာလည်း ဤကိစ္စမှာ ပြီးပြတ်သွားသကဲ့သို့ ရှိသည်။

“ကြားရတာတော့ အစုံပါပဲ ဗိုလ်မှူး”

သွေးသောက်ကြီးက တရုတ်ကပ်မှ မျက်နှာကိုခွာရင်း ပြောသည်။

ဗိုလ်မှူးကမူ အတွေးနက်နေဟန်နှင့် ရုတ်တရက် စကားမပြန်ချေ။

“ကြံ့တန်း မေးပါရစေ ဗိုလ်မှူး၊ ကိုယ်တော်လေးဆီက ဘာများအမှာတော် ရသေးလဲ”

ဗိုလ်မှူးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်သည်။

“အင်း...ဟိုတစ်ခါက ကိုယ်တော်လေး ရန်ကုန်ကို တိတ်တဆိတ်ကြွလာ ပြီး ပြန်သွားရကတည်းက ဘာမှတိုက်ရိုက် အမှာတော် မဆိုက်သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့”

လေသံနှင့် ပြောနေရာမှ ဗိုလ်မှူးသည် ချက်ချင်းရပ်သွားသည်။ ကြမ်းပြင်မှာ

အနည်းငယ် လှုပ်သွားကာ တစ်ဖက်ခန်းမှ ခြေသံပြန်ကြားရသည်။

နှစ်ဦးသားမှာ တရုတ်ကပ်ဆီ ပြန်ခေါင်းရောက်သွား၍ ခန်းဆီးကို အသာ ဖယ်၍ ကြည့်မိကြပြန်သည်။

တစ်ဖက်ခန်း၌ နံရံလျှိုငှက် တံခါးတစ်ချပ်မှ ဟတ်(စ်)၏ လက်ထောက်

စကားပြန်လုပ်သူက *ကဲ...မွန်စီယာ သွားမယ်၊ အခင်းလေး ထွက်ချင် ယောင် ဆောင်လာခဲ့ရတာ၊ ကြာရင် ရိပ်မိနေဦးမယ်* ဟုဆိုကာ ပြန်ရန်ပြင်သည်။

ပြင်သစ်အရာရှိမှာ စကားမပြန်ဘဲ မိမိ၏ ခြေထောက်ဆီ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ လွှာဖိနပ်အပါးသာ စီးထား၍ ကော်ဇောလွတ်ရာတွင် ရပ်နေသော ခြေထောက်မှာ ရေတို့ဖြင့် ရွဲနေသည်။ အရာရှိ၏ မျက်လုံးမှာ ထူးဆန်းစွာ ကြမ်းပြင်တစ်လျှောက် စီးလာနေသော ရေများဆီ ရောက်လာ၏။ ရေစီးကြောင်းမှာ တစ်ဖက်ခန်း တရုတ်ကပ် တပ် တံခါးရှိရာမှ လာသည်။

တစ်ဖက်ခန်းမှ ချောင်းကြည့်နေသူ သွေးသောက်ကြီးမှာလည်း ဆွဲထား သော ခန်းဆီးစကို လျင်မြန်စွာ လွှတ်ချပစ်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် နောက်ကျသွားပေ ပြီ။ မျက်စိလျှင်သော ပြင်သစ်အရာရှိသည် ခန်းဆီး၏ လှုပ်ရှားမှုကို သေချာစွာ မြင်လိုက်ရသည့်ခဏ၌ ကတ္တီပါခန်းဆီးတပ်တံခါးမှ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးထွက်ကာ အောက်ထပ်ရှိ အစောင့်များအား အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသည်။

သွေးသောက်ကြီးနှင့် ဗိုလ်မှူးတို့မှာလည်း လျင်မြန်လှသည်။

အခြေအနေကို ရိပ်မိလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နှစ်ဦးသားသည် ဆုတ် ဆိုင်းတွေဝေမနေတော့ဘဲ လာလမ်းကြမ်းပေါက်ဆီ လွှားခနဲ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ ကြမ်းပေါက်မှ ဒရောသောပါး ဆင်းခဲ့စဉ် ဗိုလ်မှူးသည် မိုးရေကြောင့် ရွဲရွဲနေသော အဝတ်များကိုမေ့၍ တံခါးပေါက်အနီး တစ်နေရာတည်းတွင် ကြာရှည်စွာ ရပ်နေမိသည့် မိမိ၏ ပေါ့လျော့မှုကို မိမိအပြစ်တင်မိသေးသည်။

မှောင်မည်းသောအောက်ထပ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဗိုလ်မှူးသည် ဓားအိမ်မှ ဓားရှည်ကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည်။ သွေးသောက်ကြီးမှာလည်း မိမိဓားကို ထုတ်ပြီးဖြစ်နေသည်။

“ကဲ...သွေးသောက်ကြီး၊ မထူးပြီ၊ မနေရစ်နှင့်”

တိုတောင်းစွာသော အမိန့်တစ်ချက်ပေးလျက် ဗိုလ်မှူးသည် အရိပ်အခြည် တစ်ချက်ငဲ့ကာ အောက်ထပ်မှောင်ရိပ်မှ ရဲတင်းစွာပင် အပြင်သို့ ထွက်လိုက်၏။

ထိုအနီကံတွင်ပင် လက်ဝဲဘက်မှ လှံစွဲအစောင့်စစ်သားတစ်ဦးသည် အော်ဟစ်ပြေးလာရင်း ဗိုလ်မှူး၏ရင်ဆီသို့ လှံရှည်နှင့် အားကုန်ဆောင်ထိုးလိုက်သည်။ လျင်မြန်သော ဗိုလ်မှူးသည် ရုတ်တရက်ညာခြေကို နောက်ဆုတ်၍ ကိုယ်ကိုစောင်း ပေးလိုက်သဖြင့် လှံသွားသည် ရင်အုံမှ ပွတ်သီဖြတ်သွားခဲ့ကာ ညာလက်မှ ဓားရှည်ဦး သည် အားလွန်လာသည့်အစောင့်၏ ရင်ဘတ်တွင်းသို့ စူးမြုပ်ဝင်သွား၏။ လှံမှာလည်း ဗိုလ်မှူး၏ ဘယ်လက်ဝယ် ဆုပ်ယူထားပြီး ဖြစ်နေသည်။

ဓားချက်မိသွားသော အစောင့်၏ အော်သံကြောင့် လက်ယာဘက်မှ အစောင့် သုံးဦးသည် ပြေးပေါ်လာ၏။ သို့ရာတွင် မှောင်ရိပ်ခို၍ အသင့်စောင့်နေသော သွေးသောက် ကြီး၏ ဓားချက်များကြောင့် သုံးယောက်မှာ ခဏတွင်း မြေပေါ်သို့ လဲကျကုန်သည်။

လက်ဝဲဘက်မှ ထပ်ပြေးလာသော အစောင့်များဆီသို့ ဗိုလ်မှူးသည် လှံကို ပစ်လွှတ်လိုက်ပြီး ၎င်းတို့အသိုက်ထဲမှ အော်သံတစ်ချက် ပေါ်လိုက်သည့်အနီကံတွင်ပင် ပေါ့ပါးစွာ ခုန်လွှားလျက် စောစောက အုတ်ရေကန်ဘေးသို့ ရောက်သွားသည်။ သွေးသောက်ကြီးမှာလည်း အနားမှ ကပ်ပါလာသည်။

နှစ်ဦးသားမှာ အုတ်ပေါင်ဘေး ကပ်ဝပ်လိုက်သည်မှာ အချိန်မီပင် ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ ထိုခဏတွင်ပင် သေနတ်သံတစ်ချက်ပေါ်လာပြီး အုတ်ပေါင်ထက်မှ ကပ်လျက် ကျည်ဆန်သည် ဖြတ်ပြေးသောကြောင့်တည်း။

ကန်ပေါင်ကွယ်မှ ဗိုလ်မှူးသည် ပြောင်းတိုသေနတ်ကိုထုတ်၍ တစ်ချက် ပြန်ပစ်သည်။

ဤသို့ မမျှော်လင့်သော သေနတ်သံကြားရသဖြင့် လိုက်လာကြသော အစောင့်များ ရုတ်တရက် အရှိန်တန်သွားသည်မှာ နှစ်ဦးအတွက် အခွင့်ကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

ဤနေရာမှ ခြံစည်းရိုးမှာ ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်သာ ဝေးသည်။ ဗိုလ်မှူးနှင့် သွေးသောက်ကြီးသည် မြားပစ်လိုက်တီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်ကာ ခြံစည်းရိုးအား လွှားခနဲ ခုန်ထွက်ပြေးကြသည်။ နောက်မှကပ်လိုက်လာသော လှံသွားများမှာ ခြံစည်းရိုး တွင် တန်းလန်းစိုက်ကျန်ရစ်သည်။ ခြံဝင်းတံခါးရှိရာမှ သေနတ်သံများလည်း ပေါ်လာ သည်။

သွေးသောက်ကြီးနှင့် ဗိုလ်မှူးမှာ အပြင်ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မှောင်ရိပ်နှင့် သစ်ပင်များကိုကွယ်၍ ကွေ့ရှောင်ပုန်းရင်း ပြုလမ်းထောင့် မန်ကျည်းပင် ကြီးများအရိပ်သို့ ရောက်လာကြ၏။ မန်ကျည်းပင်ရိပ်မှ လူတစ်ဦးသည် မြင်းနှစ်စီးအား ဇက်ကြီးများကိုဆွဲလျက် အဆင်သင့် ကြိုလင့်သည်။

မကြာမီ ဗိုလ်မှူးနှင့် သွေးသောက်ကြီးမှာ မြင်းတစ်စီး၊ စောင့်ကြိုသူမှာ မြင်းတစ်စီးနှင့် မှောင်ထဲတွင် အရှေ့ဘက်သို့ အပြင်းစိုင်းနှင့်ပြေးကြသည်။

သံတဲအတွင်း၌မူ လှုပ်ရှားကျန်ရစ်၏။ ထိုအချိန်တွင် သံမှူးဟတ်(စ်)နှင့် တကွ ဧည့်သည်တော်များပါ သံတဲ၏ ဥပစာတွင် ရပ်နေကြပေပြီ။

“ဘာကြောင့် ဝင်းတံခါးကြီးကို ပိတ်ထားရသလဲ၊ မြင်းသည်တွေကို ဖွင့်လွှတ်လိုက်ခိုင်းပါ”

အပြင်ဘက်မှောင်တွင်းမှ မြင်းခွာသံများ ကြားလျှင်ကြားချင်း လှေသင်း အတွင်းဝန်မင်းသည် ကြံရာမရ ဖြစ်နေပုံပေါ်သည့် သံမျိုးအား ပြတ်သားတည်ငြိမ်စွာ အမိန့်ပေးသည်။ ထိုအခါကျမှ သံမျိုးသည် လှုပ်ရှားလာကာ မိမိ၏လက်ထောက်ကို တစ်ဆင့် အမိန့်ပေးသည်။

အတွင်းဝန်မင်းသည် အနီးရှိ မိမိနောက်ပါ မြန်မာအရာရှိအားလည်း လှည့် အမိန့်ပေးသည်။

“သွား... ဗိုလ်ကျော်ခေါင်၊ မြင်းနွီးဆောင်လိုက်၊ ကင်းတွေအားလုံးဆင့်ဆို၊ ပြင်မြို့ရိုး အဝင်အထွက်တွေ အစည်းအကြပ် ရှိပေစေ၊ အရှင်မိအောင်ဖမ်း၊ မိမိတာဝန်မှ လွတ်သူ တာဝန်ခံ သေဒဏ်ပြန်စေ”

မြန်မာအရာရှိမှာ လက်အုပ်ချီ ဦးတစ်ချက်ညွတ်လျက် သွက်လက်စွာ သံတံပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။ မကြာမီပင် သံတံအတွင်းမှ မြင်းရှစ်စီး အပြင်းမောင်းနှင် ထွက်သွား၏။

“ဘယ့်နှယ်ထင်ပါသလဲ ဝန်မင်း၊ အင်္ဂလိပ်သူလျှို့များပင်လော”
သံမျိုးက စုံစမ်းသည်။ စကားပြန်လုပ်သူမှာ သဘောတူဟန် ခေါင်း တဆတ်ဆတ် ညှိတ်နေသည်။

အတွင်းဝန်မင်းသည် စဉ်းစားတွေးခေါ်နေရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းကိုခါ သည်။ အပြင်ဘက်အား အကြိတ်ရင်း မျှော်ကြည့်နေခိုက် အတွင်းဝန်မင်း၏ စိတ် သန္တာန်ဝယ် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခြင်းမှာ ဝင်ရောက်လာသည်။

“ကုလားဖြူရဲ့ ကြေးစားသူလျှို့တွေမှာ ဒီလောက်စွန့်စားရတဲ့သတ္တိ မရှိနိုင်ဘူး”

အတွင်းဝန်မင်းက ဖြည်းညင်းစွာ မှတ်ချက်ချသဖြင့် ကျန်လူများမှာ အံ့အား သင့်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူတွေလဲ”

အတွင်းဝန်မင်းသည် သံမျိုးထံမှ မျက်နှာလွဲလိုက်၍ မိမိကိုယ်ကို ပြောဟန် တိုးတိုးရွေ့တ်လိုက်သည်။

“ညောင်ရမ်းဆက်တွေ...”

မြင်းနှစ်စီးနှင့် တရကြမ်း ခိုင်းနှင်လာသူများမှာ မင်္ဂလာတံခါးမှ သွယ်ထွက် လာသော လမ်းမတော်ကြီးသို့ မရောက်မီ တစ်ပြအလို၌ ခေတ္တရပ်လိုက်ကြသည်။

အနောက်ဝေးဝေးမှ အပြင်းမောင်းလိုက်လာကြသော မြင်းခွာသံများကို ကြားနိုင်သည်။

“ဒီတိုင်း ရှေ့ပြေးနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သူတို့မျက်စိလည်အောင် လူစုခွဲမှပဲ”

ဗိုလ်မျိုးက ပြေးမည်တကဲ့ကဲ့လုပ်နေသော မြင်းညှိကြီးအား စက်ထိန်းရင်း အကြံပေးသည်။

“မှန်ပါတယ် ဗိုလ်မျိုး၊ ကျွန်တော် ဒီနေရာဆင်းပြီး ခြေလျင် ရုပ်ဖျောက် တိမ်းရစ်ပါ့မယ်”

သွေးသောက်ကြီးသည် ပြောရင်းဆိုရင်း မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသည်။

“ရော... သွေးသောက်ကြီး၊ လိုလိုမယ်မယ် ဒါဆောင်သွား”

ဗိုလ်မျိုးသည် ခါးကြားမှ ပြောင်းတိုသေနတ်အား ထုတ်၍ သွေးသောက် ကြီးဆီသို့ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ဗိုလ်မျိုးထံမှ သေနတ်အားယူပြီး သွေးသောက်ကြီးသည် မဆိုင်းတော့ဘဲ မှောင်ရိပ်ခို၍ ပျောက်ပြေးသည်။

မြင်းခွာသံများမှာလည်း နီးသည်ထက် နီးလာသည်။

“ကဲ... ဗိုလ်မင်းထင်က မှောင်ရိပ်ခိုပြီး သူတို့လွန်မှ လူယောင်ပြုပြီး နောက်ကြောင်းပြန်ပြေး၊ ကျွန်တော်က ဒီအစောင့် အမြင်ခံပြီး များခေါ်ယူမယ်”

ဗိုလ်မင်းထင် အခေါ်ခံရသူသည် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ပြုလမ်းအတွင်းသို့ မြင်းကို မောင်းနှင်ချိုးဝင်၍ ခြံတစ်ခု၏အစပ် မှောင်ရိပ်၌ ငြိမ်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မိုးမှာ တဖွဲဖွဲသာ ကျနေတော့၍ တိမ်ကွယ်မှ လရောင်မှိန်မှိန် သည် သက်ဆင်းကျနေ၏။

မြင်းခွာသံများ ပိုမိုကျယ်လောင်လာသည်သာမက အနောက်ဘက် နှစ်ပြ အကွာမှ မြင်းငါးစီးခန့်မှာလည်း ပေါ်လာသည်။ ဗိုလ်မျိုးသည် မြင်းကို တစ်ပတ်ကွေ့ လှည့်လိုက်သည်။ မြင်းညှိကြီးသည် လရောင်၌ တစ်ချက်ဟီကာ ပတတ်ရပ်လိုက်ပြီး အရှေ့ဘက်သို့ လေ၏ လျင်မြန်ခြင်းဖြင့် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

လမ်းမတော်ကြီးနှင့် ပြုလမ်းဆုံထောင့်တိုင်း၌ ကင်းရဲများရှိကြောင်း သိပြီး ဖြစ်သော ဗိုလ်မျိုးသည် မြင်းနှင့် အပြင်းခိုင်းနှင်လာစဉ် ညာလက်မှ ဓားရှည်ကြီးအား လည်း ဆွဲထုတ်ယူပြီး ဖြစ်နေသည်။

မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် ကင်းရဲမှ လှံကိုင်အစောင့်နှစ်ဦးမှာ ပြေးထွက်လာသည်။

“ရပ်လိုက်”

တားမြစ်သံမှာလည်း ပေါ်ထွက်လာ၏။

သို့ရာတွင် အရှိန်နှင့်ပြေးလာရာမှ ဇက်ကို ဆွဲဆောင်ခြင်းခံလိုက်ရသဖြင့် ပတတ်ရပ်လျက် ဖြစ်သွားသော မြင်းညိုကြီးမှာ ရှေ့တည့်တည့်မှ ကာဆီးရပ်နေသူ အစောင့်နှစ်ဦးအပေါ်သို့ ကြောက်မက်ဖွယ် မိုးလျက်သား ရှိပေသည်။

ထိတ်လန့်တကြား ဘေးသို့ တိမ်းလိုက်ရသော အစောင့်နှစ်ဦးမှာ ခေါင်းထက်သို့ ဘယ်ပြန်ညာပြန် ဆက်တိုက်ကျရောက်လာသော ပြင်းထန်သည့် ဓားနှောင့်ဒဏ်ကို ခံလိုက်ရပြီး မြေပေါ်သို့ ပုံလဲကျသွားကြသည်။

နောက်မှ အပြင်းလိုက်လာကြသော မြင်းငါးစီးမှာလည်း ပြုလမ်းအလွန်တွင် နောက်ဆီမှ တဟားဟား ရယ်သံပြု၍ စစ်ရေးငင်ကာ လရောင်၌ ကဆုန်စိုင်းပြေးသော ရန်သူသစ် မြင်းရှင်ကြောင့် ဝေခွဲမရ တုံ့ခနဲ တန့်သွားကြသည်။

အစောင့်နှစ်ဦးအား စီရင်ခဲ့ပြီး လွတ်မြောက်လာသူ ဗိုလ်မှူးသည် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ နှစ်ပြခန့်အကွာ၌ မြင်းသုံးစီးသာ မိမိနောက်သို့ လိုက်လာတော့မှန်း သိရသည်။

မြင်းချင်းမှာ ခြေကွာလှသည်။ ငါးပြခန့် ပြေးမိသည့်အခါတွင်မူ နောက်မှ မြင်းများမှာ ပြတ်ကျန်ရစ်ကာ ခွာသံသဲ့သဲ့ ကြားရတော့၏။

ရှေ့မှောင်ကျရာတစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါတွင် ဗိုလ်မှူးသည် မြင်းကို ချက်ချင်းရပ်ပစ်လိုက်ပြီး လူမှာမြေပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် မြင်းညိုကြီး၏ တင်ပဆုံအား သုံးချက်ဆင့်ရိုက်လိုက်သည်ခဏ၌ မြင်းကြီးသည် ရှေ့သို့ ခွာသံပြင်းပြင်းနှင့် ဆက်စိုင်းနှင်သွားသည်။

တိုတောင်းလှသော အချိန်အတွင်း၌ ဗိုလ်မှူးသည် အသင့်ဆောင်လာသော ကြီးတစ်ခွေနှင့် အလုပ်များနေပြီ။

ပထမကြိုးတစ်စအား လက်ယာဘက်လမ်းဘေးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ပင်စည်၌ ပတ်ရစ်ချည်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကြိုးအား ခါးလယ်ခန့်အမြင့်မှ လမ်းအားဖြတ်ကာ လက်ဝဲဘက်ရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ပင်စည်၌ သုံးလေးပတ်ရစ်လိုက်၍ ကြိုးစအားကိုင်ရင်း မှောင်ရိပ်၌ ငြိမ်သက်စွာ စောင့်နေသည်။

ဘာမျှမရိပ်မိသော ရန်သူများမှာမူ နောက်မှမြင်းများကို ခြေကုန်လွှတ်စီးလာသည်။ ရင်ပေါင်တန်း ပြေးဝင်လာသော မြင်းသုံးစီးမှာ ကြိုးတန်းနှင့် ဝင်တိုးမိသည်နှင့်

တစ်ပြိုင်နက် လူသုံးဦးမှာ ကုန်းမှလွတ်၍ လေထဲတွင်မြောက်ကာ မြေပြင်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာကျရောက်လာသည်။ မြင်းသုံးစီးလုံးမှာလည်း မြေပြင်တွင် သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် ဦးတည်ရာ စွတ်ပြေးကြသည်တိုင်အောင် မြေပြင်မှ လူသုံးဦးမှာမူ မလှုပ်ကြသေး။

ဗိုလ်မှူးသည် ကြိုးကိုဖြုတ်ယူလျက် မိမိ၏ မြင်းညိုကြီး သွားရာနောက်သို့ ပြေးလိုက်ခဲ့သည်။

တစ်ပြုအလွန်တွင်မူ မိမိရှိရာ ဦးလှည့်နားစွင့်ရင်း စောင့်နေသော မြင်းကြီးအား တွေ့ရသည်။

မိုးမှာ ကောင်းစွာစဲသွားပြီ ဖြစ်သည်။ တိမ်တိုမှာ မိုးပြင်တစ်လျှောက် တရွေရွေ လွင့်ပါးနေကြ၍ လရောင်မှာ မှိန်ချည် လင်းချည် ထွန်းလဲ့နေ၏။

နောက်မှ လိုက်ခဲ့သောရန် အေးပြီဖြစ်သဖြင့် ဗိုလ်မှူးသည် ရှေးဦးစွာတွေ့သော ပြုလမ်းအတိုင်း မြင်းကြီးအား မပြေးစေတော့ဘဲ ဖြည်းညင်းစွာ စီးလာခဲ့၏။

တရိပ်ရိပ်နှင့် မြင်းရောလူပါ အရှေ့ပြင်ဆီ ရောက်ခဲ့သည်။ ဤနေရာတွင်မူ လက်ယာဘက်၌ ကျောင်းတိုက်ကြီးများရှိ၍ လက်ဝဲဘက်တွင်မူ သစ်အုပ်တို့နှင့် မှောင်မည်းနေသော ခြံကျယ်ကြီးများ ရှိသည်။

ရှေ့လမ်းထောင့်တစ်ခုအရောက်တွင်မူ နားရှင်သော ဗိုလ်မှူးသည် မြင်းခွာသံများကို ကြားရပြန်သဖြင့် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သည်။

ကံအားလျော်စွာပင် လက်ယာဘက်ခြံစည်းရိုးတစ်ခုမှာ လူတစ်ယောက်၏ ခါးသာသာ မြင့်သည်။ ဗိုလ်မှူးသည် လွယ်ကူစွာပင် မြင်းကြီးနှင့် ခြံစည်းရိုးအား ခုန်ကျော်ဝင်လိုက်သည်။

ခြံတွင်း၌ လရောင်မထိုးဖောက်နိုင်အောင်ပင် အရွက်ဝေမြိုင်စွာ ပေါက်နေသော ခရေပင်ကြီးတစ်ပင်က ရှိနေသည်။

ခရေပင်ရိပ်မှ အသာငြိမ်လျက် အရိပ်အခြည်ကို အကဲခတ်နေမိသည်။ မြင်းခွာသံများမှာ မိမိဝင်နေမိသော ခြံ၏တံခါးဝတွင်ပင် ရပ်သွားကြသည်။ မလှမ်းမကမ်းရှိ ခြံလယ်တွင် နံရံမြေစိုက် တစ်ထပ်အိမ်တစ်လုံး ရှိသည်။ ခြံတံခါးမှာ အိမ်နှင့် ကိုက်သုံးဆယ်ခန့်ကွာ၍ ဗိုလ်မှူးရပ်နေရာနှင့် ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်ကွာသည်။

မြင်းမှာ အားလုံးသုံးစီး ဖြစ်သည်။ လူသုံးဦးသည် မြင်းထက်မှဆင်း၍ ခြံဝင်းတံခါးအား ဖွင့်ကြပြီးနောက် မြင်းများအား ဇက်ကြီးမှဆွဲလျက် ခြံတွင်းသို့ ဝင်လာကြသည်။

ဗိုလ်မှူးသည် မိမိတွက်ကိန်းမှာ၍ ရန်သူသစ်နှင့် မလွဲမရှောင်သာ တွေ့ရ

တော့အံ့ ထင်မိလိုက်ကာ ဓားကို အသံမမြည်အောင် အိမ်မှဆွဲချွတ်လျက် အသင့် စောင့်နေသည်။

သို့ရာတွင် လူသုံးဦးသည် မြင်းများအား အိမ်၏တစ်ဖက်သို့ ဆွဲယူသွားကြသည်။ ထို့နောက် ပြန်ပေါ်လာကြပြီး နှစ်ဦးမှာ ခြံတံခါးဆီသို့ ပြန်သွားသည်။ တစ်ဦးကမူ အိမ်ဆီသို့လာကာ တံခါးကိုဖွင့်သည်။ အိမ်တွင်း၌မူ မှောင်မည်းနေကာ လူသူရှိဟန်မတူ။

ထိုအချိန်တွင် စိတ်ဝင်စားလာပြီဖြစ်သော ဗိုလ်မှူးသည် မိမိ၏ဘေးအန္တရာယ်ကို မေ့ပျောက်သွားလျက် မြင်းညှို့ကြီး၏လည်အား အသာသုံးချက်ပွတ်သပ်ပြီးနောက် ခြေသံမကြားအောင် ကိုယ်ဖော့လျက် မြင်းထက်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

ခရေပင်မှ အိမ်ရှေ့ဝင်းထရံဆီသို့ သွယ်တန်းလျက် စိုက်ထားသော ယုဇနပန်းပင်များ ရှိသည်။ ခြံနှင့်တကွ ပန်းပင်များမှာ ပြုစုယုယထားခြင်း ကင်းမဲ့နေသဖြင့် ပန်းပင်များထက် ရွှပ်ထွေးစွာ နွယ်တက်နေသော နွားလျှာကြီးပင်။ ကွေးတောက်ပင်များလည်း ရှိနေသည်။ ဗိုလ်မှူးသည် ထိုပန်းပင်များဆီသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးဝင်ခိုကပ်လိုက်သည်။ ခိုကပ်မိစဉ် ဤည၌ မိမိအတွက် ဤသို့သော ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်ငန်းများ ဆုံးပါတော့မည်လောဟု တွေးမိသဖြင့် အသာပြုံးမိသေးသည်။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် ခြံဝသို့ လှည်းတစ်စီး ဆိုက်လာသည်။ ဗိုလ်မှူးမှာ ထိုအချိန်၌ ခြံဝနှင့် ငါးကိုက်ခန့်သာ ဝေးတော့သဖြင့် ကြည့်လင်စွာ ကျဆင်းနေပြီဖြစ်သော လရောင်အောက်တွင် ခြံဝမှ လူများအား ကောင်းစွာလှမ်းမြင်နိုင်သည်။

လှည်းထက်မှ လူသုံးဦး ဆင်းလာကြသည်။ နှစ်ဦးမှာ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းဖြစ်၍ သာမန်အရပ်ဝတ်အရပ်စားများ ဝတ်ဆင်ထားကာ ဓားလွယ်ဆောင်ထားကြ၏။ တစ်ဦးမှာမူ ခြံထည်ကြီးတစ်ခုအား ခေါင်းမှစ၍ တစ်ကိုယ်လုံး လွှမ်းထားလျက် အရပ်မှာ အဖော်နှစ်ဦးထက် အတန်ပင်နိမ့်သည်။

ထိုခဏ၌ပင် ဗိုလ်မှူးသည် မမျှော်လင့်သည့်အဖြစ်အား မြင်လိုက်ရသဖြင့် ပါးစပ်မှ အသံပင်ထွက်သွားလှနိုး ဆိုက်သွားသည်။

လူလေးဦးမှာ ခြံတွင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည်။ ခြံတွင်းရောက်လျှင် ရောက်ချင်း အရပ်နိမ့်နိမ့်နှင့်လူသည် ခေါင်းမှ ခြံထည်အား ပန်းထက်ဆွဲချလိုက်သည်။ ထိုခဏ၌ လရောင်တွင် ပြူဝင်းနုနယ်သော ချောမောလှပသည့် မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏ မျက်နှာလေးမှာ ပေါ်လာ၏။

ခြံဝတွင် ရောက်နှင့်သူနှစ်ဦးသည် မိမိတို့၏ ဓားများအား အိမ်မှထုတ်ပြီး ဓားဦးနှင့် ဓားရိုးမှဆုပ်ကိုင်ကာ ရင်ဆီကပ်လျက် ခါးများကိုညွတ်၍ အရှိအသေပေးသည်။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် အိမ်လေး၏ ပိတ်ထားသော ရှေ့တံခါးသည် ဖွင့်လာခဲ့၍ လူတစ်ဦးသည် ဖြည်းညင်းညင်သာစွာ ထွက်လာသည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ခြံတွင်းရှိသောယောက်ျားအားလုံးမှာ ဓားများကိုထုတ်၍ ရှေးနည်းတူစွာ အရှိအသေပေးကြပြန်သည်။ မိန်းမပျိုကမူ လက်အုပ်ချီ၍သာ တစ်ချက်အလေးပြုသည်။

အိမ်တွင်းမှ ထွက်လာသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်သာ ဘာစကားမှ ပြန်မပြောဘဲ မိန်းမပျို၏အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။

ပန်းခြံရိပ်မှ ဗိုလ်မှူးသည် အံ့ဩလွန်း၍ ရှေ့မြင်သာသမျှအား ကြောင်ကြောင်ငေးကြည့်နေမိသည်။

ထိုစဉ် ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်ထံမှ စကားပြောသံတိုးတိုးကို ကြားလိုက်ရ၏။
“သစ္စာရှိသမျှ စွန့်စားရပေသည် တူမတော်၊ သို့ရာတွင် ဤခြံတွင်း၌ အန္တရာယ်များလှသည်၊ အိမ်တွင်းအမြန်ဝင်မှ သင့်တော်မည်”

စကားအဆုံး၌ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က အိမ်ဘက်သို့ကွေ့ရန် ဗိုလ်မှူးပုန်းနေရာဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ လရောင်မှာ ကောင်းစွာကြည့်လင်ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ အသက်ငါးဆယ် ကျော်ခန့် နှုတ်ခမ်းမွှေးရေးရေးနှင့် ရှမ်းလူမျိုးရုပ်ပီလှသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ တည်ငြိမ်ခုံညားလှသည့် မျက်နှာအား ဗိုလ်မှူးသည် ကောင်းစွာမြင်လိုက်ရသည်။ မြင်လိုက်ရသည့် ခဏ၌ပင် နှုတ်မှစကားသုံးလုံး စိတ်မှတ်မဲ့ ရေရွတ်မိသွားသည်။

“စော...နော်...ဖ”

စောနော်ဖသည် ဦးဆောင်၍ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားရာ မိန်းမပျိုနှင့် အဖော်နှစ်ဦးမှာလည်း နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြသည်။

ခြံတွင်းသို့ရောက်နှင့်နေသော လူသုံးဦးအနက် ခေါင်းဆောင်နှင့်တူသူသည် လှည်းအား စောစောက မြင်းများထားရာသို့ မောင်းသွားစေသည်။ ထို့နောက် မိမိ၏ လူများအား အသံအုပ်အုပ်နှင့် အမိန့်ပေးသည်။

“အိုက်ကွန်းက ခြံဝက မှောင်ရိပ်ခိုပြီး လမ်းမကို အရိပ်အခြည်ကြည့်စောင့်၊ စိုင်းငြိမ်းက မြင်းတွေနားမှာနေ၊ အစစအဆင်သင့်ဖြစ်ပေစေ၊ ငါ အခုပြန်ထွက်ခွဲမယ် ကြားလား”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို ခြံဝင်းပတ်လည်အား မျက်လုံးများနှင့်စေ့၍ တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။

ပန်းချီအကွယ်မှ ဗိုလ်မှူးသည် ယခုမှ အောင်ထားသော ထွက်သက်အား

လေးပင်စွာ လွှတ်ထုတ်သည်။ ထို့နောက် အခွင့်ကောင်းအား လက်မလွှတ်ဘဲ ငြိမ်သက်စွာ စောင့်စားနေသော မြင်းလိမ္မာကြီးထံ ပြန်လာခဲ့သည်။

“ဖြည်းဖြည်း...အသံမကြားစေနဲ့”

ဗိုလ်မှူးသည် မိမိ၏ မြင်းကြီး၏လည်ကို ပွတ်ကာစွင့်နေသော နားနားကပ်၍ တိုးတိုးပြောသည်။

ထို့နောက် ဇက်ကြိုးမှဆွဲကာ ခြံစည်းရိုးအထိ ခေါ်ခဲ့သည်။ လူစကား နားလည်ဟန်တူသော မြင်းကြီးမှာ လေ၏ပေါ့ပါးခြင်းဖြင့် ခြေသံမကြားစေဘဲ ခြံဝင်းအား ခုန်ကျော်ကူးလိုက်သည်။

ဗိုလ်မှူးသည် မြင်းကြီးထက်တက်၍ ဤလျှို့ဝှက်မှောင်မည်းသော ခြံလေးမှ ခွာထွက်လာစဉ် ရွှေနန်းတော်ကြီးမှ ပဟိုရ်သံကို ကြားရသည်။ ညဉ့်ပဟိုရ်တစ်ချက် ရှိပေပြီ။

လရောင်ဝယ် မိုးတိမ်အလွမ်းလွမ်းနှင့် မိုင်းမှုန်ပြာရီလျက်ရှိသော ရှမ်းရိုးမ တောင်တန်းကြီးအား ဒိုးယိုပေါက် အတိုင်းသားမြင်နေရသော လမ်းတစ်လျှောက် အရှေ့ဆီသို့ ဦးတည်ခိုင်းနှင်လာခဲ့စဉ် ဗိုလ်မှူးသည် ဤနန်းတွင်းအရေးတော်ပုံ အစုံစုံနှင့် ရှုပ်ထွေးပွေလီလှသော သီပေါဘုရင်စံရာ ရတနာပုံနေပြည်တော်၏ မိုးညှအ၊ ကာလဝယ် လျှို့ဝှက်စွာ လှုပ်ရှားနေကြသည်မှာ မိမိတို့တစ်စုတည်းသာ မဟုတ်ကြောင်း ကောင်းစွာ သဘောပေါက် နားလည်နေမိခဲ့သည်။

□□□

အခန်း(၃)

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီးနောက် နှစ်လကျော်အကြာ တော်သလင်းလဆုံးမည်မှူးမှူး သီတင်းကျွတ်နီးလုလု တစ်ညနေ ပဟိုရ်လေးချက်ခန့် တွင် အမရပူရမြို့ အနောက်ဘက် စစ်ကိုင်းတစ်ဖက်ကမ်းရှိ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနဖူး သပြေတန်းခံတပ်ထိပ် အမြောက်တစ်လက်အနီးတွင် လူနှစ်ဦးမှာ လေးနက်စွာ ဆွေးနွေးလျက် ရှိကြသည်။

တစ်ဦးမှာ ဘုရင့်တပ်မတော်အရာရှိ အဆောင်အယောင် ဆင်ယင်ထား၍ အသက်အစိတ်ခန့် အရပ်အမောင်း မြင့်မြင့်မားမား၊ ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ် သံမဏိကဲ့သို့ မာကျောဟန်သဏ္ဍာန်ပေါ်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ၎င်း၏လည်ကုတ်၌ ထင်ရှားလှသော နဂါးရုပ်ကြီးအား ဆေးရေးထိုးနှံထားသည်။ ထိုသူမှာ အခြားမဟုတ်။ ဤသပြေတန်း ခံတပ်ကြီး၏ ဗိုလ်မင်း ဗိုလ်ဦးကြယ်၏ လက်ထောက်တပ်မှူးလေး ဗိုလ်သူရိန် ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်သူရိန်နှင့် အတူရှိသူမှာ မြန်မာဘုရင့်သစ္စာတော်ခံ အိတာလျံလူမျိုး ကပ္ပတိန် ကွမ်မိုတို(Commotto)ဖြစ်သည်။

နှစ်ဦးမှာ စကားပြတ်စ အတွေးကိုယ်စီအလီလီနှင့် ငြိမ်သက်နေကြသည်။ ဓားလွယ်ခုတ်တစ်ဖက်ကမ်းတွင် မြကြောနောက်ခံဝယ် ထုံးဖြူဖြူရောင် ပွေးပွေးနှင့် သပ္ပာယ်ဖွယ် စေတီတော်တို့ စံပယ်ရာ အေးငြိမ်းသာယာသော စစ်ကိုင်း တောင်ရိုးအား လှမ်းမြင်ရသည်။ မြစ်လယ်တွင်မူ သောင်ကျွန်းရိပ်ရိပ်တို့ ပေါ်ထွန်းစပြု ပေပြီ။

သီတင်းကျွတ်လည်းတွင် ဖြစ်သဖြင့် ခံတပ်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောင်သမန် အင်းရေတို့ လျှောကျခဲ့ပြီဖြစ်ရာ နုံးနုတင်ကျန်ရာ မြေပြင်အနံ့မှာ ယာသမားတို့ ထွန်ယက်ထားသောကြောင့် နီကြန့်ကြန့်အဆင်းကို ဆောင်နေသည်။

ခံတပ်၏တစ်ခုတည်းသောအဝမှ မြောက်ဘက်သို့ တည့်တည့်ထွက်သွား သောလမ်းတစ်လျှောက် တိုက်ဆင်တစ်စီးသည် ဖြည်းလေးစွာ သွားလျက်ရှိ၏။ ဤလမ်း၏ လက်ဝဲဘက်တွင်ကပ်လျက် ရွှေကြက်ကျစေတီတော်ကိုလည်းကောင်း၊ ရွှေကြက်ကျစေတီတော်၏အနောက်ဘက် ဧရာဝတီမြစ်တွင်းသို့ စွန်းထွက်လျက်ရှိ သော ကျောက်ဆောင်ထက်၌ ရွှေကြက်ယက်စေတီတော်ကိုလည်းကောင်း ဝန်းရံခ လျက်ရှိသော သစ်အုပ်တောစုတို့ အလယ်တွင် မှိုင်းညိုညိုဖူးတွေ့နိုင်သည်။

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးအနောက်တွင် နေမှာ ၎င်းဝင်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း အလျှံများပြေးနေ၍ တိမ်စိုင့်အချို့မှာ လိမ္မော်သွေး ရောင်ပြန်ဟပ်နေသမျှ အရှေ့ဘက် မိုးပြင်မှာ ခရမ်းရောင်သွေးမှ အပြာရောင်အေးအေးသို့ အဆင့်လိုက် ပြေပြေရောစပ် ဝင်းလဲ့လျက်ရှိသည်။

အင်းဝမြို့အဖျားဆီ နားညီနောင် ဦးတည်မောင်းနှင်လျက်ရှိသော ယာသမား တစ်ဦးဆီမှ ဆွဲဆွဲငင်ငင် ကြည့်ကြည့်နူးနူး အော်ဟစ်ဆိုလိုက်သည့် သီချင်းသံသည် တောင်လေ၌ မျော့မှိုပျံလွင့်လာ၏။

“ကြက်ညီနောင် ရေဝယ်မျောစေတော့၊ မြကြောမင်းဝံရွှေတောင်...လဲတော့ မရှောင်”

သီချင်းရှင်၏ ဆက်ဆိုသံမှာ ခံတပ်ထိပ်မှ တပ်သားတစ်ဦး၏ အသံနှင့် ရောပေါ်ထွက်လာသည်။

“အာကာဘောင် ကြယ်ပြောင်ကွယံ မြေလူး...ပြည်စေယျာ လေလာလျှင် မြေပါရွှေစေတော့...ခင်မေ့ကို မောင်မမုန်းတယ်(ကွယ်)သုံး...ဘဝကူး”

စစ်ကိုင်းတောင်ဦး ပုညရှင်စေတီတော်အား ငေးမျှော်ဖူးကြည့်နေရာမှလှည့် လျက် ဗိုလ်သူရိန်သည် မေးခွန်းတစ်ရပ်ကို ရုတ်တရက် ပြုလိုက်သည်။

“ဒီအင်္ဂလိပ်တွေဟာ အထက်မြန်မာနိုင်ငံတော်ကို မုချသိမ်းတော့မယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား ကွမ်မိုတို”

ရွှေကြက်ယက်ကျောက်ဆောင်စွန်းအား ဖြတ်လာခိုက် ဝဲလည်လျက်ရှိသော ဧရာဝတီမြစ်ရေအား စိုက်ကြည့်နေရာမှ ကွမ်မိုတိုသည် အံ့ဩဟန်နှင့် ဗိုလ်သူရိန်အား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ထင်သလား...ဟုတ်လား ဗိုလ်သူရိန်၊ ထင်ရုံတင်မကဘူး ကျုပ်က

ယုံနေတယ်”

ကွမ်မိုတိုသည် ပြောပြောဆိုဆို ဘောင်းဘီအိတ်တွင်းမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်ယူပြီးနောက် ဒါ အင်္ဂလိပ် မြန်မာ ဒုတိယစစ်ပွဲအပြီးမှာ ၁၈၅၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၀ ရက် နေ့စွဲနဲ့ ပဲခူးတိုင်းကို သိမ်းယူတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လော့ဒ် ဒါလဟိုဇီရဲ့ ကြေညာချက်ပဲ”

သူသည် စာရွက်အားဖြန့်ကာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ရေးသားချက်အား ဖတ်ပြသည်။

“But if the King of Ava shall fail to renew his former relations with the British Government, and if he shall recklessly seek to dispute its quiet possession of the province it has now declared to be its own, the Governor General in Council will again put forth the power he holds and will visit with full retribution aggressions, which, if they be persisted in, must of necessity lead to the total subversion of the Burmese State and to ruin and exile of the King and his race”

အဓိပ္ပာယ်မှာ အကယ်၍ အင်းဝဘုရင်သည် ဗြိတိသျှအစိုးရနှင့် ရှေးယခင် နည်းတူ အကြည်အသာ ပြန်လည်မဆက်ဆံလျှင်လည်းကောင်း၊ ဗြိတိသျှအစိုးရက မိမိပိုင်ဆိုင်သည်ဟု ကြေညာပြီးဖြစ်သောနယ်ပယ်(အောက်မြန်မာနိုင်ငံ)အား ဗြိတိသျှပိုင် မဟုတ်ဟု ပမာမခန့် အရေးဆိုလာလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ်မင်း သည် မိမိ၏အာဏာစက်အောက်ရှိ စစ်အင်အားအစုစုအား အလုံးအရင်းနှင့် နောက် တစ်ကြိမ် ချီတက်စေ၍ မြန်မာမင်း၏ ကျူးလွန်စော်ကားမှုအား တစ်ခဲနက် တုံ့ပြန်ရ လိမ့်မည်။ မြန်မာမင်းသည် အလျော့မပေး ခုခံတင်းမာနေခဲ့သော် မလွဲမရှောင်သာ သည့်အလျောက် ဤချီတက်လာခြင်းသည် မြန်မာနိုင်ငံတော်၏ ပြိုကွဲခြင်းနှင့် မြန်မာ မင်းနှင့်တကွ မြန်မာတို့ မျိုးပြုတ်ပျက်စီးခြင်း၌ အဆုံးသတ်ပေလိမ့်မည်”

ကွမ်မိုတိုသည် စာအား အဆုံးသတ်လိုက်သောအခါ မျက်မှောင်ကြွတ် နားထောင်လျက်ရှိသည့် ဗိုလ်မှူး၏ မျက်နှာမှာ မခံချင်မှု၊ အမျိုးမာန်တက်မှုတို့ကြောင့် ချက်ချင်းခက်ထန်တင်းမာလာသည်။ လက်ယာလက်မှာလည်း စွဲလွယ်ထားသော ဓားရှည်၏ လက်ကိုင်ဆီသို့ အမှတ်မထင် ရောက်ရှိသွားသည်။

“တယ်လည်း စော်ကားလိုက်ပါလား ကွယ်ရီ၊ ဒီကုလားဖြူဘင်္ဂလား မြို့စားက ရိုင်းပျိုခိုက်မဲလှပါကလားဟင်၊ ဒီမှာ ကွမ်မိုတို ဘယ်မှာလဲ ခင်ဗျားတို့ လူဖြူတွေရဲ့ ယဉ်ကျေးမှု...ဟင်၊ ဗမာမျိုးတို့ရဲ့ သွေးကွဲအာဏာလူမှုကို အခွင့်ကောင်း ယူပြီး လက်နက်အားကိုးနဲ့ ဒင်းတို့ကလည်း အောက်မြန်မာနိုင်ငံကို ဓားပြတိုက်ယူရဲ့၊ ဒင်းတို့ကပဲ သူခိုးက လူလူတစ်လို့ ကိုယ့်ပိုင်နက်ပြန်လိုတဲ့ မြန်မာဘုရင်ကိုများ

ကျေးလွန်စော်ကားသူလို ခေါ်ချင်ရဲ့၊ ဟုတ်စ၊ တောက်...ရာစဝင်ရိုင်းလိုက်လေကွယ်၊ ဒင်းတို့မှာ ဘယ်လောက်ပဲ လက်နက်အင်အား သာလွန်နေပေစေ၊ သူ့ကျွန်တော့ မခံချင်ပြီ၊ သူ့ကျွန်ထက် သေခြင်းက မြတ်သေးတော့တယ်၊ အနိုင်ခံရပေမဲ့ အရှုံးမပေးတဲ့ ဗမာ့သတ္တိသွေးကို ရေးရေးမျှဖြစ်ဖြစ် ဒင်းတို့ သိသွားအောင် တစ်ပွဲ တစ်လမ်းတော့ နှံ့ပြလိုက်ချင်သေးရဲ့၊ တောက်”

ဗိုလ်မှူးသည် ဤစကားရပ်များအား ပြင်းပြလှသောမာန်နှင့် ပြောချလိုက် သည်ဖြစ်ရာ ကြားရသူ ကွမ်မိုတိုပင်လျှင် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်လျက် မော့ကြည့် သည်။ ထို့နောက် အေးချမ်းစွာ ဆက်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဗမာလူမျိုးတွေ အထူးသဖြင့် ခင်ဗျားတို့ ဗမာ့တပ်မတော်သား တွေမှာ ဒီစိတ်ဓာတ်ရှိဟယ်ဆိုတာ ကျုပ် ယုံပါတယ်၊ အထူးသဖြင့်က လော့ဒ်ဒါလဟို ဇီလို ရန်သူရင့်မကြီးတစ်ယောက်လုံးက ချိုးကျူးလေးစားရတဲ့ ပဲခူးနယ် သူရဲကောင်း ကြီး ဦးမြတ်ထွန်းရဲ့သားဖြစ်သူ ခင်ဗျားရဲ့သတ္တိကို ယုံကြည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...”

ကွမ်မိုတိုသည် စကားမဆက်ဘဲ စဉ်းစားဟန် ဆိုင်းငံ့နေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်မလဲ”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့တိုင်းပြည် ခေါင်းဆောင်ပိုင်းမှာ ညီညွတ်မှုရှိရဲ့လား” ကွမ်မိုတိုက လေသံကို နှိမ့်၍မေးသည်။ ဗိုလ်မှူးသူရိန်မှာ ရုတ်တရက် အဖြေမပေးနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ကွမ်မိုတိုကသာ ဆက်ပြော၏။

“ဒီစကားတွေကို ကျုပ်ဖွင့်ပြောဖို့ မသင့်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကိုတော့ ထိန်ဝှက်မထားလိုဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ရွှေနန်းတော်နဲ့ လွှတ်တော်အတွင်းမှာ အင်္ဂလိပ်ဘက် သားတွေရှိသလို ပြင်သစ်အလိုတော်ရိတွေလည်း ရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

ဤအကြိမ်တွင်မူ ဗိုလ်သူရိန်မှာ ငြိမ်နားထောင်နေရာမှ လှုပ်ရှားလာသည်။

“ဘက်တော်သားနဲ့ အလိုတော်ရိဆိုတဲ့စကားကိုတော့ ကျုပ်လက်မခံချင် ဘူး၊ ဖရန်စစ်အကူအညီကို ယူချင်သူ အင်္ဂလိပ်ကို အားကိုးချင်သူ စသည်တွေတော့ ရှိတယ်၊ နောက်တစ်မျိုးကတော့ အင်္ဂလိပ်တွေနဲ့ အကြည်အသာ ဆက်ဆံပြီး အလိမ္မာ ဖက်နေချင်သူတွေပဲ”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ နောက်ဆုံးအမျိုးအစားဆိုတာ ကင်းဝန်မင်းကြီးတို့အလိုက် ကို ဆိုလိုသလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကင်းဝန်မင်းကြီးဟာ စင်စစ်တော့ အမြော်အမြင် အပြည့် စုံဆုံး ပညာရှိကြီးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက အခု သူ့မှာ ဘာတန်ခိုးအာဏာမှ မရှိဘူး၊ သူတင်မကဘူး၊ ရေနံချောင်းဝန်ကြီး၊ ရွှေပြည်ဝန်ကြီးနဲ့ ယောအတွင်းဝန်မင်းတို့လို

ပညာရှိကြီးတွေလည်း အရာက ကျကန်ပြီ၊ ဖန်ချက်ဝန်မင်းတို့လို ဖရန်စစ် တက္ကသိုလ် ကြီးတွေက ပညာဘွဲ့ရခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာလည်း နှာစေးနေကြရတယ် မခက်လား၊ အထက်စီးက အာဏာရနေတဲ့ လူတွေကလည်း...”

ဗိုလ်မှူးသူရိန်သည် နှုတ်ကိုစောင့်စည်းရန် ချက်ချင်းစကားရပ်လိုက်သည်။

ကွမ်မိုတိုသည် သူ့အားတစ်ချက် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာစကားမျှ ထွက်မလာသောအခါ သူက ဆက်သည်။

“အာဏာရတဲ့လူတွေကလည်း ဖရန်စစ်ကို အားကိုးချင်သူတွေ ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား”

ကွမ်မိုတိုက ပြုံးရယ်သော်လည်း ဗိုလ်သူရိန်သည် မရယ်မပြုံးနှင့် ခေတ္တ ငြိမ်နေပြီးမှ ဖြည်းလေးစွာ ပြော၏။

“အာဏာရနေတဲ့ တိုင်တားမင်းကြီး၊ လှေသင်းအတွင်းဝန်မင်း၊ စက်ဝန် မင်း၊ အတ္တပတ်မြို့ဝန်မင်းတို့က ဖရန်စစ်ဘက်ကို ယိုင်တယ်ဆိုတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမျိုးတော် မတ်တော်ကြီးတွေဟာ ကိုယ့်နိုင်ငံကိုကိုယ် ဖရန်စစ်လက် ရောင်းစားချင်သူတွေတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့တွေက အင်္ဂလိပ်ကို သိပ်မုန်းတယ်၊ သူတို့မုန်းတဲ့ အင်္ဂလိပ်ကိုတိုက်ဖို့ ဖရန်စစ်တွေဆီက အကူအညီယူချင်တယ်၊ ဒါပါပဲ”

ကွမ်မိုတိုသည် နေရာမှထ၍ စကားအား အုပ်ဆိုင်းပြောဆိုနေသူ တပ်မှူး လေး၏ ပခုံးအား တစ်ချက်ပုတ်လိုက်ကာ ပုတ်သောလက်အား ပခုံးထက်မှမချဘဲ တည်ကြည်စွာပြောသည်။

“ဗိုလ်သူရိန်၊ ခင်ဗျားဟာ မင်းလှနယ်စပ်တိုက်ပွဲတုန်းက တစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို တစ်ယောက် အပြန်အလှန်ကယ်ခဲ့ကြတဲ့ ရဲဘော်ချင်းဖြစ်သူ ကျုပ်ကို တောင် စကားကုန်အောင် မပြောချင်ဘူးဟုတ်စ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကတော့ စကားကုန် အောင် ပြောရလိမ့်မယ်”

ကွမ်မိုတိုသည် ဗိုလ်သူရိန်၏ပခုံးထက်မှ လက်ကိုရုပ်လိုက်ကာ ခံတပ်စပ် ဝယ် ဓားလွယ်လက်ကိုင်ထက် လက်တင်လျက် ခြေတစ်လှမ်းချင်း လမ်းလျှောက်ရင်း စကားကို ဖြည်းညင်းစွာ ပြောသည်။ သူ့အသွင်မှာ လွတ်လပ်သော အိတာလျှံ ရွန့်စားသမားပီပီ အကြောက်အရွံကင်းသောသဏ္ဍာန် ပေါ်နေ၏။

“ကျုပ်ဟာ အိတာလျှံတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မြန်မာမင်းရဲ့ သစ္စာခံထားသူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်တယ်၊ မြန်မာမင်းအတွက် ကျုပ် ဘယ်လောက်သက်စွန့်ကြိုးပမ်း အမှုထမ်းခဲ့တယ် ဆိုတာလည်း ခင်ဗျားအသိပဲ၊ မြန်မာမင်း အကျိုးအတွက်ဆို ကျုပ်ပြောသင့်တာကို ပြောရလိမ့်မယ်”

သူသည် စကားကိုနား၍ ဗိုလ်သူရိန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လေသံတိုးသော်လည်း ပြတ်သားနက်နဲစွာ ဆိုသည်။

“ခင်ဗျားတို့ မြန်မာနိုင်ငံတော်ကို ကယ်တင်နိုင်တာ တစ်ဦးပဲရှိတယ်။ ကင်းဝန်မင်းကြီး”

ဗိုလ်သူရိန်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍ သူ့အား ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ နောက် “ခင်ဗျားက အင်္ဂလိပ်နဲ့ အကြည်အသာ ဆက်ဆံရေးဝါဒကို ထောက်ခံသလား” ဟု မေးသည်။

ကွမ်မိုတိုသည် ပခုံးအားတွန့်လိုက်၍ “ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ” ဟု ဆိုသည်။

“ဒီမှာ ကွမ်မိုတို၊ ကျုပ်ပြောတာကို သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ခုနက ခင်ဗျားပဲ ထုတ်ပြောတာက ရှင်းနေတယ်။ အင်္ဂလိပ်ဟာ အထက်မြန်မာနိုင်ငံကို သိမ်းချင်တယ်။ သိမ်းတဲ့အခါမှာ အသိမ်းကောင်းအောင် ဆင်ခြေပေးဖို့ ဒီစာထဲမှာ လမ်းခင်းထားတယ်။ ခင်ဗျားတို့ သိုးဆောင်းစကားပုံအတိုင်းပဲ၊ အပြစ်ရှာနေတဲ့ ဝံပုလွေဆီက သိုးငယ်ဟာ ဘယ်လိုလွတ်အောင် ပြေးမလဲ၊ သူတို့နဲ့ အပြေအလည် ဆက်ဆံလိုကော ထူးမလား”

“ထူးတယ်”

“ဘယ့်နှယ်ကြောင့်”

“အင်္ဂလိပ်ကတော့ သူတော်ကောင်းစိတ်နဲ့ ခင်ဗျားတို့ကို ညှာမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကမ္ဘာနိုင်ငံရေးနယ်ပယ်မှာ သန့်ရှင်းမှု၊ သက်ညှာမှုဆိုတာ ရှိရှိထုံးစံ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ အနေတတ်ရင် အနေမှန်ရင် ဘယ်လောက်ပဲ အင်အားသာနေသည် ဖြစ်စေ အင်္ဂလိပ်ဟာ ခင်ဗျားတို့အပေါ် ထင်တိုင်းအနိုင်မကျင့်နိုင်ဘူး။ ဥပမာ- ကျုပ် ပြောမယ်။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရနဲ့ အင်္ဂလိပ်ပြည်သူတွေကို ခွဲခြားကြည့်နိုင်ရမယ်။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို ကြီးဆွဲနေတဲ့ ကုန်သည်ကြီးတွေဟာ ဈေးကွက်ရဖို့ နယ်ချဲ့ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်ပြည်သူအများဟာ နယ်ချဲ့စနစ်ကို မထောက်ခံဘူး၊ ဗြောင်နယ်ချဲ့လို့ စစ်ပွဲဖြစ်ရင် တာဝန်ရှိတဲ့အစိုးရဟာ ပြင်သစ်နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဂျူးလီးစ် ဖယ်ရီရဲ့ အစိုးရအဖွဲ့လို ပြုတ်ကျသွားနိုင်တယ်”

“ဒီတော့”

“ဒီတော့ အစိုးရဟာ နယ်ချဲ့ချင်ရင် ကမ္ဘာကလည်း ကြားကောင်းအောင် ပါလီမန်နဲ့ ပြည်သူတွေရဲ့ ထောက်ခံမှုလည်းရအောင် ဆင်ခြေကောင်းကောင်းပေးရလေ့ရှိတယ်။ အာရှတိုက်နယ်မှာ နယ်ချဲ့ရင် အောက်နိုင်ငံအစိုးရတွေအနေနဲ့ ဝါဒဖြန့်လေ့ရှိတယ်။ အရှေ့နိုင်ငံမင်းတွေဟာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်။ ပြည်သူတွေဟာ

ဆင်းရဲငတ်မွတ်ပြီး အညည်းဆဲခံနေကြရတယ်။ ဒါတွေကို ကယ်တင်ဖို့ တို့က ဘယ်နယ်ကိုဖြင့် သိမ်းရတယ် စသည်ပေါ့လေ၊ နယ်ချဲ့ပေမဲ့ နယ်ချဲ့အနေနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ကယ်တင်ရှင်အနေနဲ့ ဝင်လာလေ့ရှိတယ်။ ရှင်းရဲ့လား”

“ဆက်ပါလေ”

“နတ်ရွာစံသွားတဲ့ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးလက်ထက်မှာ အင်္ဂလိပ်ဟာ အဲဒီကျားကွက်ကို ဆင်လို့မရခဲ့ဘူး၊ မင်းတရားကြီးဟာ တရားနဲ့အညီ အုပ်ချုပ်တယ်။ ဒါကို ကမ္ဘာသိအောင်လည်း လုပ်တယ်။ ဉာဏ်အမြော်အမြင်လည်း အင်မတန်ကြီးတော်မူတယ်။ ကမ္ဘာ့နယ်ချဲ့လက်နက် နိုင်ငံကြီးတွေအလယ်မှာ ပါးနပ်လိမ္မာစွာ ကျင့်သုံးပြီး နေထိုင်ခဲ့တယ်။ ဥပမာ...”

ကွမ်မိုတိုသည် စဉ်းစားသယောင် ခေတ္တရပ်နားလိုက်သည်။

“မင်းတုန်းမင်း နန်းတက်တဲ့ ၁၈၅၃ ခုနှစ်မှာပဲ အင်္ဂလိပ်တွေဟာ ကရိုင်မီယံကျွန်းဆွယ်မှာ ရှေ့တွေနဲ့ စစ်ဖြစ်ပြီး အတော်လေး မရှုမလှ ခံနေရတယ်။ ဗမာပြည်မှာရှိနေတဲ့ အာမေရိန်းယန်းလူမျိုးတွေဟာ အင်္ဂလိပ် တစ်ထစ်ချ ရှုံးတော့မယ်ဆိုပြီး မင်းတုန်းဘုရင်ဆီဝင်လို့ ရှုရှုပြည်ကို အင်္ဂလိပ်တိုက်ဖို့ အကူအညီရအောင် မြန်မာပြည်ကိုယ်စား သွားပေးပါမယ်လို့ လျှောက်ကြတယ်။ တစ်ခါ ကရိုမီယံစစ်ပွဲမှာ အင်္ဂလိပ်တွေ အရေးသာပြန်တော့ ဂျင်နရယ်ဒီအော်ဂိုနီ (General Dorgoni) လို့ သူ့ကိုယ်သူ နာမည်ခံထားတဲ့ ဖရန်စစ်လူလိမ် (Girodon) ကိုဂိုဒွန်ဟာ ဖရန်စစ်အစိုးရက မြန်မာဆီက သစ်တွေ ဆယ့်နှစ်သန်းဖိုးဝယ်ဖို့ လွှတ်လိုက်တယ်ဆို ဝင်ညှာပြန်တယ်။ အဲဒီလို တစ်ဖက်က လိမ်ညှာမက်လုံးပေးပြီး၊ တစ်ဖက်က တစ်ခါ ဖရန်စစ်နိုင်ငံဟာ ဘယ်လောက်ကြီးကျယ်ကြောင်း အင်္ဂလိပ်တွေဟာ ဖရန်စစ်ဆီက အကူအညီသာ မရရင် ကရိုင်မီယံကျွန်းဆွယ်မှာ ရုရှားတွေရဲ့ ချေမှုန်းသုတ်သင်ခြင်းကို မရှုမလှခံရမယ် စသဖြင့် ဝါဒဖြန့် လျှောက်တင်ပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မြင့်မြတ်လှတဲ့ မင်းတုန်းဘုရင်ကြီးဟာ နယ်ချဲ့ခြေရှုပ်သမားတွေရဲ့ ပိုက်ကွန်ထဲ တိုးမဝင်ခဲ့ဘူး။ အင်္ဂလိပ်တွေနဲ့ အခြေအနေအရ မဟာမိတ်မပျက်နေခဲ့တယ်။ ဒီလိုနေလို့ မင်းတုန်းဘုရင်ဟာ ဇာတိမာန် မရှိဘူးလို့ စွပ်စွဲမလား၊ စွပ်စွဲသဟာမှားကြောင်း ရာဇဝင်က သက်သေခံနေတယ်။ အောက်မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်ရဖို့ မင်းတုန်းဘုရင်ကြီးဟာ သံတမန်နည်းနဲ့ ဘယ်အထိ ကြိုးစားခဲ့တယ်ဆိုတာ စာချုပ်စာတမ်း အထောက်အထား လုံလုံလောက်လောက် ရှိတယ်။ တိုင်းပြည်ကို ကာကွယ်ရာမှာ စစ်ရေးနည်း၊ ရာဇပရိယာယ်နည်းနှစ်နည်း ရှိတယ်ဆိုတာကို မင်းတုန်းဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ ကောင်းကောင်းသိခဲ့တယ်”

ဤနေရာတွင် ကွမ်မိုတိုသည် မောဟန် ခေတ္တနားလိုက်သည်။ ဗိုလ်သူရိန်

က *ခင်ဗျားပြောတာ မရှင်းသေးဘူး* ဟု မှတ်ချက်ချ၏။

“ရှင်းပါစေမယ် ဗိုလ်သူရိန်၊ မင်းတုန်းဘုရင်ကြီးဟာ အပြည်ပြည်နဲ့ သင့်တင့်အောင် ဆက်ဆံခြင်း၊ တိုင်းသူပြည်သားတွေအပေါ် ရင်ဝယ်သားပမာ တရား မျှမျှတတ အုပ်ချုပ်ခြင်း စသည်တို့ကို ကမ္ဘာသိအောင်ပြထားတော့ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ် တွေဟာ ကျားကွက်ဆင်လို့မရအောင် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတုန်းဘုရင်ကြီးလည်း နတ်ရွာစံရော ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ”

ကွမ်မိုတို့သည် လေသံကိုနိမ့်၍ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်အား တစ်ချက်အကဲခတ် ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ၊ ဒါကို ခင်ဗျားအသိပဲ။ အခုလက်ရှိ ဘုရင်မင်းဟာ အေးချမ်းရိုးသားတော်မူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့လက်ထက်မှာ ပညာရှိမှူးမတ်တွေနိမ့်ပြီး ပညာမဲ့တစ်စောက်ကန်းတွေ တက်နေတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သူနန်းတက်စမှာပဲ ၁၈၇၉ ခုမှာပေါ့။ မင်းသွေးတွေကို သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ စစ်အင်အားတွေပြင်ခြင်း စသည်တွေ ကို လုပ်တယ်။ ဒီတုန်းက အခွင့်ကောင်းမို့ ဝင်စွက်ချင်ပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်တွေဟာ အာဖဂန်နီစတန် (Afghanistan) မှာ စစ်ပွဲတစ်ပွဲ၊ အာဖရိကမှာ ဇူးလူးဘုရင် စက်တီ ဝါယိုး (Cete wayo) နဲ့က စစ်ပွဲတစ်ပွဲနဲ့နေရလို့ကတစ်ကြောင်း၊ ဘိုဝါးလူးချိုးတွေ (Boars) နဲ့ ပဋိပက္ခမှုကိုလည်း စမယ့်ဆဲဆဲမို့ကတစ်ကြောင်း၊ အဲဒီအကြောင်းတွေကြောင့် ငြိမ်ကြည့်နေကြတယ်။ ဒါကို ဒီက မှူးမတ်တွေက အင်္ဂလိပ်ကြောက်သွားပြီထင်ပြီး အင်္ဂလိပ်ဆန့်ကျင်ရေးတွေ အရမ်းလုပ်နေကြတယ်။ တစ်ခါ နိုင်ငံတော်ရဲ့ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု ဆိုတာလည်း လုံးဝမရှိဘူး။ တိုက်လိုက်တဲ့စားပြေတွေ မိပြန်တော့လည်း အာဇာ လက်ရှိ မှူးမတ်တွေရဲ့ တပည့်တပန်းတွေမို့ ဘယ်သူမှ အပြစ်မယူရဲ၊ ဒီအတိုင်းဆို ရင် ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံဟာ အင်္ဂလိပ်ဆင်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်ထဲ တိုးဝင်နေတာပဲ။ သူတို့က ကမ္ဘာကြားကောင်းအောင် ကယ်တင်ရှင်အဖြစ် လာမှာပဲ။ သူတို့ မဝင်ရင် ဖရန်စစ် ဝင်မှာပဲ။ စိတ်ချ”

ကွမ်မိုတို့သည် သက်ပြင်းကို တစ်ချက်ရှိက်လိုက်ပြန်သည်။ ခေတ္တငြိမ်လျက် မိမိပြောခဲ့သော စကားများအား ပြန်လည်စဉ်းစား စစ်ဆေးကြည့်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ တွင် အနေကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သဖြင့် စကားအမှားတစ်ချက်အား အသက်နှင့်ပေးဆပ်ရသော ထုံးစံကို သူသည် နားလည်ပြီးဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ကျွေးကျွန်ုပ်နပ်ရိမ္မ စကားဆက် သည်။

“စင်စစ်တော့ ကျုပ်ဟာ ဒီစကားတွေ ခင်ဗျားတို့ မြန်မာနိုင်ငံအပေါ် စေတနာရှိလွန်းလို့ ပြောနေတာပဲ။ ဩစတရိယိုဟန်ဂေရီးယန်းအင်ပိုင်ယာကြီးလက်

အောက်က ရုန်းထွက်ခဲ့ရတဲ့ အီတလီပြည်သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ခင်ဗျားတို့အပေါ် ကိုယ်ချင်းစာမိတယ်။ ကျုပ်ဟာ ကျွန်အဖြစ်ထက် သေရတာကို မြတ်တယ်လို့ ယူဆထားတဲ့ ဂါရီဗိုဒီဝါဒသမား (Garibaldian) တစ်ယောက်ပဲ။ ဂါရီဗိုဒီ ဆိုတာက ကျုပ်တို့ရဲ့ လွတ်လပ်ရေးခေါင်းဆောင်ကြီး နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးပဲ။ နောက်တစ်ဦးရဲ့ နာမည်ကတော့ ကောင့်ကဗူး (Count Cavour) လို့ ခေါ်တယ်။ ဂါရီဗိုဒီက လက်ရုံးရည် သမား၊ ကောင့်ကဗူးက နှလုံးရည်သမား၊ ဂါရီဗိုဒီက ခင်ဗျားတို့ရဲ့ နတ်ရွာစံ ကနောင်မင်းသားကြီးနဲ့တူတယ်။ ကောင့်ကဗူးကိုတော့ ကင်းဝန်မင်းကြီးနဲ့ နှိုင်းသင့် တယ်ထင်တယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးဟာ သတ္တိခဲသူရဲကောင်းကြီး မှန်ပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အနေနဲ့ ကောင့်ကဗူးကို ပိုချီးမွမ်းရတယ်။ သူ့ရဲ့ ကမ္ဘာနိုင်ငံရေးရာ ပရိယာယ် ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် ကျုပ်တို့နိုင်ငံဟာ သွေးထွက်သံယို နည်းနည်းနဲ့ လွတ်လပ်မှုရခဲ့တာပဲ။ ဒီလိုပဲ ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံအတွက် လက်ရုံးရည်သမားတွေ လိုပါ တယ်။ အဲဒါထက် အင်္ဂလိပ်ဖရန်စစ် ကမ္ဘာ့အာဏာလု အုပ်စုကြီးနှစ်ခုအလယ်မှာ လိမ္မာပါးနပ်စွာနဲ့ နှလုံးရည်နဲ့ ခေါင်းဆောင်သွားနိုင်တဲ့ ကင်းဝန်မင်းကြီးလိုလူက ပိုလိုတယ်”

ဗိုလ်သူရိန်က ကွမ်မိုတို့အား မော့ကြည့်၍မေး၏။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ မြန်မာတွေဟာ ဒီအင်္ဂလိပ်တွေနဲ့ လက်ရုံးရည်ချင်း ပြိုင်ရုံနဲ့ မနိုင်ဘူး ဆိုလိုသလား ဟုတ်စ”

“ဟုတ်တယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မနိုင်၊ နိုင်ဘူး။ ဥပမာကြည့်လေ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘက်က ခုအထိ သုံးခွေစွပ် တူမီးသေနတ်နဲ့ မီးစာထောက်အမြောက်တွေကို သုံးနေရ တယ်။ အင်္ဂလိပ်တွေက ဘေးဖွင့်နောက်ထိုး ဟင်ဒလီမာတင်နီသေနတ်၊ ဗထက်ချိုက် နောက်ထိုးရိုင်ဖယ်သေနတ်၊ စက်အမြောက်တွေ သုံးကုန်ပြီ။ လက်နက်ချင်းက မယှဉ်သာအောင် ကွာနေတယ်”

ဗိုလ်သူရိန်သည် ဘာမျှပြန်မပြေ။ ကွမ်မိုတို့ ပြောသည်တို့မှာ မှန်နေသဖြင့် စစ်ရေးရာ နားလည်သူ တပ်မှူးတစ်ဦးပီပီ လေးလေးနက်နက် တွေးနေသည်။

“နောက်ဆုံးတစ်ခုပြောမယ် ဗိုလ်သူရိန်၊ ခင်ဗျားဟာ ရန်ကုန်မှာ ငယ်စဉ်က ကြီးပြင်းခဲ့ပြီး အင်္ဂလိပ်ဘာသာ၊ ဖရန်စစ်ဘာသာတွေကို ကောင်းကောင်းတတ် သလောက် ယနေ့ ကမ္ဘာ့ရေးရာတွေကိုလည်း နားလည်သင့်သလောက် နားလည်သား ပဲ။ ဗမာပဲ။ အင်္ဂလိပ်ပဲဆိုတဲ့ လူမျိုးရေးရာတွေကိုဖယ်ပြီး သမိုင်းသဘောအရက ဒီနေ့ ကမ္ဘာမှာ တိုးတက်ကောင်းမွန်ပြည့်စုံတဲ့ လူယဉ်ကျေးမှုသဘောတစ်ရပ်က ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီး ချွတ်ယွင်းနေတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတစ်ရပ်ကို လွှမ်းမိုးနေတဲ့အချက်ပဲ

ရှိတဲ့ ဥပဒေပညာတို့ရဲ့ စက်မှုလက်မှုလောကဓာတ်ပညာ ယဉ်ကျေးမှုက အရှေ့တိုင်း သားတို့ရဲ့ ကုဗလိုင်ခန့်ခေတ် ယဉ်ကျေးမှုကို အနိုင်ယူနေတာပါပဲ။ ဒါဟာ မလွှဲမရှောင် နိုင်တဲ့ သမိုင်းသဘောပဲ”

ဗိုလ်သူရိန်က ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် တည်ငြိမ်ပြည့်လေးစွာ တစ်လုံး ချင်းပြောသည်။

“ကျုပ် ဒါတွေကို မငြင်းဘူး ကွမ်မိုတို၊ ကျုပ်တို့အရှေ့တိုင်းသား မှန်သမျှ ဟာ ခေတ်နောက်ကျပြီး အမြင်ကျဉ်းတယ်လို့ မယူဆလိုက်ပါနဲ့၊ ဥပမာ ခင်ဗျားတို့လို ကမ္ဘာလှည့်သမားတွေဆီကပဲ ကျုပ်တို့ ဂျပန်လူမျိုးတွေအကြောင်း သိရတယ်။ ဥပမာ ဖစ်ချ်စာချုပ်(Fytche's Treaty)အရ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးလက်ထက် ၁၈၆၈ ခုမှာ ရန်ကုန်-မန္တလေး သင်္ဘောလမ်းဖွင့်တဲ့အချိန် ဂျပန်ဘုရင် မတ်စုဟီတို (Mutshuto)ဟာ မိကျီ အုပ်ချုပ်ရေးသစ်နဲ့ ဂျပန်ပြည်ကို ဥပဒေပညာတို့ ခေတ်မီနိုင်ငံ ထူထောင်နေတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ မင်းတုန်းဘုရင်ကြီးဟာ မတ်စုဟီတိုလို အမြင်ကျယ် သမျှ ကျုပ်တို့ရဲ့ ကင်းဝန်မင်းကြီးတို့၊ ယောအတွင်းဝန်တို့ဟာ ခေတ်ပြိုင် ဂျပန် များမတ်ကြီးများဖြစ်တဲ့ အိတာဂါကီ (Itagaki) အိုကုမား (Okuma)တို့လိုပဲ ခေတ်မီကြ ပါတယ်။ အိတာဂါကီနဲ့ အိုကုမားတို့လိုပဲ ကင်းဝန်မင်းကြီးနဲ့ ယောအတွင်းဝန်မင်းတို့ ဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ပါလီမန်အုပ်ချုပ်ရေးမျိုးကို တည်ထောင်ဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။ ဂျပန်ပြည်မှာ အိတာဂါကီတို့ရုံးပြီး သက်ဦးဆံပိုင် ဝါဒသမား ဆန်ဂျီ (Sanjo)တို့ တန်ခိုးထွားလာသလို ဒီမှာ ကင်းဝန်မင်းကြီးတို့ အရေးနိမ့်ပြီး တိုင်တားမင်းကြီးတို့ ဓားထက်လာတာပါပဲ။ ဒီမှာ ကွမ်မိုတို”

ဗိုလ်သူရိန်သည် ဓားလက်ကိုင်အား လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ရင်း အိတာလုံ့၏မျက်နှာအား စေ့စေ့ကြည့်လျက် ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့ဟာ ကိုယ့်ငါးချဉ်ကိုယ်ချဉ်နေသူတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ တိုးတက် ဖွံ့ဖြိုးမှုကို နားလည်သလို လိုလည်းလိုချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှု ကို ဘယ်နိုင်ငံခြားသားကမှ ကယ်တင်ရှင်ဟန်ပြုပြီး အရှင်သခင်အဖြစ်နဲ့ လာဆရာလုပ် ကြီးကိုင်ပေးတာ မလိုချင်ဘူး။ ကျုပ်တို့ကိုယ် ကျုပ်တို့ အားကိုးပြီး ကျုပ်တို့အစွမ်းနဲ့ ကျုပ်တို့ဘာသာ ကျုပ်တို့ကြံစား ဖန်တီးယူမယ်”

ကွမ်မိုတိုသည် ဗိုလ်သူရိန်၏ မျက်လုံးအစုံမှ ဝင်းဝင်းတောက်လျက်ရှိသော ဇာတိမာန်မီးလျှံအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၍ နေရာမှထသည်။

“ကောင်းလှပါတယ် ဗိုလ်သူရိန်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကြံစားကိုယ်ဖန်တီးနိုင်ဖို့က ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံဟာ ဒါလ်ဟိုစီရဲ့ ဓာထဲမှာ ခြိမ်းခြောက်ထားသလို ပြိုကွဲပျက်စီး

ထီးသုဉ်းနန်းသုဉ်းဖြစ်ခြင်းဘေးမှ ကင်းဝေးအောင် နေနိုင်ရမယ်။ ဒီလိုနေနိုင်ဖို့က တိုက်ရဲခိုက်ရဲတဲ့ ‘တက်ကြွ ဇာတိမာန်’ အပြင် အမျိုးသားချင်း ရိုင်းပင်းခြင်း၊ ပြည်တွင်းတရားမျှတမှုရှိအောင် ကြံစည်ခြင်း၊ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ကျေပွန်ခြင်း စတဲ့ ‘နိုင်နဲတည်ငြိမ်ဇာတိမာန်’လည်း လိုတယ်။ ဒါမှလည်း မိမိတို့ဘဝ မိမိတို့ နှစ်သက် တန်ဖိုးထားပြီး ဘယ်အပြင်ပ ကယ်တင်ရှင်ကိုမှ မမျှော်ကိုးဘဲ နေကြလိမ့်မယ်။ အထူးကတော့ လူတိုင်းသိပြီး နားလည်တဲ့ အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ရန်ကိုချည်း အာရုံပြုမနေ ကြဘဲ မိတ်ဆွေယောင်ဆောင် ဝင်လာတဲ့ ဖရန်စစ်တွေကိုလည်း သတိပြုကြပါဦး။ ကျုပ်အနေနဲ့ကတော့ အရေးကြုံလာရင် ကျုပ်သစ္စာခံထားတဲ့ဘုရင်အတွက် တိုင်းရင်း သားတွေနည်းတူ တာဝန်ကျေပါ့မယ်”

ကွမ်မိုတိုသည် ဗိုလ်သူရိန်အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၍ ခံတပ်ထိပ်မှ ဆင်းသွား သည်။

“ဟုတ်တယ် ဗိုလ်မှူး၊ အရေးကြီးလို့ ပြေးလာတာ တွေ့မှတွေ့ပါ့မလား လို့”

ဗိုလ်မင်းထင်သည် မြင်းဇက်ကြီးအား တပ်တွင်းမှ ထွက်လာသော တပ်သားတစ်ဦး၏ လက်တွင်းထည့်ရင်း ဖြေသည်။ ထို့နောက် မြင်းပေါ်မှ မဆင်းသေးဘဲ ရှိသေးသည့် ကျန်နှစ်ဦးအား လှမ်း၍ အမိန့်ပေးသည်။

“ကဲ...သွေးသောက်တို့ ဆက်ချီပေါ့၊ တစ်ယောက်က အင်းဝခံတပ်ဆီ သွား၊ တစ်ယောက်က အမရပူရမြို့ဝန်မင်းဘုရားကို တင်ချေ”

ဗိုလ်သူရိန်သည် မြင်းသည်ကျော်နှစ်ဦး ထွက်သွားသည်အထိ ငြိမ်ကြည့်နေပြီး နှစ်ဦးတည်း ကျန်ခါမှ ဗိုလ်မင်းထင်အား မေးသည်။

“ဆိုပါဦး၊ အရေးတကြီး ဘာဖြစ်လာလဲ”

ဗိုလ်မင်းထင်က ပတ်ဝန်းကျင်အား တစ်ချက်မျက်လုံးစေ့အကဲခတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် လေသံတိုးတိုးနှင့် ဆိုသည်။

“လူတစ်ယောက် လွတ်ထွက်သွားတယ်၊ အင်္ဂလိပ်သူလျှို့ဝှက် ထင်ရတယ်၊ အဲဒါ မျက်စိမှောက်မခံဘဲ စောင့်ကြည့်ကြပ်ဖမ်းကြဖို့ အမိန့်တော်အရ ဆင့်ဆိုနေတာပဲ”

“ဘယ်ကဘယ်လို လွတ်သွားတာလဲ၊ စုံအောင်ပြောပြမှပေါ့ သွေးသောက်

ရ”

“ဒီလိုပါလေ၊ ၁၈၇၉ ခု၊ အောက်တိုဘာလ ၇ ရက်နေ့က အင်္ဂလိပ် အရေးပိုင် စိန်ဘာဘီ(St.Barbe)နဲ့ သံအဖွဲ့ နေပြည်တော်က ထွက်ခွာသွားပြီးကတည်းက အင်္ဂလိပ်သူလျှို့ဝှက်အနေနဲ့ တိုက်ရိုက်ဆက်ဆံစရာလူ မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ ရွှေနန်းတော်ကြီးထဲမှာ အင်္ဂလိပ်ဘက်တော်သားတွေတော့ ကျန်ရစ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ အင်္ဂလိပ်ပိုင် ၈၉၀တီ ဖလိုတီလာကုမ္ပဏီရဲ့ မီးသင်္ဘောတွေဟာ ရန်ကုန်ကနေ ဗန်းမော်အထိ ဆန်တက်နေကြတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီသင်္ဘောပေါ်က စာပို့တိုက်မှူးကတစ်ဆင့် ဒီမှာကျန်ရစ်တဲ့ အလိုတော်ရိတွေနဲ့ အောက်မြန်မာနိုင်ငံတော် အင်္ဂလိပ် မဟာဝန်ရှင်တော်မင်းကြီး ချာလီဘာနဒတ်(Sir Charles Bamard)တို့ဟာ အဆက်အသွယ်ယူနေပုံရတယ်၊ ဒီညနေ သင်္ဘောဆိုက်တော့ သင်္ဘောပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တပ်မတော်က မသင်္ကာလို့ စစ်မယ်အလုပ် ရေထဲခုန်ချပြေးတယ်၊ သုံးခါလောက် ရေထဲကနေ ပြန်ပေါ်ပြီး နောက်ထပ်တွေ့ရတော့ဘူး၊ သေပဲ သေသလား၊ တစ်နေရာရာ ချောင်ကပ်တွယ်နေသလား မသိဘူး၊ အဲဒါတွေရင် ဖမ်းဖို့ ကမ်းတစ်လျှောက်မှာ အစောင့်တွေ ချထားပြီး ဆိုင်ရာတွေလည်း လိုက်ဆင့်ဆိုနေတာ၊ အထူးက ဒီလူဟာ အင်္ဂလိပ်သူလျှို့ဝှက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ်...”

အခန်း(၄)

ဗိုလ်သူရိန်မှာမူ မြစ်လယ်တွင် ဆိုက်ထားသော ကွမ်မိုတို ဦးစီးသည့် မြန်မာစစ်သင်္ဘောကြီးအား ငေးကြည့်လျက် ကျန်ရစ်သည်။ လူမှာ ငြိမ်နေသော်လည်း စိတ်မှာမူ အရောင်ကင်းမဲ့စွာ မိုးပြင်ဆီ တလူလူတက်နေသော သင်္ဘောမှ မီးခိုးများနှင့် အတူ လွင့်ပါးနေသည်။

ကွမ်မိုတိုက မည်မျှပင် အုပ်ဆိုင်း၍ ဝေဖန်သွားသော်လည်း ၎င်းဝေဖန်ချက်များမှာ လက်ရှိနိုင်ငံတော်၌ ဖြစ်ပျက်နေသည်များနှင့် ပတ်သက်၍ သွေးထွက်အောင် မှန်နေမှန်း မိမိအသိဆုံး ဖြစ်လေသည်။

ဗိုလ်သူရိန်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိလိုက်ပြီး ခံတပ်ပေါ်မှဆင်းခဲ့၍ ခံတပ်မြေပြင်သို့ ရောက်ခဲ့၏။ အစသော် တွေးတောရင်း လမ်းလျှောက်ဦးမည် စိတ်ကူးသည်။ သို့ရာတွင် ရှေ့တူရှုလမ်းဆီမှ ဖုန်တထောင်းထောင်းနှင့် မြင်းသုံးစီး ခံတပ်ရှိရာ ဦးတည်စိုင်းနှင်လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်ကူးကို ရပ်လိုက်သည်။

မြင်းသုံးစီးသည် ဗိုလ်သူရိန်၏ရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်ဆင်းလာသူအား မြင်လိုက်လျှင် မြင်လိုက်ချင်း အံ့ဩခြင်းတစ်ဝက်နှင့် လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဪ...ဗိုလ်မင်းထင်”

ဗိုလ်မင်းထင်သည် စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ ဗိုလ်မှူးသူရိန်အား အမိပွယ်ပါစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ပုံသဏ္ဍာန်ကကော...”

“နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေး၊ အရပ်ပျပ်ပျပ်၊ ရှမ်းတစ်ယောက်နဲ့ တူသတဲ့”

ဗိုလ်သူရိန်သည် တစ်ချက်မျက်မှောင်ကြုတ် စဉ်းစားသည်။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ခု ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်နှင့် အသံကိုမြှင့်လျက် ‘ပေါက်လှ...ပေါက်လှ’ ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

ထူးသံကြားရပြီး ခံတပ်အတွင်းပိုင်း လိုဏ်ပေါက်တစ်ခုမှ အကြပ်အဆောင် အယောင် ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။ ၎င်းမှာ နာမည်နှင့်လိုက် အောင် ကျွဲပေါက်ပမာ တုတ်ခိုင်သန်စွမ်းပုံရလျက် အသားမှာ အတော်ပင် မည်းလေ သည်။ မျက်နှာထားအား အကဲခတ်ခြင်းဖြင့် အသိဉာဏ်ထက် ဗလသန်ကာ ထင်ရာ ကို တစွတ်ထိုးလုပ်တတ် လုပ်ရဲသူတစ်ယောက်မှန်း သိသာသည်။

ပေါက်လှသည် ကြီးမားသော လှုံကြီးတစ်ချောင်းကို စွဲလျက် တပ်မှူး၏ ရှေ့၌ လာရပ်သည်။

“ဪ...ပေါက်လှငယ်၊ မောင်မင်းလှုံကြီးကလည်း လက်ထဲအမြဲပါပဲ လား၊ အရေးတော် မရောက်သေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ နားထောင်စမ်း”

ဗိုလ်မှူးသူရိန်သည် ဗိုလ်မင်းထင် ပြောသမျှအား ပြန်၍အတိုကောက် ပြောပြလိုက်သည်။

“နားလည်ပြီလား၊ အသေအချာ သတိထားကြည့်၊ မိရင် ငါမရောက်သေး ဘဲ ဘာမှမေးမြန်းခြင်း၊ ရှာဖွေခြင်း မရှိစေနဲ့ ကြားလား”

ပေါက်လှအား မှာကြားလွှတ်လိုက်ပြီးနောက် ဗိုလ်သူရိန်သည် ဗိုလ်မင်းထင် ဘက်လှည့်၍ ‘လာ...သွေးသောက်၊ ကျုပ်တို့ လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောရအောင်’ ဟု ခေါ်သည်။

နှစ်ဦးသားသည် အမရပူရမြို့ဘက်သွားသော လမ်းတစ်လျှောက် လျှောက် လာကြသည်။ ခံတပ်နှင့် အတော်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ ဗိုလ်မင်းထင်က တိုးတိုးစပြော သည်။

“သွေးသောက်၊ ဘာတွေ အတွေးလွန်လာသလဲ”

“အခုပြေးတဲ့လူဆိုတာ ထင်နေကြသလို သင်္ဘောစာတိုက်မှူးနဲ့ လာဆက် သွယ်တဲ့လူလား၊ ဒါမှမဟုတ် ရန်ကုန်၊ သို့မဟုတ် ပြည်ကပါလာသလား၊ ဒီလိုဆိုရင်

ကျုပ်တို့လူ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ ရှမ်းနဲ့တူတယ် ဆိုတော့လည်း တစ်မျိုးစဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေတယ်”

ဗိုလ်သူရိန်က မြေပြင်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း မိမိဘာသာမိမိ ထွက်ကိန်းချ တွေးတောနေဟန်နှင့်တူသည်။

တွေးစရာသွားသူ ဗိုလ်မင်းထင်မှာလည်း မေးခွန်းထပ်မပြုတော့ဘဲ ငြိမ်လျက် လိုက်ပါလာသည်။

နေမှာ လုံးလုံးဝင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ၉ ရက်သားလသည် မွန်းတည့်လဖြစ်နေ၍ မှုန်ပျူပျူ ထွန်းလှနေ၏။

နှစ်ဦးသားသည် လမ်းဘေးရှိ စက်ကမ်းပင်၏ ပင်ခြေတွင် ရပ်နားလိုက်ကြ သည်။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် အဝေးရပ်မှ ကြောက်မက်ဖွယ် တုန်ဟီးသံကြီးတစ်ရပ် ထွက်ပေါ်လာသည်။ မြေပြင်မှာ လှုပ်ရှားခါယမ်းသွားကာ ရပ်နေသူနှစ်ဦးမှာလည်း ဆောက်တည်မနိုင် ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားသွားသဖြင့် သစ်ပင်၏ ပင်စည်ကို အားပြုမှီ လိုက်ကြရသောကြောင့်သာ မလဲကြခြင်း ဖြစ်သည်။

တောင်ဘက်မှီးကုန်စက်တိုင်းဆီမှလည်း လျှပ်ပြက်၏သို့ ဝင်းဝင်းလက်လက် အရောင်များ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ရုတ်တရက်ပင် ပျောက်ကွယ်သွား၏။

“ဘုရား...ဘုရား...ငလျင်လှုပ်ပါလား”

ဗိုလ်မင်းထင်က ညည်းညူရေရွတ်လိုက်သည်။ ဗိုလ်သူရိန်က စောင်းရွှေ သွားသော မောက်ရှည်အား ပြန်ပြင်လျက် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်သည်။

“တိတ်နိမိတ်တွေ မကောင်းလှဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ အခုတစ်လော တော်လဲသံတွေ ကြားရတာလည်း ညဆက် လိုပဲ”

နှစ်ဦးသားသည် ငလျင်ရပ်စ မှုန်ပျူပျူလရောင်၌ ငြိမ်ကျန်ရစ်သော ည၏ ပတ်ဝန်းကျင်အား ချောက်ချားသောစိတ်များဖြင့် လှည့်ပတ်ကြည့်မိသည်။

“ဒါထက် မြို့ထဲမှာ ထိတ်လန့်နေကြတာကော ကြားလား”

ဗိုလ်မင်းထင်က မေးသည်။

“ဟင့်အင်း မကြားမိဘူး”

“မန္တလေးမြို့တည်စဉ်က မြို့ရိုးတစ်ထောင့်ဆီမှာ လူတစ်ယောက်စီ အရှင် လတ်လတ် မြှုပ်နှံစတေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီစတေးတဲ့နေရာမှာ ဆီအပြည့်နဲ့ အိုးကြီးတစ်လုံးစီ မြှုပ်ထားတယ်၊ ဒီဆီအိုးကြီးတွေ ခန်းခြောက်ရင် တိုင်းပြည်ပျက်

တတ်တယ်ဆိုပြီး ခုနစ်နှစ် တစ်ခါ စစ်ရိုးထုံးစံ မဟုတ်လား၊ သွေးသောက် မှတ်မိမှာ ပေါ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က သုံးကြိမ်မြောက် ပုဂ္ဂိုလ်တော်တွေ စစ်ကြည့်တော့ ဆီအိုးတစ်လုံးကလွဲပြီး ကျန်သုံးလုံးမှာ ဆီတွေ ခန်းခြောက်နေတယ်၊ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ မြို့တော်အစွန်နား ကျားဝင်တယ်၊ အလောင်းမင်းတရားကြီးလက်ထက်တည်းက ရှိခဲ့တဲ့ နန်းစဉ်ပတ္တမြားရတနာကြီးလည်း ပျောက်ဆုံးသွားတယ်၊ ဒီနိမိတ်ဆိုးတွေအရ ယတြာချေဖို့က မြို့တော်ရွှေပြောင်းရုံပဲ ရှိတော့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မန္တလေး ရွှေမြို့တော်ကြီးဟာ တိုက်တာ၊ စက်ရုံ၊ အဆောက်အအုံတွေနဲ့ အခြေစိုက်ထားမိတော့ ပြောင်းဖို့ မလွယ်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ကလေး၊ လူကြီး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ စစ်သား၊ နိုင်ငံခြားသား တစ်ရာစီ ထပ်စတေးဖို့ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်တော်က လျှောက်တင်ကြံစည်ခဲ့တယ်၊ ဒီတုန်းက မြို့တော်ချောက်ချားပြီး ရေလမ်း ကုန်းလမ်းနဲ့ တိုင်းသူပြည်သားတွေ အင်္ဂလိပ်ပိုင်နက်ထဲ ထွက်ပြေးတာ မှတ်မိမှာပေါ့၊ အခုလည်း အတိတ်ဆိုး နိမိတ်ဆိုးတွေ ပေါ်ပြန်တော့ စတေးမယ့်သတင်း ကောလဟာလတွေ ထွက်လာပြန်တယ်၊ ပြေးနိုင်တဲ့လူတွေ ပြေးကြပြီ၊ မပြေးနိုင်တဲ့လူတွေဟာ နေဝင် အိမ်ပြင်မထွက်ရဲအောင် ဖြစ်နေကြတယ်”

ဗိုလ်မင်းထင် စကားဆုံးသောအခါ ဗိုလ်သူရိန်က တောက်တစ်ချက် ငြင်းစွာခေါက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သစ်ပင်အထက်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အား သတိနှင့် စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ပြီး စကားစပြောသည်။

“တောက်...ဒီဘုရင်မိဖုရားနဲ့ ဒီမျိုးမတ်မိုက်တွေကြောင့် တိုင်းပြည်တော့ မြန်မြန်ကျွန်စာတစ်ခင်းတော့မှာပဲ၊ ဒီမှာ ဗိုလ်မင်းထင်”

ဗိုလ်သူရိန်က လေသံကို ထပ်နှိမ့်၍ ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့ ညောင်ရမ်းကိုယ်တော်လေးကို မြန်မြန် နန်းပြန်တင်နိုင်ရင်တင်၊ မတင်နိုင်ရင် ခက်လိမ့်မယ်၊ ကျုပ် အခုပဲ ကွမ်မိုတို့နဲ့ စကားပြောခဲ့တယ်၊ သူပြောတာ သိပ်မှန်တယ်၊ ကျုပ်တို့ဟာ နိုင်ငံရေး၊ အုပ်ချုပ်ရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးအားလုံးမှာ ကူပလိုင်ခန့်လက်ထက်က မတက်သေးဘူး၊ ရန်သူနယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်နဲ့ ဖရန်စစ်ကလည်း အသံကောင်းအမျိုးမျိုးဟစ်ပြီး တောင်နဲ့မြောက်က ဝင်မယ်တက်ကဲ လုပ်နေတယ်၊ အယူသည်း ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲ မျိုးမိုက်၊ မတ်မိုက်တွေကလည်း အခြေအနေ လုံးဝမသိတဲ့ ဘုရင်နဲ့ မိုက်ရူးရဲမိဖုရားကို မြှောက်ပင့်ပြီး ထင်တိုင်းကျဲနေကြတယ်၊ ဒီလောကမှာ ဘယ်သူမပြု မိမိမူပဲ သွေးသောက်ရဲ့၊ ကျုပ်တို့ ကျွန်ဖြစ်အောင် ကျုပ်တို့ လုပ်နိုင်တယ်၊ ကျုပ်တို့ သခင်ဖြစ်အောင် ကျုပ်တို့ပဲ လုပ်နိုင်တယ်၊ အားလုံး ကျုပ်တို့အပေါ်မှာပဲ တည်နေတယ်”

ဗိုလ်သူရိန်က ခေတ္တနားလိုက်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“နိုင်ငံမပျက်အောင် လူတွေစတေးဖို့လည်း မလိုဘူး၊ မြို့တော်ပြောင်းဖို့လည်း မလိုဘူး၊ ဒီနေ့ရိုတဲ့ အမှားတွေကို အမြန်ပြင်ပစ်ရမယ်၊ ဒီဘုရင်နဲ့ ဒီမျိုးမတ်တွေ မပြင်ရင် ဒီဘုရင်နဲ့ ဒီမျိုးမတ်တွေကို ဖယ်ရှားပစ်ရမှာပဲ၊ အခု အလောင်းမင်းတရားကြီး တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ အမျိုးသားညီညွတ်ရေးဟာကော ဘာဖြစ်နေပြီလဲ”

ဗိုလ်သူရိန်၏အသံမှာ မာသည်ထက် မာလာသည်။

“ဒါထက် သွေးသောက်၊ အခု လွတ်ပြေးတဲ့ ရှမ်းလိုလူဟာ ဟိုညက သွေးသောက်တွေ့ခဲ့တဲ့ သိန္နီစော်ဘွားဟောင်း စောဇော်ဖရဲ့လူများ ဖြစ်နေမလား”

ဗိုလ်သူရိန်က ဦးခေါင်းဖြည်းညင်းစွာ ခါရမ်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ စော်ဇော်ဖဟာ မြန်မာမင်းရဲ့ မှားယွင်းချက်ကြောင့် အတိ ဒုက္ခရောက်နေသူ ဖြစ်ပေမဲ့ မြန်မာထီးနန်းအပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး မဟုတ်ဘူး၊ သူသာ သစ္စာဖောက်ချင်ရင် ယူနန်တရုတ်တွေထံဖြစ်ဖြစ်၊ အင်္ဂလိပ်ပိုင်နက် ထံဖြစ်ဖြစ် ပြေးဝင်ခဲ့လို့မှာပေါ့။ အခုတော့ ကချင်တွေထဲတွင် တိမ်းရှောင်ပြီး သူ့အရိုက် အရာကိုယူထားတဲ့ စံထွန်းဟုန်(San Ton Hon)ကို ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ လုပ်ကြံနေရတာ သွေးသောက်လည်း အသိသားပဲ”

“ဒါဖြင့် လင်းပင်မင်းသား အလံတော်အောက်ကနေ သီပေါဘုရင်ကို တော်လှန်နေတဲ့ မိုးနဲစော်ဘွားခွန်ကြည်(Kun Kyi)တို့ရဲ့လူကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ် စုံစမ်းရသမျှ စော်ဘွားခွန်ကြည်တို့ဟာ စောဇော်ဖလိုပဲ သီပေါဘုရင်ကို မုန်းပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်ကျွန်ကိုတော့ ခံချင်သူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တော့ မဟုတ်မှလွဲရော စော်ဘွားခွန်ဆိုင်(Hkun Saing)ရဲ့ လူပဲထင်တယ်”

“စော်ဘွားခွန်ဆိုင်၊ သီပေါစော်ဘွားဟောင်းလား”

“မှန်တယ်၊ မြန်မာမင်းရဲ့ အညည်းဆဲကို မခံနိုင်တာနဲ့ ခွန်ဆိုင်ခမျာဟာ ရန်ကုန်ဆင်း ပုန်းရှောင်နေခဲ့ရတာ သွေးသောက်သိပြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မယ်၊ ဒီလိုရှောင်နေ ပေမယ့် မန္တလေးက သူလျှိုတွေဟာ ခွန်ဆိုင်ရဲ့အသက်ကို အမြဲရန်ရှာနေတာပါပဲ။ နောက်ဆုံး ခွန်ဆိုင်ဟာ မသင်္ကာစရာဖြစ်နေတဲ့ သူ့ကျွန်ယုံနှစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်မှုနဲ့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ဖမ်းဆီး သေဒဏ်အပြစ်ပေးခံရတယ်။ အယူခံမှာ သေဒဏ်လွတ်ပြီး အလုပ်ကြမ်းနဲ့ တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျသွားရှာတယ်။ နောက်ဆုံးကြားရတာက ခွန်ဆိုင်ကို စော်ဘွားဟောင်းမှန်းသိလို့ အင်္ဂလိပ်ဝန်ရှင်တော်မင်းက လွတ်ပစ်ပြီး ရှမ်းပြည်ကို အင်္ဂလိပ်ဘက်သားဖြစ်အောင် သွေးဆောင်ခေါင်းဆောင်ဖို့ တာဝန်ပေးတယ် လို့ ကြားရတယ်”

ဗိုလ်မင်းထင်က သက်ပြင်းရွက်လိုက်သည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဝန်းသိုဇော်ဘွားကြီးနဲ့ ညောင်ရွှေဇော်ဘွားကြီးကလွဲလို့ မြန်မာဘုရင့်အပေါ် မတော်လှန်သူ ဘယ်သူရှိတော့လဲ”

“ဒါပါပဲ ဗိုလ်မင်းထင်၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် သွေးချင်းနှော အသက်ချင်း ဖလှယ်ပြီး တတိယမြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီးကို ပခုံးချင်းယှဉ် ဆောက်တည်လာခဲ့ကြတဲ့ ညီရင်းအစ်ကိုတွေဟာ ကွဲကြရပြီ။ မှတ်မိသမျှ အင်္ဂလိပ်မြန်မာ ဒုတိယစစ်ပွဲတုန်းက ဟံသာဝတီကြောင်းချီတဲ့ ဗိုလ်မှူးဝန်ကြီးသတိုးသူဓမ္မမဟာမင်းခေါင်ရဲ့တပ်မှာ မြန်မာ တွေနဲ့ ရင်ပေါင်တန်းပြီး ရန်သူသွေးစေးနဲ့ ခွာမရအောင်ကပ်နေတဲ့ ဓားရှည်ကြီးတွေကို ဆုပ်လျက် အသက်စွန့်သွားတဲ့ ဇော်ဘွားအာဇာနည်ကြီးတွေ ရှိခဲ့တယ်။ အခုတော့ ခွန်ကြည်လို အင်္ဂလိပ်ဘက်သားတွေ ပေါ်လာပြီ။ ခွန်ကြည်ကို အပြစ်တင်ဖို့ထက် ခွန်ကြည် ဒီအဖြစ်ရောက်အောင် တွန်းပို့သူတွေကိုသာ ဖိထောင်းချင်တော့တယ်။ ဒီအမှားမျိုးတွေကို အချိန်မီရပ်မပစ်နိုင်ရင် မြန်မာနိုင်ငံတော် ရေတိမ်မှာနစ်လိမ့်မယ်”

နှစ်ဦးသား စကားဆက်မဆိုနိုင်တော့ဘဲ ငြိမ်နေမိကြသည်။

လရောင်မှာ အတော်လင်းနေပြီဖြစ်သော်လည်း သီတင်းကျွတ်၏ နောက်ဆုံး မိုးတိမ်တို့ လွင့်ပါးဆင်တက်လျက် ရှိသဖြင့် ထွန်းချည် မှိန်ချည် ဖြစ်နေ၏။ အင်း၏ ကျွန်ရှိသော ရေအစပ်မှ ဖားအော်သံများမှာ ဆိတ်ငြိမ်သောည၌ မှန်မှန်ပေါ်ထွက် လာသည်။

“ကဲ...ကျွန်တော်တို့ အရေးတော်ကို ဆွေးနွေးကြဦးစို့ သွေးသောက်”

“အင်း...ဒီအရေးတော်ကလည်း တစ်မှောင့်ပဲ၊ ဟိုညက ကြားခဲ့ရသမျှကို ကိုယ်တော်လေးဆီ အထောက်တော်တွေကတစ်ဆင့် လျှို့ဝှက်လျှောက်ကြားလိုက်ရ တယ်။ ကိုယ်တော်လေးအနေနဲ့က ဒီမှာ ဖရန်စစ်တွေ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ သိပ်သိချင်တယ်။ ကျုပ်တို့ စီစဉ်ဖွယ်ရာတွေကို ဖရန်စစ်ရဲ့ ခြေလှမ်းပေါ်တည် ဆောင်ရွက်ရမယ် မဟုတ်လား၊ ဖရန်စစ်ခြေကုတ် ဒီမှာမြဲသွားရင် ကျုပ်တို့ ကြံသမျှ ပျက်ရတော့မှာပဲ။ နောက်ဆုံး မိန့်ညွှန်ချက်အရဆိုရင် ဒီမှာရှိတဲ့ များတော်မတ်တော် တွေကို ဖရန်စစ်ရန်ကိုမြင်အောင် သွေးဆောင်ပေးဖို့ တိုက်တွန်းထားတယ်။ ကိုယ်တော် လေးအနေနဲ့က သူနန်းရရေးထက် အင်္ဂလိပ်၊ ဖရန်စစ်အာဏာပြိုင် နယ်လုတဲ့ကြားမှာ မြန်မာနိုင်ငံတော်ဟာ အနေမတတ် အထိုင်မတတ်နဲ့ ချောက်တွင်းကျမှာကို ပိုစိုးရိမ် နေတယ်။ ဖရန်စစ်ဘက် သိသိသာသာ ယိုင်မှန်းသိရင် အင်္ဂလိပ်ဟာ လက်ပိုက်ကြည့် နေတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်တော်လေးက ဒီဘေးကို ကောင်းကောင်းမြင်နေတယ်။ အခြေအနေက လုံဖျားပုစဉ်းနားသလို တစ်ချက်လေး အမှားမခံဘူး။ ဒါထက်

ရွှေနန်းတော်တွင်းက သဘောထားတွေ ဘယ်လိုရှိသလဲ။ နောက်ဆုံးအခြေအနေ ပြောတာ”

“ပြောင်းလဲမှုတော့ တစ်ခုခုရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ နက်ဖြန် ခင်ခင်နဲ့ ချိန်းထားတယ်။ ကျွန်တော် သိသမျှ အစီရင်ခံပါ့မယ်”

ယခုအချိန်အထိ တည်ကြည်နေခဲ့သော ဗိုလ်မှူး၏မျက်နှာမှာ ပြုံးရောင် သမ်းလာသည်။ မိမိရှေ့ရှိ မိမိထက် အသက်ငယ်ရွယ်၍ တာဝန်ကျေသလောက် ဘဝကို ပျော်ပျော်ပင် ရင်ဆိုင်တတ်သူ ဗိုလ်မင်းထင်အား ပြုံး၍ကြည့်နေမိသည်။

“သွေးသောက် ဘာပြုံးတာလဲ”

“ဪ...ခင်ခင် ဆိုလိုပါ။ အင်း...ကျုပ်တို့လည်း ခင်ဘုန်းတစ်ယောက် ကို တစ်ယောက်ဆို ဆိုသလောက် အားကိုးရပေတယ်။ ဒါထက် သွေးသောက်တို့ လက်ထပ်ရေးကော...”

ဗိုလ်မင်းထင်က တောက်ပစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီသီတင်းကျွတ်ရင်ပေါ့၊ အခု အရှင်နန်းမတော်ဘုရားထံ ခွင့်ပန်လျှောက် ကြားပေးဖို့ အထိန်းတော်ကြီး ခင်ဖွားသစ်က တာဝန်ယူလိုက်ပါပြီ”

“ကောင်းပေတယ် သွေးသောက်၊ ဒါပေါ့လေ သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်တန် ပွင့်ပေါ့”

ဗိုလ်မင်းထင်က လူကြီးပမာ ရေရွတ်နေလေသော ဗိုလ်သူရိန်အား ပြုံးပြုံး ကြည့်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ သီးချိန်တန်လျက် မသီး၊ ပွင့်ချိန်တန်လျက် မပွင့်တဲ့ သစ်ပင်တွေ ဟာလည်း ဒီလောကမှာ ရှိလေသေးသတဲ့ သွေးသောက်ရဲ့”

ဗိုလ်သူရိန်မှာ အပြုံးမပျက် မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း...

“သွေးသောက်က ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

ဟု မေးသည်။

“ဟော...သွေးသောက်တစ်ယောက် အိပ်မပျော်ဘဲ အစိုးရခက်နေပြန် ပါပြီ”

“ဘယ်လိုလဲ သွေးသောက်၊ ဒီမြေသည်ပင် မိခင်၊ ဒီမြေသည်ပင် ချစ်သူ ဆိုပြီး အသက်ထက်ဆုံးနေတော့မှာလား”

ဗိုလ်သူရိန်သည် အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်သည်။ ဘာမျှတော့ ပြန်မပြေ။ မျက်လုံများကလည်း မိုးပြင်မှ မရွေ့။

“ဖြေပါဦးလေ သွေးသောက်”

ဗိုလ်သူရိန်၏မျက်နှာမှာ ပြန်လည်တည်ငြိမ်သွားပြန်သည်။ ထို့နောက် တစ်လုံးချင်း ဖြေသည်။

“ကိလေသာစက် သုံးထောင့်ဝက်ကို အဘယ်ယောက်ျား သကောင့်သားမို့ ခံနိုင်မတဲ့လဲ သွေးသောက်ရယ်၊ ကျွပ်လည်း ပုထုဇဉ်လူသားပါ။ ဘုရားရဟန္တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဗိုလ်သူရိန်က မိုးပြင်အား ငေးကြည့်လျက်နှင့်ပင် ဖြည်းဖြည်းစွာ ဆိုသည်။ တိမ်ခိုင့်ရွှေလျားလျက် ငွေသားအသွင်တင့်နေသော မိုးပြင်သည် သူ့အား အလားတူတစ်ညခါအား သတိရစေသည်။ ထိုတစ်ည ငွေလရောင်ဝါဝယ် မရည်း မထင် ဖူးမြင်ခဲ့ရသော ထားသခင်၏ ဆင်းသွင်ကြန်အင်မှာ စိတ်သဏ္ဍာန်တွင် ရေးရေးပေါ်လာသည်။

ထိုစဉ်တွင်ပင် ဗိုလ်မင်းထင်က ကဗျာတစ်ပုဒ်အား အသာဆွဲဆွဲငင်ငင် ရွတ်ဆိုလိုက်၏။

“ဆောင်းကျူးရွှေစ၊ သာလွန်ညဉ့်၊ သက်မျှစုရုံး၊ နှလုံးကြွင်းမဲ့၊ ကြွေခဲ့ မတတ်၊ ဆွတ်လွတ်အူသည်၊ နေလည်းဗျာပါ၊ ရံခါခဏ၊ လျှပ်တစ်ပြမျှ၊ တွေးဆပြစ်ရို မကြမိတည့်၊ မျက်စိလျှံမျှ၊ မှတ်မျှော်တလျှင်...”

ဗိုလ်မင်းထင်မှာ ဗိုလ်သူရိန်က မိမိလက်တစ်ဖက်အား ပုတ်လျက် တားလိုက်သဖြင့် ဆိုဆဲရတုအား ရပ်လိုက်ရသည်။

“တန်စမ်းပ...သွေးသောက်ရာ၊ မအပ်မရာ ကလေးကလား”

“ဘယ့်နယ် မအပ်မရာ ကလေးကလားလဲ သွေးသောက်ရဲ့၊ ဒီရတုဟာ နယ်နယ်ရရ မဟုတ်ပါဘဲလား၊ ရတုဘုရင် တောင်ငူရွှေနန်းရှင်လောင်း နတ်သျှင်နောင် ကိုယ်တော်လေး ဟံသာဝတီရွှေနန်းကို အဖူးမြော်အသွား ငွေလသာတည်ပဲ ထင်ပါရဲ့၊ မကြင်ပိုင်တဲ့ ပင်တိုင်စံ ဓာတုကလျာထိပ်ထားကို အမှတ်မထင် ဖူးအတွေ့မှာ ရေးစပ်ခဲ့တာတဲ့”

“သွေးသောက် ဘာဆိုလိုသလဲ”

“သွေးသောက်ကော ဘာတွေတွေးနေလဲ”

“ရော်...ခက်ရချည့်”

ဗိုလ်သူရိန်က အရှုံးပေးဟန်နှင့် အသာရယ်မောလိုက်ပြီး ညည်းညူသည်။

“အင်း...တော်တော်တော့ ခက်တာပါပဲ၊ ပြောရမှာလည်း ရှက်စရာပါပဲ၊ သူ့ကိုယ်မသိ၊ ကိုယ့်သူမသိ၊ ရန်သူမှန်း မိတ်ဆွေမှန်းလည်း မသိ”

“ဒါဖြင့် သွေးသောက် ဝန်ခံပြီပေါ့”

“ဪ...သွေးသောက်ရယ်၊ ကိလေသာစက် သုံးထောင့်ဝက်ကို ဘယ် သကောင့်သားမို့ ခံနိုင်ပါ့မလဲလို့ ဝန်ခံခဲ့ပြီးပါရောလား”

“သွေးသောက် လိုက်ရှာကြည့်သေးလား”

“အင်း...ရှာတယ် ဆိုပါတော့၊ သူ့ကို တွေ့ချင်တာလည်း တစ်ကြောင်း၊ သူတို့အကြံအစည်ကို သိချင်တာလည်း တစ်ကြောင်းပေါ့၊ ခက်တာက စောနော်ဖ အဆက်အနွယ်ဆိုလို့ ရွှေမြို့တော်မှာ အကျဉ်းခံနေရတဲ့ သူ့သားတော် စောနော်မောင် တစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ် မဟုတ်လား”

ဗိုလ်သူရိန်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်၏။ ထို့နောက် စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန် မျက်နှာကိုပြင်လိုက်သည်။

“ကဲ...ဒါတွေ ထားပါတော့လေ၊ ပြည်ရေးဝန်က ရှိသေးတယ်၊ သွေး သောက်ကသာ ခင်ဘုန်းဆီက သတင်းအတိအကျ ယူခဲ့ပါ၊ ကျွပ်လည်း စနည်းနာ ထွက်ပါဦးမယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ်တော်လေးဆီက အထောက်တော်တွေ မြင်းခြံရောက် မယ် သိရတယ်၊ ဒီကတစ်ဆင့် လူလွတ်ရဦးမယ်၊ ကဲ...သွားကြရအောင်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ဗိုလ်သူရိန်က နေရာမှခွာသဖြင့် ဗိုလ်မင်းထင်မှာ မနေသာတော့ဘဲ အနားမှ လိုက်ခဲ့ရတော့သည်။

နှစ်ဦးသား ခံတပ်အနီးသို့ရောက်လျှင်ပင် ခံတပ်ထိပ်မှ ဆူဆူညူညူ ကြားရ သည်။ ရယ်မောနောက်ပြောင်သံနှင့် လူတစ်ဦး၏ ဒေါသတကြီး အော်သံပါကြားရ၏။

“ဟေ့...ဘာဖြစ်ကြသလဲ၊ ဆူလူချည်လား”

ဗိုလ်သူရိန်၏ အသံကြောင့် အားလုံးမှာ မီးရှေ့နှင့် သတ်သကဲ့သို့ တိတ်သွား သည်။ အကြပ်တစ်ဦးကသာ ဖြေရှင်းသည်။

“ဟောဒီမှာ ဗိုလ်မျှ၊ ပေါက်လှရယ် အာဠာဝကထပြီး ကြမ်းနေလို့ပါ” အနီးသို့ရောက်လာသော ဗိုလ်သူရိန်နှင့် ဗိုလ်မင်းထင်တို့သည် ဖြစ်သမျှ အခြင်းအရာအား ထင်ရှားစွာ တွေ့ရသည်။

ပေါက်လှသည် သုန်မှုန်လျက်ရှိသော မျက်နှာထားနှင့် ရပ်နေသည်။ အင်္ကျီ မှာ ချွတ်ထားသဖြင့် အသားမည်းမည်းဝယ် အပြိုင်းလိုက် ဖောင်းထနေသော ကြွက်သားဆိုင်များအား လရောင်၌ အတိုင်းသား မြင်နေရသည်။ ခံတပ်အတွင်းပိုင်းမှ ပေါက်လှက်ရှိသော မယ်ဇယ်ပင်ကြီး၏ ပင်စည်တွင် လှံတစ်ချောင်းမှာ တစ်တောင် ကျော်ခန့် စူးနှစ်စိုက်၍ တန်းလန်းဖြစ်နေသည်။

“ပေါက်လှ ဘာဖြစ်လဲ”

ပေါက်လှသည် မဖြေ။ စောစောက စကားပြောသော အကြပ်အားသာ

မာန်ဖီသော ကျားကြီးပမာ လှမ်းကြည့်နေသည်။

တပ်သားတစ်ဦးက ဝင်ရင်းပြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အငြင်းအခုံ ဖြစ်ကြပါတယ် ဗိုလ်မှူး။ ကုလားဖြူသင်္ဘော တွေဟာ သံမဏိနဲ့ လုပ်ထားလို့ အမြောက်ဆန်တောင် အလွယ်မဖောက်နိုင်ဘူးဆိုတာ ပေါက်လှက သင်္ဘောဝမ်းကို ရေငုပ်ပြီး သူ့လှံနဲ့ထိုးဖောက်နိုင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ အငြင်းအခုံဖြစ်တော့ ဆေးထပြီး သစ်ပင်ကို လှံနဲ့ထထိုးတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့လား ပေါက်လှ”

ပေါက်လှမှာ ဒေါသမပြေသေး။ ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်နေသေးသည်။

“သင်းတို့ ကျွန်တော့်ကို စော်ကားပါတယ်။ ဒီလှံကို ပြန်မနုတ်နိုင်ဘူး ဆိုတယ်။ ပေါက်လှ ဗိုက်တာ ပေါက်လှ ပြန်နုတ်နိုင်တယ်။ ကြည့်ကြ”

ပေါက်လှသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လှံအား ဆွဲနုတ်လိုက်ရာ သစ်ပင်မှ အသားများ ဖွာထွက်လျက် လှံသည် လက်တွင်းသို့ ပါလာသည်။ စိတ်ကြွနေပြီဖြစ် သော ပေါက်လှသည် ဤတွင် မရပ်။ လှံကြီးအား လေထဲတွင် သုံးပတ်ခန့် ဝှေ့ ရမ်းလိုက်ပြီး ပါးစပ်မှလည်း ကြိုးဝါးလျက် ခံတပ်ထိပ်မှနေ၍ မြစ်ဘက်သို့ ပစ်လွှတ် လိုက်သည်။

ပစ်လွှတ်လိုက်သောအားက ကြီးလှသည်တစ်ကြောင်း၊ အမြင့်မှ အနိမ့်သို့ သွားရသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် လှံကြီးသည် လေကိုခွင်းလျက် အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် ပျံထွက်သွား၏။ ကိုက်တစ်ရာကျော်ခန့်အကွာ မြစ်ကမ်းအနီး အင်းရေစပ် ကိုင်းပင်များ ကြားသို့ လှံသည် ထိုးစိုက်ကျသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မမျှော်လင့်သောအဖြစ်တစ်ရပ် က ပေါ်လာသည်။

လှံစိုက်ကျသွားရာ ကိုင်းတောစုလေးဆီမှ လူတစ်ဦး၏ မချိမဆုံ အသံနက် ကြီးနှင့် အော်သံတစ်ခုသည် ပေါ်လာပြီး ချက်ချင်းပျောက်သွားသည်။

အားလုံးမှာ အံ့အားသင့် ငြိမ်ကျသွားသည်။ အခြေအနေကို ရိပ်မိသော ဗိုလ်သူရိန်ကသာ ကြောင်၏ပမာ ပေါ့ပါးစွာ ခံတပ်ထိပ်မှ မြေပြင်ဆီ ခုန်ချလျက် အသံလာရာသို့ ပြေးသည်။

ကြာရှည်မရှာရ၊ ကိုင်းတောတွင်း၌ မှောက်ခုံလဲလျက်ရှိသော လူတစ်ယောက် အား တွေ့ရသည်။ လှံကြီးမှာ ကျောမှဖောက်၍ မြေပြင်တွင်းသို့ပင် ထိုးစိုက်လျက် ရှိသည်။ သွေးတို့မှာလည်း အိုင်ထွန်းနေပေပြီ။ ဦးခေါင်းနှင့် သွေးမစွန်းသေးသော အဝတ်၏ အပိုင်းများ၌ ရေများစိုနေသည်ကိုထောက်၍ ဤလူမှာ မြစ်တွင်းမှ ဖြတ်ကူး လာခဲ့ကြောင်း သိသာပေသည်။

ဗိုလ်သူရိန်က မြေပြင်တွင် ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ကာ လဲနေသူ၏ ခန္ဓာကိုယ် အား စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ အသက်ကုန်နေလေပြီ။

ဗိုလ်သူရိန်သည် ဖျတ်လတ်စွာ အလောင်း၏ အဝတ်အစားများတွင်း၌ တစ်စုံတစ်ခုအား စမ်းသပ်ရှာဖွေသည်။ ကံအားလျော်စွာပင် အင်္ကျီ၏ အတွင်းလျှို့ဝှက် အိတ်မှ မိမိလိုချင်သည်ကို တွေ့ရသည်။ စာသုံးစောင်ပင်တည်း။

စာများကို မိမိ၏အိတ်အတွင်း ထည့်လိုက်ပြီး၍ မှောက်လျက်ရှိနေသေးသော အလောင်းဘေးမှ ထလိုက်သည့်အခိုက်တွင်ပင် လူသံသူသံများကို ကြားရသည်။ ခဏတွင်ပင် ဗိုလ်မင်းထင် ဦးဆောင်လျက် ပေါက်လှနှင့် တပ်သားများ ရောက်လာ ကြသည်။

“ဘယ်သူလဲ...ဘယ်နှယ်လဲ...”

ဗိုလ်သူရိန်က ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ရမ်းခါလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဗိုလ်မင်းထင်အား အဓိပ္ပာယ်လေးနက်စွာ စိုက်ကြည့်ရင်း တစ်လုံးချင်းပြောသည်။

“တိုင်းပြည် သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်တော့ သွားမြဲလမ်းကို သွားပါပြီ”

ဗိုလ်မင်းထင်က ရှေ့သို့တစ်လှမ်းတိုး၍ လှံတံအား တစ်ဖက်သို့ တွန်းဖယ် လိုက်ရာ အလောင်းမှာ စောင်းလန်လာသည့်ခဏ၌ မျက်နှာမှာလည်း ပေါ်လာ၏။

လရောင်အေးအေးတွင် မြင်ကြရသည်မှာ နှုတ်ခမ်းမွေးရေးနှင့် ရှမ်းလိုလို လူတစ်ဦး၏ မျက်နှာပင်တည်း။

ကုလားမြို့မှာ ဤလူကပ်ပါးတို့ စုဝေးရာဖြစ်နေသည့်အပြင် ရှမ်း၊ ယူနန် တရုတ်၊ ကချင် စသော လားကုန်သည်တို့ စုဝေးရာ ဖြစ်သဖြင့်လည်း အရက်ဆိုင်၊ ဘိန်းဆိုင်၊ ခေါက်ဆွဲဆိုင်တို့ဖြင့် စည်ကားသမျှ ရှုပ်ထွေးလှပေသည်။

တစ်နံနက်တွင် ဤကုလားမြို့အတွင်းရှိ အတန်သပ်ရပ် အဆင့်အတန်းမြင့် သော တရုတ်ခေါက်ဆွဲဆိုင်အတွင်းသို့ အင်္ဂလိပ်လော၊ ဖရန်စစ်လော၊ အီတာလျံလော ဟု ခွဲခြားမသိနိုင်သော မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်နှင့် ကုလားတစ်ဦးသည် ဝင်ရောက် လာသည်။

မျက်နှာဖြူသည် ဆိုင်ဝတွင် ဝါးဆေးတံခဲလျက် အမြင့်သား ထိုင်နေသော ဆိုင်ရှင်တရုတ်အား နှုတ်ဆက်လျက် ဆိုင်၏အတွင်းဘက်ရှိ အခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ အဖော်နှင့်အတူ ဝင်သွားသည်။

မရှေးမနှောင်းပင် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးရေးရေးနှင့် လည်ပင်းတွင် အဝတ်တဘက်ပတ်လျက် ရှမ်းလူမျိုးတစ်ဦးလည်း ဝင်လာသည်။

ရှမ်းသည် ဆိုင်တွင်းအား မျက်နှာဖြူချက်စေ အကဲခတ်လျက် စားပွဲလွတ် တစ်လုံး၌ ဝင်ထိုင်သည်။ ၎င်းထိုင်နေသောနေရာမှာ မျက်နှာဖြူနှင့် အဖော်တို့ ဝင်သွား သောအခန်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိသည်ကိုမူ မည်သူမှ အကဲမခတ်မိ။

မျက်နှာဖြူနှင့် တွဲဝင်လာသူမှာ ကုလားတစ်ယောက်သဏ္ဍာန် ပေါ်နေသော် လည်း အတွင်း၌ ၎င်းတို့နှစ်ဦးချင်း ပြောနေကြသော ပြင်သစ်ဘာသာစကားအား နားလည်သူရှိလျှင် အံ့ဩမိပေလိမ့်မည်။

“စာရေးတော်ကြီးက ရုပ်ပြောင်းရပ်လွဲ တယ်ဟုတ်ပါလား၊ အခုနေ ဘယ်သူမှ ခင်ဗျားကို ရွှေနန်းတော်တွင်းက ဗမာတစ်ယောက်လို့ထင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“တိုးတိုး...ဘွန်ဘွိုင်ဇင်၊ ဒီဆိုင်ထဲမှာ ဖရန်စစ်စကားတတ်တဲ့လူ မရှိဘူး ဘယ်သူ ပြောနိုင်မလဲ၊ ရုပ်ပြောင်းကောင်းဆို...ရုပ်ပြောင်းကောင်းတာထက် ကျုပ်က ကုလားသွေး နည်းနည်းပါတာကိုး၊ အလို...ဒီအရက်မျိုးတွေ ဒီဆိုင်မှာ ရနိုင်တယ် ဟုတ်လား”

စာရေးတော်ကြီး ဆိုသူက ရှေ့တွင် အမြည်းစားဖွယ်တို့နှင့် အတူလာချ သော အနောက်နိုင်ငံလုပ် ဘရန်ဒီအရက်အား မြင်သဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီတရုတ်တွေဆီမှာ မရနိုင်တာတစ်ခုမှ မရှိဘူး၊ ပိုက်ဆံရရင် သူတို့ အကုန်လုပ်တာပဲ၊ ပိုက်ဆံပေးနိုင်ရင် သူတို့ဆီက အကုန်ရနိုင်တာပဲ”

စကားပြတ်သွားကြပြန်သည်။ ဘွန်ဘွိုင်ဇင်က ရောက်လာသော ဖန်ခွက်များ အတွင်းသို့ အရက်များ ငှဲထည့်ပေးသည်။ စာရေးတော်ကြီး ဆိုသူမှာ တူတစ်လက်နှင့်

အခန်း(၅)

ရတနာပုံနေပြည်တော်၏ အနောက်ဘက် မြစ်ကမ်းအနီးတစ်ဝိုက်မှာ ကုလားမြို့အမည်ရနေ၍ နိုင်ငံခြားသားပေါင်းစုံနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ ဤတစ်ဝိုက်တွင် အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်၊ အီတာလျံ၊ အာမေးနီးယန်း စသော မျက်နှာဖြူတို့အပြင် တရုတ်၊ ကုလား၊ မူဆလင်၊ စူရတီ စသော အရှေ့တိုင်းသားများလည်း ရှိသည်။ တရုတ်၊ ကုလားတို့မှာ အများအားဖြင့် အင်္ဂလိပ်လက်အောက်ခံ ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုး များ ဖြစ်ကြ၍ မြန်မာမင်းအား လိုလားကြသူတို့မဟုတ်၊ အင်္ဂလိပ်မင်း၏ အလံတော်၏ အစောင့်အရှောက်ကို ခံယူထားကြသူများပင် မြန်မာမင်းအားလည်း ရိုသေခံညားကြသူ များ မဟုတ်ချေ။

မြို့နန်းတည်သည့်အချိန်မှာ အောက်မြန်မာပြည်အား အင်္ဂလိပ်သိမ်းပြီး ဖြစ်သဖြင့် ၁၈၅၅ ခု၌ ရတနာပုံမြို့တော်ကြီးမှာ အဆောက်အအုံအားဖြင့် ရွှေနန်းတော်၊ ရွှေကျောင်းတော် စသည့် မှန်ကင်းတုရင် ပန်းကနုတ်ဆင်အပ်သော အဆောက်အအုံ ကောင်းများနှင့် အမြင်နတ်သမျှ အထည်လည်း စုတ်လှသည့် တဲကုတ်တို့ ရောနှော နေသည့်နည်းတူ မျိုးကြီးမတ်ရာ သေနာပတ်သူဌေးသူကြွယ်တို့ ပေါသည်နှင့်အမျှ အောက်မြန်မာပြည်မှ သင်္ဘောသား၊ စစ်ပြေး၊ အကြွေးရန်မှ ရှောင်လာသူ၊ ဝရမ်းပြေး၊ နိုင်ငံခြားသူလျှို၊ လူလိမ်လူကောက်၊ အာဏာရ မင်းမျိုးမတ်တို့၏ အလိုတော်ရှိ လက်ပါးစေ၊ ထင်တိုင်းကြံ လူသရမ်းများလည်း စုံလှချေ၏။

ရေမှဝက်သားကင်တစ်ဖတ်အား ယူစား၍ အရက်တစ်ကျိုက် မော့လိုက်သော်လည်း စိတ်မှာ ဂနာမငြိမ်၊ လူမှာလည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသည်။

“ခင်ဗျား...ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ရှူး...တိုးတိုး၊ ဒီဆိုင်ထဲလာရတာ တယ်စိတ်မချဘူး”

“ဒါကြောင့် အိမ်ကိုလာပါ ဆိုတော့လည်း...”

“ဟာ...အိမ်လာဖို့က သာခက်တာပေါ့၊ ဒီလောက်ရှိ ခင်ဗျားတို့ မျက်နှာဖြူ တွေအိမ်ကို မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်သူက ကြည့်နေမှာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဆိုင်ထဲမှာ နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။ ဒီအချိန် ကျုပ်တို့ အနောက်တိုင်းသားတွေက သောက်လေ့မရှိဘူး၊ နေဦး...ခင်ဗျား စိတ်ကျေနပ်အောင် ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဘွန်ဘွိုင်ဇင်သည် ပြောပြောဆိုဆို အပြင်သို့ ထွက်ကြည့်သည်။

အပြင်ခန်းတွင်မူ ကချင်လူမျိုး သုံးဦးသာ အရက်သောက်ရင်း ထမင်းစားနေသည်။ အပေါက်ဝနားရှိ တိုင်တစ်တိုင်၌ ဆွဲချည်ထားသော မီးတငွေ့ လောင်လျက်ရှိသည့် အနီးဆုံး၌ ရှမ်းတစ်ဦးသည် ဆေးလိပ်မီးညှို့လျက်ရှိ၏။ မိမိတို့အခန်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော စားပွဲမှာ လွတ်လျက်ရှိကြောင်း ဘွန်ဘွိုင်ဇင်သည် သတိပြုမိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဗမာတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ ကချင်တွေနဲ့ ရှမ်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်”

ဘွန်ဘွိုင်ဇင်က အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်၍ စားပွဲတွင် ထိုင်မိချင်းပြောသည်။ သို့ရာတွင် စောစောက ရှမ်းသည် တရုတ်တစ်ယောက်အနီးသို့ကပ်လျက် အရက်တစ်ခွက်မှာပြီး အခန်း၏အနီးရှိ စားပွဲတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်သည်ကိုမူ ဘွန်ဘွိုင်ဇင် မသိချေ။

ထိုအချိန်တွင် စာရေးတော်ကြီး ဆိုသူမှာ အရက်အတော်ဝင်သွားပြီဖြစ်၍ မျက်နှာများ နီရဲလာကာ သဏ္ဍာန်မှာလည်း အတန်တည်ငြိမ်လာသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျုပ်က နည်းနည်းအစိုးရိမ်လွန်နေတာပါ”

စာရေးတော်ကြီးသည် မိမိကိုယ်ကို နှစ်သိမ့်ဟန်ပြောလျက် အရက်ကိုခွဲ၍ မော့လိုက်ပြန်သည်။

ဘွန်ဘွိုင်ဇင်ကမူ အေးချမ်းစွာ အရက်ကို ဖြည်းဖြည်းညင်းညင်း စုပ်သောက်ယူနေရာမှ စာရေးတော်ကြီး၏ မျက်နှာအား စေ့စေ့ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ဒါထက် ကျုပ်တို့ ဟိုကိစ္စလေး ဘယ်အခြေရောက်နေပြီလဲ”
စာရေးတော်ကြီး၏ မျက်မှောင်မှာ ကြွတ်သွားလျက် လက်ဝါးမှာလည်း စားပွဲပေါ် ဖြန်းခနဲ ကျသွားသည်။

“ကိစ္စကလေး ဟုတ်လား၊ မွန်စီယာ၊ ခင်ဗျားအတွက်တော့ ဒါဟာ ကိစ္စလေးပေါ့၊ ကျုပ်တို့မှာဖြင့် ဒါဟာ အင်္ဂလိပ်နဲ့ စစ်ဖြစ်ရမယ့်အခြေအနေမှာရှိတယ်၊ ခင်ဗျား တော်တော်ပြောရက်တဲ့လူ”

ဘွန်ဘွိုင်ဇင်မှာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်းမျက်နှာပြင် လိုက်၍...

“အို...စစ်တိုက်ရမယ်ဆို တိုက်လိုက်ပေါ့၊ ဒီအင်္ဂလိပ်ခွေးကောင်တွေကို မြန်မြန်မောင်းထုတ်နိုင် မြန်မြန်ကောင်းတာပဲ”
စာရေးတော်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ ကောက်ကျစ်သရော်သောအပြုံး ပေါ်လာသည်။

“စစ်တိုက်ရမယ်၊ ဟား...ဟာ...ဘယ်မလဲ ခင်ဗျားတို့ လက်နက်တွေ”
“အို...လာမှာပေါ့”

“လာမယ် ဟုတ်လား၊ လက်နက် လာမလာတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ဖရန်စစ်အရေးပိုင်ဟတ်(စ်)တစ်ယောက်တော့ ပြေးပါရောလား၊ မမာလိုဆို ထင်ပါ၊ ဟုတ်စ”

ဘွန်ဘွိုင်ဇင်မှာ မျက်နှာထပ်ပျက်သွားပြန်သည်။ စာရေးတော်ကြီးမှာ အတန်ထွေလာပုံရိပ်မိသဖြင့် လေသံကိုပျော့ကာ တစ်မျိုးချောသည်။

“ဒီမှာ စာရေးတော်ကြီး၊ တိုးတိုးနော်၊ ခင်ဗျားမို့ ယုံလို့ဖွင့်ပြောရဦးမယ်၊ ကျုပ်တို့အရေးပိုင် ပြန်သွားတာ ရာဇပရိယာယ်ပါဗျ၊ ဒါမှ အင်္ဂလိပ်တွေက မြန်မာနိုင်ငံ အရေးမှာ ဖရန်စစ်တွေ လက်ရောင်ပြီထင်မှာ၊ သူတို့ ဒီလိုထင်တော့ ကျုပ်တို့က နောက်ပိုင်းမှာ စက်ပုန်းခုတ်ပြီး ပိုခရီးတွင်တာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

စာရေးတော်ကြီးမှာ ဝိုင်းသွားသည်။ ဘွန်ဘွိုင်ဇင် ပြောသည်မှာ ယထာဘူတကျသည်ဟု သူထင်၏။

“အင်းလေ...ဘွန်ဘွိုင်ဇင်၊ ကျုပ်တို့တော့ မညာပါနဲ့၊ ဖရန်စစ်ကောင်းကျိုး၊ ခင်ဗျားကောင်းကျိုးအတွက် ကျုပ် ဘယ်လောက်တောင် ဆောင်ရွက်ပေးတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားအသိပဲ၊ မိုးကုတ်ကျောက်နီတွင်းတွေမှာ ခင်ဗျား ရှယ်ယာအများဆုံးရဖို့ ကျုပ် ဘယ်လောက်ကြိုးစားခဲ့သလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ် ရှယ်ယာတွေရရင် ခင်ဗျားဆီ

က ငွေတစ်ပြားမှ မယူဘဲ ခင်ဗျားကို ကျွပ်ရှယ်ယာတစ်ဝက် ခွဲပေးမယ် ကတိပေးခဲ့ပြီးပါရောလား။

“ဒါတွင် မကသေးဘူးလေ၊ အခုနင်းခြံ၊ တောင်ငူသစ်တောက်စွမှာလည်း ကြည့်၊ ဒီသစ်တောကို အင်္ဂလိပ်ဆီက မြန်မာက ပြန်သိမ်းပြီး ခင်ဗျားတို့လက်ထဲ အပ်ဖို့ ကျွပ် ဘယ်လောက်လှော်ခဲ့ရသလဲ၊ ခင်ဗျား ဟိုအတိုးကြီး ကင်းဝန်မင်းကြီးဟာ ဒီအင်္ဂလိပ်ကောင်တွေ သစ်လုံးတွေ ခိုးထုတ်တာ သက်သေအလုံအလောက်မိလျက်နဲ့ အင်္ဂလိပ်နဲ့ စစ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ပရိယာယ်သုံးပြီး အမှုကို ရေရှည်ဆွဲစစ်နေတာကြည့်၊ သူ့အလိုသာဆိုရင် အင်္ဂလိပ်နဲ့ အကျေအလည် စေစပ်ပြီး အမှုကို လျှော်ပစ်ရင်ပင်မှာ၊ ကျွပ် ဘာလုပ်ခဲ့ရသလဲ သိလား။”

“ဆိုပါဦး...”

“တိုင်တားမင်းကြီးနဲ့ လှေသင်းအတွင်းဝန်မင်းဘုရားတို့ကတစ်ဆင့် မင်းတရားကြီး မခံချင်အောင် မြှောက်ပေးရတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားဟာ လွှတ်တော်အစဉ်အလာကို လွန်ဆန်ပြီး အမှုကို ကိုယ်တော်တိုင်ကိုင်ပြီး ရုတ်တရက် ဂဏသန ရာဇပလ္လင်တော်ထက်က စီရင်ချက်ချတော်မူတော့ ကင်းဝန်မင်းကြီးတို့ အငိုက်မိပြီး ဘာများတတ်နိုင်တော့သလဲ၊ ဒါပေမဲ့ အခု ဘုရင်ခံချုပ် လော့ဒ် ဒါဖရင်(Lord Dufferin)က ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက်နေပြီ၊ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ကျွပ်တို့က ဒီစစ်တိုက်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်မလဲ လက်နက်၊ ဒီအတိုင်းဆို ကင်းဝန်မင်းကြီးဂိုဏ်းက အနိုင်ရသွားလိမ့်မယ်။”

ဤအချိန်တွင် ငိုငိုရသူမှာ ဘွန်ဘွိုင်ဇင် ဖြစ်လေသည်။ စာရေးတော်ကြီး ပြောသည်မှာ လမ်းကုဏ္ဍိ မှန်နေပေသည်။ အခြေအနေမှာ အတိမ်းမခံ၊ တစ်ချက်မှာလျှင် မိမိနှင့် မိမိတို့ ဖရန်စစ်အကျိုး ဆည်မရအောင် ပျက်သွားမည်ကို ဘွန်ဘွိုင်ဇင်သည် ကောင်းစွာနားလည်သောကြောင့် ရုတ်တရက် စကားမပြန်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

စာရေးတော်ကြီးကသာ ဆက်ပြောသည်။

“အခု ခင်ဗျားတို့ ဖရန်စစ်ဆင်ဒီကိတ်ကို ဖွဲ့စည်းပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ အမှုပြီးပြတ်လို့ ဒီနင်းခြံသစ်တောအတွက် အင်္ဂလိပ်လက်ကသိမ်းပြီး ခင်ဗျားတို့ ဆင်ဒီကိတ်လက်အပ်မှာပဲ၊ ကျွပ်တို့ဘက်က တာဝန်ကျေပြီ။”

ဘွန်ဘွိုင်ဇင်က အရက်တစ်ခွက်ကို မော့ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် အမြည်းကိုဝါးရင်း ပြောရမည့်စကားကို စဉ်းစားသည်။

“ခင်ဗျားကို ကျွပ် စကားကုန်ပြောပါ့မယ်၊ လက်နက်တွေ လာပါလိမ့်မယ်၊ ခက်တာက အခု ကျွပ်တို့တုံ့ကင်မှာ ပြန်အရေးမလှ ဖြစ်နေတယ်၊ တရုတ်နဲ့

တိုက်ရတဲ့စစ်ကလည်း မပြီးသေးဘူး၊ ဒီကြားထဲ မက်ဒဂက်စကား(Madagascar) မှာလည်း စစ်တစ်ပွဲ ပေါ်နေတယ်။ ဒီတော့ ဒီအတောအတွင်း သည်းညည်းခံစေချင်တယ်။”

“သည်းညည်းခံတာတော့ ဟုတ်တယ်၊ တော်တော်ကြာ အင်္ဂလိပ်က ဇွတ်အတင်းအရေးဆိုရင်၊ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ကျွပ်တို့ဘက် ပျော့နေမှန်းသိရင် သူတို့ဘက်ကို စစ်ဆင်လာတော့ အကျိုးမနည်းပေဘူးလား။”

“ဒီအင်္ဂလိပ်တွေ အခု ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံကို စစ်မပြုရဲပါဘူး စိတ်ချ၊ ဘာလို့ဆိုတော့ ဒီမှာ နားထောင်စမ်း၊ စစ်ပြုဖို့ဆိုတာ အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ်တစ်ယောက်တည်း သဘောနဲ့ ပြီးတာမဟုတ်ဘူး၊ အင်္ဂလိပ်အစိုးရကိုယ်တိုင် သဘောတူမှဖြစ်တာ၊ အခု အင်္ဂလိပ်အစိုးရရဲ့ နန်းရင်းဝန်ကြီး ဂလက်စတု(Gladstone)ဟာ ခင်ဗျားတို့ ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်းလိုပဲ လူပျော့လူညံ့ လူကြောက်ကြီး၊ စစ်မတိုက်ရဲဘူး၊ နားလည်လား။”

ဘွန်ဘွိုင်ဇင်သည် မိမိစကား စူးရှသည် မစူးရှသည်အား အကဲခတ်ရန် တစ်ချက် စာရေးတော်ကြီးအား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်က ငြိမ်နေမှန်း သိသောအခါ ဆက်ပြောသည်။

“ပြီးတော့ အခု အိန္ဒိယမှာ အာရေဗီပါရှား(Arabi pasha)ဆိုတဲ့ ခေါင်းဆောင်က အင်္ဂလိပ်တွေကို ထချလို့ သင်းတို့တွေ မနိုင်မနင်း ဖြစ်နေတုန်း တစ်ခါ သူဒန်ပြည်မှာ မာဒီ(Mahdi)ဆိုသူက ထတိုက်ပြန်တော့ ဒီကောင်တွေ အရူးမီးပိုင်းသလို ဖြစ်နေတယ်။ အခု နောက်ဆုံးကြားရတာ ခါတွန်(Khartoun)မြို့ထဲ ပိုင်းနေတဲ့ အင်္ဂလိပ်ဗိုလ်ချုပ် ဂေါ်ဒွန်(Gordon)ကို ကယ်ဖို့ ဗိုလ်ချုပ်ဂူလက်စလေ(Wolesley)ကို စစ်သားတစ်ထောင်နဲ့ လွှတ်လိုက်တာတောင် အရေးမလှ ဖြစ်နေသတဲ့။”

“ဒီတော့...”

“ဒီတော့ ဒါ ခင်ဗျားတို့ချက်ပေါ့၊ အင်္ဂလိပ်ကို အလျှော့မပေးနဲ့၊ စစ်ပြင်တန် ပြင်ထားရမယ်၊ ဒီကောင်တွေ မတိုက်ရဲပါဘူး၊ ပြီးတော့လည်း မိတ်သစ်လည်း ရှာဦးပေါ့၊ ဒီနေရာမှာ ခင်ဗျားတို့ ကံကောင်းတယ်၊ အင်္ဂလိပ်မှာ ရန်သူသစ်တွေ တိုးနေတယ်၊ ဥပမာ ဂျာမနီပေါ့ဗျာ၊ အာဖရိကမှာ ဂျာမနီက ဒမ်မရာနယ်မြေ(Demara Land)တို့၊ ကင်မရွန်နယ်မြေ(Cameroons)တို့ကို အပြိုင်သိမ်းပြီး အင်္ဂလိပ်နဲ့အပြိုင်ကြနေတယ်၊ ဟိုတစ်လောက စိန့်လူရှား(St. Lucia)နယ်မြေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတော်စကားများလိုက်ကြသေးတယ်၊ အခု ကျွပ်တို့က ခင်ဗျားတို့ နောက်မှာ ရှိနေတယ်၊ နောက် ဂျာမနီပါ တိုးလာမယ်ဆိုရင် ဒီအင်္ဂလိပ်ကောင်တွေ ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံကို

လက်ဖျားနဲ့တောင် တို့ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ချ”

ဘွန်ဘွိုင်ဇင်၏ စကားဆုံးသောအခါ စာရေးတော်ကြီးသည် အားရပါးရ လက်နှင့်ပုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ‘ဟုတ်ပြီ’ ဟု ဆိုကာ အရက်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ကျေနပ်ပြီ၊ ခင်ဗျားဆီက ရတဲ့သတင်းတွေ သိပ်အဖိုးတန်တယ်။ ဒီလိုဆို ကျုပ်လည်း ရာထူးတက်ဦးမှာပဲ သိလား၊ ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့ကသာ ကျုပ်ကို စာရေးတော်ကြီးလို့ မြှောက်ခေါ်နေတာ၊ ကျုပ်ဟာ သာမန်ဝန်စာရေးပဲ ရှိသေးတယ်။ တစ်နေ့တော့ လွတ်တော်၊ သို့မဟုတ် ဗြိတိန်တော်မှာ အရေးပါတဲ့ တကယ့်စာရေးတော်ကြီး ဖြစ်လာစေရမယ်၊ အဲဒီတော့မှ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ ဟား...ဟား”

စာရေးတော်ကြီးမှာ အတော်ပင် မူးလာခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ဘွန်ဘွိုင်ဇင်မှာ ပိုသဘောကျလာကာ သိလိုသည်များအား ဆက်အစ်ထုတ်နေသည်။

“ဒါထက် ခင်ဗျားတို့ တပ်မတော်တွေရဲ့ သဘောကကော ဘယ်နှယ်လဲ”

“အို...စိတ်ချ၊ ကျုပ်တို့ တပ်မတော်တွေက အင်္ဂလိပ်ဆို အစိမ်းလိုက် ဝါးစားချင်တာ၊ အဲ ခက်တောင် ခက်နေသေးတယ်၊ အင်္ဂလိပ်ကိုမှ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့က ဘယ်နိုင်ငံခြားသားကိုမှ မမူဘူး၊ ပိုဆိုးတာက ခင်ဗျားတို့ ဖရန်စစ်တွေကိုပါ မုန်းတဲ့ တပ်မှူးတွေ ရှိတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူတွေလဲ”

“အို...ဟို...ဟိုး၊ ဒီလိုတော့ ဘယ်တစ်ထစ်ချ ပြောနိုင်မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ နားထောင်စမ်း၊ ကျုပ် မသင်္ကာသူတစ်ယောက်ကို အဲဒီတပ်မှူးကမိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထူးဆန်းတာက သူ့ကိုယ်ပေါ်က စာတစ်စောင်မှ မမိဘူးလို့ ဆိုတယ်၊ ဒါ ယုတ္တိ မရှိဘူး”

“ခင်ဗျားတို့ သူ့ကို ဖမ်းမစစ်ဘူးလား”

“ဟဲ...ဟဲ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ရဲ့ ဗမာဗိုလ်တွေအကြောင်း မသိသေးဘူးကိုး၊ ဒီလူတွေက အသေသာခံမယ်၊ လျှို့ဝှက်ချက်ကိုဖော်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါထက် သူ့ကိုဖမ်းဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ဟိုလူရမ်းကား ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ်အရေးမှာ သူက အရှင်နန်းမတော်ပုရားဘက်က အရေးရောက်အောင် အမှုတော်ထမ်းဖူးတော့ ဖမ်းမယ်ဆို အရှင်နန်းမတော်ပုရားရဲ့ ဓားကိုလည်း ကြောက်ရသေးတယ်၊ အဲဒါအပြင် ဒီသူလျှို့ကိုဖမ်းရာမှာ သူ့ဘက်က သက်သေလိုက်မယ့်သူက ကျုပ်တို့မတော်နဲ့ လက်ထပ်မယ့် ဗိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်နေတယ်၊ မခက်လား”

စာရေးတော်ကြီးက အရက်တစ်ခွက်ကို မော့လိုက်ပြန်သည်။ သူ့အမူးလွန်

နေသည့်အဖြစ်ကို ရိပ်မိသူ ဘွန်ဘွိုင်ဇင်သည် ငွေရှင်းရန် ဆိုင်ရှင်တရုတ်အား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

အပြင်ဘက် စားပွဲတွင်ထိုင်နေသော ရှမ်းမှာ လှုပ်ရှားလာသည်။ သူသည် တစ်ချိန်လုံး အရက်ကို ဆွဲသောက်ရင်း တစ်ဖက်ခန်းမှ ပြောဆိုသံများအား နားစွင့်နေပုံ ရသည်။ ဘွန်ဘွိုင်ဇင်က တရုတ်အား လှမ်းခေါ်သံအား ကြားရသည့်အခါ နေရာမှ လျင်မြန်စွာထ၍ အခြားတစ်ဦးအား ဒေါင်းဒဂါးနှစ်ပြား ပစ်ပေးခဲ့ပြီး ဆိုင်တွင်းမှ သွက်သွက်ထွက်ခွာသွားသည်။

အဆိုပါရှမ်းသည် လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် အရှေ့ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့၍ တစ်ပြခန့်အလွန်တွင် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆိုင်အတွင်းမှ မျက်နှာဖြူသည် လမ်းမကြီးအတိုင်း အနောက်ဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ ကုလားမှာမူ မိမိလာခဲ့သကဲ့သို့ပင် လမ်းအတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့ လျှောက်လာနေသည်။

ရှမ်းသည် ပထမဆုံးတွေ့သော ပြုလမ်းအတိုင်း ချိုးဝင်လိုက်သည်။ လက်မှာ လည်း ခါးကြားတွင် ဝှက်ယူလာသော ဓားမြှောင်ဆီရောက်သွား၍ မျက်နှာ၌ အပြုံး တစ်ချက်ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက်ရပ်လိုက်၍ လမ်းမကြီးဆီသို့ ပြန်လှည့်သည်။

လမ်းမကြီးပေါ်မှ ညစ်မွဲသော အဝတ်အစား၊ နဖူး၊ ပါးတို့တွင် ဆေးအင်းများနှင့် ရှမ်းလားကုန်သည်တို့မှာ အနောက်ဘက်သို့ သွားလျက်ရှိကြသည်။

ဆိုင်တွင်းမှ ကုလားသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပြုလမ်းအား ကျော်လွန်လာသည်။ ရှမ်းသည် သွက်လက်စွာနှင့် သူ့နောက်မှ လိုက်သွားသည်။

လမ်းမပေါ်တွင်မူ သနပ်ဖက်ပို၊ လက်ဖက်ခြောက်ပိုများ တင်လာသော လားနှင့်ရှမ်းများ၊ ပိုးချည်မျှင်နှင့် ပိုးထည်ဝန်များ တင်လာသော လားနှင့် ရှမ်း-တရုတ် ကုန်သည်များသည် မဆုံးနိုင်အောင် လာလျက်ရှိသည်။

ရှမ်းသည် လူနှင့် လားများအားကျော်၍ ကုလားနောက်သို့ လိုက်လာသည်။ မကြာမီပင် မိလား၏။

ရှမ်း၏လက်သည် ဓားမြှောင်ဆီ ရောက်သွားသည်၏ခဏ၌ မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ရပ်က ပေါ်လာသည်။

ကုန်သည်တို့နှင့် လားများသည် အလွန်တကြား ရုတ်ရုတ်ရက်ရက်ဖြစ်ကာ လမ်းဘေးသို့ ဆင်းပြေးကုန်သည်။ လားတစ်ကောင်မှာ ရှမ်းနှင့် ကုလားကြားမှ ဖြတ်ပြေးရာ သူတို့နှစ်ဦးမှာ ရှုပ်ထွေးလှသော အခြေအနေထဲတွင် မျက်ခြည်ပြတ်သွားကြသည်။

ခဏအကြာတွင် လမ်းပေါ်ရှိသမျှ လူနှင့် တိရစ္ဆာန်တို့မှာ လမ်းဘေးရောက် ကုန်ကြသည်။ လူများမှာ ရွံ့ဗွက်များကြားတွင် ဒူးထောက်လက်အုပ်ချီလျက် ရှိနေကြ သည်။ ရှမ်းမှာလည်း အများနည်းတူ လမ်းဘေးဆင်း ဒူးထောက်လက်အုပ်ချီပြီး ဖြစ်နေ၏။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် ရှေ့နားဆီမှ ကြိမ်းမောင်းဆဲဆိုသံနှင့်အတူ တရွှမ်းရွှမ်း ကြိမ်သံများ ကြားရသည်။ အနီးအနားဆီမှလည်း 'တိုင်တားမင်းကြီး ထွက်တော်မူ လာတယ်' ဟု တီးတိုးပြောသံများ ကြားရ၏။

ရှေ့အတော်လှမ်းလှမ်းတွင် မိုးအပ်သော ရွှေထီးတစ်လက်နှင့် ဆင်တစ်စီး သည် တရွေ့ရွေ့လာနေသည်။ ဆင်အရှေ့ တော်တော်လှမ်းလှမ်းမှ အဆောင်ကိုင်များ သည် ကြိမ်လုံးကိုယ်စီနှင့် လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တစ်လျှောက် ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်း ရိုက်နှက်ရင်း လမ်းရှင်းလာသည်။

"ထွက်တော်မူလာတယ်၊ ထွက်တော်မူလာတယ်၊ ဖယ်ကြ ရှောင်ကြ"

အမှန်မှာ အဆောင်ကိုင်များသည် မင်းညီမင်းသား၊ မှူးမတ်များ ထွက်လာ လျှင် လမ်းရှင်းရန် ချောက်လှန်ရုံတင် ကြိမ်လုံးများကို သုံးသင့်သော်လည်း ဤလူရမ်း ကားများသည် ရိုက်နှက်ရသည်ကို အရသာတွေ့ဟန်တူသည်။ အကြောင်းမှာ ၎င်းတို့ သည် ရုတ်တရက်ဖြစ်သဖြင့် လမ်းပေါ်မှ မရှောင်မိသေးသူများကိုသာမက လမ်းဘေး တွင် ဒူးထောက်လက်ယှက်နေသူများကိုပါမချန် တုတ်သရမ်းသွားကြသည်။

ရှမ်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ကျေးတောသားဟန်တူသူ ထွားကျွင်းလှသော ယောက်ျားတစ်ဦးမှာ အများနည်းတူ ဒူးထောက်လက်ယှက်လျက် ရှိ၏။ အဆောင် ကိုင်တစ်ယောက်၏ ကြိမ်လုံးသည် ထိုယောက်ျား၏ လက်မောင်းပေါ်သို့ ကျလာသည့် ခဏ၌ ယောက်ျားကြီးသည် မီးဝင်းဝင်းတောက်လျက်ရှိသော မျက်လုံးများနှင့် ရိုက်သူ အား မော့ကြည့်လိုက်သည်။ အဆောင်ကိုင်၏ ခြေလှမ်းမှာ တုံ့သွားကာ ပမာမခန့် ဟန်နှင့် လူကြီး၏ရှေ့၌ ရပ်လိုက်၍ ကြိမ်တုတ်အား တအားလွှဲ၍ တစ်ချက်ရိုက်လိုက် သည်။ မိမိ၏အမှားကို ရိပ်မိဟန်နှင့် ယောက်ျားကြီးသည် ဦးခေါင်းကို ပြန်လှည့်လိုက် ရိုက်သမျှအား ငြိမ်ခံနေသည်။

ဒေါသထွက်နေသော အဆောင်ကိုင်သည် ယောက်ျားကြီးကိုသာမက အနီး ရှိ လူများဆီပါ တုတ်ဆက်သွားသည်။ တုတ်တစ်ချက်မှာ မိန်းမကြီးတစ်ဦးအနီး ဖြစ်သမျှအား ကြောက်လန့်တကြား မျက်စိသွယ်နှင့် ကြည့်နေရာသည့် ခြောက်နှစ် ရွယ်ကလေးတစ်ဦး၏ ဦးခေါင်းကို ထိသွားသည်။ ကလေးမှာ တစ်ချက် စူးစူးဝါးဝါး အော်၍ မြေပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွား၏။

ရှမ်းသည် ဖြန့်ခဲနဲ့ ဒူးထောက်ရာမှ ထလိုက်၏။ သို့ရာတွင် သူထက်ဦး သူက ရှိနေပေပြီ။ စောစောက ယောက်ျားကြီးသည် ကျားဟိန်းသကဲ့သို့ တစ်ချက် အော်လျက် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မလိုက်အောင် ပေါ့ပါးစွာ အဆောင်ကိုင်၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ နောက်တစ်ခဏတွင်ပင် အဆောင်ကိုင်၏ ကိုယ်မှာ လေထဲတွင် မြောက်တက်လာပြီး ချက်ချင်းပင် ဖွဲ့အိတ်ကြီးပမာ မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျလာကာ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်သွားသည်။

သို့ရာတွင် ယောက်ျားကြီး၏ ကျောဘက်မှ အခြားအဆောင်ကိုင် တစ်ယောက်က ဓားအိမ်မှဓားကိုချွတ်၍ ပြေးဝင်ခုတ်လာသည်။ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းပင် ရှမ်းသည် ခုတ်သူနှင့် ယောက်ျားကြီး၏ကြားသို့ ရောက် သွားပြီး ခုတ်လိုက်သောလက်၏ လက်ကောက်ဝတ်အား ဘယ်လက်နှင့် ဆီးကြို စောင့်ဖမ်းလျက် ဆီးခုံဆီအား ညာခြေဖျောင့်နှံ့ ပေါက်ချလိုက်သည်။ ခဏချင်းမှာပင် အဆောင်ကိုင်မှာ လဲကျသွားလျက် ဓားမှာလည်း ရှမ်း၏လက်တွင်း ရောက်သွားသည်။

"ပြေးလေ...ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဒါ အသက်ဘေး"

ရှမ်းသည် ယောက်ျားကြီးဘက်သို့လှည့်လျက် ပီသလှသော ဗမာသံနှင့် ပြောသည်။ ယောက်ျားကြီးမှာ ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ ခြေဦးတည့်ရာ လမ်းဘေးမှ စွတ်ပြေး တော့သည်။

ဖြစ်ပျက်သည်မှာ မြန်လွန်းလှသဖြင့် လမ်းဘေးမှ လူများသည်လည်း ကောင်း၊ ကုန်အဆောင်ကိုင်များသည်လည်းကောင်း၊ ကြက်သေ့၊ သေ့ ကြည့်နေမိ ကြသည်။

ရှမ်းသည် လက်တွင်းမှ ဓားကြီးအား ဝင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အသံဝါ ကြီးဖြင့်...

"ဝုံလျှင် လိုက်ခဲ့လော့..."

ဟု တစ်ချက်ကြုံးဝါးကာ ပေါ့ပါးစွာ လမ်းပေါ်မှ ထွက်ခွာပြေးသည်။ လက်နှက်မဲ့သူအား စော်ကားရဲသော်လည်း သတ္တိသွေးရှိဟန်မတူသူ အဆောင်ကိုင်များမှာ ကြောင်လျက် ရပ်ကြည့်ကျန်ရစ်သည်။ ထိုအခိုက်တွင်ပင် ရွှေထီးမိုးအပ်သောဆင်ကြီးမှာလည်း အနီးဆိုက်လာသည်။

ဓားဆွဲ၍ပြေးခဲ့သော ရှမ်းမှာ လမ်းဘေးရှိ ခြံဝင်းများအားဖြတ်လျက် အတန်ပင် ခရီးတွင်ခဲ့သည်။ ခြံစည်းရိုးတစ်ခုအား ကျော်လျှင်ပင် ရှေ့မြင်ရသော သဏ္ဍာန်ကြောင့် ရှမ်းမှာ အံ့အားသင့်သွားသည်။

စောစောက ယောက်ျားသည် ရှေ့ ဝါးလုံးတစ်လုံးအား ဆုပ်ကိုင်ရင်း စောင့်နေသည်။

“အလို ဘာကြောင့်မပြေးလဲ”

ယောက်ျားကြီးသည် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးရှင်မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ကျန်နေမင့်သဟာ၊ ကျုပ်က ပြေးရမှာလား”

ရှမ်းကလည်း ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် နောက်ပါးမှ ညာသံပေးလိုက်လာသံ ကြားရသည်။

“ကိုင်း...သွေးသောက်၊ ကျုပ်နောက် လိုက်ခဲ့တော့”

ရှမ်းက ဦးဆောင်ခေါ်ငင်၍ ပြေးသဖြင့် ယောက်ျားကြီးမှာ ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ နောက်မှကပ်လိုက်ခဲ့သည်။

ညာသံပေးလိုက်သူတို့မှာ အကယ်လိုက်ကြဟန်မတူ။ အသံများမှာ ဝေးသည်ထက်ဝေး ကျန်ရစ်သည်။

ကွေ့ရင်းပတ်ရင်း ပြေးလာသူနှစ်ယောက်သည် ကုလားမြို့ နယ်နိမိတ်မှ လွန်လျက် မြန်မာရပ်ကွက်အတွင်းသို့ ရောက်လာကြသည်။ ရှမ်းသည် လူလစ်သော ချုံကွယ်တစ်ခုတွင် စားရည်အား လွှင့်ပစ်လိုက်သဖြင့် ယောက်ျားကြီးကလည်း သူ့လက်မှ ဝါးလုံးအား ပစ်လိုက်သည်။

နှစ်ဦးသား စကားမပြောကြဘဲ ဟိုကွေ့သည်ဝင်နှင့် ဆက်လျှောက်လာကြပြန်သည်။ ကွမ်းတစ်ယာညက်ကျော်ကျော်တွင် ခြံဝင်းကာ နံရံမြေစိုက် အိမ်လေး တစ်လုံးဆီသို့ ရောက်လာကြသည်။

ရှမ်းသည် ခြံဝင်းတံခါးအား ဖွင့်ဝင်၍ အိမ်ရှေ့ရပ်ကာ နံရံအား နှစ်ချက်ဆင့် ခေါက်ပြီး အတန်နားလျက် နောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်၏။ အိမ်ရှေ့တံခါးမှာ ဖွင့်လာပြီး ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် လူတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။

ရှမ်းက လက်ညှိုးအား နှုတ်ခမ်းထက်တင်၍ သတိပေးလိုက်သဖြင့် ထွက်လာသူသည် ဘာမျှမမေးတော့ဘဲ နှစ်ဦးလုံး အိမ်တွင်း ဝင်မိမှ တံခါးအား ဆွဲစေလိုက်သည်။

“ကဲ...မောင်မြတ်ကျော်၊ ဟောဒီမှာ ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်ရာစဝတ်ဘေး တွေ့လာသူတစ်ဦးပဲ”

ကွပ်ပုစ်တစ်ခုပေါ် ထိုင်မိလျှင် ထိုင်မိချင်း ရှမ်းက ပြောသည်။ ထို့နောက်

ယောက်ျားကြီးဘက်လှည့်ကာ ‘သွေးသောက် ရွှေမြို့တော်ကတော့ မဟုတ်ထင်ပ’ ဟု မေးသည်။

ယောက်ျားကြီးသည် နဖူးမှ ချွေးများအား ခေါင်းမှ တဘက်နှင့် သုတ်လိုက်၏။

“ပခုက္ကူဘက်ကပါ၊ နယ်မှာ ခေါင်းပါးလွန်းသဟာနဲ့ ရွှေမြို့တော် တက်လာသဟာ၊ အိမ်း...ခုတော့ ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့နေပြီလေ”

ယောက်ျားကြီးသည် ညည်းလိုက်ပြီး ရှမ်းအား သေသေချာချာ ပြန်ကြည့်၍ “ဒီက အဲ ဆ...ဆရာလေးက ဗမာပဲနော်” ဟု မေးသည်။

ရှမ်းက ဘာမျှပြန်မဖြေ၊ တဟဲဟဲသာ ရယ်လိုက်ပြီး နေရာမှ ထသည်။

“ဗမာပါပဲ၊ အကြောင်းရှိလို့သာ ရုပ်ဖျက်ထားရတာ၊ ကျုပ်တို့ လူဆိုးသူဆိုး တွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ရှမ်းသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အိမ်တွင်းဘက် အခန်းတစ်ခုတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။

ယောက်ျားကြီးမှာ ယခုမှ မောမုန်းသိရ၍ သောက်ရေအိုးဆီသွားကာ ရေနှစ်မူတ်ဆင့်မောချလိုက်သည်။

“အခု ကျုပ် ဘယ်အရပ်ထဲ ရောက်နေလဲ”

သူက ဘေးမှငြိမ်ကြည့်နေသော မြတ်ကျော် ဆိုသူအား မေးသည်။

“ချမ်းမြသာစည်”

မြတ်ကျော် ဆိုသူမှာ စကားတိုတိုနှင့်ပင် ဖြေသည်။

“ဪ...သဟာဖြင့် ဟန်သားနော်၊ ဘုရားကြီးနဲ့ နီးနေပြီပဲ၊ ကျုပ်တည်းတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းနားတွင်ပဲကလား”

လူကြီးကသာ ဆက်ပြောနေသည်။ မြတ်ကျော်ကမူ ဘာမျှဝင်မပြော။

မကြာမီ ရှမ်းဝင်သွားသောအခန်းမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ ရှမ်းတော့မှ မဟုတ်။ သျှောင်တစောင်း ထုံးထား၍ မဟာနဖူးကွယ်ကွယ်၊ နှုတ်ပေါ်၊ မျက်လုံးမျက်ခုံးကောင်းနှင့် လူရွယ်၏ ခုံညားမွန်ရည်သောရုပ်ကိုငေးကာ လူကြီးမှာ အံ့အားသင့်နေသည်။ သို့ရာတွင် စကားစပြောသောအခါတွင် အသံမှတ်မိသဖြင့် စောစောကရှမ်းပင်ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိသွားသည်။

“ကဲ...သွေးသောက်၊ ကျုပ်တို့မှာ ဆောင်ရွက်စရာ ရှိသေးလို့ ဒီကတွင်ပဲ လမ်းခွဲကြစို့ရဲ့၊ သွေးသောက်မှာ ငွေကြေးလိုနေဟန်ပေါ်တယ်၊ ရော...ဒါယုထား” လူရွယ်က လက်တွင်းမှ ငွေအိတ်ကို လှမ်းပေးရင်း ဆိုသည်။

လူကြီးမှာ အံ့အားသင့်လွန်း၍ ဘာစကားမျှ မပြန်နိုင်ရှာ။ နှုတ်ခမ်းများမှာ သာ တုန်ယင်နေသည်။

လူရွယ်သည် လူကြီး၏လက်အား ဆုပ်ကိုင်၍ အေးချမ်းစွာ ဆိုသည်။

“ကျုပ်တို့တယ်သူဆိုတာ မသိချင်နဲ့၊ ဘယ်နေတယ် ဆိုတာလည်း မစုံစမ်းနဲ့၊ နောက်လာရင်လည်း ဒီနေရာမှာ တွေ့တော့မယ် မဟုတ်ဘူး၊ သွေးသောက် ဒီအိမ်ထဲမှာ နေဝင်တဲ့အထိ နေနိုင်တယ်”

လူကြီးမှာ ယခုထိ ပြန်မဖြေနိုင်သေး၊ လူရွယ်အားတစ်လှည့်၊ ဘေးမှ ကျောက်ရုပ်ပမာ ရပ်နေသူအားတစ်လှည့် ကြည့်နေမိသည်။ အတန်ကြာမှ စကားထွက်လာ၏။

“မမေးနဲ့ ဆိုရင်လည်း မမေးတော့ပါဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကတော့ မောင်ရင့်ကို အဲ...အဲ စကြာကိုယ်တော်လေးပဲ ထင်နေတယ်၊ စကြာကိုယ်တော်လေး လို့ပဲ မှတ်ထားမယ်”

လူရွယ်က လိုက်လှဲစွာ ရယ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ သွေးသောက်နာမည်ကို ကျုပ် မမေးတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သွေးသောက်ကို ကျုပ် ဗလကြီးလို့ မှတ်ထားမယ်၊ ဟုတ်လား၊ ကဲ...ဗလကြီး နေရစ်ပေတော့၊ မှတ်ထားနော်၊ နေဝင်မှ ဒီကထွက်”

လူရွယ်သည် အိမ်အပြင်ဘက်အား စူးစမ်းအကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး သွက်လက်စွာ ထွက်ခွာသွားသည်။ မြတ်ကျော် ဆိုသူမှာလည်း လိုက်ပါသွား၏။

အိမ်တွင်း၌ ကျန်ရစ်သူ ဗလကြီးမှာ ရုတ်တရက် ငိုနေရာမှ ငွေအိတ်အား သွန်ကြည့်လိုက်သည်။ ငွေသားနှစ်ဆယ် ထွက်လာ၏။

ဗလကြီး၏ လက်များမှာ တုန်ယင်လာသည်။ မျက်ရည်များလည်း စို့ခဲ့သည်။ ငြိမ်နေရာမှ အပြင်ဘက် ခေါင်းပြုကာ ကြည့်မိ၏။ လူနှစ်ယောက်၏ အရိပ်အခြည်ကိုမူ လုံးဝမမြင်ရတော့။

□□□

အခန်း(၆)

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်နေသော နံနက်တွင်ပင် ရတနာပုံမြို့တွင်း ရွှေနှန်းတော်ကြီး၏ အရှေ့ဘက်ရှိ နန်းတွင်းဈေးဆီမှ နထွားပျိုရွယ်သော စစ်ဗိုလ်ကလေးတစ်ဦးနှင့် ချောမောသမျှ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော မိန်းမပျိုတစ်ဦးတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သုံးတောင်ခန့်ခွာ၍ ယှဉ်တွဲလျှောက်လာကြသည်။

ဈေးစည်ချိန် ဖြစ်သဖြင့် နန်းတွင်းအပျိုတော်များ၊ များမတ်အရာရှိကြီးများ၏ သားသမီးများတို့အပြင် အားလပ်ခိုက်ကာလသားဘာဝ လူရေးပြရင်း ရောက်လာကြသူ စစ်ဗိုလ်၊ စစ်သား၊ လက်သုံးတော်၊ အဆောင်ကိုင်း၊ လက်ဖက်ရည်တော်သား စသော လူလင်များလည်း ရှိနေကြရာ အသီးသီး မိမိတို့ဆိုင်ရာ အတွက်ကိုယ်စီနှင့် မိသားဖသား ပီပီ ဣန္ဒြေမပျက် စကားပြောသူပြော၊ လမ်းလျှောက်သူလျှောက် လုပ်နေကြသော ကြောင့် အဆိုပါစုံတွဲမှာ မည်သို့မျှ ထူးဆန်းလှသည် မဟုတ်ဟု ထင်စရာ ရှိသည်။

ရွှေနှန်းတော်တစ်ဦးက မြက်ခင်းများမှာ စိမ်းလန်းသန့်စင်လျက် ရှိသည့်ပြင် ခိုတွဲနေသော နှင်းရည်ဥများသည်လည်း မိုးနှောင်းရက် နေအောက်တွင် ပြိုးပြိုး ပြက်ပြက် ဝင်းလက်လျက်ရှိသောကြောင့် နံနက်ခင်းမှာ အထူးသာယာလှသည်။

အဝေးဝယ် ဝိုင်းခဝန်းရုံပေါက်လျက်ရှိသော မြသားအသွင် အံ့ဆိုင်ဝေစည်လှသည့် မန်ကျည်းပင်ကြီးများ၏ထိပ်အား ကျော်လွန်၍ မိုးသို့မြင့်မား ငွားစွင့်ကြွားဝင့် တိုးတက်ကာ နေရောင်တွင် ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနှင့်ရှိသော မြေနန်းပြာသာဒ်တော်ကြီးမှာလည်း အမင်းမင်းတို့ ဝပ်စင်းခရာ ဤရတနာပူရ နန်းတော်ကြီး၏ ကျက်သရေကို တိုးမြှင့်ပွမ်းနေသယောင် ရှိတော့၏။

စစ်ဗိုလ်ကလေးက မြေနန်းပြာသာဒ်တော်ကြီးအား ငေးနေရာမှ ဘေးရှိ ချစ်သူ၏ ရွှေဝါရည်နုဝင်းသော မျက်နှာလေးဆီဘက်လှည့်ကာ စိမ်းစိမ်းစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“အကြည့်တော်ကလည်း တစ်ဆိတ်ရဲလှလှည့် မောင်မောင်၊ ခင်ခင် ရှက်ပါတယ်။ ဆင်ခြင်တော်မူပါဦး”

မိန်းမပျိုက မျက်တောင်ရှည်ကြီးများအားစင်းလျက် မျက်နှာကလေးစွေကာ ချစ်စနိုးအမှုအရာနှင့် ခပ်စူစူ တားမြစ်သည်။

“ဪ...ခင်ခင်ရယ်၊ မောင်မောင်က ‘ဟိုဝတီဆင်း နန်းကိန္နရာလို လျှမ်းထိန်ဝါဝေဝင်းနဲ့’ ဆိုတဲ့ တေးထပ်...”

စစ်ဗိုလ်လေးမှာ စကားမဆုံးလိုက်ရ။ မိန်းမပျိုက မျက်လုံးလေးဝိုင်းပြူးကာ ထိတ်လန့်တကြား “အို...မောင်မောင်” ဟု ဟန့်တားလိုက်သည်။

“ဘာလဲ ခင်ခင်၊ အလန့်တကြား ရှိလှတယ်”

မိန်းမပျိုလေးမှာ အလန့်ပြေဟန် မတူသေး။ ရင်လေးဖိုကာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်သည်။

“ကြမ်းကြားလေကြား မောင်မောင်ရယ်၊ ဒီတေးထပ်ကိုမှ ဆိုပလေ၊ ရွှေစားနဲ့အသက် နီးစပ်လှတယ်”

စစ်ဗိုလ်ကလေးကမူ ပမာမခန့် တဟဲဟဲ ရယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အသာအယာ ညည်းညူလိုက်သည်။

“ဪ...တောင်သမန်လယ်စားမင်း ကံနည်းရှာပေတယ်၊ လူသေပေမဲ့ မသေဘဲ ကျန်ရစ်ရှာတဲ့ စာကတောင် မလွတ်လပ်လေဘူး”

ဤအကြိမ်တွင်မူ မိန်းမပျိုမှာ ကြောက်လန့်ရာမှ ဒေါသလေး ထွက်သွားပုံ ပေါ်သည်။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာလေးအားမော့၍ ပြောလိုက်သံမှာ အတန်မာနေသည်။

“မောင်တစ်ယောက်ဟာ ပြောလေ ကဲလေ ဆိုတာကျနေပါပြီ၊ မောင်မောင် စွန့်ရဲပေမဲ့ ခင့်ကို သနားသဖြင့်ဖြစ်ဖြစ် တစ်ဆိတ်ဆင်ခြင်စမ်းပါဦး”

စစ်ဗိုလ်လေးသည် ချစ်သူ စိတ်ဆိုးသွားမှန်း သိသဖြင့် ဘာမျှထပ်မပြော

တော့ဘဲ တဟဲဟဲသာ ရယ်မောနေသည်။ ကျေနပ်သွားဟန်တူသော မိန်းမပျိုကသာ လေအေးနှင့် ဆက်ပြောသည်။

“အစစအရာရာ သတိထားပါ မောင်မောင်၊ ရွှေနန်းတော် တစ်ခုလုံး သူလျှိုတွေ၊ ဒလန်တွေနဲ့ အင်မတန် နေတတ်မှ တော်ရုံကျတာကလား”

ထိုအခိုက် ရှေ့နားမှ လူတစ်ယောက် လျှောက်လာသည်ကို မြင်သဖြင့် မိန်းမပျိုသည် နောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၍ လေသံကိုမြှင့်ကာ “ဟောဒီ မရွှေစာဥ တစ်ယောက်ဟာ အလွန်ကိုခက်တယ်၊ မယ်ဖုရား ကျန်းခုံတော်မမူလို့ သူ့အားကိုးနဲ့ ကိုယ်တိုင် ဓာတ်စာလေး ဘာလေး ထွက်ဝယ်ပါတယ်၊ ဘယ်ဝင်လေကြောရှည်နေတယ် မသိဘူး၊ နောက်တော့ကျနေပြီ” ဟု ညည်းညူလိုက်သည်။

ရှေ့မှလာသူမှာလည်း အနီးရောက်သော် တန့်ရပ်သွားသည်။

“အလို အဝေးကကြည့်တော့ ဘယ်သူတွေများလဲ မှတ်တယ်၊ ဗိုလ်ကြီး မင်းထင်နဲ့ ခင်ဘုန်းတို့ပါလား၊ နေနဲ့လ ရွှေနဲ့မြပမာ တင့်သင့်ဖက်လှပါတယ်”

စစ်ဗိုလ်အဆောင်အယောင်ပင် ဆင်ထားသော အဆိုပါလူက ခပ်ရွှန်းရွှန်း မြောက်ပင့်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ဗိုလ်မင်းထင်ကမူ တည်ကြည်စွာပင် ပြုံးလျက် “ဪ...ဗိုလ်ကျော်ခေါင်ကိုး” ဟု ဝတ်ကျေဝတ်ကုန် နှုတ်ဆက်၏။ ခင်ဘုန်းကသာ ချိုအေးစွာပြုံးလျက် “ဗိုလ်ကျော်ခေါင် အလာနောက်ကျနေပါရောလား၊ ဈေးကွဲလုနီးပြီ ရှင့်၊ မျှော်သူရှိရင်လည်း စိတ်တော်ခလို့ ပြန်သွားရောမယ်” ဟု ရင်းနှီးစွာ ဆိုသည်။

ဗိုလ်ကျော်ခေါင်က မချီသွားဖြဲ ရယ်လိုက်သည်။

“ဒီက ကျွန်တော်များ ကံခေတဲ့သူတွေအတွက်တော့ မျှော်သူမရှိပါ၊ အရေးလေးရှိလို့ ဦးထိပ်တံခါးဆီ သွားစရာရှိလို့ပါ၊ ဈေးဘက် မဟုတ်ပါဘူး”

ထိုစဉ် တည်ငြိမ်သော ဗိုလ်မင်းထင်က ဝင်ပြောသည်။

“ဘယ့်နယ်လဲ ဗိုလ်ကျော်ခေါင်၊ ဟိုတစ်ညက လွတ်သွားတဲ့ သူလျှိုတွေ အခုအထိ မမိသေးဘူးလား”

ဗိုလ်ကျော်ခေါင်မှာ မသိမသာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“တစ်နေ့တော့ မိမှာပေါ့လေ၊ ဟိုညကလည်း သင်းက မိန်းမဉာဏ်သုံးပြီး ကြီးတန်းနဲ့ ထောင်လိုက်လို့ပါ၊ နို့မို့ဖြစ်ရင် ကျုပ်စားအကြောင်း ကောင်းကောင်းပြလိုက်ချင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ ဒီလူ ခင်ဗျားနဲ့ ရင်မဆိုင်လိုက်ရတာ ကံကောင်းတာပဲ၊ ကျုပ်သာ ဒီလူဆိုရင် နောင် ခင်ဗျားနဲ့ မဆုံပါရစေနဲ့လို့ နေ့တိုင်း ဘုရားမှာ ဆုတောင်းနေမှာပဲ”

“ကျုပ်ကတော့ သူနဲ့ နောက်တစ်ချီ တွေပါရစေလို့ နေ့တိုင်း ဆုတောင်းနေတာပါပဲ”

ဗိုလ်မင်းထင်က မည်သို့မျှ ပြန်မဖြေမီ ခင်ဘုန်းက ဝင်ပြောသည်။

“စကားတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ ဗိုလ်ကျော်ခေါင်လည်း အရေးတကြီး သွားစရာ ရှိနေတယ်ထင်တယ်။ မောင်မောင်ကော ခင်ကို အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပါလား။ ဒီမစာဥကို မစောင့်ချင်တော့ပါဘူး”

ဗိုလ်ကျော်ခေါင်သည် မချီပြုံး ထပ်ပြုံးလိုက်၍ နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားသည်။

“မောင်မောင် ဒီဗိုလ်ကျော်ခေါင်နဲ့ စကားပြောရင် သတိထားပြောပါ။ သူက အရှင်မွေး ညချင်းကြီးပြီး တောင်ထားဝယ်အစုသားမှာ ဗိုလ်တောင် ဖြစ်နေတော့ မင်းပေါက်စိုးပေါက် သိပ်ဘုန်းတောက်နေတယ်။ ပြီးတော့ ဦးရီးတော်နဲ့ ပေါင်းပြီး ဖရန်စစ်မှ ဖရန်စစ် ဖြစ်နေတယ်”

ဗိုလ်မင်းထင်က ထုံးစံအတိုင်း မထိမဲ့မြင် ရယ်မောလိုက်၏။

“ကျော်ခေါင်ငယ်ဟာ မမူလောက်ပါဘူး ခင်ခင်၊ ပြီးတော့ သူက ဖရန်စစ်မှ ဖရန်စစ် ဖြစ်နေပေမဲ့ အမျိုးတော့ ချစ်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ”

“ဒီအရေးကြောင့် ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ ခင်ခင်ကို မှာတမ်းတွေ ပေးဖူးတာ မောင်မောင်ကို ပြောပြီးသားပဲ။ မနာလို ရှိလိမ့်မယ်”

ဗိုလ်မင်းထင်က ရယ်မြဲရယ်နေသည်။ စကားမူ ဆက်မဆိုတော့ဘဲ နှစ်ဦး သား ငြိမ်လျှောက်လာကြသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရွှေနန်းတော် အရှေ့ဘက် ဝန်ကြီးမှူးကြီးတို့နေရာ ဝင်းများအနီးသို့ ရောက်လာကြသည်။ ဤနေရာမှာ လူလည်း ပြတ်သဖြင့် ဗိုလ်မင်းထင်က ရပ်လိုက်သည်။

“နေဦးခင်၊ အတွင်းတော်သတင်းများလည်း ဘာထူးလဲ”

ခင်ဘုန်းက မျက်စောင်းထိုး၍ ရပ်လိုက်ရင်း...

“တန်ပါ အခုမှ၊ ဒီကဖြင့် သတင်းထူးပြောချင်လို့ အရှင်နန်းမတော်ဖုရားထံ မယ်မယ် နေမကောင်းဘူးလို့ ညာခွင့်ပန်ပြီး ထွက်ခဲ့ရတာ၊ သူများ တွေ့ချင်လွန်းလှ လို့ထင်လား”

ဗိုလ်မင်းထင်သည် ချစ်သူအား ပြန်ဆင်ခြေမတုံတော့ဘဲ ငြိမ်နေသည်။ ခင်ဘုန်းက ဘေးပတ်ပတ်လည်အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး လေသံတိုးတိုးနှင့် ဆိုသည်။

“အတွင်းတော်မှာ ပြောင်းလဲမှုတွေ အတော်ဖြစ်နေတယ်။ ကင်းဝန်မင်းကြီး ဘုရားတို့ကို ပြန်အတိုင်ပင်ပြုနေတယ်”

“ဒါ တကယ်ပဲလား”

“တကယ်ပဲ။ အားကိုးကြတဲ့ ဖရန်စစ်အရေးပိုင်ဟတ်စ်ကလည်း ပြန်ပြေးပြီ မဟုတ်လား၊ မပြေးခင် ဟတ်စ်ကရော ပြီးတော့ အီတာလျံကောင်စစ်ဝန် အဒီဒြောကရော သစ်မှုကိစ္စမှာ အင်္ဂလိပ်နဲ့ အကျေအအေးပြုလုပ်ဖို့ အကြံပေးသွားသတဲ့၊ အပြည်ပြည်နဲ့ ရာဇပရိယာယ် သုံးခန်းတိုင်လာတော့ ကင်းဝန်မင်းဘုရားကြီးကို ပြန်ကပ်ရတော့တာပေါ့”

“ဟင်...တယ်ဟုတ်ကြတယ်၊ ခလုတ်ထိတော့ အမိတ၊တတ်ကြသားပဲ ကိုး”

“ဆုံးအောင်အားထောင်ပါဦး မောင်မောင်၊ နန်းတော်ထဲမှာက စစ်တိုက်ချင် တဲ့အဖွဲ့က ရှိနေသေးတယ်။ အခု သူတို့လျှော့ပေးတာက ပရိယာယ်ပဲ။ ကင်းဝန်မင်းကြီးကို ကုလားဖြူနိုင်ကြီးအချင်းချင်း လှည့်တိုက်ပေးဖို့ အသုံးချရုံတွင် ရည်စူးထား ကြတာ”

“အဲဒီတော့”

“ကင်းဝန်မင်းကြီးလည်း ဒီအကြောင်းကို ရိပ်မိပုံပေါ်တယ်။ ဒါကြောင့် လည်း ဒီမင်းနဲ့ ဒီမိဖုရား ရှိနေသမျှ တိုင်းပြည်ငါးပါးမှောက်တော့မယ်ဆိုတာသိလို့ ညောင်ရမ်းကိုယ်တော်လေးကို ပြန်နန်းတင်ဖို့ ကြံစည်နေသတဲ့”

“ဒီသတင်း အမှန်ပဲလား၊ ဘယ်ကကြားသလဲ”

“အမှန်ပဲ မောင်မောင်၊ မယ်တော် ဆင်ဖြူမရှင်ဖုရား အဆောင်တော်က ကြားရတာပါပဲ။ အစတုန်းကတော့ ဆိုဆုံးမလို့ ရမလားဆိုပြီး ဒီမိဖုရားကြီးပဲ ကင်းဝန်မင်းကြီးနဲ့ ပေါင်းပြီး သီပေါကိုယ်တော်ကို နန်းတင်ခဲ့တာပဲ။ အခုတော့ တိုင်းပြည်ကြီး ဖြစ်ပျက်နေတာ မကြည့်ရက်လို့ သူပဲ တစ်ခါ ကင်းဝန်မင်းကြီးနဲ့ ပြန်ပေါင်းပြီး ညောင်ရမ်းကိုယ်တော်ကို နန်းတင်ဖို့ ကြံရတာပေါ့”

ဗိုလ်မင်းထင်မှာ ကြားရချက်အား မယုံလောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ခင်ဘုန်းကသာ ဆက်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ သတိထားနော်၊ တိုင်တားမင်းကြီးတို့အလိုက်က ဒါကို သဘောမတူဘူး၊ အရှင်နန်းမတော်ဖုရားနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ဘာကြံကြဦးမယ် မသိဘူး၊ မှူးတော်မတ်တော် တော်တော်များများဟာ အခု ကင်းဝန်မင်းဘုရားကြီးဘက် ပါလာကြပြီ။ ဒါပေမဲ့ စစ်တပ်နောက်ခံနဲ့ တကယ်တောင့်တဲ့ လှေသင်းအတွင်းဝန်မင်းကိုယ်တိုင်က

တိုင်တားမင်းကြီးဘက် ပါနေတော့ ဘယ်သူမှ ဖွင့်မပြောရကြဘူး၊ ရေနံချောင်းဝန်ကြီး အရာကကျတာ နမူနာထားပြီး အားလုံးလန့်နေကြတာ”

ဗိုလ်မင်းထင်က ဘာမျှမပြော။ ငြိမ်နားထောင်နေသည်။ အတန်ကြာမှ မေးခွန်းတစ်ရပ်ပြုလိုက်သည်။

“အခု အကျဉ်းကျနေတဲ့ ညောင်ရမ်းကိုယ်တော်ရဲ့ မယ်တော်နဲ့ နှမတော် တွေရော ဘယ်နှယ်လဲ”

“သူ့ခမျာများတော့ ဒုက္ခပေါ့၊ မသေရုံတမည် စားသောက်နေရတယ်၊ ကျန်တဲ့လူတွေဆီက လာဘတ်တိုင်းထိုးပြီး အစားအသောက်လေးနိုးပို့လို့ရသေးတယ်၊ သူတို့နဲ့ မြင်စိုင်းကိုယ်တော်ဆီတော့ ဘယ်လိုမှ ကြံပို့လို့ မရဘူး”

“အကျဉ်းထဲမှာ ဘယ်သူတွေ ရှိသေးလဲ”

“အို...ဒါကတော့ အများကြီးပဲ၊ ထင်ရှားတဲ့အထဲကတော့ စောဇော်မောင် နဲ့ တခြားသိန္နီအရေးကြောင့် ကျနေတဲ့လူတွေ ရှိတယ်”

ဗိုလ်မင်းထင်သည် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။ သိလိုသမျှ သိရပြီဖြစ်သဖြင့် ခေါင်းညိတ်လျက် နေရာမှစထွက်ရာ ခင်ဘုန်းလည်း ဘေးမှ လိုက်ပါလာသည်။

နှစ်ဦးသားသည် မြေနုန်းပြာသာဒ်တော်မှ အရှေ့ဦးထိပ်တံခါးဆီသို့ ဖြောင့် တန်းစွာ ဖောက်ထားသော မင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း ငြိမ်သက်စွာ လျှောက်လာခဲ့ကြ သည်။

သစ်တပ်မြို့ရိုးအပြင်ပတ်လည် လမ်းတစ်ခုခြားလျက် မင်းလမ်းမကြီး၏ ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ များတော်မတ်တော်ကြီးတို့၏ ဝင်းများရှိသည်။

ဗိုလ်မင်းထင်နှင့် ခင်ဘုန်းတို့သည် သစ်တပ်အပြင်ရှိ ပတ်လည်လမ်းနှင့် မင်းလမ်းမကြီးဆုံရာရောက်သော် လက်ယာ(မြောက်)ဘက်သို့ ချိုးကျွေလာကြသည်။ ရှေ့တရားရုံးတော်၊ တောင်ခွင်မင်းကြီးဝင်း၊ တိုင်တားမင်းကြီးဝင်းတို့အား ကျော်လွန် လာခဲ့သည်အထိ စကားမဆိုမိ။ အတွေးကိုယ်စီနက်လာကြ၏။ ပင်းအတွင်းဝန်မင်း၏ ဝင်းတော်ရှေ့ကျခါမှ ခင်ဘုန်းက စမေးသည်။

“ဘာတွေ အတွေးနက်လာပါသလဲ မောင်မောင်”

ဗိုလ်မင်းထင်သည် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသူအလား ခင်ဘုန်းအား မော့ကြည့် လိုက်ကာ မရယ်မပြုံးနှင့် ဆိုသည်။

“ဪ...တိုင်းရေးပြည်ရာတွေဟာ ရှုပ်သထက် ရှုပ်လာတော့ ကိုယ်ရေး အကြောင်းလည်း တွေးမိတယ် ခင်ခင်ရယ်၊ ဒီသီတင်းကျွတ်ရင် ချစ်သူနဲ့အတူ ဘုရားသွားကျောင်းတက် ပျော်ပျော်ပါးပါး နေလိုက်မဟဲ့လို့ ခဲထားတာ အခုတော့...”

ခင်ဘုန်း၏မျက်နှာလေးမှာလည်း ညှိုးကျသွားသည်။ ရှုပ်ထွေးလာမည့် အရေးတော်များအလယ် မိမိတို့အချစ်ရေးမှာလည်း မည်သို့မည်ပုံ ကြုံရဦးမည် မသိ။

“ဒါပေမဲ့ ခင်ခင်၊ အရေးရယ်အကြောင်းရယ်လို့ ပေါ်လာရင် မောင်မောင် သွားရာ ခင်လိုက်မလား”

“မောင်မောင်က ဘယ်သွားမှာလဲ”

“မပြောနိုင်ဘူး ခင်ခင်၊ မောင်မောင်က စကားကုန်ပြောထားတာပါ၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

ခင်ဘုန်းက မျက်ရည်ဝဲလျက် မော့ကြည့်သည်။ မျက်ရည်ဝဲလျက်ရှိသော မျက်လုံးများမှာ ချစ်သူအား မြတ်နိုးစုံမက်ခြင်း၊ အားကိုးခြင်းတို့နှင့်လည်း ပြည့်နေ၏။

“မေးနေဖို့ လိုသေးသလား မောင်မောင်”

“မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ မောင်မောင် မေးတာကို ဖြေစမ်းပါဦး”

ခင်ဘုန်းက ပြုံးလျက် သူ့အားကြည့်သည်။

“မောင်မောင်ခေါ်ရင် သေရွာဖြစ်ဖြစ် ခင်ခင် လိုက်မယ်”

ဗိုလ်မင်းထင်က ရင်ထဲဆိုးသွားရင်း ချစ်သူအား ကျိတ်ခဲမနိုင် ကြည့်မိသည်။ ထိုအချိန်၌ ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ သံတော်ဆင့်မင်း ဝင်းရှေ့သို့ ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ

နှစ်ဦးလုံး ရပ်လိုက်ကြသည်။

“မောင်မောင် ဝင်လိုက်ဦးမလား”

“တော်ပြီ ခင်ခင်၊ မောင်မောင် အခုအတိုင်းဆို အရေးတကြီး တိုင်ပင်စရာ ရှိနေတယ်၊ သွားမယ်”

ဗိုလ်မင်းထင်သည် ချစ်သူအား တစ်ချက်စိမ်းစိမ်း စိုက်ကြည့်လိုက်၍ ဖြည်းညင်းစွာ အပါးမှ ခွာထွက်ခဲ့သည်။

အတွေးလွန်၍ လမ်းမတော်ကြီးအတိုင်း လျှောက်လာသူ ဗိုလ်မင်းထင်မှာ နတ်ရှင်ရွေးကင်းရုံး မရောက်မီ...

“သွေးသောက်” ဟု လှမ်းခေါ်သံကြားသဖြင့် တုံ့ခနဲရပ်သွားသည်။ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ မိမိထံလျှောက်လာသည့် ခုံညားမြင့်မားသည့်

ဗိုလ်သူရိန်၏ သဏ္ဍာန်အား မြင်ရသည်။

“ဘယ်နှယ်...ဒီနေ့ စနည်းနာထွက်မယ်ဆို၊ ဘယ်လို ဒီရောက်လာလဲ”

ဗိုလ်သူရိန်အနားသို့ ရောက်လာသောအခါ ဗိုလ်မင်းထင်က တိုးတိုးမေး သည်။

“ပြောပြပါမယ်၊ လာ...လာ၊ ဒီနေရာ ခရီးကျလှတယ်၊ ဟိုဘက် သွားရအောင်”

နှစ်ဦးသားသည် နတ်ရှင်ရွေးကင်းအားကျော်၍ လျှောက်လာကြသည်။ နတ်ရှင်ရွေးကင်းရုံးနှင့် ရေနံချောင်းဝန်ကြီး ဝင်းတော်အား ခြားနားထားသော ပြလမ်းရောက်သော် ပြလမ်းအတိုင်း တောင်ဘက်သို့ ဆက်လျှောက်လာကြသည်။ လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် အရိပ်ကောင်းသော မန်ကျည်းပင်ကြီးရှိရာ ထိုမန်ကျည်းပင်ကြီးအောက် ဝင်နားလိုက်ကြသည်။

“ဆိုပါဦး၊ ဘယ့်နှယ်လဲ၊ အကြောင်းထူးရှိလား”

ဗိုလ်မင်းထင်က မေးသဖြင့် ဗိုလ်သူရိန်သည် နံနက်က မိမိ ရှမ်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရုပ်မျက်ထွက်အသွားတွင် ကြံ့ခဲသည်တို့အား ပြန်ပြောပြသည်။

“အခု ဒီထဲလာတာက သွေးသောက်ကို လာရှုတာပဲ၊ ဒီညနေဝင် လေးချက်တီးအချိန်မှာ လက်ရွေးစင်တပ်မှူးတွေ အစုံအညီ လှေသင်းအတွင်းဝန်မင်း အိမ်တော်မှာ စုဝေးရောက်ဖို့ အမိန့်တော်ရှိတာနဲ့ ကြိုတင်ပြီး အကျိုးအကြောင်း သိရအောင် ထွက်လာတာ၊ ခင်ဘုန်းဆီက ဘာသတင်းထူးသေးလဲ”

ဗိုလ်မင်းထင်က သူ့အလှည့်ရောက်သဖြင့် ခင်ဘုန်းထံမှ ကြားခဲ့သမျှအား ပြန်ပြောပြသည်။ စကားဆုံးသော် ဗိုလ်သူရိန်၏မျက်လုံးများမှာ အရောက်တောက်ကြည်လင်လာသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် လှေသင်းအတွင်းဝန်မင်းဟာ စစ်အုပ်စုဖွဲ့ဖို့ ခေါ်စီးလားရှိက်တာပဲ၊ ဒါ ကျုပ်တို့ အခွင့်ကောင်းပဲ၊ ဗိုလ်မှူးတပ်မှူးအစုံမှာ ကျုပ်တို့ သိသမျှ ဖွင့်ချရမှာပဲ၊ ဘယ့်နှယ်သဘောရသလဲ”

“ကြည့်လုပ်ပ သွေးသောက်ရယ်၊ ကျွန်တော်တော့ တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီည ကျော်မှိုးတံခါးမှာ အစောင့်တာဝန်ကျတယ်၊ ဖြစ်ကောဖြစ်ပါ့မလား”

“ပြောရမှာပဲထင်တယ်၊ အချိန်ကကျလာပြီ၊ တိုင်းခြားသားတို့ အန္တရာယ်ကို ကျုပ်တို့ တပ်မှူးတပ်မင်းတွေ အချိန်မီသိမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဆိုရေးရှိက ဆိုရမှာပဲ၊ မဆိုသော် နောက် ကျုပ်တို့ဝန် ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“သွေးသောက်သဘောပါပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ အစစအရာရာ အသွားအလာက အစ ဆင်ခြင်ပါ၊ ကျွန်တော်တော့ ဒီနေ့ စိတ်ခပ်လေးလေးပဲ၊ ဒါထက် ဒီည အပြင် ပြန်ထွက်ဦးမှာလား”

“ထွက်ရမယ်၊ သွေးသောက်ကြီးမြတ်ကျော်နဲ့ ပေါက်လှကို ဟိုလွှတ်ဖို့က

စီစဉ်ရဦးမယ်၊ အထူးသဖြင့် ဒီည သိသမျှအကြောင်းကို သူတို့အတူ အမှာပါးလိုက်ရမှာပဲ”

“ညထွက်ရင် ကျွန်တော့်တံခါးက ထွက်ပါ၊ ဟုတ်လား၊ အရေးမလှရင်လည်း အမြန်သိပါရစေ၊ ကိုယ်ကဦးအောင် ခင်ခင်ကို အရှင်နန်းမတော်ဖုရားထံ တင်ထားနှင့်ရအောင်”

“ကောင်းပါပြီလေ၊ ကဲ...လာ၊ ဒီနေရာမှာ ကြာရှည်ထိုင်ပြောနေလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ လူ့အထင်လွဲနေဦးမယ်”

ထိုနေ့ နေဝင် သုံးချက်တီး အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ယဟိုရ်စည်တော် လေးဆယ့် လေးချက် ထွက်ပေါ်လာချိန်တွင် ရွှေနန်းတော်သစ်တပ် တောင်ဘက်လက်ယာဝင်း တံခါးမှ မြို့ရိုးကျော်မှိုးတံခါးအထိ သွယ်တန်းလျက်ရှိသော လမ်းမတော်ကြီး၏ထိပ် အရှေ့ဘက်ဘေး လှေသင်းအတွင်းဝန်မင်း၏ ဝင်းအတွင်း အိမ်တော်ခန်းမဆောင်တွင် နေပြည်တော်၏ ဗိုလ်မင်း၊ တပ်မင်း နှစ်ဆယ်ခန့် စုဝေးရောက်ရှိနေကြသည်။

အိမ်ဦးဘက် အတန်မြင့်ထားသော ကြမ်းပေါ်တွင် ခင်းထားသည့် ဖုံပေါ်၌ လှေသင်းအတွင်းဝန်မင်းကိုယ်တိုင် ထိုင်လျက်ရှိသည်။

ဗိုလ်သူရိန်သည် မိမိ၏အထက် ဗိုလ်မင်း ဗိုလ်ဦးကြယ်၏ နောက်ပါးမှ ထိုင်ခစားရင်း စုဝေးရောက်လာကြသူများအား အကဲခတ်မိသည်။ အားလုံးမှာ လက်ရုံး ရည်အရာ၌ ထင်ရှားကြသော ဗိုလ်မှူးတပ်မှူးများသာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် စစ်ဗိုလ် အဆောင်အယောင်ဆင်မထားသူ တစ်ယောက်အားလည်း တွေ့မိသဖြင့် နံနက်က အဖြစ်အား တွေးမိ၍ ဝမ်းတွင်းမှ ကျိတ်ပြုံးမိသည်။

“စုံကြပြီလား”

အတွင်းဝန်မင်း၏ မေးသံပေါ်လာပြီး လက်ရွေးကြီး လှေသင်းဗိုလ်မင်းကျော် သိဒ္ဓိရန်အောင်က ‘စုံကြောင်းပါဘုရား’ ဟု ပြန်ကြားလျှောက်တင်သည်။

အတွင်းဝန်မင်းသည် အတန်ကြာ ရှေ့မှောက်မှ ဗိုလ်မှူး၊ တပ်မှူးများ၏ မျက်နှာတို့အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး မာကျောပြတ်သားသောလေသံနှင့် စတင်မြွက်ကြားသည်။

“ဗိုလ်မင်းတပ်မင်းအပေါင်းတို့၊ သင်တို့အား ယနေ့အစုံအညီ ခေါ်ယူစည်းဝေးသည်ကိုထောက်ရှု၍ အရေးတော် ပေါ်သည်ကိုသိပြီး ဖြစ်ကြပေလိမ့်မည်၊ သစ်မှုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ငါတို့နှင့် ကုလားဖြူအင်္ဂလိပ်တို့ အချင်းပွား တင်းမာလျက်

ရှိသည်ကိုလည်း သိပြီးဖြစ်လိမ့်မည်။ အရှင်နန်းမတော်ဘုရား၊ တိုင်တားမင်းကြီးဘုရားနှင့် ငါ၏အလိုမှ အလျှော့မပေးဘဲ ဤကုလားဖြူရန်စွယ်အား အပြီးအပိုင် ဆေးကြော သုတ်သင်ပစ်လိုသည်။ သို့ရာတွင် သတ္တိကြောင် ပျော့ညံ့သူ များမတ်များလည်း ရှိသေးရာ ဤသူတို့၏ ဆင်ခြေဆင်လက်တို့ကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားမှာ စဉ်းစား တွေးတော၍ မည်သို့မျှ အမိန့်တော် ချမှတ်တော်မမူသေး။ မည်သို့ဖြစ်စေ ငါတို့နိုင်ငံအား စော်ကားလာသည့် ဤကုလားဖြူတို့နှင့် တစ်နေ့တွင် ရင်ဆိုင်ခွဲရမည့်စစ်ပွဲသည် အနွေးအမြန် ရောက်ခြိမ့်အံ့ ငါ ထင်သည်။ သို့ကြောင့်လည်း လက်နက်လူသူ ပြင်ဆင်စုစည်းရန် ဘုန်းတော်ကြီးဘုရား အမိန့်တော်နှင့် ဝါခေါင်လဆန်း ၂ ရက်နေ့မှ စ၍ ကြေးငွေ ထောင်ပေါင်းများစွာ ထုတ်ပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်ကို သင်တို့အသိပင်။ အရေးဆိုက်သော် စည်းလုံးညီညွတ် တစ်မိန့်တစ်သံတည်းရှိရန် လိုအပ်လှသည်ဖြစ်ရာ ဗိုလ်မင်း တပ်မင်းတို့၏ သဘောထားအသီးသီးကို သိလိုသည်ဖြစ်၍ မခြင်းမချန် ဖော်ပြလျှောက်တင်စေလိုသည်။ ဤသို့ လျှောက်တင်ချက်ကြောင့် မည်သူမျှ အပြစ်ဒဏ် မခံယူစေရ။”

အတွင်းဝန်မင်း၏ စကားဆုံးသော် အစည်းအဝေးခန်းမဆောင်မှာ အပ်ကျ သည်ကို ကြားရအောင်ပင် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ဗိုလ်မှူး၊ တပ်မှူး၊ အပေါင်းတို့မှာ တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦး ကြည့်နေမိကြသည်။ အတန်ကြာမှ ရွှေလုံတပ် တပ်မှူးဦးစံထွန်း က ပြန်ကြားတင်လျှောက်သည်။

“ကုလားဖြူတိုက်ရန်အရေးမှာ ဗိုလ်မင်း တပ်မင်းတို့ကို မဆိုထားဘိ၊ သွေးသောက်၊ အကြပ်၊ တပ်သားတို့ပါ တက်ကြွလိုလားနေပါသည်။ သို့ရာတွင် စစ်ရေးရာ၌ သူရသတ္တိချည်းသာ ပဓာနမဟုတ်၊ အခြေအနေအရပ်ရပ်၊ လက်နက် အမျိုးအစား စသည်တို့မှာလည်း အရေးပါလှပါသည်။ ကျွန်တော်မျိုးတို့ဘက်၌ ကိုက် ၈၇၅ လောက် ခရီးကိုသာလျှင် ကျည်ဆန်ရောက်နိုင်သော သုံးခြေစွပ်တူမီး သေနတ်ကို လူစေ့မကိုင်နိုင်သေး။ ရှိသမျှ မီးစာကောက် အမြောက်ဆန်မှာလည်း အလွန်ဆုံးခရီး ကုလားတစ်မိုင်ခန့်မျှထက် ပိုမရောက်နိုင်ပါ။ ကုလားတို့မှာ ကိုက်ပေါင်း ၁၂၀၀ ခန့် ခရီးကို ပစ်ရောက်နိုင်သော ဘေးဖွင့်နောက်ထိုး ဟင်ဒလီမာတင်နီသေနတ်၊ ကိုက်ပေါင်း ၁၅၀၀ ခန့်ခရီးကို ပစ်ရောက်နိုင်သည့် ဗထက်ချိုက်ခေါ် ရိုင်ဖယ်သေနတ်၊ တစ်မိနစ်လျှင် အချက်ပေါင်းများစွာ ပစ်ခတ်နိုင်သည့်ပြင် ခရီးငါးမိုင်ထက် မနည်း အောင် အမြောက်ဆန်များ ရောက်ရှိနိုင်သည့် နောက်ထိုးစက်အမြောက် စသည်တို့အား ကိုင်စွဲသုံးနေကြောင်း ကြားသိရပါသည်။ သူရသတ္တိအရာ၌ သာလွန်သော်လည်း လက်နက်ချင်းမမျှ၍ အရေးနိမ့်ခဲ့သော မင်းကြီးမဟာပစ္စုလ၏ သာဓကကလည်း

ရှိနေပါသည်။ အခြားရေးရာများကို မဆွေးနွေးမီ ဤအရေးကို အလေးအနက် ဆွေး နွေးသင့်သည် ထင်ပါသည်။”

ဦးစံထွန်း၏ လျှောက်တင်သံ မဆုံးမီပင် မင်းကျော်သိဒ္ဓိရန်အောင်က ထသည်။

“တပ်မှူးမင်း ဦးစံထွန်းမှာ ဟိုင်းကြီးကျွန်း ကုလားဖြူအမြောက်စခန်းကို ဝါးရင်းတုတ်နှင့်အနိုင်ဖြုခဲသော အလောင်းမင်းတရားကြီး၏ တပ်သားများအကြောင်း ကို မေ့ဟန်တူပါသည်။”

ဦးစံထွန်း မဖြေမီပင် အတွင်းဝန်မင်းက ရှင်းပြသည်။

“မောင်စံထွန်း တင်သည်မှာ လျှောက်ပတ်လှသည်။ သို့ရာတွင် မည်မျှ လက်နက်သာလွန်သည်ဖြစ်စေ၊ အထောက်အပံ့များထံမှ သတင်းအရဆိုလျှင် အင်္ဂလိပ် တို့မှာ အီဂျစ်ပြည်အရေး၊ ဆူဒန်ပြည်အရေးကြောင့် မျက်ဖြူဆိုက်လျက်ရှိသည်။ မြန်မာပြည်အား အလုံးအရင်းနှင့် စစ်ပြုရန်မှာ သင်းတို့ မဖြစ်နိုင်သေး။ ဤသည်မှာ ငါတို့၏ အခွင့်ကောင်းပင် ဖြစ်သည်။ ငါတို့၌ လက်နက်ညံ့သည် ဆိုခြင်းမှာ မှန်၏။ သို့ရာတွင် ငါတို့၏ မဟာမိတ်ဖြစ်သော ဖရန်စစ်တို့က အရေးကြုံလာလျှင် အလုံးအရင်း နှင့်ကူရန် အဆင်သင့် ရှိနေသည်ကိုလည်း သတိပြုပါလေ။”

ပရိသတ်မှာ ပြန်ငြိမ်ကျသွားသည်။ တည်ငြိမ်ပြတ်သားသော ဗိုလ်သူရိန်၏ အသံမှာ ပေါ်ထွက်လာ၏။

“မင်းဘုရားကြီး ခွင့်ပြုချက်အရ လျှောက်တင်ပါမည်။ ထားရင်လည်း ရှင်ရပါမည်။ သတ်ရင်လည်း ခံရပါမည်။ သိသမျှ မခြင်းမချန် တင်လျှောက်ပါရစေ။”

“လျှောက်လော့ သူရိန်ငယ်။”

“ဘုရားကျွန်တော်မျိုးအနေနှင့် အင်္ဂလိပ်ကုလားဖြူတို့အားလည်း ရွံ့မုန်း ပါသည်။ ဖရန်စစ်တို့အားလည်း မယုံကြည်ပါ။”

တပ်မှူးများအားလုံး၏နှုတ်မှ ဟယ်ခနဲဖြစ်သွားကာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ကုန် ၏။

အတွင်းဝန်မင်းက လက်ပြုငြိမ်သက်စေ၍ ဗိုလ်သူရိန်အား ဆက်တင်စေ သည်။

“အတွင်းဝန်မင်းဘုရားနှင့်တကွ ယနေ့စုဝေးလျက် ရှိကြသည့် ဗိုလ်မင်း တပ်မင်းအပေါင်းတို့မှာ အမျိုးချစ်၍ သူ့ကျွန်မခံလိုသူများဖြစ်ကြောင်း ယုံကြည်ပါ သည်။ သို့ရာတွင် တစ်ဖက်က အင်္ဂလိပ်ရန်ပေါ်နေခိုက် တစ်ဖက်မှ ဖရန်စစ်တို့ နိုင်ငံအား မဟာမိတ်ယောင်ယောင်နှင့် အပိုင်စီးမည့်အန္တရာယ်က ရှိနေပါသည်။”

ပရိသတ်မှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ဤအကြိမ်တွင်မူ အတွင်းမင်း ကိုယ်တိုင် မျက်မှောင်ကြွတ်လျက် မျက်နှာများ တင်းမာသွားသည်။

“သူရိန်ငယ် မိမိပြောသောစကားကို မိမိဆင်ခြင်နားလည်ပါလေ၊ မဆင်မခြင် ရာဇဝတ်သင့်မည်ကို မကြောက်လော”

“အရှင့်အကျိုး၊ နိုင်ငံ၊ အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာအကျိုး မျှော်ကိုး၍ မိမိရင်တွင်းရှိသည်ကို တင်လျှောက်မိသဖြင့် ရာဇဝတ်သင့်သော် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ခံပါမည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်မျိုး၏ဖခင် ဦးမြတ်ကျော်မှာ အင်္ဂလိပ်ကုလားဖြူအား အသက်ပေး၍ ကာကွယ်တိုက်ခိုက်သွားသည်ကို အများအသိပင်။ ကုလားဖြူ လက် ချက်ကြောင့် ဖခင်ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ထိုင်းနိုင်ငံ၊ အောက်ပြည်ရန်ကုန်တို့၌ ဘုရား ကျွန်တော်မျိုး ကျင့်လည်ကျက်စားကလေးဘဝကို ကုန်လွန်သွားခဲ့ရသည်ကို အားလုံး အသိပင်။ ကုလားဖြူ သိုးဆောင်းအပေါင်းတို့နှင့် အများပေါင်းသင်းခဲ့ရသဖြင့် သင်းတို့၏ အကြံဉာဏ်ဟူသရွေ့ကို သိခဲ့ရပါသည်”

ဗိုလ်သူရိန်၏ အသံမှာ မာလာသည်။ တည်ကြည်သောမျက်နှာထား၊ ရဲဝံ့သော အတင်အလျှောက်တို့ကြောင့် အားလုံးမှာ မင်တက်မိသည့်ပမာ ငေးကြည့် နေမိကြသည်။

“ကျွန်တော်မျိုးအနေနှင့် မည်သည့်နိုင်ငံခြားသား စေတနာရှင်ကိုမျှ မယုံ နိုင်ပါ။ အင်္ဂလိပ်ကုလားဖြူတို့ဟာ မြန်မာနိုင်ငံတောင်ပိုင်းကို အနိုင်ကျင့်သိမ်းယူထား ပါပြီ။ ဖရန်စစ်တို့ကမူ အင်္ဂလိပ်လက်မှ မြန်မာနိုင်ငံအား ကယ်တင်လိုဟန် အယောင် ပြ၍ မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်းကို ချိန်နေပါသည်။ သက်သေထုရသော် အင်္ဂလိပ်တို့ ရန္တပိုစာချုပ်အရ အနိုင်ကျင့်၍ မြန်မာပိုင်နက်များအား သိမ်းယူသည့်နည်းတူ ၁၈၆၂ ခုနှစ်၌ ဖရန်စစ်တို့ဟာ အာနန်ပြည်ပေါ် အနိုင်ကျင့်၍ ကိုချင်ချိုင်းနားပြည်နယ်ကို သိမ်းယူခဲ့ပါသည်။ ထိုနည်းတူစွာ နောက်တစ်နှစ်၌ ကမ္ဘောဇပြည်နယ်အား သိမ်းပြန် ပါသည်။ မြန်မာပြည်တွင်မူ အင်္ဂလိပ်ကျူးကျော်မှုအား လက်ညှိုးထိုးပြ၍ အခြား တစ်နေရာတွင်မူ အင်္ဂလိပ်နည်းတူ အရှေ့တိုင်းသားများကို ကျွန်စာရင်းသွင်းနေသော ဖရန်စစ် ကယ်တင်ရှင်တို့၏ စေတနာကို မယုံနိုင်ပါ။ ယခုပင် မပိုင်၍ ထွက်ပြေးလေ သော ဖရန်စစ်အရေးပိုင်ဟတ်စ်ကို ကြည့်ပါလေ၊ သူ့ကျွန်မခံလိုသော် ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့် အဘယ်နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်အားမျှ ယုံကြည်ရန် မလိုပါ။ အားကိုးရန်မလိုပါ။ မည်သူ မြှောက်ပေး၍မျှလည်း မြောက်ရန် မလိုပါ။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး၍ ကိုယ့်အခြေ အနေအရ ကိုယ်လွတ်လပ်လိမ္မာစွာ ကျင့်သုံးဖို့သာ လိုပါသည်။ ရှင်ကြီးဝမ်းမ လွတ် အောင်ရုန်းသည်မှာ ရှင်ငယ်ဝမ်းသို့ ကျရသည့်အဖြစ်ကိုလည်း မရောက်လိုပါ”

ဗိုလ်သူရိန်သည် ခေတ္တနားလိုက်၍ မိမိစကား မည်မျှအောင်မြင်သည်၊ မအောင်မြင်သည်အား အကဲခတ်ရင်း တပ်မှူးများ၏ မျက်နှာများကို လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။ တပ်မှူးအားလုံးမှာ ငြိမ်သက်လျက် လေးလေးနက်နက် တွေးနေဟန်ပေါ် သည်။ ထိုအခါကျမှ ဗိုလ်သူရိန်က ဆက်လျှောက်တင်သည်။

“ယနေ့အထိ နေပြည်တော်၌ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်တို့မှာလည်း ကျွန်တော်မျိုး လျှောက်တင်ခဲ့သည်တို့ မှန်ကြောင်း သက်သေထုနေပါသည်။ အင်္ဂလိပ်၏ ဘေး အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ပေးရန်ဟု မက်လုံးပြလျက် မြန်မာ့စီးပွားရေးအသက်သွေးကြော အချက်အရာမှန်သမျှအား ဖရန်စစ်တို့ လက်ဝါးကြီးအုပ် ယူပြီးပါပြီ။ နောက်ဆုံး နင်းခြံသစ်တောများအား ဆင်ဒီကိတ်ဖွဲ့၍ အပိုင်ယူရန်ပင် ကြံစည်ခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ မြန်မာလက်မှ အမြတ်ထုတ်ယူခဲ့သော်လည်း ယခုမြန်မာနှင့် အင်္ဂလိပ်တို့ စစ်မက်ပင် ပြိုင်ရလအခြေ၌ အရေးပိုင်ဟတ်စ်သည် ကိုယ်လွတ်ရုန်း ရှောင်ထွက်သွားပါလေပြီ။ ဤအချက်တို့မှာ ကျွန်တော်တို့တက်မှ မည်သို့သော အရေးကြီးသည့် ခြေလှမ်းမျိုးကို မဆို မပြုလုပ် မလှမ်းမီ အလေးအနက် စဉ်းစားထိုက်သော အချက်များ ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်သူရိန်စကားဆုံးလျှင်ပင် နောက်ပါးမှ အရပ်ဝတ်အရပ်စားနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်က လျှောက်တင်သည်။

“တင်ပါသည်ဘုရား၊ ယခုတပ်မှူးဗိုလ်သူရိန်၏ လျှောက်တင်ချက်တို့မှာ မြန်မာနှင့် ဖရန်စစ်တိုင်းတို့၏ ချစ်ကြည်ရေးကို ပျက်ပြားစေနိုင်ပါသည်။ ယခုအချိန်ကဲ့ သို့ အရေးပေါ်နေခိုက်ရှိပြီးဖြစ်သော မဟာမိတ်ချင်း အထင်အမြင်လွဲမှားမှု မဖြစ်စေရန် အလွန်ဆင်ခြင်ထိုက်သည် ထင်ပါသည်”

ထိုသူအား ဗိုလ်သူရိန်သည် လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခိုက်တွင်ပင် ဗိုလ်ကျော်ခေါင်က ဝင်လျှောက်သည်။

“ဝန်စာရေးမင်းဦးသာဖြိုး၏ လျှောက်တင်ချက်မှာ မှန်ပါသည်။ တပ်မှူး ဗိုလ်သူရိန်ဆိုသော ဤစကားမျိုးအား အင်္ဂလိပ်သူလျှို့ အလိုတော်ရှိတို့၏နှုတ်မှ မကြာ ခဏ ကြားရလေ့ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်အနေနှင့် လျှောက်တင်ရလျှင် ဤအချိန်အခါ သည် ဤသို့ ဝိဝါဒကွဲလွဲဖွယ်တို့အား အချိန်ကုန်ခံ ဆွေးနွေးနေရန် မဟုတ်ပါ။ တိုင်းနိုင်ငံ၌ ဘေးအန္တရာယ်ရင်ဆိုင်နေရချိန်တွင် လာမည့်ဘေးအား ရဲရဲပြေးတော့ခြင်း သည်သာ ပဓာန ဖြစ်ပါသည်။ သို့လော သို့လော တွေးတောတွန့်ဆုတ်နေခြင်းမှာ ယောက်ျားသွေးနည်းရာ ကျပါသည်။ ဘင်္ဂလားမြို့စား၏ ကျေးကျွန်တို့ စစ်ကိုလိုဟန် ရှိသည်။ စစ်လိုသူတို့အား စစ်ကိုပေး၍ ရာဇဝင်ကြွေးအား သွေးနှင့်ပေးဆပ်ရေးကို မနေးအမြန် စဉ်းစားရန် ရှိပါသည်။

ဗိုလ်သူရိန်၏ ဒေါသနှင့် ပြည့်လွန်လျက်ရှိသော မျက်လုံးအစုံမှာ မောက်မာ
စော်ကားသော ဗိုလ်ကျော်ခေါင်၏ မျက်လုံးများနှင့် အပြင်းအထန် တိုက်ဆုံမိသည်။
ပရိသတ်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။ ရှေးဦးစွာ စတင်ပြန်လည်စကားဆိုသူ
မှာ ဗိုလ်မင်း မင်းထင်ပုဏ္ဏကဘွဲ့ရ သပြေတန်းခံတပ်မြို့ဗိုလ် ဗိုလ်ဦးကြွယ် ဖြစ်သည်။

“ကျော်ခေါင်ငယ် စကားမှာ လွန်ကျူးလှသည်။ စစ်တို့မည်သည် တိုက်ရန်
မှာ ပဓာနမဟုတ်။ နိုင်ရန်သည် အဓိကဖြစ်ချေသည်။ တပ်မှူးသူရိန်သည် ယောက်ျား
သွေးနည်း၍ ဤစကားကို ဆိုသည်မဟုတ်။ ယောက်ျားသွေး နည်းသည် များသည်မှာ
စကားပိုင်း၌ မပြရာ၊ စစ်မြေပြင်၌သာ သိရာသည်။ ကျွန်တော်သဘော တင်ရသော်
တပ်မှူးသူရိန် လျှောက်တင်ချက်မှာ သင့်မြတ်လှပေသည်။ ဖရန်စစ်တို့ကို အားကိုး၍မူ
စစ်ကို မပြင်လိုပါ။ ရှေ့မှ ကျားရန်ကိုသာ အာရုံပြုနေသဖြင့် နောက်မှ ကျားဝင်ဆွဲသော
အဖြစ်မျိုး မကြုံလိုပါ။ ကေသရာခြင်္သေ့မင်းတို့မည်သည်မှာ ရှေ့သို့သာ မကြည့်၊
နောက်သို့လည်း ကြည့်တတ်သည့်ထုံးကို နှလုံးမူသင့်ပါသည်”

ဘုရင်မင်းမြတ် ယုံစားတော်မူသဖြင့် အရေးကြီးသော ခံမြို့ကိုပင် ဗိုလ်လုပ်
အုပ်ချုပ်ရသူ ဗိုလ်မင်းထင်ပုဏ္ဏက၏စကား ဖြစ်သဖြင့် ဗိုလ်ကျော်ခေါင်တို့အသိုက်မှာ
မည်သို့မျှ မတုံ့ပြန်သာအောင် ဖြစ်သွားသည်။

စစ်ကိုင်းခံမြို့ဗိုလ် ဗိုလ်ဦးသွယ်၊ အင်းဝခံမြို့ဗိုလ် ဗိုလ်ဦးခူတို့ကလည်း
တည့်တညွတ်တည်း ဗိုလ်ဦးကြွယ်အား ထောက်ခံကြသည်။

ရွှေပြည်မှန်ကင်းတပ်၊ တပ်မှူးဦးပြုံးက တင်လျှောက်ပြန်သည်။

“ယခုအရေးမှာ မနိုင်သော် ရုံးရမည့်အရေးသာ မဟုတ်။ သူ့ကျွန်ဖြစ်ရေး
မဖြစ်ရေးလည်း ဖြစ်နေပါသည်။ သူ့ကျွန်မခံဆိုရာ၌ အင်္ဂလိပ်ကျွန်သားမဟုတ် ဖရန်စစ်
ကျွန်၊ အီတလျံကျွန်၊ မည်သည့်ကျွန်အဖြစ်မှ မခံလိုပါ။ သို့ဖြစ်ပါသဖြင့် မည်သည့်
လုပ်ငန်းမှမစမိ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သေချာကျနစွာ ဆင်ခြင်ရပါမည်။ သို့ရာတွင်
ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးရာမှာ စစ်ရေးတွင်သာမက ကျွန်တော်တို့အရေးမပိုင် မမိနိုင်
သော အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ အရေးတို့လည်း ပါဝင်နေသဖြင့် ဝန်ရှင်တော်မင်းဘုရားကြီး
၏ အဆုံးအဖြတ်သည် အခရာဖြစ်၍ အရှင်ဘုရား၏ အဆုံးအဖြတ်ကို မိမိကြားပါရန်
လျှောက်ထားတောင်းပန်ပါသည်”

တပ်မှူးတို့၏ တင်လျှောက်ချက်အား လှေသင်းအတွင်းဝန်မင်းမှာ အချိန်
ကြာစွာ နှုတ်ဆိုတ်နားထောင်နေခဲ့သည်။ နားထောင်နေစဉ် စိတ်တွင်း၌လည်း မကျေနပ်
မူ ဒေါသထွက်မှုတို့ ရောယှက်ပေါ်ထွက်နေ၏။ လှေသင်းအတွင်းဝန်မင်းမှာ အာဏာ
အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ခဲ့သည့်နေ့မှစ၍ မိမိစကား မိမိအယူအဆအား ဆန့်ကျင်

ပြောဆိုသူအား မတွေ့ဖူး၊ တွေ့မိလျှင်လည်း သည်းမခံစေဖူး၊ ဤအစည်းအဝေးတွင်
သွေးညှိ၍ နောက်တစ်နေ့ ညီလာခံတွင် ကင်းဝန်မင်းကြီးတို့အသိုက်အား အနိုင်ယူမည်
ဟု ကြံထားသည်။ သို့ရာတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ တပ်မှူးငယ်တစ်ဦးကြောင့် မိမိ၏
အကြံအစည်တို့မှာ ပျက်ရမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ မိမိအနေနှင့် ဖရန်စစ်တို့ ထမင်းရည်
ပူလာသဖြင့် လျှာလွှဲသည်ကို မသိမဟုတ်။ သိပေသည်။ သို့သိသဖြင့် အင်္ဂလိပ်အား
အလျှော့ပေးရမည်ဆိုလျှင် ကင်းဝန်မင်းကြီး၏အောင်ပွဲသာ ဖြစ်ပေတော့မည်။ မိမိ၊
တိုင်တားမင်းကြီးတို့ကိုသာမက မင်းမိဖုရားနှစ်ပါးလုံးအား ပြည်သူတို့ အကြည်ညို
နည်းပါးလာသည်ကိုလည်း ရိပ်မိသည်။ ဤအတိုင်း ဆက်သွားခဲ့သော် အင်္ဂလိပ်ဩဇာ
နေပြည်တော်၌ ပြန်တက်ခဲ့၍ နောက်ဆုံးတွင် သောင်ရမ်းမင်း နန်းရစရာအကြောင်းက
ရှိနေသည်။ သီပေါဘုရင် နန်းကျခြင်းမှာ မိမိတို့ လျှောကျခြင်းပင်ဖြစ်၍ သောင်ရမ်းသာ
တက်ခဲ့သော် မင်းမျိုးတို့အား သတ်ဖြတ်ခဲ့ရာ၌ တာဝန်မကင်းသည့်မိမိအတွက်မှာ
သက်သာလိမ့်မည်မဟုတ်။ အခြေအနေအရ ထွက်လမ်းမှာ စစ်တိုက်ခြင်းသာ မြင်တော့
သည်။

ဤသည်တို့အား စဉ်းစားရင်း အတွင်းဝန်မင်းသည် ဗိုလ်သူရိန်အား ကြည့်
နေခဲ့သည်။ အတင်အလျှောက် ရဲရင့်သော၊ တည်ကြည်ခံ့သားသည့် ဤတပ်မှူးငယ်
အား ကြည့်နေမိစဉ် မိုးသည်းသော တစ်ညတာဝယ် ဖရန်စစ် သံတံ၌ ဖြစ်ပျက်ခဲ့
သည်ကို အမှတ်ရလာသည်။ ထိုခဏတွင်ပင် အတွင်းဝန်မင်း၏စိတ်၌ ကြောက်ရွံ့
စိုးရိမ်ခြင်းနှင့် မသင်္ကာမှုတို့ ရုတ်တရက် ပေါ်လာခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ရွှေပြည်မှန်ကင်းတပ်မှူး ဦးပြုံး၏ တောင်းပန်ချက်အား ကြား
ကြားချင်း ဘာမျှပြန်မဖြေမိ။ မိမိ၏ အာဏာတန်ခိုးနှင့် ဗိုလ်သူရိန်အား ချိုးနှိမ်လိုက်
မည်ဆိုပါကလည်း ၎င်း၏ သဘောထားအား တပ်မှူးအများက ထောက်ခံနေသည်
ဖြစ်ရာ တပ်မှူးအများ မိမိအား ငြိုငြင်ပေတော့မည်။ ဘက်တော်သားစုနေရသော
ဤအချိန်တွင် ဤအငြိုအငြင်မျိုးအား အတွင်းဝန်မင်းသည် မခံရဲ။ ခဏချင်းပင်
အတွင်းဝန်မင်းမှာ အကြံတစ်မျိုးရ၍ မိန့်ခွန်းကိုပေးသည်။

“ဗိုလ်မင်း တပ်မင်းအပေါင်းတို့ အသီးသီးတင်လျှောက်ချက်တို့မှာ သင့်
မြတ်သည်ချည်း ဖြစ်သည်။ အများသဘောအရ ဤအရေးကို စောလျှင်စွာ မဆုံးဖြတ်ဘဲ
နှိုင်းချိန်ဆင်ခြင်သင့်သည်ဆိုလျှင် ငါ့အနေနှင့် လက်ခံရမည်ပင်။ အစစ နှိုင်းချိန်ဆင်ခြင်
ပြီး၍ အဆုံးအဖြတ် ရောက်လာသောအခါမှ ဗိုလ်မင်း တပ်မင်းအပေါင်းတို့ ငါ၏
နောက်တွင် တစ်သံတည်း တစ်သွေးတည်း ရှိကြစေချင်သည်။ လောလောဆယ်တွင်မူ
ကိုယ့်တပ်ကို စုစည်းမပျက် အသင့်နေ၍ အရေးပေါ်သော် လူသူနောက်လိုက်တစ်ဦး

လျှင် မည်မျှရနိုင်သည်ကို သေချာစိစစ် စာရင်းပြုထားကြပါလေ၊ ဤအစည်းအဝေး
လည်း ဤမျှနှင့် ပြီးလေပြီ”

ဗိုလ်မင်း တပ်မင်းအပေါင်းတို့က သောင်းသောင်းညီညီ ဝန်ခံကတိပြု၍
ဝပ်တွားအရိုအသေပြုပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝန်မင်းသည် အတွင်းဆောင်သို့
ကြွဝင်တော်မူ၏။

□□□

အခန်း(၇)

ဗိုလ်သူရိန်သည် အရှိန်မပြေသေးဘဲ နီးစပ်ရာ တီးတိုးတိုင်ပင်ထလာကြ
သော ဗိုလ်မင်း တပ်မင်းတို့ကြားမှ တိုးထွက်ကာ လှေကားမှ အလျှင်အမြန် ပြေးဆင်း၍
ဝင်းအတွင်း၌ တွေ့လိုသူအား ရှာသည်။

အခန့်သင့်ပင် ခြံဝင်းအနီး၌ တစ်ဦးချင်း ရပ်နေသော ဗိုလ်ကျော်ခေါင်အား
သွားတွေ့သည်။

ဗိုလ်သူရိန်သည် ဝဲဘက်တွင် လွယ်ထားသော မားရှည်လက်ကိုင်ပေါ်
ယာလက်တင်လျက် ဗိုလ်ကျော်ခေါင်၏ရှေ့တွင် မားမားရပ်လိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

“မေးဖို့လိုသေးလား”

ဗိုလ်ကျော်ခေါင်က ဗိုလ်သူရိန်၏ မျက်လုံးများဆီမှ ဆုပ်ကိုင်ထားသော
မားရိုးဆီ ပြောင်းကြည့်လိုက်၏။

“ဪ... ဒီလိုလား၊ စိန်လိုက်”

“အချိန်”

“ဒီည တစ်ချက်တီး”

“နေရာ”

“လယ်စားမင်းဝင်း အနောက်ထောင့်”

“လက်နက်”

“ဓား”

“ကောင်းပြီ”

ထိုအချိန်တွင် အိမ်တော်ဘက်ဗိုလ်များမှာ ဆင်းလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဗိုလ်သူရိန်သည် နေရာမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားသည်။

ကျန်ရစ်သူဗိုလ်ကျော်ခေါင်မှာ မိမိ၏ပခုံးထက် လက်တစ်ဖက် လာတင်သည်ကို ခံလိုက်ရသဖြင့် ထိတ်လန့်တကြား လှည့်ကြည့်သည်။ ဝန်စာရေး ဦးသာဖြိုးပင် ဖြစ်သည်။

“ဘယ့်နှယ် ဗိုလ်ကျော်ခေါင်၊ စာရင်းရှင်းကြမှာကလည်း မြန်လှကြပါလား”

ဗိုလ်ကျော်ခေါင်မှာ မျက်နှာပျက်သွား၍ “အို...ဘာလဲ၊ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ငြင်းသည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဗိုလ်ကျော်ခေါင်၊ ဒီသတင်း ဘယ်လိုမှ မပေါက်ကြားစေရပါဘူး၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ကူမယ့်လူပါ”

“မလိုပါဘူး”

ထိုအခါ ဦးသာဖြိုးသည် ဤအရေးကိစ္စ၌ မိမိဘာမျှ စိတ်မဝင်စားသည့်ဟန် ခေါင်းဆတ်ဆတ်ညိတ်၍ “ကောင်းပါလေ၊ ကောင်းပါ” ဟု ဆိုသည်။

ဗိုလ်ကျော်ခေါင်သည် နှာခေါင်းကောက်နှင့် ဤဝန်စာရေးအား တစ်ချက်မနှစ်မြို့စွာ စွေကြည့်လိုက်၍ နေရာမှခွာရန် ပြင်သည်။ သို့ရာတွင် ဦးသာဖြိုးက သူ့ရှေ့မှ ကာဆီးရပ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“နေပါဦးလေ”

“ဒီမှာ ကျုပ် ဒီနေ့ သိပ်စိတ်တိုနေတယ်၊ ခင်ဗျား ကြားထဲက အဆစ်မပါချင်ပါနဲ့”

ဦးသာဖြိုးကမူ မလျှော့၊ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ကာ လက်ဝါးကား၍ “နားထောင်ပါဦးလေ၊ ခင်ဗျားဟာ အင်္ဂလိပ်သူလျှို့တွေကို သိပ်မုန်းတယ် မဟုတ်လား” ဟု မေး၏။

ဗိုလ်ကျော်ခေါင်က သူ့အား မျက်မှောင်ကြွတ် ပြန်ကြည့်လိုက်၏။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးလေ၊ ကျုပ်သာဆိုရင်တော့ သူလျှို့တစ်ယောက်နဲ့ ဓားချင်း ယှဉ်မခုတ်ဘူး”

“ဘာပြောတယ်”

“ဪ...ကျုပ်သာဆိုရင် သူလျှို့တစ်ယောက်နဲ့ ဓားချင်းယှဉ်မခုတ်ဘူးလို့ ပြောတာပါ။ အထူးသဖြင့် ဗမာဓားသိုင်းတွင်မကဘူး၊ အနောက်နိုင်ငံ ဓားသိုင်းကိုပါ အိတာလျှံတွေဆီက ကျကျနန သင်ယူတတ်မြောက်ထားသလောက် ရန်သူကို ကြိုးတန်းတွေ ဘာတွေနဲ့တောင် အနိုင်ယူဉာဏ်များတဲ့ သူလျှို့မျိုးနဲ့တော့ ကျုပ်တစ်ယောက်ချင်း မတိုက်ဘူး”

မထီမဲ့မြင်ပြုနေသော ဗိုလ်ကျော်ခေါင်၏သဏ္ဍာန်၌ စိတ်ဝင်စားဟန် ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ပြန်မေးလိုက်သောအခါ လေသံမှာ အတန်ပျော့နေ၏။

“ခင်ဗျား ဘာဆိုလိုတာလဲ”

ဦးသာဖြိုးသည် ပတ်ဝန်းကျင်အား အကဲခတ်ကြည့်ပြီး...

“လာပါလေ၊ ဟိုဘက်များမှာ အေးအေးဆေးဆေး ပြောတာပဲ”

ဟု ဆိုရင်း ရှေ့ဆောင်ထွက်သွားရာ ဗိုလ်ကျော်ခေါင်မှာ ဟန်မျှပင်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ နောက်မှလိုက်သွားသည်။

အိမ်တော်၏တစ်ထောင့် လူရှင်းရာ၌ ထိုင်စရာတွေ့သဖြင့် နှစ်ဦးသည် ထိုနေရာ၌ ထိုင်လိုက်ကြ၏။

“နေပါဦး ဦးသာဖြိုး၊ ခင်ဗျားက ဗိုလ်သူရိန်ကို အင်္ဂလိပ်သူလျှို့လို့ ဆိုလိုသလား”

ထိုင်မိလျှင် ထိုင်မိချင်း ဦးသာဖြိုး၏အပြောကို မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ ဗိုလ်ကျော်ခေါင်က စမေးသည်။

“ဆိုလိုတယ် မဟုတ်ဘူး၊ ဆိုတယ်”

“နို့...ဘာလို့ အိမ်နဲ့တော်ခံပြီး မဖမ်းလဲ”

“အို...ဟို...ဟို...၊ ယုံစားတော်မူလို့ နေမျိုးဘွဲ့တောင် သနားပြီး မြောက်စားထားတဲ့ တပ်မှူးတစ်ဦးကို သူလျှို့မူနဲ့ ဖမ်းဖို့ဆိုတာက လွယ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဘယ့်နှယ်မလွယ်ရမလဲ၊ မင်းကြီး မဟာမင်းလှမင်းခေါင်ကျော်လို့ မင်းကြီးဘွဲ့တံဆိပ်ရ ဗိုလ်မှူးဝန်ကြီး၊ ရေနံချောင်းမြို့စား ဦးစိုလို အဓိကရပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတောင် အရှင်နှစ်ပါး ပြိုင်ရင် ရာထူးကျရသေးတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဦးစိုကိစ္စမှာက ဦးစိုဟာ သောင်ရမ်းညီနောင်ဆီ လက်ဆောင်ပဏ္ဍာ

ဆက်တာလည်း အသေအချာမိတယ်။ ဦးစိုကိုယ်တိုင်ကလည်း ဝန်ခံတယ်။ အခုကိစ္စက သူ့ကို သူ့လျှိုလို့သာ ဆိုရတယ်။ အထောက်အထား သက်သေအခိုင်အလုံက မရှိဘူး။

“နို့...ခင်ဗျားက ဘာလို့ သူ့လျှိုလို့ ဆိုရလဲ”

“ဒီလိုလေ၊ သက်သေအထောက်အထားတွေက ကျုပ်အနေနဲ့တော့ လုံလောက်တယ်။ တရားဝင်သည် မဝင်သည်က တစ်ကိစ္စပဲ။ အဲဒါထက် အရှင်နန်းမတော်ဖုရား ယုံအောင် လျှောက်ဖို့က ခက်တယ်”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုသက်သေခံ ရှိထားသလဲ”

“သက်သေခံ မဟုတ်ပါဘူး။ သဲလွန်စလို့ ခေါ်ရလိမ့်မယ်။ ပထမ ဟိုညက သံတဲမှာ ဝင်စွန့်သွားတာ မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား။ ဒီလိုစွန့်ရတဲ့သတ္တိနဲ့ ဒီလိုရန်သူတွေကြားက အလွတ်ရုန်းထွက်နိုင်တဲ့ စွမ်းရည်ဟာ သာမန်လူမှာ မရှိနိုင်။ တပ်မတော်က ဗိုလ်မှူးတပ်မင်းများ၌သာ ရှိနိုင်တယ်။ တစ်ခါ သူနဲ့တစ်ပါတည်းပြေးတဲ့ အတွင်းသူလျှိုဟာလည်း သွေးသောက်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြန်တယ်။ ဒီတော့ အကြောင်းကြောင်း ထောက်ဆရာတစ်ယောက်အဆင့် အနည်းဆုံး ရရှိရမယ်လို့ ကျုပ် တွေးမိတယ်။ ဘယ်တပ်မှူးမှန်းသာ မသိတယ်။ ဘယ်နှယ်ရှင်းရဲ့လား။”

“ဆက်ပါဦး”

“ဒီတုန်း သပြေတန်းခံတပ်အနီးမှာ ထွက်ပြေးတဲ့သူလျှိုကို အသေမိတဲ့ အမှုပေါ်လာတယ်။ ထွက်ပြေးကတည်းက သူ့လျှိုဟာ သူ့ကိုယ်မှာ လျှိုဝှက်စာပါလို့သာ ပြေးတာဖြစ်ရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မိတဲ့အခါ ကိုယ်မှာ ဘာစာမှ မပါဘူးလို့ဆိုတယ်။ ဒီစာ ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

ဗြိမ်နားထောင်နေသူ ဗိုလ်ကျော်ခေါင်မှာ စိတ်ဝင်စားလာ၏။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်ကာ...

“ဟုတ်ပြီ၊ စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။ ဆက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“နောက်ဆုံး သဲလွန်စကို နားထောင်၊ ကျုပ် ဒီနေ့မနက်က တစ်နေရာမှာ အခု ခင်ဗျားကို ပြောနေတဲ့ အကြောင်းတွေကိုပဲ အယုံရဆုံး မိတ်ဆွေတစ်ဦးနဲ့ ပြောနေမိတယ်။ အဲဒီကအပြန် လမ်းမှာ ရှမ်းလိုလိုလူတစ်ယောက်က ကျုပ်နောက်လိုက်သေကြောင်းကြံတယ်။ ကံသိလို့ ကြံကြံဖန်ဖန် လွတ်လာခဲ့တယ်။ ဒီရှမ်းဟာ ဘယ်သူဖြစ်မလဲ။ ခုနက ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်မိတ်ဆွေ ပြောကြတဲ့စကားနဲ့ ပတ်သက်နေသူ တစ်ဦးသာ ဖြစ်ရမယ်။ မှန်ရဲ့လား”

“မှန်တယ်”

“ပြီးတော့ တိုင်တားမင်းကြီးရဲ့ အဆောင်ကိုင်တွေကို တိုက်ခိုက်ပြီး အဲဒီရှမ်းဟာ လွတ်ထွက်သွားတယ်။ လွတ်ထွက်မသွားခင် ကြုံးဝါးသံကို ကျုပ်ကောင်းကောင်းမှတ်မိလိုက်တယ်။ ဒီညနေ သူ့လျှောက်တင်သွားတာတွေနဲ့ ဆက်စပ်ကြည့်စမ်း”

ဗိုလ်ကျော်ခေါင်၏ခါးမှာ ဆန့်ထွက်လာသည်။ သူသည် ဦးသာဖြိုး၏ စကားကို ကောင်းစွာလက်ခံလိုက်ပြီဖြစ်၏။

“ခင်ဗျား ဒါကို ဘာလို့အတွင်းဝန်မင်းဘုရားကြီးဆီတင်ပြီး သူ့မဖမ်းလဲ”

“တင်မှာပါပဲလေ၊ အချိန်စောင့်နေတာ၊ ဒါပေမဲ့ တင်သာ တင်ရမယ်။ မင်းဘုရားကြီးလည်း သူ့ကို ဖမ်းသာမှာ မဟုတ်သေးဘူး။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ အခု ကင်းဝန်မင်းကြီးတို့အသိုက် ခေါင်းထောင်လာလို့ မင်းဘုရားကြီးကိုယ်တိုင် ဗိုလ်မင်းတပ်မင်းတွေကို သိမ်းသွင်းအားစုနေရတယ် မဟုတ်လား။ မခိုင်လုံဘဲနဲ့ အရေးပါတဲ့ တပ်မှူးတစ်ယောက် ဘယ်အဆုံးခံနိုင်မလဲ။ ဒီနေ့ဆိုကြည့်လေ၊ ထိပ်သီး ဗိုလ်မင်းတွေဟာ သူ့ဘက် ပါနေတယ်။ အရမ်းဘယ်လုပ်လို့ ဖြစ်မလဲ”

ဗိုလ်ကျော်ခေါင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေရာမှ တစ်စုံတစ်ခု အား သတိရလာသည်။

“ဒါထက် ဟိုညကဖြစ်ပုံရော သူ့လျှိုအသေမိတဲ့ကိစ္စရော ဆက်စပ်တွေးလိုက်ရင် တခြားဗိုလ်တစ်ယောက်လည်း ပါရမယ်လို့ ခင်ဗျား မတွက်မိဘူးလား”

ဦးသာဖြိုး၏မျက်နှာမှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ ဗိုလ်ကျော်ခေါင်၏ အမေးကို ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

“ဘယ်နှယ် ဦးသာဖြိုး၊ ကိုယ့်တူမနဲ့ လက်ထပ်တော့မယ့်လူကိုတော့ မဖော်လိုဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“အို...အို...မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျုပ်က ကျုပ် အရှင်သခင်အကျိုးအတွက် ဆို ဖအေတောင် ချမ်းသာမပေးဘူး၊ ယုံတော့၊ ဒါပေမဲ့...”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်သူရိန်အတွက်တောင် သက်သေခံ အရခက်နေတာ၊ ဗိုလ်မင်းထင်အတွက်ဆို သာခက်တာပေါ့။ ပြီးတော့ ဗိုလ်မင်းထင်နောက်မှာ ခင်ဘုန်းရှိတယ်။ ခင်ဘုန်းနောက်မှာ ခင်ဗွားသစ်ရှိတယ်။ ခင်ဗွားသစ်နောက်မှာ အရှင်နန်းမတော်ဖုရား၊ ကဲ...မခက်ပါလား။ နောက် ခင်ဘုန်းရဲ့ဖခင် ကျုပ်နောင်ကြီး သံတော်ဆင့်မင်းဟာ ဆိုရင်လည်း တိုင်တားမင်းကြီးရဲ့ ဘက်တော်သား မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဗိုလ်သူရိန်

ထက် ဗိုလ်မင်းထင်ကို ထိပါးဖို့က သာခက်တယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလဲ”

ဦးသာဖြိုး၏မျက်နှာမှာ အရေးကြီးသောစကားအား ပြောအံ့ကဲ့သို့ ပိုမို တည်ငြိမ်သွားလျက် လေသံမှာလည်း ပိုမိုတိုးသွားသည်။

“ကျုပ်အကြံက ဒီလို လမ်းရှည်လိုက်နေရင် အရာမရောက် ဖင့်နွဲ့ရော့မယ်၊ လမ်းတိုတို့နဲ့ အရှင်နှစ်ပါးနဲ့ နိုင်ငံတော်ရဲ့ ရန်တစ်မီးကို ငြိမ်းပစ်ချင်တယ်”

“ဘယ်လိုငြိမ်းမလဲ”

“ဒီအကြံကိုရတာ ကြာပြီ၊ ဒါပေမဲ့ နှလုံးရည်တွင်မက လက်ရုံးရည်ပါ လိုနေလို့”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဒီလိုလေ၊ အခု အခွင့်ကောင်းပေါ်ပြီ၊ ကျုပ်တို့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် ကြံနိုင်ပြီ၊ ခင်ဗျား လူယုံဓားသမား ဘယ်နှယောက် ရနိုင်မလဲ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဪ... နားဝေးပါဘိ၊ ဒီမှာ ခင်ဗျားက သူလျှိုတစ်ဦးနဲ့ ဂုဏ်ရည်တူထား ပြီး ဓားရေးပြိုင်မလို့လား”

ဗိုလ်ကျော်ခေါင် တွေ့သွား၏။

“ပြီးတော့ နိုင်ငံကိုတောင် သစ္စာဖောက်ရဲတဲ့လူဟာ ခင်ဗျားပေါ်မှာများ သစ္စာစောင့်မယ် ထင်သလား၊ ဥပမာ ဓားချင်းယှဉ်ရာမှာ ဓားဦးမှာ အဆိပ်သုတ်ရင် သုတ်ထားမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်နည်းနည်းနဲ့ ခင်ဗျားကို လုပ်ကြံမယ်”

ဗိုလ်ကျော်ခေါင်မှာ ခေါင်းရွပ်သွားဟန်နှင့် ဒီမှာ ဦးသာဖြိုး ဝေ့မနေနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလဲ၊ အနည်းဆုံး ကျုပ် ဓားသမားခြောက်ဦး တာဝန်ခံတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟန်ပြီ၊ ဒီနေ့ချိန်းတဲ့အတိုင်း သူလာရင်(မလာရင်တော့ တစ်နည်းကြံကြံ တာပေါ့) ခင်ဗျားရယ်၊ ကျုပ်ရယ်၊ ခင်ဗျားဓားသမားနှစ်ဦးရယ်က ရှေ့ကစောင့်မယ်၊ ကျန်တဲ့လေးဦးက ပိတ်ခိုင်းမယ်”

“ပြီးတော့...”

“ပြီးတော့ သူ့ကို အမိအရမမ်း၊ မိရင် သူ့ကိုယ်မှာရှာ၊ ကျုပ်လိုချင်တာ တွေရင် ပြောင်ဖော်ပြီး ဆိုင်ရာအပ်ရုံပဲ၊ မတွေ့ရင် အဆုံးစီရင်ပြီး သူ့နေတဲ့နေရာမှာ ဦးအောင်ဝင်ရှာရုံပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူလျှိုတစ်ယောက်တော့ သွားမြဲလမ်း သွားရမှာပဲ၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

ဗိုလ်ကျော်ခေါင်သည် ဦးသာဖြိုး၏မျက်နှာအား ထိတ်လန့်တကြား မော့ကြည့်မိ၏။ သူ့အနေနှင့် ဘုရင့်တပ်မတော် ဗိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ရန်သူအား ယောက်ျားပီပီ သွေးအေးအေးနှင့် ရင်ဆိုင်ရဲ၏။ ဦးသာဖြိုး၏အကြံမှာ မိန်းမဉာဏ် ဆန်လွန်းသဖြင့် လိပ်ပြာမသန် ဖြစ်မိသည်။ သို့ရာတွင် ခဏ၌ပင် ကြီးတန်းထောင် ချောက်မိ၍ မိမိအရှက်ကွဲဖြစ်ရုံမက အတွင်းဝန်မင်း၏ အမိန့်နှင့် အရာခေတ္တအချခံ ခဲ့ရသည်ကိုလည်းကောင်း၊ သူလျှိုတို့၏ နိမ့်ကျသော အပြစ်ကိုလည်းကောင်း သတိရမိ သည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ”

ဗိုလ်ကျော်ခေါင်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိလျက် အံ့ကြိတ်ရင်း ဖြေသည်။

“စိတ်ချ ဦးသာဖြိုး၊ သူလျှိုတစ်ယောက်ဟာ သွားမြဲလမ်း သွားရစေမယ်”

ဗိုလ်သူရိန်သည် လှေသင်းအတွင်းဝန်မင်း၏ အိမ်တော်မှ ထွက်လာပြီး နောက် နတ်သျှင်ရွေးကင်းတွင် ခေတ္တဝင်အချိန်ဖြုန်းသည်။ ထို့နောက် ညဉ့်ဝက် တစ်ချက်တီးအချိန်၌ နတ်သျှင်ရွေးကင်းနှင့် ရေနံချောင်းဝန်ကြီး ဝင်းကြားရှိ နံနက်ဝယ် ဗိုလ်မင်းထင်နှင့်အတူလျှောက်ခဲ့သော လမ်းအတိုင်း တောင်ဘက်သို့ ဣန္ဒြေမပျက် ထွက်ခဲ့သည်။ လူပြတ်သောတစ်နေရာတွင် သွက်လက်စွာ အနောက်ဘက်သို့ချိုး၍ တောင်မျက်နှာမင်းလမ်းမအား ကျော်လိုက်သည်။ ဗန်းမော်ဝန်မင်း ဝင်းထောင့်ရောက် သော် မှောင်ရိပ်ခိုလျက် အခြေအနေကို ခေတ္တအကဲခတ်ကြည့်သည်။

ဗန်းမော်ဝန်မင်းဝင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း တောင်မျက်နှာမင်းလမ်းမကြီးနှင့် သစ်တပ်တော်တောင်ဘက် ဝန်ကြီးမင်းကြီးတို့၏ ဝင်းဘေးရှိ ပြုလမ်းဆုံရာထောင့်၌ တောင်ထားဝယ်ကင်းရုံးသားများမှာ ဗိုလ်ကျော်ခေါင်၏ ဩဇာခံများ ဖြစ်သဖြင့် ခေတ္တအထူးဂရုစိုက် အကဲခတ်မိ၏။

မည်သို့မျှ အခြေအနေ ထူးခြားသည်ကို မတွေ့လေမှ ဗိုလ်သူရိန်သည် မြက်ခင်းများအားဖြတ်လျက် အနောက်ဘက်သို့ ဆက်လျှောက်လာသည်။

တောင်သမန်လယ်စားမင်း၏ ခြံဝင်းမှာ သစ်တပ်တော်၏ အနောက်တောင် ထောင့်တည့်တည့်တွင်ရှိ၍ ၎င်းသို့ရောက်ရန်မှာ ပြုလမ်းကို ကျော်ရပေမည်။

ဗိုလ်သူရိန်သည် တောင်သမန်လယ်စားမင်း ဝင်းအရှေ့ဘက်ကပ်လျက်ရှိ

သော အနောက်ဝန်ဟောင်း ဦးပုလေး၏ဝင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြလမ်း၏ ဤမှာဘက်တွင် ရပ်လိုက်၏။

မိုးပြင်၌ လဝန်းစက်ဝိုင်းထက်ပိုင်းခန့်သည် မွန်းတည့်လုနီးနီး ရှိပေပြီ။ ဗိုလ်သူရိန် ရပ်နေရာ၌ သစ်ပင်များပေါက်လျက်ရှိကာ အနောက်ဘက်ယိမ်းရုံ ကျဆင်းနေသော သစ်ရိပ်များသည် ပြလမ်းအား ကျော်လွှမ်းလျက်ရှိ၏။

ဗိုလ်သူရိန်သည် သစ်ရိပ်များအားခို၍ ခြေကို အသံမကြားအောင် ဖော့နှင်းလျက် ပြလမ်းအား ဖြတ်ကျော်လိုက်သည်။ ဘေးရန်မသိဘဲ အနောက်ဝန်မင်း၏ ဝင်းထောင့်သို့ ရောက်လာ၏။ ထိုမှတစ်ဖန် တောင်သမန်လယ်စားဝင်းထောင့်သို့ ကူးခဲ့ပြန်သည်။

တောင်သမန်လယ်စားမင်း၏ဝင်းမှာ လယ်စားမင်းအကွပ်မျက်ခံရပြီး နောက်မှစ၍ လူသူကင်းမဲ့ကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် မှောင်နှင့်မည်းမည်း ရှိနေသည်။

ဗိုလ်သူရိန်သည် လရောင်ကျပုံအား ချင့်တွက်လျက် အရိပ်ခိုကာ ခြံဝင်းအရှေ့မျက်နှာတစ်လျှောက်ကပ်၍ မြောက်ဘက်သို့ သတိနှင့် လျှောက်လာသည်။

ဤသို့ သတိမမိခြင်းသည်ပင် ဗိုလ်သူရိန်အတွက် ကံလှခဲ့ရသည်။ ခြံတစ်ဖက်ထောင့်မရောက်မီ ငါးကိုက်အလိုတွင်ပင် ခြေသံလိုလို ကြားမိသဖြင့် ဗိုလ်သူရိန်သည် ချက်ချင်းရပ်လိုက်ကာ လက်အား ဓားရိုးပေါ် အသင့်တင်လျက် ကိုယ်အား ဝင်းခြံတွင် ကျောကပ်မိ၍ အသာငြိမ်စောင့်နေသည်။

မကြာမီပင် ဓားအမွှေးမွှေးနှင့် ခြံထောင့်ကိုလွန်၍ လူသုံးဦး ပေါ်လာသည်။ ဗိုလ်သူရိန်အတွက် မပြေးသာတော့။

လူသုံးဦးမှာလည်း ဗိုလ်သူရိန်အား မြင်သည့်ခဏ၌ ဆိုင်းတွမနေဘဲ သူထံတစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်သည်။

ဗိုလ်သူရိန်သည် ဓားအား အိမ်မှ ထုတ်ထုတ် ရမ်းရမ်း အားသွန်ကာကွယ်လိုက်ရ၏။ ရှေ့ဆုံးမှဝင်၍ ရင်ညွှန်ဆီ ချိန်ထိုးလိုက်သူ၏ဓားမှာ ဗိုလ်သူရိန်၏ ဆီးကာလိုက်သော ဓားနှင့်အရှိန်ပြင်းစွာ ထိခိုက်မိပြီး မီးများပွင့်ထွက်သည့်ခဏ၌ ရန်သူ၏ဓားမှာ လွင့်စဉ်ထွက်သွားလျက် ရန်သူမှာလည်း မြေပြင်သို့ အရှိန်နှင့် လဲကျသွား၏။

ဗိုလ်သူရိန်သည် သွက်လက်စွာ တစ်ဖက်သို့ ခုန်တိမ်းလိုက်လျက် လွင့်စဉ်သွားသောဓားအားလည်း ကောက်ယူပြီးပေးပြီ။

ဗိုလ်သူရိန်၏ လျင်မြန်သွက်လက်မှုကြောင့် ရန်သူများမှာ ကြောက်သေ၊ သေကာ တန့်ရပ်သွားသည်။ ဤအခွင့်ကောင်းအား လက်မလွှတ်စေဘဲ ဗိုလ်သူရိန်သည် လျင်မြန်စွာ ဦးနှောက်ကို အသုံးချသည်။

မိမိအား မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်းမပြုဘဲ ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည်ကိုထောက်၍ ရန်သူများမှာ မိမိအား တရားဝင် ဖမ်းဆီးရန်မဟုတ်။ ချောင်းမြောင်းလုပ်ကြံရန် ရည်ရွယ်ချက်သာရှိမှန်း သိသာနေသည်။ တစ်ဖန်နေရာအနေအထားမှာလည်း ဤနေရာတွင်ရပ်ခံကာ ခြံဝင်းနှစ်ခုကြား ညှပ်မိနေမည်ကို သိသည်။ ထို့ကြောင့် ရှေ့သို့တက်ခုတ်အံ့ဟု ဟန်ပြချောက်လှန်၍ ရန်သူများ တွန့်သွားခိုက် ကိုယ်ကို အရှိန်နှင့် ဆွဲယူကာ ပြလမ်းဆီသို့ ပြန်ဆုတ်ခဲ့သည်။

ဗိုလ်သူရိန် ခြံထောင့်သို့ ရောက်သည်မှာ အချိန်မီရုံဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ ခြံတစ်လျှောက် အနောက်ဘက်ဆီမှ ရန်သူသစ်နှစ်ဦး၊ အရှေ့ဘက်ဆီမှ ပြလမ်းအား ကူးကာ ရန်သူသစ်သုံးဦး ပြေးလာကြသောကြောင့်တည်း။

ရန်သူရှစ်ဦး၏ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံရသူ ဗိုလ်သူရိန်အတွက် ထွက်လမ်းမှာ နှစ်ရပ်သာ ရှိသည်။ တစ်ရပ်မှာ တောင်ဘက်သို့ ဆုတ်ပြေးရန် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် တောင်ဘက်၌ အိမ်ခြံဝင်းများ ကာဆီးလျက် လူပြတ်လှသည်။ တစ်ရပ်မှာ ပြလမ်းအတိုင်း အနောက်ဘက်သို့ ဆုတ်ပြေးရန်ဖြစ်သည်။ ဤအတိုင်း ဆုတ်နိုင်ခဲ့သော် နောက်တစ်ပြကျော်ကျော်၌ လက်ယာကြောင်းကင်းရုံး ရှိသဖြင့် ရန်သူများ သူ့အား လိုက်ရဲတော့မည် မဟုတ်။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်သူရိန်၏ အကြံအား ရိပ်မိဟန်ဖြင့် ရန်သူများသည် အရှေ့မြောက်၊ အနောက် သုံးရပ်ပိတ်လျက် ပစောက်သဏ္ဍာန် ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်လာသည်။ တော်ပါသေး၏။ ရန်သူတစ်ဦးမှာ လက်နက်မဲ့နေ၍ မိမိလက်တွင်း၌ ဓားနှစ်စင်း ရောက်နေသည်။

ဗိုလ်သူရိန်သည် ဓားနှစ်လက်အား ကျင်လည်စွာ အသုံးချလျက် ဝံယာညှပ်တိုက်နေသော ရန်သူများအား ခုခံရင်း ပြလမ်းကိုကျော်ကာ မသိမသာ ဆုတ်လာခဲ့သည်။ ပြလမ်းကို ကျော်မိ၍ စောစောက အရိပ်ခိုခဲ့သော သစ်ပင်ကြီးဆီသို့အရောက်တွင် ဗိုလ်သူရိန်မှာ တအားတက်လျက် သစ်ပင်စည်အား ကျောပေးကာ ဆက်လက် တုံ့ပြန်ထိုးခုတ်နေရသည်။

ထိုအခိုက်တွင် နောက်ဖျားမှ ရန်သူတစ်ဦးသည် ရှေ့တိုးထိုးဝင်ကာ အပြင်းအထန် ဝင်တိုက်၏။ လရောင်ကြောင့် ရန်သူ၏သဏ္ဍာန်အား ဗိုလ်သူရိန်သည် ကောင်းစွာမှတ်မိသည်။

“ဪ...ကျော်ခေါင်ငယ်၊ ဒါလားကွယံ ယောက်ျားသွေး”
ဗိုလ်ကျော်ခေါင်သည် ဘာမျှပြန်မပြော။ သူ၏ဓားကိုသာ သံသံမဲမဲ အသုံးချနေသည်။

ထိုးခုတ်ခံရင်း ဗိုလ်သူရိန်သည် ရန်သူတို့၏ တိုက်ခိုက်ပုံကို လေ့လာခြင်း အားဖြင့် မိမိအား အသေသတ်လိုသည်ထက် လက်ရဖမ်းလိုသော သဘောကို ရိပ်မိ လာသည်။ ဤသို့ ရိပ်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဗိုလ်သူရိန်သည် မိမိ၏တိုက်နည်းကို ပြင်လိုက်သည်။

ဗိုလ်သူရိန်သည် ဗိုလ်ကျော်ခေါင်ထံမှ ရှောင်လွှဲ၍ ဘေးတစ်ဖက်ဆီမှ ဝိုင်းရန် ကြံနေသူများအား တစ်လှည့်စီ အပြင်းအထန် ဖြိုခွဲ၏။ ခဏချင်းမှာပင် လူနှစ်ယောက် မြေပြင်သို့ ပုံလဲကျသွားသည်။

ပထမတန်း ဓားသမားများ ဟုတ်ဟန်မတူသည့် ကျွန်လေးဦးမှာ လူနှစ်ဦး လဲသည်ကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရှဲခဲနေဟန်သို့ တွန့်သွားကြသည်။ ဤအခွင့် ကိုယူကာ ဗိုလ်သူရိန်သည် ရှေ့၌ကျန်ရစ်သူ ဗိုလ်ကျော်ခေါင်အား မဲတိုက်သည်။ ရေရှည်မတိုက်ရ။ ဓားနှစ်လက်နှင့် ဖြစ်သဖြင့် အပေါ်စီးရနေသူ ဗိုလ်သူရိန်သည် ခုတ်ဝင်လာသော ဗိုလ်ကျော်ခေါင်၏ဓားအား ဘယ်ဓားနှင့် ခံလိုက်သည်။ ခုတ်ချက်မှာ ပြင်းသဖြင့် ဗိုလ်သူရိန်၏ ဘယ်ဓားမှာ လွင့်ကျသွားသည့်နည်းတူ ဗိုလ်ကျော်ခေါင်မှာ လည်း ယိမ်းယိုင်သွားသည်။ ခဏမှာပင် ဗိုလ်သူရိန်၏ ညာဓားဦးသည် ဗိုလ်ကျော်ခေါင် ၏ လက်ဝဲဘက်ပေါင်သို့ ထိုးဝင်စိုက်နှစ်သွား၏။

ကျန်လူများ၏နှုတ်မှ 'ဟယ်' ခနဲ အာမေဒိုတ်သံ ပေါ်လာ၏။ အဖြစ် အပျက်မှာ မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့် အားလုံးမှာ ကြက်သေ၊ သေလျက် ဝိုင်ကြည့်နေမိကြ သည်။ အခွင့်ကောင်းကို လက်မလွှတ်သော ဗိုလ်သူရိန်သည် ဤအကြိမ်တွင်မူ လက်ထက် ခြေကိုအားကိုးကာ ချာခနဲလှည့်၍ တောင်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်ပြေးထွက် ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် အချိန်မီပင် ဗိုလ်ကျော်ခေါင်သည် မြေပေါ်သို့ ဒူးထောက်ကျလျက်မှ အားယူ၍ ဓားမြှောင်တစ်လက်နှင့် လှမ်းပစ်လိုက်၏။ ဓားမြှောင်သည် လေထဲတွင် အသံမြည်ဝဲပျံသွားကာ ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့်၌ ရောက်နေပြီဖြစ်သော ဗိုလ်သူရိန်၏ လက်ဝဲဘက်ပခုံးသို့ ထိုးစိုက်လာသည်။ ဗိုလ်သူရိန်၏ ကိုယ်မှာလည်း ပြင်းထန်လှသော ဓားမြှောင်၏အရှိန်ကြောင့် ရှေ့သို့ ငိုက်ကျသွားကာ လဲမည်သို့ ဖြစ်သွားသည်။

'ဘာငေးနေကြတာလဲ၊ ဟိုမှာ ထိသွားပြီ၊ လိုက်ကြပါတော့လား' မြေပြင်၌ လဲလျက်ရှိရာမှ ဗိုလ်ကျော်ခေါင်က အမိန့်ပေး၏။ ထိုအခါကျမှ ငိုင်းနေကြသူများသည် လှုပ်ရှားလာကာ မှောင်ထဲတွင် ပျောက်သွားသော ဗိုလ်သူရိန်၏အောက်သို့ ထိုးလိုက်ကြ သည်။

ပြင်းထန်သော ဓားချက် ပခုံး၌မိသွားသည့်အခိုက်၌ ဗိုလ်သူရိန်သည် ရန်သူများမှာ မိမိအား အသေလုပ်ကြံရန်ပင် ဝန်လေးတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း

နားလည်သွားသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် နာကျင်လှသည့် ဒဏ်ရာအား အမှုမထားနိုင်တော့ ဘဲ မှောင်ရိပ်များအားခိုလျက် ခြေက သယ်နိုင်သမျှ အားကုန်ပြေးခဲ့ရသည်။

ကံအားလျော်စွာပင် မိမိပြေးခဲ့သည့်ဘက်၌ သစ်ပင်ကြီးများ ပေါများ၍ အရိပ်ထူထပ်သည့်အပြင် ဝင်းခြံများလည်း ရှိသဖြင့် ခြေရာပျောက် ကွေ့ကောက်ပြေးရန် အကွက်ကျနေကြောင်း ဗိုလ်သူရိန်သည် တွေ့ရ၏။

သို့ရာတွင် နှစ်ဝင်းခန့်ကျော်မီလျှင်ပင် ဗိုလ်သူရိန်သည် ဝမ်းသာမှု ပျောက် ကွယ်ခဲ့ရသည်။

ပခုံး၌စိုက်လျက်ရှိသော ဓားမြှောင်မှာ ပြေးကာမှ ပိုစိုက်ဝင်လျက် အသည်း ခိုက်မျှ နာကျင်စေသည်။ ဆွဲနှုတ်ပစ်လျှင်လည်း သွေးထွက်ပေါက်ဖွင့်ပေးရာ ကျနေပေ တော့မည်။ ယခုပင်လျှင် သွေးတို့စီးသွန်ကျစပြုနေပေပြီ။

ဗိုလ်သူရိန်သည် အားတင်း၍ ပြေးသည်။ ပြေးရင်း နီးစပ်ရာ ဝင်းတစ်ခုခု အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်တိုင်ကြား ခိုလှုံရမည်လောဟု စဉ်းစားမိသည်။ သို့ရာတွင် ခဏချင်း၌ပင် အတွေးတစ်မျိုးပေါက်မိပြန်၏။

မိမိအား ယခုလုပ်ကြံသူတို့အောက်ပါး၌ တန်ခိုးဩဇာကြီးသူ တစ်ဦးဦး မပါဟု မည်သူဆိုနိုင်မည်နည်း။ ဤသို့ ပါဝင်ခဲ့သော် များမတ်အသီးသီး သူ့ဂိုဏ်းဝင်၊ ကိုယ့်ဂိုဏ်းဝင် ဖြစ်နေသည့်အချိန်ဝယ် မည်သူ့အားမျှ မယုံရဲ၊ ခရီးတိုရန် လုပ်ကြံခြင်း ကိုသုံးလျက် မအောင်မြင်သည့်အောက်ပိုင်း၌ ရန်သူတို့သည် ခရီးရှည်နည်းနှင့် အမှုဆင် ဖမ်းဆီးချင် ဖမ်းဆီးပေလိမ့်မည်။ ဤဘေးကို လွတ်ရန်မှာ ယခုအချိန်မှစ၍ မိမိအားကိုး နိုင်သူ ဗိုလ်မင်း ဗိုလ်ဦးကြယ်၊ ခင်ဘုန်း စသူတို့နှင့် မတွေ့မချင်း မိမိအတွက် ခြေရာပျောက်နေနိုင်ရန် အရေးကြီးပေသည်။

ဗိုလ်သူရိန် နောက်ဆုံးရသောအကြံမှာ နီးစပ်ရာ ခြံဝင်းတစ်ခုခုတွင်းသို့ တိတ်တဆိတ် ခိုးဝင်ရောက်ကာ ရန်သူများ ကျော်လွန်သွားသည်အထိ သို့မဟုတ် စိတ်ပျက်ပြန်သွားသည်အထိ ပုန်းအောင်းနေရန် ဖြစ်သည်။

ဒဏ်ရာမှာလည်း တစ်စထက်တစ်စ နာကျင်ကိုက်ခဲလာလျက် သွေးတို့မှာ လည်း အင်္ကျီတစ်ခုလုံး ရွဲရွဲစိုနေပေပြီ။ ပြေးရင်းပင် အားဆုတ်စ ပြုသည်ကို သတိပြု မိ၏။

ရှေ့ခြံထောင့်တစ်ခုရောက်သော် ဗိုလ်သူရိန်သည် စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်၍ ရှေ့ဆက်မပြေးတော့ဘဲ လက်ဝဲဘက်သို့ ချိုးဝင်ကပ်လိုက်၏။ ကံအားလျော်စွာပင် ဤနေရာမှာ မှောင်ရိပ်ကျနေသည်။

ဗိုလ်သူရိန်သည် ရင်ခေါင်းသာသာမြင့်သော ခြံဝင်းအား အားပြုဆွဲယူ

ခုန်တက်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် စိတ်သွားရာ ကိုယ်မပါ။ စိုက်ဝင်နေသော ဓားအား နှံ့သွင်းလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသဖြင့် နာကျင်လှသောဒဏ်ကြောင့် မြေပြင်သို့ ပြန်လန် ကျလာသည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ဗိုလ်သူရိန်မှာ မိမိကိုယ်မိမိ အတန်ပင် အားအင်ပျော့ နေမှန်း ရိပ်မိလာသည်။ နောက်ဆုံး အားခဲကာ ဆွဲယူတက်လိုက်ပြီး စည်းရုံးထိပ် ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မျက်စိမှိတ်ကာ တစ်ဖက်သို့ လှိမ့်ချလိုက်၏။ ဒဏ်ရာမှ စူးစူးဝါးဝါး တစ်ချက်နာကျင်သောဒဏ်ကို ထပ်မံခံစားလိုက်ရပြီး တစ်ဖက်မြေပြင် ပေါ်သို့ ခြေချမိမှန်း သတိထားလိုက်မိသည်။

စိတ်ဆုံးရှုံးချလိုက်မိပြီဖြစ်၍ အားမှာ သိသိသာသာ လျော့လာသည်။ အများ နှင့် တစ်ယောက် အားသွန်ခုခံတိုက်ခိုက်ရခြင်း၊ ပြေးလွှားခဲ့ရခြင်းနှင့် ဒဏ်ရာ၏ သွေးလွန်မှုတို့ ပေါင်းစည်းနှိပ်စက်ခဲ့သဖြင့် လူမှာ ဒဏ်ဒဏ်ဖြစ်ကာ မျက်စိများ ပြာဝေစပြုသည်နှင့်အမျှ ဦးခေါင်းလည်း မူးနေကလာ၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် အုပ်ကောင်း၍ လဲလျောင်းပုန်းအောင်းဖွယ်ကောင်းသော စံပယ်ပန်းရုံကြီးအား တွေ့ရသဖြင့် ဗိုလ်သူရိန်သည် အားခဲကာ လျှောက်သွားသည်။ ပန်းရုံနားရောက်သည့်အခိုက်တွင်ပင် လူမှာမဟန်နိုင်တော့ဘဲ ထိုးလဲကျသွားသည်။ ဤသည့်ခိုက်တွင်ပင် မမျှော်လင့်သော အဖြစ်ကို ဗိုလ်သူရိန် ကြုံကြိုက်လိုက်ရ၏။

ထိုးလဲကျသွား၍ မရှေးမနှောင်းပင် မတိုးမကျယ် ထိတ်လန့်ယောင်ရေရွတ် လိုက်သည့် သာယာသော မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏အသံကို ဗိုလ်သူရိန် ကြားရသည်။ မြေပြင်ဝယ် လဲကျလျက်ရှိရာမှ ဦးခေါင်းကိုအားတင်းမောကာ အသံလာရာသို့ ကြည့် လိုက်မိသည်။

ပြာဝေသောမျက်လုံးများကြောင့် ရုတ်တရက်သော် မသဲကွဲ။ အတန်ကြာမှ သာ သဏ္ဍာန်သည် မပီသတစ်ချက် ပီသတစ်ချက်နှင့် မျက်လုံးဝယ် ထင်လာသည်။

ရှေးဦးစွာ သတိထားမိသည်ကား အပြာနုရောင် ထင်ရသော ကတ္တီပါပုံတော် ပိနပ်ထက် ဝင်းဝါတင့်ရွန်းသည့် ခြေဖမိုးလေးများ၊ ထို့နောက် ရွှေရည်ပျော့ပျော့ အသွေးထဘီ အင်္ကျီတို့နှင့် ဘက်ညီပြည့်တင်းသော ကြော့ရှင်းသည့် ကိုယ်နေ၊ ဖားဝေဝေနှင့် ခပ်ပြေပြေလျှော့လျက်ရှိသည့် နီလာရောင် ပိုးတဘက်လွမ်းကာ ရှိနေ သော ပခုံးဝန်းဝန်းမှသည် သန်ရှည်သွယ်သည့် လည်တိုင်ကို လွန်သော်...

နုမျက်နှာအားငေးလျက် သတိလွတ်လွတ်မှ ဗိုလ်သူရိန်သည် အိပ်မက်ပေ လောဟု ငိုငံမောတွေးတောနေမိသည်။

ခဏ၌ပင် ဗိုလ်သူရိန် ရှိသမျှအင်အားကို စုရုံး၍ နေရာမှထလိုက်သည်။

နှုတ်မှလည်း သဲ့သဲ့တောင်းပန်သံ ထွက်လာ၏။

“နုမလေး မောင်ကြီးဟာ ရန်သူ မဟုတ်ပါ။ စောနော်ဖရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ဦး ပါ”

မိန်းမပျို အံ့အားသင့်နေခိုက် ဗိုလ်သူရိန်သည် ဓားအားအိမ်မှချွတ်ကာ ဦးနှုတ်လက်ကိုင်ကို လက်တစ်ဖက်ဆီ၌ဆုပ်လျက် ရင်၌ကပ်၍ ဦးညွတ်အလေးပြုသည်။

မိန်းမပျိုမှာမူ ရှေ့တွင်ရပ်လျက်ရှိသူ ယောက်ျားပီသသည့် ဗိုလ်မှူး၏ သွေးဆုတ်ဖြူလျော်လျက်ရှိသော မျက်နှာအား မျက်လုံးဝန်းဝန်းများကို ပြူးကြည့်ရင်း နှုတ်မှ စိတ်မှတ်မဲ့ဟန် စကားလုံးများ လွတ်ထွက်လာသည်။

“အို...ရှင်...ရှင်...ဦးရီးတော်ရဲလူလား၊ ဘယ့်နှယ် ဗမာတစ်ယောက်”

ဗိုလ်သူရိန်က ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါသည်။ နှုတ်မှမူ မည်သည့်စကား မျှ ထွက်မလာ။ ရင်၌ကပ်ထားသော ဓားရှည်မှာသာ မြေသို့လွတ်ကျသွားသည်။ မျက်နှာပြင်၌ ပြင်းထန်သော ဝေဒနာခံစားရဟန် တစ်ချက်ရှုံ့မဲ့လျက် လူမှာရှေ့သို့ ယိမ်းယိုင် စိုက်ထိုးကျလာ၏။

“အို...ဘုရား...ဘုရား...”

မိန်းမပျိုသည် မိမိကိုယ်မိမိ ဘာလုပ်မိသည် မသိမီ လဲကျလာသူအား ဆီးယူပွေပြီးဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် ကိုယ်အလေးချိန်ကြောင့် နှစ်ဦးလုံး မြေပြင်သို့ ဒူးညွတ်ကျသွားကြသည်။

မိန်းမပျိုမှာ ဒူးထောက်လျက်ရှိနေပြီး သတိလစ်လျက်ရှိသူ ဗိုလ်သူရိန်မှာ မိန်းမပျို၏ ရင်ခွင်ထက် ပျော့ခွေလဲလျောင်းရှိနေ၏။

ရုတ်တရက်သော် မိန်းမပျိုအနေနှင့် ဘာလုပ်ရမည်မသိ။ လရောင်၌ ထင် ရှားသော သန့်စင်ခုံညားသည့် အမည်မသိ ဝေဒနာရှင်၏ မျက်နှာအားသာ ဖိုလို့က် သောဇောနှင့် ငေးငေးလေး ကြည့်နေမိသည်။

မိန်းမပျို၏ မျက်လုံးများမှာ အင်္ကျီမှ ရဲရဲရှိသော သွေးတို့ဆီသို့လည်းကောင်း၊ ပခုံးထက်စိုက်လျက်ရှိသော ဓားမြှောင်ဆီသို့လည်းကောင်း ရောက်သွားသည်။

ခဏ၌ပင် မိန်းမပျို၏သဏ္ဍာန်မှာ လှုပ်ရှားလာသည်။ လက်ကလေးမှာ လည်း လဲနေသူ၏ ရင်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ရင်မှာမူ ခုန်နေပါ၏။

မိန်းမပျိုက အနောက်ဘက်သို့လှည့်ကာ လေသံအုပ်အုပ်နှင့် ခေါ်သည်။

“နန်းကြင်အုံး...နန်းကြင်အုံး”

ခပ်အုပ်အုပ်ပင် ပြန်ထူးသံကြားရပြီး အသက်လေးဆယ်အရွယ် ဝဝပိုင်ပိုင် မိန်းမကြီးတစ်ဦး ထွက်လာသည်။

“အလို...တော်ကြီးဖုရားရဲ့ လူပေလား၊ ဟုတ်လား သခင်မလေး”

“တိုးတိုး၊ ဒေါ်နန်း၊ ပြီးတော့မှ မေးချင်တာမေး၊ ဒါထက် ဦးရီးတော်တို့ အိပ်ပြီလား”

“ဝန်ထောက်မင်း ပြန်မရောက်သေးပါဘူး၊ သခင်မကြီးတော့ ဘုရားဝတ်ပြုနေတယ်၊ နို့ ဖုရားကျွန်မက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဒီကလူကို ကူတွဲစမ်းပါ ဒေါ်နန်း၊ အစောရဲ့ ဆောင်ခန်းကို သယ်သွားရအောင်”

“အို...သခင်မလေး အဆောင်ကို၊ ဒီ...ကိုလူစိမ်းကို သိလို့လား”

“အို...တိုးတိုးပါဆို၊ ဒီမှာ ဒေါ်နန်း တိတ်စမ်း၊ အစောပြောသလိုလုပ်၊ လာ လက်တစ်ဖက်ကနေ ထိန်းစမ်းပါ၊ ဖြည်းဖြည်းနော်”

ဒေါ်နန်းဆိုသူကမူ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်သည်။ ဘာမျှတော့ ပြန်ဆင်ခြေမကွန်တော့။ မိန်းမပျို အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်းသာ လေးလံလှသော သတိမေ့နေသူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးအား မိန်းမပျိုနှင့်အတူ တွဲယူမ၊ခေါ်ခဲ့ရသည်။

အခန်း(၈)

လရောင်သည် ပြတင်းမှ ထိုးဝင်ကျရောက်နေသည်။
ဗိုလ်သူရိန်သည် မျက်လုံးကိုဖွင့်လျက် ပတ်ဝန်းကျင်အား ဝေဝါးသောစိတ်နှင့် လှည့်လည်ကြည့်နေမိသည်။

ပထမဆုံး သတိပြုမိသည်မှာ အေးမြသော ငွေလရောင်နှင့် ကြယ်ဖူးကြယ်ပွင့်တို့ ဖုံးနှံစိကြရာ မိုးပြာပြာပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် နှာဝ၌ သင်းပျံ့သောရနံ့မှာ ကြိုင်လှိုင်လာသည်။

ဗိုလ်သူရိန်သည် ယောင်ရမ်း၍ မိမိရင်ထက် စီးမိုးလျက်ရှိသော မျက်နှာကလေးအား လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် ဝှေ့ယူလိုက်မိသည်။

“အို...အမေ”

သာယာသော မိန်းမသားတစ်ဦး၏ ညံ့သက်သည့် ထိတ်လန့်သံပင်တည်း။

ဗိုလ်သူရိန်ကိုယ်တိုင်ပင် တုန်လှုပ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ရုတ်တရက် ဖျတ်ခနဲ လဲနေရာမှ လူးလဲထမိ၏။ သို့ရာတွင် ပခုံးဆီမှ စူးခနဲတစ်ချက် နှာကျင်သွားပြီး ခေါင်းမှာလည်း မူးမိုက်သွားကာ ပြန်လဲကျလာ၏။

“အို...အို...မထန်လေ၊ ရှင့်မှာ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့၊ ခဏလေး မှိန်းနေဦးနော်”

အသံမှာ ချီးအေးသမျှ ကြင်နာမှုပြည့်နေသည်။ ဗိုလ်သူရိန်မှာ မျက်လုံးများ အား မဖွင့်နိုင်၊ မိမိဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်တို့အား အပြင်းအထန် ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။ ခဏတွင်းပင် လျှပ်ပြက်သည့်ပမာ အလင်းရောင်တစ်ချက်မှာ ခေါင်းထဲ၌ ဝင်းလက်ခဲ့၏။

ပခုံး၌ ဒဏ်ရာနှင့်အသက်လုပြေးခဲ့ရုံ၊ ခြံစည်းရိုးအားကျော်၍ ဝင်ရောက် ပုန်းအောင်းရခြင်း၊ ပန်းချီရိပ်မှ ည၏အလှဝဏ္ဏပဘာမယ်၊ ထို့နောက်...

“ဒေါ်နန်း...ဒေါ်နန်း”

မိန်းမပျို၏ အသံကိုအုပ်၍ခေါ်သံ ပေါ်လာသည်။ ဗိုလ်သူရိန်၏ အတွေးတို့ မှာလည်း ရပ်သွားသည်။

“ခက်တော့တာပဲလေ၊ ဒီမိန်းမကြီးဟာ ဘယ်ချောင်သွားအိပ်နေပြန်ပြီလဲ မပြောတတ်ပါဘူး”

မိန်းမပျိုက ညည်းညည်းညာညာ ဆိုသည်။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် မှောင်နေသောအခန်းတွင်းသို့ အလင်းရောင်တစ်ခု တိုးဝင် လာသည်။ မကြာမီပင် ကညင်ပင်ဆီမီးခွက်ကို ကိုင်လျက် ဒေါ်နန်းကြင်အုံးမှာ ပေါ်လာသည်။

“မီးရောင်ကို ကွယ်ထားပါ ဒေါ်နန်း၊ ဒါနဲ့ ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ အစော ခေါ်နေတာ ကြာလှပြီ”

ဒေါ်နန်းက အဖြစ်သည်းရန်ကောဟု ဆိုလိုသည့်အမူအရာနှင့် လည်ပင်းအစ်၊ နှုတ်ခမ်းကိုစေ့လျက် မျက်စောင်းမထိုးတထိုးပြု၍ “ဝန်မင်းဘုရားတို့ အရိပ်အခြည် ကြည့်နေရတာ သခင်မလေးရဲ့၊ တကတည်း၊ ဒါထက် သခင်မရဲ့လူကော၊ အဲလေ... ဟိုလူစိမ်းရော သတိရပြီလား” ဟု မေးသည်။

“ဒေါ်နန်းနော် တိုးတိုး၊ ဟင်း...ဒါ ဘာစကားလဲ”

ဒေါ်နန်းက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးစိစိလုပ်ရင်း ထောင့်ကွယ်တစ်ခုရှိ ခုံပေါ်၌ မီးခွက်အား တင်ထားလိုက်၍ ဗိုလ်သူရိန်၏ဘေး၌ လာရပ်သည်။ ထိုအခါကျမှ အစောဆိုသူ မိန်းမပျိုမှာလည်း ဗိုလ်သူရိန်၏အနီးသို့ ပြန်ကပ်လာသည်။

မျက်စိမှိတ်ထားလျက်မှ ဗိုလ်သူရိန်သည် မိန်းမပျိုနှင့် ဒေါ်နန်းတို့ အပြန် အလှန်ပြောသမျှအား ကြားနေရသည်။ မကောင်းတတ်သဖြင့် မျက်စိကို မဖွင့်သေးဘဲ အသာငြိမ်နေရသည်။ အထိအတွေ့အကြောင့် မိမိမှာ နူးညံ့သောအခင်း ခင်းအပ်သည့် အိပ်ရာတစ်ခုထက် ရောက်နေမှန်း ဗိုလ်သူရိန်သည် သတိထားမိသည်။

မျက်စိကို မသိမသာ ဖွင့်ထားမိသဖြင့် မှိန်ဖျော့သော မီးရောင်၌ ကျယ်ဝန်း

သည့် အိပ်ခန်းအတွင်းဆောင်တစ်ခုအတွင်း ရောက်နေမှန်းလည်း ရိပ်မိသည်။ မှေးထား သော မျက်လုံးများသည် မိမိအား အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေသည့် ဒေါ်နန်းအားလည်း ကောင်း၊ ဒေါ်နန်း၏နောက်ကွယ်မှ အသာငေးကြည့်နေသူ မိန်းမပျိုကိုလည်းကောင်း မြင်နေရသည်။

ဗိုလ်သူရိန်သည် သက်ပြင်းကို လေးပင်စွာ ရှုလိုက်လျက် မျက်လုံးများအား လည်း ဖြည်းညင်းစွာ ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟော...သတိရလာပြီ”

ဒေါ်နန်းက ဝမ်းသာအားရ ဆိုသည်။

ဗိုလ်သူရိန်က ထထိုင်ရန် ကြိုးစားပြန်သဖြင့် မိန်းမပျိုသည် မျက်လုံးလေး ပြူးရင်း အိပ်ရာဘေး၌ လျင်မြန်စွာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်လျက် သူ၏ရင်ဘတ်အား တွန်းဖိထားသည်။

“အို...အို...မထနဲ့ဦးလေ၊ မူးပြီး အားကုန်သွားလိမ့်မယ်”

ဗိုလ်သူရိန်မှာ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ မျက်လုံးများကမူ မမှိတ်။ မီးရောင်ပိုးဝါး ဝယ် ကော့ပြန်ရည်သွယ်သော မျက်တောင်ကြီးများအားစင်းလျက် မိမိအားကြည့်နေသူ မိန်းမပျို၏ ပယင်းရွှေရည် ရွန်းလဲကြည့်သည့် ကျက်သရေမှန်းပြည့်သော မျက်နှာလေး အား ခေတ္တခဏ ပြန်ငေးကြည့်နေမိသည်။ သတိမှာ ကောင်းစွာရလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သဖြင့် တစ်ညစဉ် အမှတ်မထင် ဖူးမြင်မိခဲ့ရာမှ တသသ ဖြစ်မိစေသူ၏ အလှအား မျက်ဝါး ထင်ထင် ပြန်ဆုံတွေ့ရသလို ကံကြမ္မာ၏ ဆန်းပြားမှုအား အံ့ဩနေမိသည်။ ရင်တို့မှာ လည်း ခုန်လာ၏။

“ကျွန်တော်...ဘယ်ကို ရောက်နေပါသလဲ”

ဗိုလ်သူရိန်က အသံကို ထိန်း၍မေးသည်။

မိန်းမပျိုက အသာအယာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်ပြောသလိုဆို ရှင်မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ စောနော်ဖရဲ့ အစောင့် အရှောက်အောက်မှာလို့ ဖြေရမှာပဲ”

ဗိုလ်သူရိန်က ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“စောနော်ဖထက် စောနော်ဖရဲ့ တူမတော် ကမ္ဘောဇထိပ်ထားတစ်ပါးရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာ ရှိနေရတာ ကျွန်တော်က ပိုဂုဏ်ယူပါတယ်”

မိန်းမပျို၏ မျက်လုံးလေးများမှာ ပြူးကျယ်သွားသည်။

“ရှင်...ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ကျွန်တော်အသက်သခင်မရဲ့ ဂုဏ်ထူးပိသေသကို ဖော်လိုက်ရတာပါ”

မိန်းမပျို၏မျက်နှာမှာ ရှက်သွေးကြောင့် ရဲသွားသည် ထင်ရ၏။
 “ရှင်...ရှင်...အစောကို ဘယ်နှယ်သိနေလဲ”
 ဗိုလ်သူရိန်က မဖြေ။ ကျေနပ်စွာ ပြုံးမြဲ ပြုံးနေသည်။
 “ရှင်...ဘယ်သူလဲ”
 မိန်းမပျိုက သူ့ပခုံးတစ်ဖက်ပေါ် လက်တင်၍မေးသည်။
 “ပြောပါမယ်လေ၊ ကျွန်တော် ထိုင်ချင်တယ်၊ နည်းနည်းထူပေးပါလား”
 “အို...ဘယ်ဖြစ်မလဲ”
 “ဖြစ်ပါတယ် အစောရယ်၊ ကျွန်တော် စစ်မြေပြင်မှာ ဒီထက်ပြင်းတဲ့ဒဏ်ရာ ရဖူးပါတယ်”

ဒေါ်နန်းဆီမှ ခစ်ခနဲ လွတ်ထွက်လာသော ရယ်သံကို ကြားရသည်။
 မိန်းမပျို၏မျက်နှာမှာ မီးရောင်မှိန်မှိန်၌ သိသိသာသာ နီရဲသွားသည်။ ဒေါ်နန်းအား တစ်ချက် ထန်ထန်လေးလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဗိုလ်သူရိန်အား ပြန်မေးခွန်းထုတ် လိုက်သည်။

“ရှင်...အစောကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”
 “ရော်...ခက်ကပြီ၊ အစောကို အစောလို့ပဲ ကျွန်တော် ခေါ်မိပါတယ်”
 ဒေါ်နန်းဆီမှ ရယ်သံထွက်လာပြန်၏။
 “ကျွန်မနာမည် အစော မဟုတ်ဘူးရှင်”
 “ဪ...ဒါကို ကျွန်တော်မှ မသိဘဲကလား အစောရယ်”
 “ဟော လာပြန်ပြီ၊ ကျွန်မနာမည် စောရှင်ဦးတဲ့ရှင်၊ သိပြီလား”
 “စောရှင်ဦး...စောရှင်ဦး...”

သူက မျက်စိမှိတ်လျက် နာမည်ကို အလွတ်ကျက်မှတ်သည့်ဟန် ရေရွတ် နေ၏။

“ဒီမှာ အစော၊ အဲ...စောရှင်ဦးရယ် ကျွန်တော် ထထိုင်ပါရစေ”
 ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ဒေါ်နန်းသည် မျိုသိပ်မနေတော့ဘဲ အားရပါးရ ရယ် လိုက်၏။ ထို့နောက် မှီအုံးနှစ်လုံးကို ယူလာ၍ ‘ကဲ...သခင်မလေး၊ ကိုလူစိမ်း ထိုင်ချင်တာ ထိုင်ပါစေဦး၊ ရော့...ရော့ မှီအုံးဆင့်ပေးပါ၊ သူ့ကို ဒေါ်နန်းကပဲ ကိုယ်စားထူပေးလိုက်ပါမယ်၊ အလဲ...လဲ...ဟဲ့...သောက်ခွေး၊ အို...အစောကလည်း နာပါတယ်’

ဒေါ်နန်းမှာ စောရှင်ဦးက နောက်မှ ဆွဲဆိတ်လိုက်သောကြောင့် နောက်ဆုံး စကားများကို ရွတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ခဏမှာပင် ဗိုလ်သူရိန်သည် ကျောမှီလျက် ထိုင်ပြီးရှိနေသည်။
 “ကဲ...ရှင် ဘယ်သူလဲ ပြောလေ”
 စောရှင်ဦးက ဒေါ်နန်းနှင့်အတူ အိပ်ရာဘေးတွင် ကြုံကြုံထိုင်ရင်း မေးသည်။

“ကျွန်တော် ပြောပြီးပါရောလား၊ စောနော်ဖရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးပါလို့”
 “ဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရှင်က ဗမာစစ်စစ်တစ်ယောက်”
 “ဪ...အစောရယ်၊ ဗမာစစ်စစ်တစ်ယောက်ဟာ ရှမ်းတစ်ဦးရဲ့မိတ်ဆွေ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလား”

ဗိုလ်သူရိန်မှာ ဤစကားရပ်များအား စိတ်ထိခိုက်ခြင်းကြီးစွာနှင့် ပြောလိုက် သဖြင့် စောရှင်ဦးမှာ တွေ့တွေ့လေး ဖြစ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ခဏချင်းပင် မျက်နှာ လေးမှာ တင်း၍အသံလေးမှာလည်း မာလာ၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရှင်တို့ဗမာတွေ ပြုကျင့်ခဲ့တာတွေ ပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်း”
 “ဗမာတွေလို့ မပြောပါနဲ့ အစော၊ ဗမာ မတရားမင်းလို့ ပြောပါ၊ ရှမ်းတွေ အပေါ်မှာ ညီအစ်ကိုအရင်းလိုချစ်တဲ့ ဗမာတွေ အများကြီးပါ”

“ထားပါတော့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်တစ်ယောက်ကတော့ ဦးရီးတော်ရဲ့မိတ်ဆွေ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရှင်လည်ကုတ်မှာ ကြည့်စမ်း၊ ဒီနဂါးရုပ်ကြီးတွေဟာ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ဗမာမင်းပေါ် သစ္စာရှိရှိနဲ့ သက်စွန့်ကြိုးပမ်းအမှုထမ်းတဲ့ တပ်မျိုး ဗိုလ်မင်းတွေမှ ထိုးရတဲ့အရပ် မဟုတ်လား၊ ဗမာမင်းရဲ့ လက်ရွေးစင် တပ်မျိုး တစ်ယောက်က ရာဇဝတ်သင့်နေတဲ့ ရှမ်းစော်ဘွားတစ်ဦးရဲ့မိတ်ဆွေ ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မလဲ”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် အစော၊ ဥပမာ ကျွန်တော် ပြောပြမယ်၊ မိုးရွာပြီးစ လသာနေတဲ့ ညတစ်ည ဆိုပါတော့၊ အမှောင်ရိပ်က လူတစ်ယောက်ဟာ သူတစ်သက် မှာ မေ့နိုင်စရာမရှိတဲ့ ကမ္ဘောဇရဲ့ အလှူထိပ်ထားတစ်ပါးကို ရတနာပုံရွှေမြို့တော် အရှေ့ပြင်က မထင်မရှားတဲ့ ခြံဝင်းတစ်ခုထဲမှာ မရည်းမထင် ဖူးမြင်ရတယ် ဆိုပါစို့ (ကျွန်တော် ပုံတစ်ခုပြောပြနေတာနော်) လှတန်ဆောင်ကို အသက်တောင်မရှူမိဘဲ ငေးနေမိခဲ့တဲ့ သူ့ခမျာဟာ လှတန်ဆောင်ရဲ့ ရာဇဝတ်သင့်နေတဲ့ ဦးရီးတော်ကိုပါ ကြုံတွေ့လိုက်ရသတဲ့၊ ဒီလိုကြုံတွေ့ခဲ့ရပေမဲ့ ကြုံတွေ့သမျှကို ဆိုင်ရာကိုလည်း အကြောင်းမကြား၊ မိမိရင်ထဲမှာသာ မျိုသိပ်ဖူးဖိထားတဲ့ လူတစ်ဦးကို ဘယ်လိုလူစားလို့ ဆိုမလဲ”

ဗိုလ်သူရိန်၏ စကားအဆုံးတွင် စောရှင်ဦးသည် ထိတ်လန့်တကြား

မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ရှင်...ရှင်...ဒါတွေ ဘယ်ကမြင်သလဲ”

“အို...အို...မြင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ပုံလေးတစ်ပုံ ပြောပြနေတာပါ”

စောရှင်ဦးသည် ရုပ်နေရာမှ ဗိုလ်သူရိန်အား အတန်ကြာ စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် နေရာတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ ဤအကြိမ်တွင်မူ စောရှင်ဦး၏ သဏ္ဍာန်၌ တုန်လှုပ်မှုကင်းမဲ့နေ၍ ထူးခြားသော ခံ့ညားထည်ဝါမှုသည် ပေါ်လွင်နေသည်။ တည်ငြိမ်စွာပင် ဗိုလ်သူရိန်၏ မျက်လုံးများအား စေ့စေ့ကြည့်၍ မေးလိုက်သံမှာ လေးနက်လှသဖြင့် ဗိုလ်သူရိန်ပင်လျှင် အံ့ဩလေးစားသွားသည်။

“ရှင် ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော် ရာဇဝတ်ဘေးကို ရင်ဆိုင်နေသူတစ်ယောက်ပါ”

“ရာဇဝတ်ဘေးကို ရင်ဆိုင်နေသူက ဒီလောက် အစောင့်အကြပ်ထူတဲ့ နန်းတော်တွင်းကို ဝင်နိုင်သလား”

“ဒီလိုပါလေ၊ ကျွန်တော်က အမြဲတမ်း ရာဇဝတ်ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ ရာဇဝတ်ကောင်ဖြစ်လိုက်၊ အရာရှိဖြစ်လိုက်နဲ့၊ အဲ...ရုပ်ပြောင်းကိုယ်ခွာလုပ်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဆိုပါတော့”

စောရှင်ဦးမှာ ဗိုလ်သူရိန် ဆိုလိုက်သည်ကို နားလည်သွားဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းလေးအား အသာညိတ်ကာ ခေတ္တစဉ်းစားနေသည်။

“ရှင်နာမည်ကရော”

“ဗိုလ်သူရိန်က တစ်ချက်ပြုံးလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်နာမည်ကို အမှန်ပြောလိမ့်မယ်လို့ ယုံသလား”

“ဒါတော့ ရှင့်အပေါ်မှာ တည်တာပေါ့”

“ဗိုလ်သူရိန်သည် ထပ်မံပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်အသက်ကိုတောင် ကယ်ထားတဲ့ အစောကို ကျွန်တော် မလိမ်ပါဘူး၊ စိတ်ချ၊ မင်းပေးတဲ့ ဘွဲ့မည်အရှည်က နေမျိုးသူရိန်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ အစော အဲ...စောရှင်ဦးလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်နာမည် အတိုကောက် သူရိန်လို့ခေါ်ရင် ကျေနပ်ပါတယ်”

ဗိုလ်သူရိန်၏အမည်ကို ဖွင့်ပြောသံကြားလျှင်ကြားချင်း စောရှင်ဦးမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလျက် မျက်နှာမှာလည်း အသွင်အမျိုးမျိုး ပြောင်းသွားသည်။ ဗိုလ်သူရိန် မည်သို့မျှ စကားမဆက်မီ စောရှင်ဦးသည် နေရာမှ ထလိုက်

သည်။ ခေတ္တတွေဝေနေပြီးနောက် ဒေါ်နန်းဘက်လှည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်နန်းမှာမူ ဘာကိုမျှ စိတ်ဝင်စားဟန် မပေါ်။ အိပ်ချင်ဟန် သမ်းဝေနေသည်။

“ကဲ...ဒေါ်နန်း၊ အိပ်ချင်သွားအိပ်တော့၊ ကိစ္စရှိရင် အစော လာနှိုးမယ်၊ သွားတော့”

ဒေါ်နန်းသည် ဗိုလ်သူရိန်၏မျက်နှာအား တစ်လှည့်၊ စောရှင်ဦး၏ မျက်နှာအား တစ်လှည့် ကြည့်နေသည်။ သို့ရာတွင် စောရှင်ဦး၏ မျက်လုံးများမှ လေးနက်သော အဓိပ္ပာယ်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဘာမျှထပ်မပြောတော့ဘဲ အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသည်။

ဒေါ်နန်း ထွက်သွားလျှင် ထွက်သွားချင်း စောရှင်ဦး၏သဏ္ဍာန်မှာ သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားလာသည်။ ပထမ ဒေါ်နန်း ထွက်သွားရာ တံခါးအား ဆွဲပိတ်ချက်ချလိုက်၏။ ထို့နောက် စောစောက လရောင်ဝင်နေသော ပြတင်းကိုပါ တံခါးပိတ်လိုက်ပြီး အခန်းပတ်ဝန်းကျင်အား သတိနှင့် ကြည့်ရှုပြီးနောက် ဗိုလ်သူရိန်၏ အနီး၌ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ နားမလည်သော ဗိုလ်သူရိန်သာ စောရှင်ဦး လုပ်သမျှအား တာအံ့တဩ လိုက်ကြည့်မိနေသည်။

“ရှင် တော်တော်ကံကောင်းတယ်”

“ဘာပြုလို့လဲ”

“ထားပါတော့လေ၊ ဒါဖြင့် ရှင်ဟာ သပြေတန်းခံတပ် တပ်မှူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ဗိုလ်သူရိန်က နှုတ်ဖြင့်မဖြေ။ ခေါင်းသာ ညိတ်လိုက်၏။

“ရှင် ဒါဖြင့် အစောတို့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို အတော်သိနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့နော်”

“အစောတို့ ရိပ်မိတာထက် ပိုသိနေတဲ့ လူတစ်ယောက် ဆိုပါစို့”

“ရှင် ဘာဆိုလိုသလဲ”

“အစောကော ဘာဆိုလိုသလဲ”

စောရှင်ဦးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင် တော်တော်ကံကောင်းတဲ့လူပဲ”

“အစော ဒီစကားကိုပြောတာ နှစ်ကြိမ်ရှိပြီ”

“ကျွန်မနာမည် စောရှင်ဦးရှင့်”

“ဦး...ဦး...ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ အစောကို အစောလို့ပဲ ခေါ်ချင်

တယ်”

စောရှင်ဦးက တစ်ချက်ပြုံး၍ ခေါင်းမာလှသော တပ်မှူးအား ငေးငေးစိုက်ကြည့်မိသည်။

“ရှင် တော်တော်ခက်တဲ့လူပဲ၊ ရှင့်အသက်ဟာ အချိန်မရွေး ပျောက်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား”

“မွေးကတည်းက အသက်ကို သေမင်းဆီ တစ်ဝက်ပေါင်ထားခဲ့ရတဲ့လူပါ အစော”

“ဒါပေမဲ့ အခု ရှင်ဟာ အစော ကောင်းကောင်းသတ်ထိုက်တဲ့လူ ဆိုတာ ရော သိရဲ့လား”

“ခင်ဗျာ”

“ရှင်ကို အစော သတ်ထိုက်တယ်”

သူက အေးချမ်းစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“အစော သတ်ရင် ကိုသူရိန် သေရဲ့ပါတယ်”

“ဘာတဲ့ရှင့်”

“ဪ... အစောသာ သတ်ရက်မယ်ဆိုရင် ကိုသူရိန် ရဲ့ရဲကြီး သေပုံပါတယ်လို့”

ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မျက်လုံးနှစ်စုံမှာ ပြင်းထန်သော သမုဒယအဟုန်နှင့် တွေ့ဆုံမိကြသည်။

စောရှင်ဦးက သက်ပြင်းလေးရှိုက်လျက် မျက်လုံး အလျင်ရွေ့လိုက်သည်။

“ဆိုပါဦး အစော၊ ဘာပြုလို့ ကိုသူရိန်ကို သတ်ချင်ရသလဲ”

စောရှင်ဦးက သက်ပြင်းကို ထပ်ရှိုက်လိုက်သည်။

“ရှင်ကို အစော သတ်ချင်မိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

စောရှင်ဦးက ညည်းညည်းညူညူ ဆိုသည်။

“အစော”

“ဘာလဲ...ရှင်”

“အဲဒီ ရှင်ကြီးကို ရပ်လိုက်စမ်းပါ၊ ကျွန်တော့်ကို ကိုသူရိန်လို့ မခေါ်ဘူး”

လား”

စောရှင်ဦးက တတိယအကြိမ် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ပြန်သည်။

“ရှင်...တော်တော်ပိုတဲ့လူပဲနော်”

“ဟော...လာပြန်ပြီ ဒီရှင်”

“ခက်တော့တာပဲလေ၊ ဒီမှာ...”

“ဒီမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူရိန်တဲ့ အမိရဲ့”

စောရှင်ဦးသည် စိတ်ပျက်ရာမှ သဲ့သဲ့ရယ်မောမိသည်။

“ဒီမှာ ကိုသူရိန်၊ ကဲ...ကျေနပ်ပြီလား”

ဗိုလ်သူရိန်က နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဆိုပါဦး...အစော”

“ရှင်ကို အစောတို့ လိုက်ရှာနေကြတယ်”

“ဪ...”

“ရှင် မအံ့သြဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“မအံ့သြဘူး”

“အစောကိုလည်း ကိုသူရိန် လိုက်ရှာနေရပါတယ်”

“ဘုရားရေ...အစောကို လိုက်ရှာနေတယ်၊ ဘာပြုလို့...”

“အစောကိုမှ မတွေ့ရင် ကိုသူရိန်အတွက် အိပ်ပျော်သောညများ ရှိတော့မှာ မဟုတ်လို့ပဲ အစော”

“ဪ...ခက်တော့တာပါပဲ ရှင်ရယ်”

“ပြီးတော့လည်း အစော...အစောတို့ ရှမ်းတွေ၊ ကိုသူရိန်တို့ ဗမာတွေနဲ့ တကွ တစ်နိုင်ငံလုံးအကျိုးအတွက် အစောကို ကိုသူရိန် လိုက်ရှာနေခဲ့ရတယ်”

“ဒီလောက်တောင်ပဲလား၊ ဟုတ်လား...ကိုသူရိန်”

စောရှင်ဦးက ချစ်စဖွယ် မေးသည်။

“ဒီလောက်တောင်ပါပဲ အစော၊ ဒါပေမဲ့ ကိုသူရိန်ကို ရှာရတဲ့အကြောင်းကိုလည်း ပြောပါဦး”

စောရှင်ဦးသည် လေးကြိမ်မြောက် ပင့်သက်ကို ရှိုက်လိုက်ပြန်သည်။

“အစောတို့ ကိုသူရိန်ကို လိုက်ရှာနေရတာက အစောတို့နဲ့တကွ ရှမ်းတွေ အားလုံးရဲ့ အကျိုးအတွက်ပေါ့၊ အစောတို့ရဲ့ လွှဲပြောင်းချက်တွေကို ဖော်နိုင်တဲ့စာကို ယူလာသူတစ်ဦးဟာ ကိုသူရိန်နဲ့ခံတပ်နားမှာ အသက်ဆုံးရှုံးသွားတယ် ကြားတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီလူမှာပါတဲ့ စာတွေဟာလည်း ဘာသံမှ မကြားရဘဲ ပျောက်ဆုံးနေတယ်၊ ဒီတော့ အဲဒီစာတွေဟာ ကိုသူရိန်လက်ထဲမှာ ရှိရမယ်လို့ အစောတို့ တွက်ထားကြတယ်၊ ဒီလောက်ဆို ရှင်းပြီထင်တယ်”

“ရှင်းပြီဆိုပါတော့လေ၊ ဒါပေမဲ့ အသက်ဆုံးရှုံးသွားတဲ့လူဟာ စောနော်ရဲ့ရဲ့”

လူမှမဟုတ်ဘဲ၊ အင်္ဂလိပ်လူလုံးလုံးဖြစ်နေတဲ့ သီပေါစော်ဘွားဟောင်း ခွန်ဆိုင်ရဲ့လူ မဟုတ်လား။

“ဪ...ကိုသူရိန်က ဒီထိအောင်တောင် သိနေမင့်ကိုး၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒီလူကတော့ စောခွန်ဆိုင်ရဲ့လူပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူက ခွန်ဆိုင်ဆီက အစောတို့ကို လှမ်းဆက် သွယ်တဲ့စာ ယူလာတယ်လို့ သိထားကြတယ်။”

“ဒါပေမဲ့ အစော၊ ခွန်ဆိုင်က အစောတို့ဆီတင် မကဘူး၊ စံထွန်းဟုန်(San Ton Hon)ဆီပါ ဆက်သွယ်တဲ့စာ ယူလာတယ်။”

စောရှင်ဦး၏မျက်နှာမှာ စံထွန်းဟုန် ဟူသောအမည်ကို ကြားလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရွံ့ရှာမုန်းတီးသည့်သဏ္ဍာန် ပေါ်လာသည်။

“အဲဒါ တကယ်ပဲလား။”

ဗိုလ်သူရိန်သည် ဘာမျှမဖြေ၊ မိမိကိုယ်၌သာ စမ်းကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုယ်ပေါ်၌ ချပ်မိန့်ညှိအစား အတွင်းခံပိတ် ကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီသာ ရှိတော့၏။

“ကိုသူရိန်အင်္ကျီကော။”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ရှိပါတယ်၊ စောစောက အနာဆေးထည့်တာမို့ ချွတ်သိမ်း ထားတယ်။”

“ကိုသူရိန်ကို အင်္ကျီပေးစမ်းပါ။”

စောရှင်ဦးသည် ဘာမှထပ်မမေးတော့ဘဲ ထကာ တစ်နေရာမှ အင်္ကျီအား ယူလာသည်။

ဗိုလ်သူရိန်သည် အင်္ကျီအတွင်းဘက်အား စမ်းသပ်ကြည့်နေသည်။ မကြာမီ လျှို့ဝှက်အိတ်တစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ အိတ်တွင်းမှ သူ့ဆွဲယူလိုက်သည်မှာ စာသုံးစောင် တည်း။

“ဟောဒီမှာ စောနေဖဆီ ရေးလိုက်တဲ့စာပဲ။”

ဗိုလ်သူရိန်က စာရွက်တစ်ရွက်ကို စောရှင်ဦးအား ပေးလိုက်သဖြင့် စောရှင် ဦးသည် လျှင်မြန်စွာ စိတ်ထက်သန်လှသည့်ဟန်နှင့် ဖတ်နေ၏။ စာဆုံးသော် စောရှင်ဦး သည် ဗိုလ်သူရိန်အား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ အစော။”

“ကိုသူရိန်လည်း ဖတ်ကြည့်ပြီးရောပေါ့၊ ခွန်ဆိုင်က ဦးရီးတော်ကို သူနဲ့ ပေါင်းပြီး အင်္ဂလိပ်အကူအညီနဲ့ သီပေါဘုရင်ကိုတိုက်ဖို့ ပြောထားတယ်၊ အင်္ဂလိပ် တက်နိုင်ခဲ့ရင် အခုစံထွန်းဟုန်လက်ထဲရောက်နေတဲ့ သိန္နီနန်းကို ဦးရီးတော်လက်ထဲ ပြန်အပ်မယ်လို့ ကတိပေးထားတယ်။”

“ဟောဒီမှာ စောနေဖဆီ ရေးလိုက်တဲ့စာပဲ။”

“ဒါက ခွန်ဆိုင်က စံထွန်းဟုန်ဆီ ပေးတဲ့စာပဲ။”

ဗိုလ်သူရိန်က ဘာမျှမပြောဘဲ နောက်ထပ်စာတစ်စောင်ကို ပေးလိုက်ပြန် သည်။

“ဒါက ခွန်ဆိုင်က စံထွန်းဟုန်ဆီ ပေးတဲ့စာပဲ။”

စာကိုဖတ်နေစဉ် စောရှင်ဦး၏မျက်နှာလေးမှာ ဒေါသနှင့် နီရဲလာသည်။ ခဏတွင် အံ့ကိုကြိတ်လျက် စာရွက်အား လွှတ်ချလိုက်သည်။

“လက်စသတ်တော့ ဒီလူဟာ နှစ်ဖက်လွှပါလားဟင်၊ ကိုသူရိန်။”

စောရှင်ဦး၏အသံလေးမှာ ဒေါသကြောင့် တုန်ယင်နေသည်။

“ကြည့်စမ်း...စံထွန်းဟုန်ဆီလည်း အစောတို့ဆီ ရေးသလို ရေးထားပါ လား၊ သူ့ဘက်ပါလို့ အင်္ဂလိပ်လာရင် သိန္နီနန်းကို စံထွန်းဟုန်လက်ထဲမြဲအောင် လုပ်ပေးမယ်ဆိုပါလား။”

“သူတို့ကိုချည်း အပြစ်မတင်နဲ့ အစော၊ သူ့ခမျာ အင်္ဂလိပ်လက်ခုပ်တွင်းက ရေဖြစ်နေတော့ သူတို့အလိုကျ ပြုရတော့မှာပဲ၊ ကိုသူရိန်တို့ ဗမာမင်းကလည်း ဆိုး ထားတာကိုး။”

“သူတို့ကိုချည်း အပြစ်မတင်နဲ့ အစော၊ သူ့ခမျာ အင်္ဂလိပ်လက်ခုပ်တွင်းက ရေဖြစ်နေတော့ သူတို့အလိုကျ ပြုရတော့မှာပဲ၊ ကိုသူရိန်တို့ ဗမာမင်းကလည်း ဆိုး ထားတာကိုး။”

“သူတို့ကိုချည်း အပြစ်မတင်နဲ့ အစော၊ သူ့ခမျာ အင်္ဂလိပ်လက်ခုပ်တွင်းက ရေဖြစ်နေတော့ သူတို့အလိုကျ ပြုရတော့မှာပဲ၊ ကိုသူရိန်တို့ ဗမာမင်းကလည်း ဆိုး ထားတာကိုး။”

“သူတို့ကိုချည်း အပြစ်မတင်နဲ့ အစော၊ သူ့ခမျာ အင်္ဂလိပ်လက်ခုပ်တွင်းက ရေဖြစ်နေတော့ သူတို့အလိုကျ ပြုရတော့မှာပဲ၊ ကိုသူရိန်တို့ ဗမာမင်းကလည်း ဆိုး ထားတာကိုး။”

“သူတို့ကိုချည်း အပြစ်မတင်နဲ့ အစော၊ သူ့ခမျာ အင်္ဂလိပ်လက်ခုပ်တွင်းက ရေဖြစ်နေတော့ သူတို့အလိုကျ ပြုရတော့မှာပဲ၊ ကိုသူရိန်တို့ ဗမာမင်းကလည်း ဆိုး ထားတာကိုး။”

စောရှင်ဦးသည် စကားမပြန်၊ ဒေါသစိတ်များ မျိုသိပ်နေရပုံပေါ်သည်။

“ဟောဒီစာကတော့ လင်းပင်မင်းသား အလံတော်အောက်ကနေ သီပေါ ဘုရင်ကို ပုန်ကန်တိုက်ခိုက်နေတဲ့ မိုးနဲစော်ဘွား စောခွန်ကြည်နဲ့ သူ့ဘက်သား တခြားစော်ဘွားတွေကို အင်္ဂလိပ်ဘက်လိုက်ဖို့ သွေးဆောင်ထားတဲ့စာပဲ၊ ဖတ်ကြည့်ဦး လေ...”

“တော်ပါပြီ၊ အစော နားလည်ပါပြီ။”

စောရှင်ဦးက ခေါင်းလေးခါရင်း ငြင်းသည်။ ဗိုလ်သူရိန်က စောရှင်ဦးအား အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေပြီးနောက် အေးချမ်းတည်ငြိမ်စွာ ခေါ်လိုက်သည်။

“အစော”

“ဘာလဲ ကိုသူရိန်”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် အစောတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“အစောတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ ဟုတ်လား၊ အစောတို့ လုပ်စရာက ရှင်းနေ တာပဲ၊ အစောတို့အနေနဲ့က မြင့်မြတ်မှန်ကန်တဲ့ အစောတို့ရဲ့ အရေးတော်ပြီးမြောက် အောင်မြင်တဲ့အထိ မဖြစ်၊ မဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ တိုက်ကြရပေါ့၊ ဒါပဲရှိတယ် ကိုသူရိန်”

“ဒါဖြင့် အစောတို့က အင်္ဂလိပ်နဲ့တောင် ပေါင်းသင့်ရင် ပေါင်းမပေါ့၊ ဒီလို ဆိုလိုသလား”

“ဒါဖြင့် အစောတို့က အင်္ဂလိပ်နဲ့တောင် ပေါင်းသင့်ရင် ပေါင်းမပေါ့၊ ဒီလို ဆိုလိုသလား”

“ဒီအမေးကို အစော ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ဘူး ကိုသူရိန်၊ ပေါင်းသင့်ရင်

“ဒီအမေးကို အစော ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ဘူး ကိုသူရိန်၊ ပေါင်းသင့်ရင်

ဆိုတဲ့စကားဟာ သိပ်အဓိပ္ပာယ်ရှိနေတယ်။ အစောတို့ဟာ ရေနစ်နေသူတွေပါ။ ကောက်ရိုးမျှင်ကိုဖြစ်ဖြစ် ဆွဲရမယ့်အချိန် ဖြစ်နေတယ်။ အစောတို့အတွက် အားကိုးစရာ မရှိဘူး။

- “အစောတို့အတွက် အားကိုးစရာ ရှိပါတယ်”
- “ဘယ်သူတွေလဲ ကိုသူရိန်”
- “အစောတို့နဲ့ မြင့်မြတ်သော ရည်ရွယ်ချက်ချင်းတူနေတဲ့ ဗမာတွေ”
- “ဗမာတွေ”
- စောရှင်ဦးက မွဲပြုံးလေး ပြုံးလိုက်သည်။
- “ဗမာတွေကို မုန်းတယ်၊ ရွံတယ်”
- “ချစ်စရာ ကြည်ညိုစရာကောင်းတဲ့ ဗမာတွေလည်း အများကြီးပါ

အစောရယ်”

- “တော်ပါ။ ဗမာဆိုရင် အားကြီးမုန်းတယ်၊ ရှင်ကိုလည်း မုန်းတယ်သိလား”
- စောရှင်ဦးက မျက်စောင်းကလေးထိုးရင်း ဆိုသည်။
- “အစော ဘာလို့ ဗမာတွေကို မုန်းရလဲ”
- “အစော ဘာကြောင့် ဗမာတွေကို မုန်းရသလဲ၊ ဟုတ်စ...ကိုသူရိန်။

ရှင်တို့ဗမာတွေ လုပ်ခဲ့သမျှဟာ ချစ်စရာ ကြည်ညိုစရာများ ရှိသေးရဲ့လား”

- “ဒီလောက်တောင်ပဲလား အစောရယ်”
- “ဒီထက်လွန်သေးတယ် ကိုသူရိန်၊ အစောပြောတာ နားထောင်စမ်း”
- စောရှင်ဦး၏မျက်နှာကလေးမှာ တည်ငြိမ်လာလျက် လေသံမှာလည်း လေးနက်လာသည်။

“အစောတို့ရဲ့ တစ်နယ်တည်းကိစ္စကိုပဲ ကြည့်စမ်း၊ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးလက်ထက်မှာ ကျိုင်းတုံနယ်ကို ထိုင်းတွေက ထိပါးလာတယ်။ အချင်းချင်း ရိုင်းပင်းကူညီဖို့ ဦးရီးတော်ဟာ သိန္နီနယ်က လက်ရွေးစင်တပ်သားတွေအပေါ် စံဟေး (Sang Hai)ဆိုတဲ့လူကို ဗိုလ်မှူးခန့်ပြီး လွှတ်လိုက်တယ်။ စံဟေးဟာ ထိုင်းတွေကို နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတပ်မှာ သူမင်းသူချင်းဖြစ်ပြီး သိန္နီလည်းရောက်ရော စစ်နိုင်သူ သူရဲကောင်းဆိုတဲ့ အခွင့်ကောင်းယူလို့ ဦးရီးတော်ရဲ့နန်းကို အလွယ်တကူ လုပ်ကြံယူ ခဲ့တယ်။ ဦးရီးတော်မှာ အရေးမလှလို့ ဆုတ်ခွာရတုန်း ရှင်တို့မြန်မာမင်းက ကိုယ့်နယ်ကိုယ် မအုပ်ချုပ်နိုင်ကောင်းလားဆိုပြီး ဆင့်ခေါ် ထောင်သွင်းအကျဉ်းထားခဲ့တယ်။ မင်းတုန်းဘုရင်ဟာ ဦးရီးတော်ရဲ့ သမီးတစ်ဦးကို မိဖုရားမြှောက်ထားတာမို့ သားမက် တော်လည်းဟုတ်တယ်။ တကယ်ဆို တပ်တွေသာ လွှတ်ပေးဖို့ပေါ့။ အခုတော့

အကျဉ်းချရသတဲ့ရှင်၊ ဒါတွေ သိရဲ့လား”

“ကိုသူရိန် နည်းနည်းပါးပါးတော့ ကြားဖူးပါတယ်။ အသေးစိတ်တော့ မသိဘူး၊ ဆိုပါဦး”

“ရှင်တို့ဗမာဘုရင်က အစောတို့ သိန္နီစော်ဘွားအနွယ်ထဲက ဦးပို ဆိုတာကို စော်ဘွားခန့်လွှတ်ပြီး စံဟေးကို တိုက်စေပြန်တယ်။ ဦးပိုလည်း အရေးနိမ့်ပြီး ဦးရီးတော်လိုပဲ ထောင်ထဲဝင်ရပြန်တယ်။ နောက်ထပ် ဗမာဗိုလ်မှူးတွေကိုယ်တိုင် ချီတက် နှိမ်နင်းသမျှလည်း လန်လာပြီး အားလုံးဦးရီးတော်နဲ့ ဦးပိုနောက် လိုက်ကြရတာပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ဗမာဘုရင်အမိန့်နဲ့ မိုးနဲအစ ညောင်ရွှေအဆုံး ရှိသမျှစော်ဘွားတွေ အလုံးအရင်းနဲ့ ပိုင်းတိုက်ရတာမို့ စံဟေးဟာ ထွက်ပြေးခဲ့ရတယ်။ ဒီတော့မှ မင်းတုန်းဘုရင်ဟာ ဦးရီးတော်ကို သိန္နီနန်းပြန်အပ်ပြီး လွှတ်လိုက်တယ် ရှင်းရဲ့လား”

“ရှင်းပါတယ် အစော”

“ခက်တာက စံဟေးဟာ တိမ်းရှောင်သွားပေမဲ့ သူ့သားမက်စံထွန်းဟုန်ကို နောက်မှာ ချန်ထားခဲ့တယ်။ ဦးရီးတော်ဟာ အသက်ကလည်းကြီး၊ အကျဉ်းခံနေခဲ့ရတာမို့ သြဇာအာဇာနည်ကလည်းကျ၊ နယ်သူနယ်သားတွေကလည်း အဆက်ပြတ်နေ ဆိုတော့ သိန္နီမှာ ကျန်ရစ်တဲ့ စံထွန်းဟုန်ရဲ့ရန်ကို မနှိမ်နင်းနိုင်ဘဲ တစ်ခါအရေးနိမ့်ရ ပြန်တယ်။ တစ်ခါ ရတနာပုံရွှေနန်းက အမိန့်နဲ့ ဆင့်ခေါ်ပြန်တယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ဦးရီးတော်ဟာ ရတနာပုံရွှေပြည်တော်ကို မလာရဲတော့ဘဲ သားတော် နော်မောင် (Naw Mong)ကိုသာ ကိုယ်စားစေလွှတ်လိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ သစ္စာရှိ ကချင် အမျိုးသားတွေကြားမှာ မထင်မရှား ပုန်းအောင်းနေခဲ့ရတယ်။ နော်မောင်ခမျာဟာတော့ ထုံးစံအတိုင်း အကျဉ်းချခံထားရတာ ဒီနေ့အထိပဲ။ ဒီတုန်း မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး နတ်ရွာစံတော့ အခြေအနေဟာ ပိုဆိုးခဲ့တယ်။ သီပေါမင်း နန်းတက်၊ မင်းသွေးတွေကို သုတ်သင်စဉ်က မင်းတုန်းမင်းကြီးရဲ့ မိဖုရား ဦးရီးတော်ရဲ့ သမီးတော် သိန္နီနန်းမတော်နဲ့ သူ့သားငယ်ပါ အကွပ်မျက်ခံခဲ့ကြရတယ်။ ကောင်းကြသေးရဲ့လား”

ဗိုလ်သူရိန်က ဘာမျှပြန်မဖြေ။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ရှိုက်လိုက်၍ ငြိမ်နေသည်။

- “ကိုသူရိန် ဘာတွေစဉ်းစားနေလဲ”
- “ဪ...အစောတို့အဖြစ်ဟာ ကိုသူရိန်တို့အဖြစ်နဲ့ တူလွန်းလို့ပါ”
- “ရှင်”
- “အစောတို့ သိန္နီနန်းမှာ မအပ်မရာလူက တက်ရိုးစံနေသလို ကိုသူရိန်တို့ရဲ့ သီဟာသနပလ္လင်ထက်မှာ မထိုက်တန်သူက တက်စံနေတယ်။ ကိုသူရိန်ဟာလည်း

အစောလို့ပဲ မထင်မရှား အိမ်နိမ့်စံနေရတဲ့ အရှင်သခင်အတွက် အသက်စွန့် အမှုထမ်း
နေရသူပါ။

“ကိုသူရိန်တို့ အရှင်သခင်က ဘယ်သူလဲ”

“အလောင်းမင်းတရားကြီးလို သူရသတ္တိနဲ့ ပြည့်ဝပြီး သာလွန်မင်းတရား
ကြီးလို သတ္တဝါမှန်သမျှ ရင်ဝယ်သားလို သနားတတ်တဲ့၊ တိုင်းပြည်ကြီးကို ဝပြော
သာယာအောင် တရားသဖြင့် အုပ်ချုပ်နိုင်မယ့် မင်းသားပညာရှိတစ်ပါးပါ။”

“ရှင် ညောင်ရမ်းကိုယ်တော်လေးကို ဆိုလိုလေသလား”

“မှန်တယ် အစော”

“အဲဒီညောင်ရမ်းကိုယ်တော်အကြောင်း အစော နည်းနည်းပါးပါး ကြားဖူး
တယ်၊ ပညာတတ်သမျှ အမြော်အမြင်နဲ့ ပြည့်စုံတာမို့ နတ်ရွာစံမင်းတရားကြီးကိုယ်၌
က သူ့အရိုက်အရာကို ဆက်ခံစေချင်တဲ့ မင်းသားဆို...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစော၊ ညောင်ရမ်းကိုယ်တော်ကို မင်းတုန်းမင်းတရား
ကြီးသာ မကဘူး၊ ကင်းဝန်မင်းကြီးလို ပညာရှိ များမတ်တွေကပါ လိုလားပါတယ်၊
ဒါပေမဲ့ ဆင်ဖြူမရှင်တို့ရဲ့ နန်းတွင်းလုပ်ကြံမှုစနက်က လက်ဦးနေလို့ ညောင်ရမ်းနဲ့
ညီတော် ညောင်အုပ်မင်းသားနှစ်ပါးဟာ အင်္ဂလိပ်သံရုံး ခိုဝင်ပြီး အလွတ်ရုန်း ပြေးခဲ့ရ
ရှာတယ်”

“အို...ဒီမင်းသားတွေကို အင်္ဂလိပ်တွေက မကူဘူးလား”

“ဝေးပါသေးရဲ့ အစော၊ အထက်ဗမာနိုင်ငံမှာ ဖရန်စစ်တွေကလည်း
ရှေ့ဆက်သိမ်းမယ် တက်ကဲလုပ်၊ လက်ရှိအုပ်ချုပ်နေတဲ့ မင်းကလည်း တရားမဲ့၊
ဒီအခြေအနေဆိုးတွေက နိုင်ငံတော်ကို ကယ်တင်ဖို့ ညောင်ရမ်းကိုယ်တော်ဟာ
ရတနာပုံရွှေနန်းကို သိမ်းမြန်းဖို့ ကြိုးပမ်းသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်က တားဆီးပြီး
ဘင်္ဂလားမြို့ကို ဖမ်းပို့ထားတယ်၊ ယခုအချိန်အထိ ကိုသူရိန်တို့ ဘာသတင်းမှ
မရဘူး”

“နို့...ဒါဖြင့် ကိုသူရိန်တို့ကော ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“ဘာလုပ်ကြမလဲဆိုတော့ ဘာလုပ်ကြမလဲဆိုတာ မစဉ်းစားခင် ဒီနေ့
ဗမာပြည်မှာ ဘာဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကို ကိုသူရိန်တို့ အရင်သိထားရမယ်၊ ဒီနေ့
ဗမာပြည်မှာ တစ်နိုင်ငံလုံးသိမ်းပြီး ကျွန်ုပ်လုပ်ချင်ကြတဲ့ အင်္ဂလိပ်တွေ၊ ဖရန်စစ်တွေ
ရွပ်နေကြတယ်။ ဒီနိုင်ငံခြားသားတွေဟာ ဟိုလူ့စေတနာရှိသယောင်၊ ဒီလူ့စေတနာ
ရှိသယောင်၊ ဘယ်လောက်တောင် ဟန်ဆောင်နေကြပေမဲ့ သူတို့ လိုချင်တာကတော့
ဗမာပြည်ကို ကျွန်ုပ်လုပ်ရေးပဲ၊ စောစောက အစော ဖတ်ခဲ့ရတဲ့ စာနှစ်စောင်နဲ့တင်

ရှင်းနေတာပဲ၊ အဲဒီတော့ ဒီဘေးတွေကို ကာကွယ်ဖို့က ပြိုပျက်နေတဲ့ အမျိုးသား
စည်းလုံးမှုကို ပြန်တည်ဆောက်ကြဖို့ပဲ၊ အစော ပြောသလိုပါပဲလေ၊ ဒီနိုင်ငံတော်ကြီးကို
တည်ဆောက်ခဲ့တာဟာ ဗမာတွေတွင် မကပါဘူး၊ ရှမ်းနဲ့တကွ တိုင်းရင်းသားတွေ
အားလုံး ပါပါတယ်”

စောရှင်ဦးက ငြိမ်ငြိမ်လေး နားထောင်နေရာမှ ပြုံးလိုက်သည်။

“အစော ဘာပြုံးတာလဲ”

“ဪ...ရှင် အခုပြောတဲ့စကားတွေကို ဦးရီးတော်တို့လည်း မကြာခဏ
ပြောတာ ဘာတိရလို့ပါ”

“စောနော်ဖက ဒီလိုပဲ ပြောသလား”

“ပြောတယ် ကိုသူရိန်၊ မြန်မာနိုင်ငံတော်အတွက် အစောတို့ သိန္နီအနွယ်ထဲ
ကတင် ကျခဲ့ရတဲ့ သွေးတွေဟာ နည်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“မှန်တယ် အစော၊ ကိုသူရိန်တို့ဟာ အချင်းချင်း ဘယ်လောက်ပဲ ဒီနေ့
သဘောကွဲလွဲလွဲ ရာဇဝင်ကို ပြန်သတိရကြဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ အလောင်းမင်းတရား
ကြီးဟာ နိုင်ငံတော်ကြီးကို တည်ဆောက်ရာမှာ အထက်မြန်မာနိုင်ငံသားတွေနဲ့
ရှမ်းပြည်နယ်သားတွေရဲ့ အင်အားကို အဓိကအသုံးပြုသွားတာပဲ၊ ဆင်ဖြူရှင်မင်းတရား
လက်ထက် တရုတ်တွေက နိုင်ငံတော်ကို ကျူးကျော်လာတော့လည်း ရှမ်း၊ ဗမာ၊
မွန် စတဲ့ တိုင်းရင်းသားတွေအားလုံး သွေးစည်းပြီး ရာဇဝင်ပြောင်တဲ့ အောင်ပွဲကို
အရယူခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား။ အင်္ဂလိပ်တွေနဲ့ တိုက်ရတဲ့ ပထမစစ်ပွဲမှာလည်း
ပန်းဝါကနေ ရန္တပိုင်အထိ ရှမ်းနဲ့ဗမာတွေဟာ သွေးနဲ့ ရာဇဝင်ရေးခဲ့ကြတယ်။ နောက်ဆုံး
ပြီးခဲ့တဲ့ ဒုတိယစစ်ပွဲကို ကြည့်စမ်း၊ ကိုသူရိန်အဖေနဲ့ ရန်သူကို အားမတန်ပေမဲ့
မာန်မလျှော့ဘဲ ရင်ပေါင်းတန်းတိုက်ရင်း အတူကျဆုံးသွားသူ စစ်ကဲကြီးတစ်ဦးဟာ
အစောတို့ သိန္နီက စော်ဘွားကြီးတစ်ဦးပဲတဲ့၊ ကိုသူရိန်တို့ အဖေနဲ့ အဲဒီစော်ဘွား
ကျဆုံးသွားတော့ ရန်သူသွေးစေးတွေနဲ့ ကပ်ခြောက်နေလို့ သူတို့လက်တွင်းက
ဓားတွေဟာ ဆွဲခွာယူလို့တောင် မရဘူးလို့ အဆိုရှိတယ်”

ဤစကားရပ်များအား နားထောင်နေစဉ် စောရှင်ဦး၏ မျက်နှာလေးမှာ
ထူးဆန်းသော ဇာတိမာန်နှင့် ဝင်းလက်လာသည်။ ဗိုလ်သူရိန်စကားဆုံးသွားသောအခါ
စောရှင်ဦးသည် စိတ်အားထက်သန်စောနှင့် မိမိကိုယ်မိမိ ဘာလုပ်မိသည် သတိမပြုမိဘဲ
ဗိုလ်သူရိန်၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်အား ကိုင်လှုပ်ရမ်းရင်း မေးလိုက်သည်။

“ရှင် ဒါဖြင့် ပဲခူးနယ် သူရဲကောင်းကြီး ဦးမြတ်ထွန်းရဲသားပေါ့ ကိုသူရိန်၊
ဟုတ်လား”

ဗိုလ်သူရိန်ကိုယ်တိုင်မှာ အံ့အားသင့်သွားလျက် ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစော”

“အို...အစော မေးတာကို ဖြေစမ်းပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် အစော၊ ကိုသူရိန်အဖေဟာ ဦးမြတ်ထွန်းပါ”

စောရှင်ဦး၏ မျက်နှာကလေးမှာ ပိုမိုဝင်းကြည်လာလျက် ဗိုလ်သူရိန်အား ကြည့်နေသော မျက်လုံးများ၌လည်း အံ့သြဝမ်းသာမှု၊ လေးစားကြည်ညိုမှုတို့ဖြင့် ရွှန်းစေနေသည်။

“ကိုသူရိန်အဖေအတူ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တဲ့ အဲဒီရှမ်းစစ်ကဲကြီးဟာ အစောရဲ့ ခမည်းတော် ဆိုတာကကော ရှင်သိရဲ့လားဟင်”

“အို...အစောရဲ့ခမည်းတော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီတုန်းက အစောရဲ့ ခမည်းတော်ဟာ မုတ္တမကြောင်းချီ ဗိုလ်မှူးတောင်တွင်းကြီးမြို့ဝန် မင်းရဲမင်းခေါင်ကျော်ထင်ရဲ့ တပ်မှာ စစ်ကဲပေပေါ့ ကိုသူရိန်”

ဗိုလ်သူရိန်သည် ဒဏ်ရာကိုမှ အမှုမထားနိုင်တော့ဘဲ ရှေ့သို့ ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်မိသည်။ အမှတ်မထင်ပင် ဖြူဖွေးနူးညံ့သော စောရှင်ဦး၏ လက်နုနုကလေး များအား သူ့လက်ဖဝါးကြီးများနှင့် ဆုပ်ကိုင်လျက် ရင်မှာအပ်ထားမိသည်။

စကားမဆိုနိုင်ကြ။ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသော ဇောပီတီကြောင့် တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦးကြည့်ရင်း ခေတ္တငြိမ်နေမိကြသည်။

“အစော”

“ကိုသူရိန်”

“အစောနဲ့ ကိုသူရိန်ဟာ ဘာကြောင့် စောစောတည်းက မတွေ့ကြသလဲ နော်”

စောရှင်ဦးက ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“အခု တွေ့ကြပြီ မဟုတ်လား ကိုသူရိန်၊ ကိုသူရိန်စကားကို ဆက်ပါဦး”

ဗိုလ်သူရိန်က စောရှင်ဦး၏ လက်ကလေးအား အသာအယာ လွှတ်လိုက် သည်။

“အစောနဲ့ ကိုသူရိန်ကို အစောနဲ့ ကိုသူရိန်ရဲ့ဖခင်တို့ရဲ့ သွေးတွေဟာ နှောင်ဖွဲ့ရစ်ငင်ထားပါတယ်၊ အစောရယ်၊ ဒီလိုပဲ ရှမ်းနဲ့ ဗမာတွေကိုလည်း သားစဉ် မြေးဆက် ကျစက်ခဲ့ရတဲ့ သွေးတွေက နှောင်ဖွဲ့ရစ်ငင်ထားပါတယ်”

စောရှင်ဦးက ဗိုလ်သူရိန်ထံမှ မျက်စိမလွှဲဘဲ အသာအယာ ခေါင်းညှိတ် လိုက်သည်။

“ခုနက အစောဟာ ဗမာတွေကို မုန်းတယ်လို့ ဆိုခဲ့တယ်၊ ဒီနေရာမှာ ဗမာတစ်ယောက်နဲ့ ဗမာအမျိုးကို ခွဲခြားကြည့်သင့်ပါတယ် အစောရယ်၊ ပြီးတော့ ဗမာမင်းတရားရဲ့အမှားနဲ့ ဗမာတစ်မျိုးသားလုံးရဲ့ အမှားကိုလည်း သီးသန့်နားလည် သင့်တယ်ထင်တယ်၊ တစ်မျိုးသားလုံး အပြစ်ရှိဖို့က ခဲယဉ်းပါတယ်၊ လူတစ်ဦး၊ မင်းတစ်မင်း၊ သို့မဟုတ် လူတစ်စုအနေနဲ့ကတော့ ဆိုးနိုင်သလို ကောင်းလည်း ကောင်းနိုင်ပါတယ်၊ လက်ရှိမင်းလို ဆိုးသော ဗမာမင်းတွေ ရှိသလို သို့ဟန်ဘွားလို ဆိုးသော ရှမ်းမင်းတွေလည်း ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုသူရိန်တို့ အစောတို့ မမေ့ထိုက် တာက ဆိုးသော သို့ဟန်ဘွားကို လုပ်ကြံခဲ့ပေမဲ့ ကောင်းသော အုန်းဘောင်ခုံမှိုင်း ကို နန်းတင်ခဲ့တဲ့ ရှမ်းဗမာ တုံ့လှယ်ချစ်ကြည်မှုကို စံနမူပြုခဲ့တဲ့ မင်းကြီးရန်နောင်လို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေလည်း ရှိသေးတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ”

“ဒါပေမဲ့ မင်းကြီးရန်နောင်လို သူတော်ကောင်းမျိုးက အနှစ်တစ်ရာမှ တစ်ခါပေါ်တော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ကိုသူရိန်လည်း ဒါကို ပြောနေတာပေါ့ အစော၊ လူတစ်ဦးတည်း လူတစ်စုတည်း ဆိုတာက ကောင်းလည်းကောင်းနိုင်တယ်၊ ဆိုးလည်း ဆိုးနိုင်တယ်၊ ဆိုးနိုင်ဖို့ဘက်က ပိုများသပေါ့လေ၊ ဒီလို စိတ်မချရတဲ့ သက်ဦးဆံပိုင်ဘုရင်အစား ကမ္ဘာဦးမဟာသမ္မတမင်းလို ရှမ်းဗမာတိုင်းရင်းသား ပြည်သူများရဲ့ သဘောဆန္ဒအရ ရွေးကောက်မှ မင်းဖြစ်ရပြီး ဝေဿန္တရာမင်းကြီးလို အများက ငြိုငြင်ရင် နန်းက ဆင်းပေးရတဲ့ ဘုရင်မျိုးက ပိုမကောင်းဘူးလား”

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ကိုသူရိန်၊ ရှင်ဝါဒက ကမ္ဘာဦးမှာသာ ပေါ်နိုင်ပါတယ် ထင်ပါရဲ့”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် အစော၊ လူသားတွေကသာ တောင့်တစမ်းပါစေ၊ လူသား ဆန္ဒပြင်းပြရင် နေ့လ နှစ်ပါးနဲ့ နက္ခတ်တာရာတွေတောင် ပေါ်ထွက်ရသေးတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဆိုပါဦး၊ ဒီတော့ အစောတို့ ကိုသူရိန်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“ဆိုပါ့မယ် အစော၊ အခု အင်္ဂလိပ်တွေက သူတို့တက်လာရင် ဒီလို ကြောင့်ကြစိုးရိမ်မဲ့တဲ့ အစိုးရမျိုးကို ထောင်ပေးမလို့လို့ လေသံလွှင့်ကြတယ်၊ ဖရန်စစ် တွေကလည်း သူတို့ဘက်ပါရင် အနိမ့်၊ အမြင့်၊ အလတ်၊ အဖြူ၊ အမည်း မခွဲ အားလုံးကို တန်းတူတစ်မျဉ်းပြေးသည့်နှယ် အုပ်ချုပ်ပေးမလို့လို့ အရောင်ပြနေကြတယ်၊

သူတို့ကို ယုံသူတွေက ယုံနေကြပြန်တယ်။ ကိုသူရိန်အနေနဲ့တော့ သူတို့တွေကို ကြာမျိုးငါးပါးနဲ့ တင့်တည်တဲ့ ရေကန်နဲ့ မက်လုံးပေးပြီး ငါး၊ လိပ်၊ ပုစွန်တို့ရဲ့ သွေးကိုသောက်မယ့် ဗျိုင်းခြေတံရှည်ကြီးတွေအဖြစ်ပဲ မြင်တယ်။ တစ်ခါ ကိုသူရိန်တို့ရဲ့ နိုင်ငံတော်ကြီးမှာ ဗျိုင်းလူလည်ကို ကယ်တင်ရှင်အဖြစ် ကိုးကွယ်ပြီး ဗျိုင်းဘက်က ရှေ့နေလိုက်၊ ဗျိုင်းပိုက်ဆံနေတဲ့ ညွတ်ကွင်းထောင်ချောက်ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပိုင်းကူဆောက်ပေးနေတဲ့ ငါးတွေ လိပ်တွေကလည်း ရှိနေတယ်။ ကိုသူရိန်တို့အနေနဲ့က ပထမအဆင့်အနေနဲ့ အဲဒီ ငါးတွေ လိပ်တွေရယ်၊ ဗျိုင်းလူလည်ကို နှိမ်နင်းပယ်ရှားနိုင် မယ့် ပညာရှိ ပုစွန်မင်းကို ရှာရမယ်။ ဒုတိယအဆင့်အနေနဲ့က ကိုသူရိန်တို့ဟာ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ကြာမျိုးငါးပါးနဲ့ တင့်တည်တဲ့ ရေကန်ကြီးပမာ သာယာ စိုပြည်တဲ့ နိုင်ငံတော်ကြီးကို တည်ဆောက်ယူကြရမယ်။

စောရှင်ဦးက ဗိုလ်သူရိန်၏ လက်များအား မိမိ၏ ဖြူဖွေးနူးညံ့လှသော လက်ကလေးများနှင့် အုပ်ဆွဲယူလိုက်သည်။

“တော်တော့ ကိုသူရိန်၊ ဒီလောက်ဆို အစော သဘောပေါက်ပြီ”

ဗိုလ်သူရိန်ကလည်း စောရှင်ဦး၏ မျက်နှာလေးအား ချစ်ကြည်လေးစားစွာ ပြန်ကြည့်နေမိ၏။

“အစော ကိုသူရိန်ကို သတ်ချင်သေးလား”

“အို...အစော ဘယ်တုန်းက ကိုသူရိန်ကို သတ်ချင်တယ်လို့ ပြောခဲ့လို့လဲ ရှင်ရယ်”

ဒုတိယအကြိမ် မျက်လုံးနှစ်စုံတို့ တိုက်ဆုံမိကြပြန်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ကိုသူရိန်၊ ရှင် ဒီအိမ်မှာ ကြာကြာနေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီအိမ်ရှင်ဟာ အစောရဲ့ အဒေါ်ခင်ပွန်းပါပဲ။ တစ်ကြိမ်က သိန္နီနယ်ကို ကြီးကြပ်ရတဲ့ မြန်မာဗိုလ်မှူး ဝန်မင်းတစ်ဦးပေါ့။ ဦးရီးတော်အနေနဲ့က မထောင်းတာသော်လည်း ဒီကို မကြာခဏ လျှို့ဝှက်ရောက်ရောက်လာတဲ့ အစောတို့ အထောက်တော်တွေက ရှိနေတယ်။ အထောက်တော်တိုင်းဟာ သပြေတန်းခံတပ် ဗိုလ်မှူးကိုတွေ့ရင် နှုတ်ပိတ် ပစ်ဖို့ အမိန့်ခံယူထားကြတယ်။ ဒီအမိန့်ကို အစော မပယ်ဖျက်နိုင်ဘူး၊ အကျိုး အကြောင်းကို ရေလည်အောင် ဦးရီးတော်ဆီ အစော သံတော်ဦးတင်ရဦးမယ်။ ဒီတော့ မိုးမလင်းမီ ဒီအိမ်က ကိုသူရိန် ဘယ်သူမှ မရိပ်မိဘဲ ထွက်သွားနိုင်ဖို့က အရေးကြီးတယ်။ ကိုသူရိန် ဒီနန်းမြို့ရိုးအတွင်းက လွတ်အောင် တိမ်းနိုင်ပါ့မလား”

“တိမ်းနိုင်ပါတယ် အစော၊ အခု ကိုသူရိန်ကို လိုက်ရန်ရှာသူတွေဟာ တစ်ယောက်မှ မင်းအာဏာနဲ့ ဖြစ်ဟန်မတူဘူး၊ ဒီလောက်ရှိ ပြန်ကန်ကြလောက်ပါပြီ။

ပြီးတော့ နန်းမြို့ရိုးတံခါးတစ်ခုမှာ ကိုသူရိန်မိတ်ဆွေ အရေးပါတဲ့ ဗိုလ်တစ်ဦး ရှိတယ်။ ဒီကနဲ့ သိပ်မကွာပါဘူး”

“အို...အခုချက်ချင်းသွားဖို့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုသူရိန်၊ ကိုသူရိန် နောက်ထပ် အားပြည့်အောင် တစ်ရေးအိပ်လိုက်ဦးပေါ့၊ အချိန်နီးရင် အစော လာနှိုးပါ့မယ်။ ဒါထက် နေဦးနော် ခဏ”

စောရှင်ဦးသည် ပေါ့ပါးစွာ နေရာမှထ၍ အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ အတန်ကြာသော် ဖလားတစ်လုံးအား ကိုင်လျက် ပြန်ပေါ်လာ၏။

“ဘာလဲ အစော”

“ဆေးလေ ကိုသူရိန်၊ ကိုသူရိန်ကို အစော ဆေးထပ်တိုက်ရဦးမယ်”

ဗိုလ်သူရိန်က ဘာမျှမပြော။ စောရှင်ဦး လက်တွင်းရှိ ဖလားအတွင်းမှ နီကြန်သော ဆေးရည်များကိုသာ လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ဒီဆေးဟာ အစောတို့ရဲ့ ရှမ်းနန်းတွင်းဆေးတစ်လက်ပေါ့၊ စောစောက ကိုသူရိန် သတိလစ်နေတုန်း အစော အစက်ချပြီး တစ်ခွက်တိုက်ထားတယ်။ ဒီတစ်ခွက် ထပ်သောက်လိုက်ဦးနော်၊ ကိုသူရိန် နီးရင် လူကောင်းပတတ်လို အားရှိ လာလိမ့်မယ်”

ဗိုလ်သူရိန်က စောရှင်ဦးလက်ထဲမှ ဆေးခွက်အား လှမ်းယူမည် ပြင်သည်။ သို့ရာတွင် စောရှင်ဦးက မပေးသေးဘဲ လက်ဝါးကာသည်။

“ရှင် အစောကို ယုံလား၊ ဟင်...ကိုသူရိန်”

“ဘာလဲ အစော”

“ဒီဆေးဟာ အဆိပ်ဆိုးရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဪ...အစောရယ်၊ ပြောခဲ့ပါရောလား၊ အစော သတ်ရက်ရင် ကိုသူရိန် သေရပါတယ်လို့”

စောရှင်ဦးက အသာပြုံးရင်း ကရုဏာပြည့်သောမျက်လုံးအစုံနှင့် ဗိုလ်သူရိန် အား ငေးငေးလေး ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်ကို အစော မသတ်ရက်ပါဘူး ကိုသူရိန် ဒါကို ယုံပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုသူရိန်စိတ်ရနံ့ ကင်းသွားအောင် အစော အရင်သောက်ပြမယ် ကြည့်...”

ပြောပြောဆိုဆို စောရှင်ဦးသည် ဖလားကိုမော့၍ ဆေးရည်တို့ကို သောက်ပြ သည်။ ထို့နောက် ဖလားကို ဗိုလ်သူရိန်အား လှမ်းပေးလိုက်၏။

ဗိုလ်သူရိန်သည် ဘာမျှမပြောဘဲ သွက်လက်စွာနှင့် ဆေးရည်ကို မော့ချိုက် ချလိုက်သည်။ ချိုခါးခါးရှိ၍ စိမ်းရွှေသော ရနံ့သက်သက်ပါသော ဆေးရည်တို့မှာ

လည်ချောင်းတစ်လျှောက်၌ ဆင်းသွားစဉ် ပူသယောင် ရှိသော်လည်း ခဏချင်းပင် ရင်တွင်း၌ အေးမြသွားသည်။

“ဘာဆေးလဲ အစော”

“အစော ပြောပါရောလား၊ ရှမ်းနန်းတွင်းဆေးတစ်လက်ပါလို့၊ ဂမုန်းတစ်မျိုးကို ကြံ့သွေး ကျောက်သွေးအစစ်နဲ့ရော၊ နောက်ပျားရည်နဲ့ အဲ...ဘိန်းဆီနည်းနည်းလည်း ပါတယ်ပေါ့၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုသူရိန်၊ မကြာခင် အိပ်ပျော်သွားလိမ့်မယ်”

စောရှင်ဦးသည် ဖလားအား အခန်းတစ်နေရာ၌ သွားထားသည်။ ထို့နောက် စောင်ကြီးတစ်ထည်ကိုယူလျက် ပြန်လာသည်။

“ဘယ်နှယ်နေလဲ ကိုသူရိန်”

“အား...ခေါင်းထဲမှာ နည်းနည်းရီတီတီ ဖြစ်လာတယ်”

“တော်တော်ကြာ အိပ်ချင်လာလိမ့်မယ်၊ ကဲ...နည်းနည်းကြွနေ၊ အစော မှီအုံးတွေ ဖယ်လိုက်မယ်”

စောရှင်ဦးသည် မှီအုံးများအား ဆွဲဖယ်လျက် ဗိုလ်သူရိန်အား ကျော့နောက်မှ ဖေးကာ တဖြည်းဖြည်း လဲလျောင်းအိပ်စေသည်။

“ဪ...ဒါထက် အစော ခုနက စာသုံးစောင်ကို အစောပဲ ယူထားလိုက်ပါ၊ ဆိုင်ရာတွေကိုသာပြပြီး ကိုသူရိန် ပြောခဲ့တာတွေ နားလည်ကြအောင် အစောကပဲ တစ်ဆင့်ရှင်းပြလိုက်ပါ”

“စိတ်ချ ကိုသူရိန်”

ဗိုလ်သူရိန်မှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မူးဝေငိုက်မည်းချင်သောဝေဒနာ ခေါင်းတွင်း၌ ပေါ်လာမှန်း သတိထားမိသလို စောရှင်ဦးကမူ ကြင်နာသော နှမငယ်တစ်ဦးပမာ ဗိုလ်သူရိန်၏ကိုယ်ထက် စောင့်ကို ယုယုခွာလွမ်းခြံပေးလျက် ပိရီအောင်ဖိပေးနေသည်။

မူးရိပ်မူးရိပ် ဗိုလ်သူရိန်သည် စောရှင်ဦး ပြုသမျှကို ကြည်နူးသာယာသော ရင်နှလုံးနှင့် ငြိမ်ကြည့်နေမိသည်။

စောရှင်ဦးက အနီးတွင် ချထားသော စာရွက်များအား ကောက်ယူနေရာမှ ထလျက် တစ်ချက်ပြုံးရင်း နှုတ်ဆက်သည်။

“ကဲ ကိုသူရိန် အစော သွားမယ်၊ မီးခွက်လည်း ယူသွားမယ်နော်၊ စိတ်ချလက်ချသာ အိပ်ပေတော့”

စောရှင်ဦးသည် နေရာမှခွာလျက် မီးခွက်ကို လက်နှင့်ကာယူရင်း ဗိုလ်သူရိန်အား သမင်လည်ပြန် တစ်ချက်ပြုံးကြည့်နှုတ်ဆက်၍ အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

မှောင်ထဲတွင် ကျန်ရစ်သူ ဗိုလ်သူရိန်သည် သက်ပြင်းရှိက်ရင်း ထူးဆန်းသော ကြုံရပ်အား ပြန်လည်တွေးနေမိသည်။ သို့ရာတွင် ကြာရှည်အတွေးနယ်မချဲ့နိုင်။ မျက်လုံးများမှာ စင်းကျလာ၍ မကြာမီပင် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်မောကျသွားသည်။

ငွေလမှာ အနောက်မိုးပြင်၌ အတန်စောင်းကျနေသည်။

အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ မီးရောင်ကင်းမဲ့လျက် အိပ်မောကျသယောင် ငြိမ်သက်နေ၏။

‘ ပွေးပွေးဖြူသော စကရာဇ်ပန်းကို တန်ဆာဆင်အပ်သည့် သစ်ပင်ရိပ်၌ ဗိုလ်သူရိန်နှင့် စောရှင်ဦးတို့က ရပ်လိုက်ကြသည်။

ပန်းလွှာဖြူဖြူတို့မှာ တဖြတ်ဖြတ် ကြွေကျလျက် မြေပြင်မှာလည်း ပြန်ကျပွေးနေသည်။ ရနံ့တို့မှာလည်း ကြိုင်နေ၏။

စောရှင်ဦးက ဗိုလ်သူရိန်၏လက်မောင်းအား အသာအယာ ဆုပ်ကိုင်လျက် မေးသည်။

“ရှင်...တော်တော်အားပြည့်ပါပြီနော် ကိုသူရိန်”

“အားပြည့်ပါပြီ အစော၊ အစော ကျေးဇူးကို ကိုသူရိန် တစ်သက်မမေ့နိုင်ပါဘူး”

“ဒါတော့ အတုံ့အလှည့်ပါပဲ ကိုသူရိန်၊ အစောတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို စေတနာထား မပေါက်ကြားအောင် စောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ ကိုသူရိန်ကျေးဇူးကိုလည်း အစောတို့က တင်ရဦးမှာပါ”

“ထားပါတော့လေ၊ ဒါထက် အစော၊ အစောတို့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ၊ ရှေ့လုပ်ငန်းစဉ်တွေကို ကိုသူရိန်တို့ သိဖို့လိုတယ်၊ ကိုသူရိန်တို့ အကြောင်းတွေကိုလည်း အစောတို့ အမြဲသိနေဖို့ကလည်း အရေးကြီးတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ”

“ဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ ကိုသူရိန်၊ အစော အကြောင်းကြားစရာရှိရင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ ကိုသူရိန် သိစေရမပေါ့၊ ကိုသူရိန်က အစောတို့နဲ့ ဆက်သွယ်ချင်ရင် အရင်တစ်ခါ တွေ့ခဲ့တဲ့ အိမ်လေးကို မှတ်မိလား၊ အဲဒီမှာ ညနေတိုင်း ချုံရှင်းနေတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိမ့်မယ်၊ သူကတစ်ဆင့် စိတ်ချလက်ချ အစစအရာရာ ဆက်သွယ်ပါ”

“ပြီးတော့ကော အစောရယ်”

“ဘာလဲ ကိုသူရိန်၊ ပြီးတော့ကော ဆိုတာက...”

“ပြီးတော့ အစောကို ကိုသူရိန် နောက်ထပ် ဘယ်တော့ ဘယ်မှာ တွေ့ရမလဲ”

“ဘာလုပ်မလဲ ကိုသူရိန်၊ ရန်သူတွေက များလှပါတယ်၊ နောက် ကိုသူရိန်နဲ့ အစောတို့ အချင်းချင်း ထပ်မတွေ့ကြရင် အားလုံးအတွက် ကောင်းပါလိမ့်မယ်”

“ဘာပြုလို့လဲ အစောရယ်၊ ဘာပြုလို့ အစောနဲ့ ကိုသူရိန် ထပ်မတွေ့ကြရင် အားလုံးအတွက် ကောင်းကြရမှာလဲ”

စောရှင်ဦးက အံကလေးကို မသိမသာ ခဲလိုက်သည်။ ထို့နောက် ညည်း ညည်းညူညူဖြေသည်။

“ဒီအမေးကို အစော မဖြေပါရစေနဲ့ ကိုသူရိန်၊ အစောမှာ ပြောပိုင်ခွင့်လည်း မရှိပါဘူး၊ ကိစ္စရှိရင်သာ အစော ပြောထားတဲ့နေရာကတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

စောရှင်ဦးက အားတင်းပြုံးလိုက်သည်။ သူကမူ မပြုံး မရယ်နှင့် စောရှင်ဦး အား ပြန်ကြည့်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများမှာ တစ်စုံတစ်ခုအား ပြောတော့အံ့ဟု လှုပ်လာ သည်။ သို့ရာတွင် သက်ပြင်းရှိက်သံသာ ပေါ်လာ၍ ဘာစကားမျှ ထွက်မလာ။ မျက်လုံးများမှာလည်း စောရှင်ဦးထံမှ ခွာလျက် လရောင်၌ ကြည်လင်ပြာလှနေသော ကောင်းကင်ပြင်အား ရည်ရွယ်ချက်မဲ့ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဦးထိပ်မွှန်းတည့်ရာ၌ ဖျောက်ဆိတ်ကြယ်သည် မှိတ်လှလင်းတဲ့ ရှိနေသည်။ အရှေ့ဘက် မကွာမဝေး၌ တစ်ပတ်လည်တုံ့ပြီ ဖြစ်သဖြင့် ပက်လက်ရေမှုတ်သဏ္ဍာန် ပေါ်နေသော ခုနစ်စဉ်ကြယ်နှင့်ယှဉ်လျက် မောင်ရင်ဆိုင်းတန်းကို မြင်နေရသည်။ ထူးခြားသည်မှာ ကြယ်တို့သည် တဖွဲဖွဲ ကြွနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက် စောရှင်ဦးက ဗိုလ်သူရိန်၏ လက်မောင်းများအား ဖမ်းဆုပ်လျက် အလန်တကြား အော်လိုက်သည်။

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း ကိုသူရိန်”

စောရှင်ဦး ညွှန်ရာသို့ ဗိုလ်သူရိန်မှာ လျင်မြန်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

အနောက်မိုးပြင်၌ စောင်းလျက်ရှိသည့် လနှင့် တောက်ပြောင်သော ကြယ် တစ်လုံးမှာ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

နှစ်ဦးသားမှာ စကားမဆိုမီ၊ အမှတ်မထင် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ပွေ့ပိုက်မိရင်း ထူးဆန်းသော ကြယ်နှင့်လအား ဖိုလိုက်သောရင်တို့နှင့် ငေးကြည့်နေမိကြ၏။

ကြည့်ရင်းပင် လနှင့်ကြယ်သည် နီးသည်ထက် နီးလာသည်။ ခဏတွင်ပင် ကြယ်သည် လအတွင်းသို့ တရွေ့ရွေ့ ထိုးဖောက်ဝင်သွားသည်။

ဤသည့်အခိုက်တွင်ပင် မြေပြင်မှာ သိမ်ခနဲ တုန်သွား၍ ကြောက်မက်ဖွယ် အသံကြီးတစ်ရပ်မှာ အရှေ့ရိုးမဘက်မှ တည်လျက်ပေါ်လာ၏။

စောရှင်ဦး၏နှုတ်မှ ထိတ်လန့်ရေရွတ်သံလေး ပေါ်လာပြီး လူမှာလည်း ဗိုလ်သူရိန်၏ ရင်ခွင်တွင်းသို့ တိုးဝင်လိုက်မိသည်။

ခဏကြာလျှင် တော်လဲသံမှာ စဲသွား၏။ သို့ရာတွင် ကျီးငှက်တို့ပြိုင်သံ၊ ခွေးတို့အူသံနှင့် ရေမြေတောတောင်တို့မှာ သည်းသည်းညံ့ညံ့ ကျန်ရစ်သည်။

သည်တောမှ နှစ်ဦးသားမှာ အေးချမ်းသောညဝယ် ပူနွေးသည့်အထိအတွေ့ များအား ခံစားလျက် ရှိမိကြကြောင်း သတိရလာကြသည်။ တစ်ဦး၏ ရင်ခုန်သံကိုပင် တစ်ဦး ကြားနေရသည် ထင်၏။

စောရှင်ဦးက အသာအယာ ရုန်းသည်။ သူက တင်းကျပ်အောင် ပွေ့ထား သောလက်များအား လျှော့ပေးလိုက်သည်။ လုံးဝမူ မလွှတ်။

“အစော”

“ဘာလဲ ကိုသူရိန်”

“ပြောပါဦး အစောရယ်၊ ကိုသူရိန်နဲ့ နောက်ထပ်တွေ့ရမှာ ဘာအန္တရာယ် တွေများ ရှိနေလို့လဲ”

စောရှင်ဦးကမူ မဖြေ။ သူ့ရင်ခွင်တွင်းမှာသာ ရုန်းထွက်နေသည်။

“လွှတ်ပါ ကိုသူရိန်၊ အစောကို လွှတ်စမ်းပါ”

“လွှတ်ပါ့မယ် အစောရယ်၊ ကိုသူရိန် မေးတာကို ဖြေစမ်းပါဦး”

“ခက်တော့တာပဲ ကိုသူရိန်၊ အစောက ဘာတွေများ ဖြေရဦးမတဲ့လဲ”

“အစော မဖြေသေးတဲ့ဟာတွေကို ဖြေပေါ့ အစော”

“ခက်တော့တာပဲ ရှင်ရယ်၊ အစော ကိုသူရိန်နဲ့ တွေ့မိတာ အစော ခက်ရတော့တာပဲ”

ဗိုလ်သူရိန်က စောရှင်ဦး၏ မျက်နှာကလေးအား ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ စောရှင်ဦး၏ ဝန်းလည်သော မျက်လုံးပြာတို့ဝယ် အမျိုးအမည် မသိကွဲသော မျက်ရည် များ လျှံပြည့်နေသည်။ သူက ဖြည်းဖြည်းစွာ စောရှင်ဦး၏ ကိုယ်လေးအား လွှတ်လိုက် သည်။

“အစော ကိုသူရိန်ကို စိတ်ဆိုးနေသလား”

စောရှင်ဦးက မျက်ရည်ဝိုင်းလျက်မှ ပြုံးရင်း ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါသည်။

“အစော ကိုသူရိန်ကို စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့...”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ အစော”

စောရှင်ဦးက နာနာကြည်းကြည်း ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

“ဒါပေမဲ့ အစော ဝမ်းနည်းတယ် ကိုသူရိန်၊ အစောကိုယ်ကို အစော ဝမ်းနည်းမိတယ်၊ ပြီးတော့ ကိုသူရိန်အတွက်လည်း အစော စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါကို ယုံပါ”

ဗိုလ်သူရိန်က စောရှင်ဦး၏ မျက်နှာလေးအား နားမလည်သယောင့် ငေးစိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ စောရှင်ဦး၏ မျက်လုံးပြာတို့၌ သူ့နားလည်သော မေတ္တာ ငွေ့နှင့် ကရုဏာရောင်အား တွေ့ရပါ၏။ သို့ရာတွင် စောရှင်ဦး၏ ဦးနှောက်တွင်း၌ ဘာရှိနေသည်ကို မသိ။

ခဏ၌ပင် စောရှင်ဦး၏ မျက်နှာလေးမှာ တစ်စုံတစ်ခုအား သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက် သည့်ပမာ တည်ငြိမ်လာသည်။

“ကိုသူရိန်ရင်ထဲမှာ ဘာရှိလို့ ဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာ အစော သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစော ဘာဖြေချင်တယ်ဆိုတာ အစော သိနေသလို အစော ဘာဖြေရမယ် ဆိုတာ အစော နားလည်ပြီးဖြစ်နေလို့ အစောမှာ ခက်နေရတယ်”

စောရှင်ဦးက အေးချမ်းတည်ငြိမ်စွာ ပြောနေ၏။

“စင်စစ်တော့ အစောနဲ့ ကိုသူရိန် အခု ကြုံခဲ့ရတာတွေဟာ စက်မိုးခိုက်တွင် အိမ်မက်မြင်သို့ပမာမို့ မေ့ထားလိုက်ကြရရင် ကောင်းလိမ့်မယ်၊ သေသေချာချာ စဉ်းစား လိုက်ရင် အစောကိုယ် အစော မပိုင်သလို ကိုသူရိန်ကိုယ် ကိုသူရိန် မပိုင်ပေဘူး၊ မြင့်မြတ်ကြီးကျယ်တဲ့ ကိုသူရိန်နဲ့ အစောတို့ရဲ့ အရေးတော်ကြီးတွေက အစောနဲ့ ကိုသူရိန်ကို စိတ်ရှိရာ ကိုယ်ပါဖို့ ခွင့်မပြုလေဘူး ကိုသူရိန်”

စောရှင်ဦး၏ စကားများကြောင့် ဗိုလ်သူရိန်မှာ မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်ရှက်သွား မိသည်။ ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်။ စောရှင်ဦးကသာ ဆက်ပြောနေသည်။

“အစော ဖြေရမယ့် အဖြေကို အစော မပြောရက်ဘူး ကိုသူရိန်၊ ဒါပေမဲ့ အရိပ်အမြက်ပဲ ကိုသူရိန်ကို အစော ပြောလိုက်ပါမယ်၊ ဒီမှာ ကိုသူရိန်၊ အို...ခေါင်းကြီး ကို မော့စမ်းပါဦး”

ဗိုလ်သူရိန်က ဟန်ဆောင်ပြီးရင်း ခေါင်းကို မော့လိုက်သည်။ ဗိုလ်သူရိန်၏ မျက်နှာအား မြင်လိုက်ရသူ စောရှင်ဦးမှာ ပြောမည့်စကားအား နှုတ်မှ မထွက်ရက်သည်

ပမာ ဆိုင်းငံ့သွားသည်။

“ပြောပါလေ အစော၊ အစော ပြောမယ့်စကားကို ကိုသူရိန် နားထောင်နေ ပါတယ်”

စောရှင်ဦးက ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ဗိုလ်သူရိန်၏ မျက်နှာအား တစ်ချက် ငေးငေးလေးကြည့်ရင်း ဖြည်းညင်းစွာ တစ်လုံးချင်း ဆိုသည်။

အစောကိုယ်ကို သိန္နီနယ်က ပိုင်သလို သိန္နီဟော်နန်းက ဆိုင်နေတယ် ကိုသူရိန်”

ဗိုလ်သူရိန်၏ ခေါင်းထဲ၌ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကြားလိုက်ရသည်ကို မယုံမိ။ စောရှင်ဦးအားသာ စိတ်ထိခိုက်ခြင်းကြီးစွာနှင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။

ထိုစဉ်ဝယ် ရွှေနန်းတော်ကြီးရှိရာ မြောက်ဘက်မှ ညဉ့်သုံးချက်အချိန် ပဟိုရ်သုံးဆယ့်သုံးချက်တီးသံ တိတ်ဆိတ်သောညဉ့်အား လွင့်ပျံလျက် မှန်မှန်ပေါ် လာသည်။

“ရှင် သိပ်စိတ်ထိခိုက်သွားသလားဟင် ကိုသူရိန်”

ဗိုလ်သူရိန်က အားတင်းပြီးလိုက်၏။

“ကိုသူရိန် စိတ်မထိခိုက်ပါဘူးလို့ အစောကို မညာချင်ပါဘူး အစောရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစောက မှန်ပါတယ်၊ ယောက်ျားဖြစ်လျက် ရင်နှလုံးရဲ့ နှစ်ခိုင်းရာနောက် အကန်းသဖွယ် လိုက်ချင်မိခဲ့တဲ့ ကိုသူရိန်ကသာ မှားပါတယ်”

ဗိုလ်သူရိန်က အသံကိုထိန်းရင်း ဝမ်းနည်းပမ်းနည်းနှင့် ဆိုနေသဖြင့် စောရှင်ဦးမှာ ရင်ထုမနာနှင့် နားထောင်နေရသည်။

“ကိုသူရိန် သွားပါတော့မယ် အစော၊ အစော ပြောသလို ကိုသူရိန်တို့ချင်း ထပ်မံတွေ့ကြရင် အကောင်းဆုံးဖို့ အစောကို နောက်ထပ်ဆုံးဖို့ ကိုသူရိန် မကြိုးစား တော့ပါဘူး၊ ကိုသူရိန် တွယ်တာမိတဲ့ မြင့်မြတ်လှသော သိန္နီထိပ်ထားရဲ့ အရေးတော် ဟာ ကိုသူရိန်ရဲ့ အရေးတော်နဲ့အတူ အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းခဲ့ပါတယ်”

သူက စောရှင်ဦး၏ ရုပ်အသွင်အား နောက်ဆုံးကြည့်သူ၏ပမာ တစ်ချက် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

မိုးပြင်ကြယ်စင်တို့ ကြွေလဲနေသည့်ပမာ ပင်ယံထက်မှ ဧကရာဇ်ပန်းဖြူဖြူ တို့ တဖွဲဖွဲ မြေခကြွေကျနေသည်။ ပန်းကြသော မြေပြင်ဝယ်ရပ်လျက် ပန်းပွေးသော ပင်ခြေရိပ် ငွေလရောင်မှ စောရှင်ဦး၏ တင့်မောပြေပြစ်သည့် ဆင်းရွှေသဏ္ဍာန်အား ငေးကြည့်လိုက်မိစဉ် တပ်မျိုးမှာ မိမိရင်ရှိ မျှော်လင့်ချက် တစ်ရပ်သည်လည်း ကြယ်သို့ ကြွေပျက် ပန်းသို့မြေသက်ခဲ့ရပြီကို နားလည်လိုက်သည်။

တွေ့စဉ်းကဲ့သို့ပင် ဗိုလ်သူရိန်က ခြေတစ်လှမ်းနောက်ဆုတ်၍ မားကို အိမ်မှထုတ် ရင်၌အပ်လျက် ခါးအားညွတ်ကာ အရိုအသေပြု နှုတ်ဆက်သည်။ နောက် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ခြံဝင်းဆီ ထွက်လာခဲ့သဖြင့် စောရှင်ဦးလည်း နောက်မှ ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာသည်။

ခြံစည်းရိုးရောက်သော် ဗိုလ်သူရိန်က အပြင်ဘက်အား သတိထားအကဲခတ် လိုက်ပြီး လွှားခနဲ ခုန်ကျော်လိုက်၏။ ဤအကြိမ်တွင်မူ လွယ်ကူချောမောစွာ အပြင်သို့ ရောက်သွားသည်။

ခြံပြင်ရောက်မှ ခြံစည်းရိုးအား ဗဟိုပြု၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မျက်နှာချင်း ပြန်ဆိုင်မိကြသည်။ ဤအချိန်ကျမှပင် တင်းဆည်ထားသော တာရိုးတို့မှာ ကိုယ်စီ ကျိုးပေါက်ခဲ့သည်။

မည်သူကဦးသည် မသိ။ လက်နှစ်စုံမှာ ခြံစည်းရိုးအားကျော်လျက် အပြန် အလှန် ဆွဲယူပွေ့ထားမိကြသည်။

ဗိုလ်သူရိန်က စောရှင်ဦး၏ မျက်နှာလေးအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘာမျှမပြော။ နူးညံ့လှသော လက်ကလေးအားသာ အားမလိုအားမရ တစ်ချက်ဆုပ်ညှစ်လိုက်ပြီး ချာခနဲလှည့်လျက် ထွက်ခွာသွားသည်။

စောရှင်ဦးမှာသာ ခြံစည်းရိုးအရံအတား၏အတွင်းမှ ဗိုလ်သူရိန် မျက်စိ အောက်မှ ပျောက်သွားသည့်တိုင်အောင် ငေးကျန်ရစ်သည်။ ငေးကျန်ရစ်စဉ် တိုးတိုး လေး ရှမ်းဘာသာနှင့် ရှေ့တော်လိုက်သံကို ဗိုလ်သူရိန် ကြားမည်မဟုတ်၊ ကြား၍လည်း နားလည်ပေမည် မဟုတ်။

“ပွန်ဆေက္ခာလယ် စုဟတ်လေ”
(* သွားပေးဦးတော့ ကံဆိုးချစ်သူရေ)

အခန်း(၉)

သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော်ခဲ့သဖြင့် မိုးရိပ်မိုးစင်များ ဝေးခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် လက္ခယရက်များ၌ အမှောင်ရိပ်များ မိုးမိုးချဉ်းနှင့်ဝင်ရောက်လာသည့်နည်းတူ ရတနာပုံ နေပြည်တော်တစ်ဝန်းလုံး၌လည်း စစ်ရိပ်စစ်မြူတို့ ဖုံးလွှမ်းတက်လာစပြုသည်။

ရွှေနန်းမြို့တော်အတွင်း လွှတ်တော်၏ အရှေ့မြောက်ပဟိုရ်စင်အနီးတွင် ကနားဖျင်းဆောက်လုပ်၍ မြေပုံ ညှပ်ပုံတို့နှင့် အမြောက်ဆန်၊ သေနတ်ဆန်များ နေမီး ညမီးဆက်ကာ သွန်းလုပ်နေကြသည်မှာလည်း သောသောညံအောင် ရှိနေသည်။

ရွှေနန်းတော် အရှေ့ပြင်၌လည်း ကြီးမားသော စစ်ရေးပြ ဗိုလ်ရှုခံပွဲတို့အား တစ်ခဲနက် ဆင်ယင်ကျင်းပခြင်းတို့လည်း ဆက်တိုက်ပေါ်လာသည်။ မြို့တော်၏ လမ်းဆုံလမ်းခွ၊ ရုံးပြင်ကနား၊ ဈေး စသော လူစည်ရာအရပ်တို့၌လည်း အမျိုးဘာသာ သာသနာနှင့် အရှင်မင်းတရားအတွက် အသက်စွန့်မည့် သူရဲကောင်းများ စစ်မှုထမ်းရန် ပြန်တမ်းဆင့်ဆို ဖိတ်ခေါ်သံများလည်း မစတော့။ မင်းမိဖုရားတို့အား မကြည်ညိုသည် ကြည်ညိုသည် အပထား၊ နိုင်ငံတော်တစ်ဝက်အား မတရားသိမ်းမျိုးထားသည့် ရန်သူ ကုလားဖြူတို့အား ရာစဝင်ကြွေးဆပ်လိုသူ မျိုးချစ်အပေါင်းတို့မှာလည်း စစ်ထဲသို့ တဖွဲဖွဲ ဝင်လာကြကုန်သည်။

ဤလူပုဂ္ဂိုလ်များပြောင်းလဲမှု အလုံးစုံသည် ရွှေနန်းတော်တွင်း၌ စစ်မလိုလားသူ ကင်းဝန်မင်းကြီး၊ ကျောက်မြောင်းအတွင်းဝန်မင်း စသော ပညာရှိမှူးမတ်တို့ တန်ခိုး ကျလျက် စစ်မလိုလားသူ တိုင်တားမင်းကြီး၊ လှေသင်းအတွင်းဝန်မင်း စသူ အလို တော်ရီ တစောက်ကန်းမှူးမတ်တို့ တန်ခိုးထက်သည့် အဓိပ္ပာယ်ပင်ဖြစ်ကြောင်း လူတိုင်း သဘောပေါက်ကြသည်။ လူတိုင်းမှာလည်း စစ်မှာ မရှောင်မလွဲသာ ရောက် တော့မည်ဟု ယုံကြည်ကုန်ကြသည်။

ဤလူတို့၏ ယုံကြည်ချက်မှာ ခရစ်နှစ် ၁၈၈၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၃၀ ရက်နေ့ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၄၇ ခု၊ သီတင်းကျွတ်လဆုတ် ၇ ရက်နေ့တွင် ပိုမိုခိုင်မြဲလာသည်။ အကြောင်းမှာ ထိုနေ့၌ သစ်မှုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မကျေနပ်သော အင်္ဂလိပ်အစိုးရတို့၏ နောက်ဆုံးရာဇသံကို ယူဆောင်လာသည့် သင်္ဘောတစ်စင်းမှာ ဘွိုင်လာအိုးအား မီးမပြတ်ထိုးလျက် ဂေါဝိန်ဆိပ်တည်တည့် မြစ်လယ်ရေပြင်တွင် ကျောက်ချရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သဖြင့်တည်း။

ဤသို့ နေပြည်တော်အလုံး အုံးအုံးကျွက်ကျွက် ရုတ်ရုတ်ရက်ရက် လှုပ် ရှား ဗျာများနေသည့် သီတင်းကျွတ်လဆုတ် ၇ ရက်နေ့ နံနက်ပိုင်း၌ ပြင်မြို့ကြီးဟု ခေါ်ရာ မြို့ရိုးကြီး၏ တောင်ဘက်မျက်နှာအလယ် 'ကဲမြင့်' တံခါးအနီးရှိ ပဉ္စမသင်္ဂါ ယနာတင် မင်းတရားကြီး၏ ကောင်းမွန်တော် အုတ်စရပ်ကြီးအတွင်းဝယ် စိတ်ဝင်စား ဖွယ် ခရီးသည် ငါးဦးကို တွေ့နိုင်သည်။ နှစ်ဦးမှာ သင်္ကန်းဝတ်ရဟန်းများဖြစ်၍ ကျန်သုံးဦးမှာ လူပုဂ္ဂိုလ်များပင် ဖြစ်ကြသည်။

ရဟန်းတစ်ဦးမှာ အသားမည်းမည်းနှင့် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း ဖြစ်သည့် နည်းတူ ၎င်း၏ ကပ္ပိယဖြစ်ဟန်တူသူ လူပုဂ္ဂိုလ်မှာလည်း အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့် သာ ရှိသေး၍ ကျစ်လျစ်လျင်မြန်သန်စွမ်းပုံရ၏။

အခြားရဟန်းတစ်ဦး၌မူ အဖော်ပါဟန်မတူ။ ထိုကိုယ်တော်မှာ လူဟန်သည် သေးသေးသွယ်သွယ် ဖြစ်သော်လည်း သိက္ခာဣန္ဒြေမှာ ကြီးလှ၍ အထူးသဖြင့် စူးရှထက်မြက်သော မျက်လုံးများ ရှိသည်။

ကျန်လူပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးမှာ မြန်မာတစ်ယောက်ဖြစ်၍ တစ်ဦးမှာ ရှမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အသက်အားဖြင့် လေးဆယ်ကျော်စီဟု ခန့်မှန်းရသည်။ နှစ်ဦးစလုံးမှာ မြန်မာကနုတ်ခမ်းမွေးကျင့်စွယ်၊ ရှမ်းကရေးရေး ရှိကြသည်မှတစ်ပါး ဝါဝင်းဖြူစင်သော အသားအရေ၏ ကောင်းခြင်း၊ မဟာနဖူး၊ ပေါ်ထင်နေသောနှာတ်၊ ခိုင်မာသောမေးရိုး၊ မပုမရှည်သော အရပ်အမောင်း စသည့် သွင်ပြင်လက္ခဏာ ကောင်းခြင်း၊ လူရိုသေခုံညားစေမည့် ဟန်ပန်အမူအရာများ ရှိခြင်းတို့၌ တစ်ဦးနှင့်

တစ်ဦး တူညီပြည့်စုံကြသည်။ ရှမ်းကြီးမှာ မြက်ခမောက်ဆောင်း၍ လွယ်အိတ်တစ်လုံး ပန်း၌ လွယ်ထားသည်။ အဝတ်နက်အနံ့ကို ဝတ်ထား၍ လည်ပင်းလက်မောင်းတို့၌ ထိုးနှံထားသော အင်းပြာ၊ အင်းနီများကို ထင်ရှားစွာ တွေ့နိုင်သည်။ အားလုံးခြုံပေါင်း ကြည့်သော် ရှမ်းဆေးဆရာကြီးတစ်ဦးဟန် ပေါ်နေသည်။

မြန်မာကြီးမှာလည်း လွယ်အိတ်နှစ်လုံးမှအပ ဘာမျှပစ္စည်း အထူးအထွေ မပါချေ။

အားလုံးမှာ ခရီးသွားများဟန် အေးဆေးသော အမူအရာ ပေါ်နေသော် လည်း အသေအချာ ဂရုပြုကြည့်တတ်သူအတွက် စောစောက ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း ရဟန်းနှင့် ကပ္ပိယသည် အပြင်ပန်းအမူအရာ ငြိမ်သမျှ မျက်လုံးများ လျင်မြန်စွာ လှည့်ပတ် ကစားနေသည်ကို သတိပြုနိုင်သည်။

ထိုအချိန်၌ လှည်းငါးစီးခန့်နှင့် လူတစ်သိုက်မှာ မြို့တွင်းသို့ ဝင်လာခိုက် ဖြစ်သည်။ မြို့တံခါး၏ အစောင့်ငါးဦးခန့်ရှိရာ ရွှေမြို့တော်အတွင်း၌ အရေးပေါ်နေ ခိုက်ဖြစ်သဖြင့် ဝင်လာသမျှ လူတို့နှင့် ပစ္စည်းများအား အစောင့်တို့သည် စစ်ဆေး လျက် ရှိကြသည်။

ရဟန်းသည် ကပ္ပိယ၏အနားကပ်သွား၍ တိုးတိုးပြောသည်။

“ဘယ့်နှယ် စစ်နေပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစောင့်တွေထဲမှာ မျက်နှာသိတစ်ယောက်မှ မပါဘူး”

“ပါတောင် ငါးယောက်တည်းပဲ၊ သိပ်ဂရုစိုက်စရာတော့ မရှိဘူး”

နှစ်ဦးသား စကားဆက်မပြောကြတော့ဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသာ တစေ့ တစောင်း အကဲခတ်နေကြသည်။

မြန်မာကြီးမှာ လွယ်အိတ်အတွင်း ကွမ်းအစ်ကို ထုတ်ကာ ကွမ်းယာစား ဟန်ပြင်နေသည်။ သို့ရာတွင် ထုံးဘူးအား ဖွင့်လိုက်သောအခါ ထုံးကုန်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် ကွမ်းညှပ်အရိုးနှင့် ထုံးဘူးတွင်း ကျန်ရှိသမျှ ထုံးများအား ခြစ်ထုတ်နေရသည်။

“ဒီမှာလေ ဆရာကြီး၊ ကျုပ်ဆီက ထုံးယူပါ”

မြန်မာကြီးက မော့ကြည့်လိုက်ရာ ကွမ်းအစ်တစ်လုံးကိုဖွင့်၍ အနီးလာရပ် နေသော ရှမ်းကြီးအား တွေ့ရသည်။

“ယူပါ အားမနာပါနဲ့၊ ကျုပ်ကိုလည်း နောင်ကြီးက ကွမ်းသီးနည်းနည်း မျှပါ”

မကြာမီ မြန်မာကြီးနှင့် ရှမ်းကြီးမှာ ကွမ်းအစ်များရှေ့ချ၍ ကွမ်းတစ်ယာစီ ဝါးရင်း စကားလက်ဆုံကျနေကြသည်။

“ဒီက နောင်ကြီးက ဘာအရောင်းအဝယ်များ လုပ်ပါသလဲ”

ရှမ်းကြီးက မေးသဖြင့် မြန်မာကြီးက “ဪ...ဗိန္ဒောဆေးလေးဝါးလေး ကုပါတယ်၊ ဆေးမြစ်ဝါးမြစ်များ ဝယ်ခြမ်းရင်း ရွှေမြို့တော်လည်း ဘုရားဖူးလာခဲ့တာ အခု ပြန်မလိုပါပဲ၊ ဒါ့ထက် နောင်တော်ကကော” ဟု ဖြေရင်း ပြန်မေးသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ပယောဂလေးဘာလေး ကုတယ်ဆိုပါတော့၊ ဒီက ဆရာဘုန်းကြီးကို သီတင်းဝါလကျွတ် ကန်တော့လာရာက ပြန်ခဲ့တာပေါ့”

“အင်း...ကောင်းပ ကောင်းပ၊ ဘယ်ကနေတောင် လာရပါသလဲ”

“ကျောက်ဆည်နယ်ကပါပဲ၊ နောင်ကြီးကကော”

ထိုအခိုက်တွင်ပင် မြို့တွင်းဝင်သူများ ရှင်းသွားသည်။ နောက်ထပ် မြို့ဘက် မှလာသော ခရီးသွားများနှင့်အတူ စောစောက ရဟန်းနှင့် ကပ္ပိယတို့သည်လည်း ဧရပ်မှဆင်းသွားကာ မြို့တံခါးမှ ထွက်ရန်ပြင်သည်။

အေးအေးလူလူ စကားပြောနေရာမှ ရှမ်းကြီး၏ မျက်လုံးများသည် မြို့ဘက် တူရူသို့ ရောက်သွားသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ဧရပ်ဘက် ဦးတည်၍ ဖုန်တထောင်း ထောင်းနှင့် နိုင်နင်လာသော မြင်းငါးစီးအား တွေ့ရသည်။

ရှမ်းကြီး၏ အမူအရာမှာ ချက်ချင်းသွက်လက်လာ၍ ကွမ်းအစ်အား လွယ် အိတ်တွင်းထည့်လိုက်ပြီး “စကားတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ တခြားလူတွေ သွားကုန်ပြီ၊ နေမမြင့်ခင် ခရီးနှင့်လိုက်ဦးမှ” ဟု ဆိုကာ နေရာမှထသည်။

“အို...အတူသွားကြတာပဲ၊ အဖော်ကောင်းတုန်း ကျုပ်လည်း လိုက်မယ်”

ရှမ်းကြီးနှင့် မြန်မာကြီးမှာ ဧရပ်ပေါ်မှ ဆင်းသဖြင့် တစ်ဦးတည်း ကျန်ခဲ့သူ ရဟန်းပါ လိုက်ဆင်းလာသည်။

မြို့တော်မှအထွက်ဖြစ်၍လား မသိ။ အထူးစစ်ဆေးခြင်း မရှိလေရကား ခရီးသည်အားလုံးမှာ လွယ်ကူစွာပင် မြို့တံခါးအပြင်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

သို့ရာတွင် နောက်ဆုံးခရီးသည်ဖြစ်သူ ရဟန်း မြို့ပြင်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြင်းခွာသံများ ကြားရပြီး ဗိုလ်တစ်ဦး ခေါင်းဆောင်လျက် မြင်းသည် တော်လေးဦး ပါလာသည်။ မြင်းသမားတို့သည် မြို့တံခါးတွင် မနားတော့ဘဲ ရှေ့ ဆက်စီးကာ ခရီးသည်တို့အား ဝိုင်းထားလိုက်ကြ၏။

“ဖုရောအမိန့်တော် ပါတယ်၊ ဖုရောအမိန့်တော် ပါတယ်၊ ခုခံမယ် မကြန့်၊ အားလုံး သူပုန်ဖြစ်သွားမယ်”

ရှေ့ဆုံးမှဗိုလ်သည် ဓားကြီးအား လေထဲ၌လွှင့်ရင်း ဝိုင်းမိနေသော ခရီးသည် များအား ထူညှပ်ပတ်နေခိုက် နှုတ်မှလည်း အော်ဟစ်အမိန့်ပေးနေသည်။

စစ်ဗိုလ်သည် ကပ္ပိယနှင့် သင်္ကန်းဝတ်တို့အား တွေ့သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အားရပါးရ အော်ရယ်လိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟုတ်ပေကော၊ သီသီလေးလွတ်တော့မလို့၊ ဘယ်နယ် ဦးပဉ္စင်း ကိုပေါက်လွှဲ ကပ္ပိယသွေးသောကိုကြီး ငမြတ်ကျော်တို့ ဒီတစ်ခါ ဗိုလ်ကျော် ခေါင့်လက်ထဲက လွတ်ကြသေးရဲ့လား၊ ဟား...ဟား...ကျေနပ်တယ်ကွာ”

ဗိုလ်ကျော်ခေါင်က တစ်ဆက်တည်းလှည့်၍ အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် မြင်း နှစ်စီးသည် “သင်္ကန်းဝတ်ယောင်ဆောင်ထားသူ ပေါက်လှနှင့် ကပ္ပိယအရှေ့ခြံ၊ သွေးသောကိုကြီး မြတ်ကျော်တို့အား ချဉ်းကပ်သွားကာ ဓားမိုး စောင့်ကြပ်နေကြသည်။

“အလို...ဒီမှာလည်း သင်္ကန်းဝတ်တစ်ဦးပါလား၊ ဟေ့ ဒီမှာ လာစောင့် ကြစမ်း”

နောက်ထပ်မြင်းတစ်စီးမှာ ကျန်ရဟန်းကို စောင့်ကြပ်လျက် ရှိပြန်သည်။ ဗိုလ်ကျော်ခေါင်က စေ့စပ်သောချာစွာ ခရီးသည်အားလုံးအား လိုက်လံကြည့် နေသည်။ ခရီးသည်များအနက် စောစောက ငါးဦးအပြင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေပုံရသော တောသူတောသားများ ဖြစ်ဟန်တူသည့် မိန်းမကြီးငါးဦးနှင့် ယောက်ျားသုံးဦး ပါသေး သည်။

ဗိုလ်ကျော်ခေါင်၏ မျက်လုံးများသည် ရင်ပေါင်တန်း ရပ်လျက်ရှိသော ရှမ်းကြီးနှင့် ဗမာကြီးဆီ ရောက်သွားသည်။

“ဟား...ဟား...ဟန်လိုက်လေး၊ ယုန်ထောင်တာ ယုန်ရော ကြောင်ရော မိနေပါရောလား၊ ဘယ်နယ် မိုးနဲစော်ဘွားမင်း ဒီရောက်နေသကိုး၊ ဟိုလူကရော ဟေ့...အဲဒီနှစ်ယောက်ကိုပါ ဖမ်းလိုက်”

ဗိုလ်ကျော်ခေါင်၏ စကားဆုံးလျှင် ကျန်မြင်းသည်တော်တစ်ဦးသည် မြန်မာ ကြီးနှင့် ရှမ်းကြီးထံ ကပ်သွားသည်။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် မမျှော်လင့်သောအဖြစ်က ပေါ်လာသည်။ မိုးနဲစော်ဘွားဟု အခေါ်ခံရသူ ရှမ်းကြီး၏လက်သည် လျှင်မြန်စွာ လွယ်အိတ်တွင်းသို့ ရောက်သွားကာ ပြောင်းတိုသေနတ်တစ်လက်အားထုတ်၍ ချဉ်းကပ်လာသူ မြင်းသမားအား ပစ်ချလိုက်သည်။ သေနတ်သံပေါ်လာပြီး ရင်ဝ တည့်တည့်ထိသွားသူ မြင်းသမားမှာ မြင်းထက်မှ နောက်ပြန်လဲကျလာ၏။

အခွင့်ကောင်းကို ချောင်းနေကြသူ ပေါက်လှနှင့် သွေးသောကိုကြီးမှာလည်း

လက်မနေ။ သေနတ်သံကြားလိုက်ရ၍ အားလုံးထိတ်လန့်သွားခိုက် နှစ်ဦးသားသည် ရုတ်တရက် ထိုင်ချလိုက်ကာ မိမိတို့ရှေ့ရှိ မြင်းများ၏ ဝမ်းဗိုက်အောက်သို့ ခိုဝင်လိုက်ကြသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ခုန်လွှားပြေးလိုက်သည့်ခဏ၌ မြင်းများနှင့် ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့်ဝေးရာသို့ ရောက်သွားကြသည်။ ခဏမှာပင် ပေါက်လှသည် သင်္ကန်းအောက် ဝှက်ယူခဲ့သော ဓားရှည်ကြီးအား ဆွဲထုတ်ပြီး ဖြစ်နေသည်။

တစ်ပတ်ကွေ့၍ ၎င်းတို့နှစ်ဦးသားနောက် ထိုးလိုက်ကြသော မြင်းသည် တော်နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦး၏ဓားသည် ပေါက်လှ၏ဓားနှင့် အရှိန်ပြင်းစွာ ထိခိုက်မိလိုက်သည့်ခဏ၌ပင် နောက်ထပ် သေနတ်သံတစ်ချက် ပေါ်လာသည်။ သွေးသောက်ကြီး၏လက်၌ အငွေ့မစဲသေးသော သေနတ်တစ်လက်ကို ကိုင်လျက်ရှိပြီး ၎င်းနောက် ထိုးလိုက်ခဲ့သူ မြင်းသည်တော်မှာ မြေပြင်၌ လဲကျအသက်ပျောက်လျက် ရှိသည်။

သွေးသောက်ကြီးသည် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာနှင့် လဲကျနေသူ၏လက်မှ ဓားအား ကောက်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် စီးသူမဲ့နေသည့် မြင်းကြီးထက်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်ရောက်သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင်ပင် ပေါက်လှနှင့် ၎င်း၏ရန်သူတို့မှာလည်း ဘက်မညီသော တိုက်ပွဲကို စလျက်ရှိသည်။ ဓားချင်းဆိုင်မိစဉ် မြင်းသည် တော်၏ဓားမှာ လွင့်စဉ်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ မြင်းသည်တော်က ဓားမဲ့ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဓားနှင့် ပေါက်လှအား မြင်းနှင့် ပေါက်ချရန် ကြိုးစားနေသည်။

ရုတ်တရက်သော် မြင်းကြီးမှာ ပေါက်လှထက်မိုး၍ ပတပ်ရပ်ကာ ရှိနေသည်။ နောက်ခဏမှာပင် ရှေ့ခြေနှစ်ဖက်သည် အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် ပေါက်လှ၏ ခေါင်းထက် ကျလာသည်။ သို့ရာတွင် ပေါက်လှသည် ဘေးသို့ ခုန်ရှောင်လိုက်၍ မြင်း၏ခြေ မြေသို့ကျသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြင်းဇက်ကြီးအား ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။ သံမဏိကဲ့သို့ မာကျောသန်စွမ်းလှသည့် ပေါက်လှ၏လက်၌ မြင်းကြီးမှာ မရုန်းကန်နိုင်အာပြုလျက် တန်ရပ်နေ၏။ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာပင် ပေါက်လှ၏ ဓားသည် မြင်းသမား၏ ရင်မှကျောသို့ ထုတ်ချင်းခတ်ပေါက်သွား၏။ နောက်ခဏ၌ ပေါက်လှမှာလည်း မြင်းပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။

ရပ်ကြည့်နေရာမှ ဗိုလ်ကျော်ခေါင်သည် မြင်းကို ပေါက်လှရှိရာသို့ တရကြမ်း ခိုင်းနှင်လာသည်။ သို့ရာတွင် လမ်းမှသွေးသောက်ကြီးက ဖြတ်တိုက်လိုက်၏။ မကြာမီပင် ပေါက်လှ သွေးသောက်ကြီးတို့က တစ်ဖက်၊ ဗိုလ်ကျော်ခေါင်က တစ်ဖက် မြင်းကိုယ်စီနှင့် နှစ်ယောက် တစ်ယောက် အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

ကျန်မြင်းသမားတစ်ဦးကမူ မိုးနဲစော်ဘွား ရှိရာသို့ ဓားကိုဝှင်ကာ ခိုင်းဝင်လာသည်။ မိုးနဲစော်ဘွားမှာ တစ်ချက်ထိုးသေနတ်အား အားမကိုးနိုင်တော့ဘဲ သိုင်းကွက်

နင်းလျက် ရန်သူ၏အတိုက်အား တိမ်းရှောင်နေရသည်။

ပထမသော် မြန်မာကြီးမှာ ရပ်ကြည့်နေသည်။ သို့ရာတွင် ဓားတဝင့်ဝင့်နှင့် မြင်းသမား၏ရန်ကို လက်နက်မဲ့ ခုခံနေရသူ မိုးနဲစော်ဘွား၏အဖြစ်ကို မြင်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လှုပ်ရှားလာ၏။ သူ့လက်သည် လွယ်အိတ်အတွင်းသို့ ရောက်သွားသည်။ ပြန်ထုတ်လိုက်သောအခါတွင် ဓားမြှောင်တစ်လက် ပါလာသည်။

ထိုအခိုက်တွင် မိုးနဲစော်ဘွားမှာ ပေါက်လိုက်သော မြင်းအားရှောင်လိုက်စဉ် မြေကြီးခဲတစ်ခုအား နင်းမိ၍ ကိုယ်ကို မဟန်နိုင်ဘဲ လဲကျသွားသည်။ မြင်းသမားက ဓားကို အားယူလွှဲမြှောက်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် မြန်မာကြီး၏လက်မှ ဓားမြှောင်သည် လေထဲ၌ ပိုခေါ် အော်မြည်ဖြတ်သွားလျက် မြင်းသမား၏ လက်ပြင်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ စိုက်ဝင်သွားသည်။ မိုးနဲစော်ဘွားသည် မြင်းပေါ်မှ ကျလာသူ၏လက်မှ ဓားကိုယူလိုက်ပြီး မြင်းပေါ် ခုန်တက်လိုက်ပြန်သည်။

အခြေအနေမှာ ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားသည်။ မြင်းငါးစီးအား ဦးဆောင်လာခဲ့သူ ဗိုလ်ကျော်ခေါင်မှာ သူတစ်ဦးတည်းသာ မြင်းပေါ်၌ ကျန်ရစ်၍ မြင်းသုံးစီးမှာ ရန်သူ့လက်ရောက်သွားကြောင်း တွေ့ရသည်။ မိမိ၏ငယ်သားလေးဦးမှာလည်း ကျဆုံးခဲ့ရပေပြီ။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် တံခါးစောင့်ငါးဦးသည် ဓားကိုယ်စီနှင့် ပြေးလာကြသည်။ ယခုအချိန်အထိ ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေသူ ရဟန်းသည် သင်္ကန်းရုံအတွင်းမှ ဓားကိုထုတ်၍ ပြေးလာသူ ငါးဦးအား ရင်ဆိုင်သည်။ မြန်မာကြီးသည်လည်း ပထမဦးစွာ သေနတ်ထိ ကျဆုံးသူ၏ဓားကိုယူကာ ထိုသင်္ကန်းဝတ်ဆီသို့ ပြေးကာ ကူညီတိုက်ခိုက်ပေးသည်။ မြင်းနှင့် မိုးနဲစော်ဘွားမှာလည်း နှစ်ဦးနှင့် ငါးဦး ယှဉ်ပြိုင်တိုက်နေသော သူတို့နှစ်ဦးဘက်မှ ဝင်တိုက်သည်။

ဗိုလ်ကျော်ခေါင်သည် တိုက်ရင်းခိုက်ရင်းမှ ဤအခြေအနေအားလုံးအား သတိပြုမိသည်။ ဆက်တိုက်နေသော် မိမိအတွက် မိုက်ရာကျနေပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ရန်သူနှစ်ဦးအား အားသွန်ဖိခုတ်၍ ၎င်းတို့ နောက်ဆုတ်သွားခိုက် မြင်းအား တစ်ပတ်ကွေ့ကာ ပြန်မလှည့်တော့ဘဲ တံခါးဆီ ဦးတည်၍ ကဆုန်ခိုင်းပြေးသည်။

ဤသည်ကိုမြင်သော် တံခါးစောင့် ငါးဦးမှာလည်း ခြေဦးတည့်ရာ ကစဉ့်ကရဲ ထွက်ပြေးကုန်သည်။

ပေါက်လှက ထွက်ပြေးသော ဗိုလ်ကျော်ခေါင်၏နောက် လိုက်ရပြန်သည်။ သို့ရာတွင် သွေးသောက်ကြီးက ဆွဲထားလိုက်သည်။

မကြာမီ တိုက်ပွဲအား အနိုင်ရယူခဲ့သော လူငါးဦးမှာ စုဝေးမိလျက် ရှိနေကြ

သည်။ ကျန်ခရီးသည်များမှာ တိုက်ကြခိုက်ကြစဉ်အတွင်း ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ် သွားကြပြီဖြစ်သည်။

“ကဲ...ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

မိုးဆဲဇော်ဘွားက မေးသည်။

“ပြေးကြရုံရှိတာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ အင်မတန်ကြီးလေးတဲ့ ရာဇဝတ်မှုကြီး တစ်ရပ်ကို ကျူးလွန်ပြီးကြပြီပဲ”

မြန်မာကြီးက ဆိုသည်။

သွေးသောက်ကြီးက ခေတ္တစဉ်းစားနေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကမိတ်ဆွေများအနေနဲ့က ပြေးကြရမှာပဲ၊ ကျုပ်တို့အနေ နဲ့က အခက်ရှိတယ်”

အားလုံးမှာ ထူးဆန်းသော သွေးသောက်ကြီး၏ စကားကြောင့် အံ့အား သင့်သွားကြသည်။ သွေးသောက်ကြီးကသာ ဆက်ရှင်းပြသည်။

“ဒီလိုရှိပါတယ်၊ အခု ဗိုလ်ကျော်ခေါင် လွတ်သွားတယ်၊ ဒီလူဟာ ကျုပ်တို့နှစ်ဦးရဲ့ အဆက်အသွယ်တွေကို အားလုံးသိတယ်၊ သူ ရွှေမြို့တော်ပြန်ရောက် တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျုပ်တို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဟာ ရာဇဝတ်သင့်မယ့်ဘေးရှိနေတယ်”

“ဒီလိုဆို သွေးသောက်မင်းက ဘာကြောင့် ခုနက ကျွန်တော် လိုက်သတ် မယ်လုပ်တာ ဆွဲထားရတဲ့”

“အကြောင်းရှိတယ် ပေါက်လှ၊ ဗိုလ်ကျော်ခေါင်ဟာ တပ်မှူးကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်၊ သူ့ကို မသေစေလိုဘူး၊ ပြီးတော့ သူ့အနေနဲ့ ရွှေနန်းတော်ပြန် အမိန့်ခံရဦးမယ်၊ ဒီအတောအတွင်း တို့က ဖြတ်လမ်းကနေ ဗိုလ်မှူးတို့ကို အရင် အကြောင်းကြားထားနိုင်တယ်၊ ရှောင်တိမ်းဖို့ အချိန်ရပါလိမ့်မယ်၊ ကဲ...မင်း ပြန်တုံ့ မလား၊ ငါ သွားရမလား”

“ဟော...အောက်ကလာမယ့်လူတွေကို ကျွန်တော်မှ မသိတာ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် ပြန်မယ်၊ သွေးသောက် မင်းဆက်သွား”

“ကိုင်း...သွားဆို အခုသွားပေတော့၊ လူမြင်ကွင်းမှာ ဒီသင်္ကန်းနဲ့ မြင်းနဲ့ မလျော်ဘူး၊ သင့်ရာမှာ အဝတ်လဲဖို့ မမေ့နဲ့”

ပေါက်လှသည် စကားဆက်မရှည်တော့ဘဲ အားလုံးအား လက်ပြနှုတ်ဆက် ကာ စကသီအား ပန်းထက် စုရုံးတင်၍ မြင်းနှင့် ကဆုန်ချလျက် မြို့တွင်းဘက်သို့ စိုင်းနှင်းပြေးသည်။

သွေးသောက်ကြီးက ကျန်လူများဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“သွေးသောက်တို့ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် နောက်မှရှင်းကြ တာပဲ၊ အခုလောလောဆယ် ခရီးဆက်ဖို့ ပြင်ကြရအောင်၊ လူလေးယောက် မြင်းသုံးစီး ပဲ ရှိတယ်”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ မြို့တံခါးအတွင်းမှာ တံခါးစောင့်တွေရဲ့ မြင်းတွေရှိတယ်၊ နေ...ကျုပ် သွားယူမယ်”

သင်္ကန်းဝတ်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် တံခါးဆီ ပြန်ပြေးသည်။ မကြာမီပင် မြင်းတစ်စီးအားစီးလျက် ပြန်ပေါ်လာ၏။

လေးဦးသားသည် မြေပြင်၌ ကျဆုံးလျက်ရှိသူများအား တစ်ချက်ပြန်ကြည့် လျက် တောင်ဘက်သို့ မြင်းကိုယ်စီနှင့် စိုင်းထွက်လာခဲ့ကြသည်။

မကြာမီ မြို့တော်၏တောင်ဘက် ရွှေကြီးသတ်နယ်နိမိတ်ဖြစ်သော ဒုဋ္ဌဝတီ မြစ်ခေါ် မြစ်ငယ်မြစ်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

မြစ်ကျဉ်းတစ်နေရာကို ရွေးရာကြ၍ မြင်းများအား ရေထဲဆင်းစေ၍ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ကူးလာကြသည်။

တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်သော်လည်း စကားမဆိုနိုင်ကြသေးဘဲ ရှမ်းရိုးမ တောင်တန်းကြီးအား လက်ဝဲဘက်တွင်ထားလျက် ဆက်လက်စိုင်းနှင်းကြပြန်သည်။

ဤနည်းနှင့် ခရီးရှစ်တိုင်ခန့် ပေါက်လာကြသည်။ တောတို့ အတန်ထူလာ၍ မြေမှာလည်း ကြမ်းလာခဲ့သည်။ မြင်းများမှာလည်း အတော်ပင်ပန်းနေကြပေပြီ။

တောအုပ်ကလေးတစ်ခု၏အထွက်တွင် ရှေ့ဆုံးရောက်နေသူ သွေးသောက် ကြီးက ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သဖြင့် အားလုံးမှာ ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်လျက် မြင်းစက်များအား သတ်လိုက်ကြသည်။

“ဘာလဲ...ဘာတွေလဲ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းမေးကြသည်။ သွေးသောက်ကြီးက ဘာမျှ ပြောဘဲ မြင်းထက်မှဆင်း၍ မြေပြင်တစ်နေရာကို ဒူးထောက်လျက် သေချာစွာ ကြည့်နေသည်။

သွေးကွက်ကြီး တစ်ကွက်တည်း။ အားလုံးမှာ ပြိုင်တူ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြသည်။

သွေးကွက်ကြီးမှ သွေးစက်များသည် ၎င်းတို့လာခဲ့သော လမ်းအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ ဆက်ကျသွားသည်။

သွေးသောက်ကြီးသည် မြေပြင်မှ သွေးစက်များအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ ဆက်လိုက်ခဲ့သည်။

ကိုက်အိတ်ခန့်ရောက်သော် သွေးစက်များသည် လမ်းမှဖွဲကာ အရှေ့ဘက်သို့ ခြေလမ်းလေးတစ်ခုအတိုင်း ချိုးဝင်ညွှန်ပြသွားသည်။

သွေးသောက်ကြီးက အဖော်များဆီ ပြန်လာခဲ့သည်။

“လူတစ်ယောက်ယောက်တော့ ဒုက္ခရောက်ခဲ့တဲ့ သဏ္ဍာန်ပဲ၊ ကျုပ်တို့ မြင်းတွေလည်း မောပါပြီ၊ အမောဖြေရင်း သွေးစက်အတိုင်းလိုက်ရင် ဒီလူကို တွေ့တန်ကောင်းရဲ့ ဘယ်နှယ်လဲ”

အားလုံး သဘောတူကြသည်။

“ကဲ...ဒါဖြင့် ဟောဟိုလမ်းလေးထဲ ချိုးဝင်ရမှာပဲ၊ မလိုက်ကြခင် ဒီသွေးစက်တွေကို မျက်ပစ်ကြဖို့လိုတယ်၊ တော်တော်ကြာ ဒီသွေးစက်တွေက ဟိုလူရှိရာညွှန်သလို ကျုပ်တို့ရှိရာ ညွှန်နေဦးမယ်”

လူလေးဦးသည် လမ်းဘေးမှ သဲမြေမှုန့်များအား လက်ခုပ်နှင့် အသီးသီး ကျုံးလျက် သွေးကွက်သွေးစက်များအား ဖုံးလွှမ်းပျောက်ပျက်ပစ်ကြသည်။

ခြေရာလက်ရာ မကျန်ကြောင်း စိတ်ကျေနပ်ကြမှ မြင်းများပေါ်တက်ကာ ဆိုခဲ့သော လမ်းလေးအတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့ ဆက်ခဲ့ကြသည်။

တောချုံများသည် ထူထပ်ထက်ထူလာကာ လူများမှာလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် တောင်စွယ်လေးတစ်ခုအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာကြသည်။

ကိုက်ငါးရာခန့် သွားမိသော် ရှေ့မှ သွေးသောက်ကြီးက ရုတ်တရက် ‘ဟိုမှာ...တွေ့ပြီ’ ဟု အော်လိုက်သည်။

ရှေ့၌ သစ်ပင်ကြီးများ စုပေါက်နေ၍ အရိပ်ကောင်းသော တစ်နေရာရှိသည်။ စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုမှာ တသွင်သွင် စီးကျနေလျက် စမ်းချောင်းဘေး တစ်လျှောက် စိမ်းလန်းသော မြက်များပေါက်နေကြသည်။

မြင်းတစ်စီးမှာ အေးအေးလူလူ မြက်စားလျက်ရှိသော်လည်း စမ်းချောင်းရေစပ်တွင်မူ လူတစ်ဦးမှာ အသက်ကင်းမဲ့သည့်ပမာ မလှုပ်မယှက် လဲမှောက်လျက်ရှိ၏။

မိတ်ဆွေလေးဦးသည် မြင်းများ ရေသောက်ရန် စမ်းချောင်းဆီသို့ လွှတ်လိုက်ပြီး လဲမှောက်နေသူ၏အနီးသို့ ဝိုင်းရောက်လာကြသည်။

သွေးသောက်ကြီးသည် ထိုလူအားပျော်၍ မိမိ၏ပေါင်တစ်ဖက်ပေါ် မှေးလျက် ပက်လက်လှန်ထားလိုက်သည်။ ထိုလူ၏မျက်နှာအား မြင်လိုက်လျှင် မြင်လိုက်ချင်း သွေးသောက်ကြီး၏မျက်နှာ၌ အပြင်းအထန် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသော သဏ္ဍာန်ပေါ်လာသည်။ နှုတ်မှလည်း ထိတ်လန့်ရေရွတ်သံ ပေါ်လာ၏။

“အလို...ဘုရား...ဘုရား...၊ အသက်မှ ရှိသေးရဲ့လား”

သွေးသောက်ကြီး၏လက်သည် ထိုလူ၏ရင်ဘတ်ပေါ် ရောက်သွားသည်။ နှလုံးခုန်သံကို စမ်းမိသော် သွေးသောက်ကြီး၏ မျက်နှာသည် ဝင်းပကြည့်လင်လာ၏။ လျင်မြန်စွာပင် သတိမေ့နေသူ၏ အင်္ကျီအား ဆွဲဆုတ်ဖယ်ရှားလိုက်ရာ သွေးသောက်ကြီးသည် ထိုသူ၏ လက်ယာဘက်ရင်အုံ၌ ဒဏ်ရာကိုတွေ့သည်။ ဒဏ်ရာမှာမနက်လှသောကြောင့် ထိုသူ သတိလစ်နေသည်မှာ သွေးလွန်ခြင်းကြောင့်သာဟု သွေးသောက်ကြီးမှာ သဘောပေါက်မိသည်။

သွေးသောက်ကြီးပြုလုပ်နေသမျှအား ငြိမ်သက်စွာ ဝိုင်းကြည့်နေကြသော မိတ်ဆွေသုံးဦးမှာ ဒဏ်ရာရှင်၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသော် တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦးလှမ်းကြည့်မိကြသည်။ အကြောင်းမှာ သတိလစ်နေသူ၏မျက်နှာသည် သွေးသောက်ကြီး၏မျက်နှာနှင့် ဆင်လှသောကြောင့်တည်း။

သွေးသောက်ကြီးက မိတ်ဆွေသုံးဦးအား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုင်း...သွေးသောက်တို့၊ မမျှော်လင့်ဘဲ ကျုပ်ရဲ့ခရီးဟာ ဒီမှာ ဆုံးနေပြီ၊ ဒီဒဏ်ရာရှင်ဟာ ကျုပ်တွေဖို့ ထွက်လာတဲ့ ကျုပ်ရဲ့အစ်ကိုပဲ၊ သွေးသောက်တို့ တတ်နိုင်ရင် ဒီလူသတိရအောင် ကျုပ်ကို ကူကြပါ”

မိုးနဲစော်ဘွားသည် အရင်လှုပ်ရှားလာသည်။ သူသည် မိမိ၏ ရှမ်းလွယ်အိတ်ကြီးအတွင်း အတန်ကြာ ရှာဖွေနေပြီးနောက် နီကြန့်ကြန့် ဆေးရည်များနှင့် ပြည့်နေသော ပုလင်းလေးတစ်လုံးအား ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ဟောဒီဆေးရည်တိုက်ရအောင်၊ ဒီဆေးဝင်သွားရင် အားလည်းပြည့်လာမယ်၊ ဒဏ်ရာက နာကျင်တာလည်း သက်သာသွားမယ်၊ နောင်တော်က ပါးစပ်ကို နည်းနည်းလှစ်ပေးပါ၊ ကျုပ် အစက်ချပါ့မယ်”

သွေးသောက်ကြီးက မိုးနဲစော်ဘွား အမိန့်ရှိသည့်အတိုင်း ပါးစပ်ကို လှစ်ပေးသည်။ မိုးနဲစော်ဘွားက ဆေးရည်များကို တစ်စက်ပြီးတစ်စက် ပါးစပ်တွင်းသို့ လောင်းထည့်နေ၏။ အတန်ကြာမှ ရပ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချ၊ မကြာမီ သတိရလာပါလိမ့်မယ်”

သွေးသောက်ကြီးက ရိုသေလေးစားသော အမူအရာနှင့် ဦးခေါင်းညွတ်လိုက်သည်။

“တော်ဘုရားကို စော်ဘွားမင်းတစ်ပါးအဖြစ် ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါပြီ၊ ဂမုန်း ကြွသွေး ကျောက်သွေးတို့နှင့် ဘိန်းဆီတစ်မျိုး ရောစပ်အပ်တဲ့ ဤဆေး၏ အစွမ်းကိုလည်း မကြာမီကပင် သိရှိခဲ့ရပါတယ်”

အလို...ဒီအကြောင်းကို သိနေတယ် ဟုတ်စ

**မှန်ပါတယ်၊ အလှည်းသင့်ရင် ကျွန်တော် အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပါ

မယ်**

ကျွန်ုပ်တို့လုံးနှစ်ဦးအနက် မြန်မာကြီးကလည်း မိုးနဲစော်ဘွားအား ကိုယ်ကို ညွတ်၍ အရိုအသေပြုသည်။ ရဟန်းကသာ တည်ငြိမ်စွာကြည့်ရင်း ပြုံးနေသည်။ မိုးနဲစော်ဘွားက အနေရအထိုင်ရ ကြပ်သွားသည့်ဟန် လက်ကာတားဆီးသည်။

သွေးသောက်တို့ နောင်တော်တို့ ကျုပ်ကို စော်ဘွားအဖြစ် မေ့ထားလိုက်ကြပါ။ တစ်လှေတည်းစီး တစ်ခရီးတည်းသွား ဒုက္ခကို အတူရင်ဆိုင်နေသူချင်းအနေနဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးလိုသာ သဘောထားပါ။ ဆက်ဆံကြပါ။ ဒီဟာထက် ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပေးဖို့လိုမယ်။ ကျုပ်မှာတော့ ထည့်ဆေးမပါဘူး၊ နောင်တော်ဆီကော

မြန်မာကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ကဲ...ဒါဖြင့် အနာကို ဆေးကြောသုတ်သင်ကြနှင့်ပါ။ ကျွန်တော် ပြင်ဆင်လိုက်ဦးမယ်

မိုးနဲစော်ဘွားက စမ်းချောင်းမှ ရေသွားခပ်သည်။

ကဲ...ဒကာကြီး ညောင်းရောမယ်၊ ဒကာနဲ့ ဦးပွင်း ဒီလူနာကိုမ၊ ပြီး ဟိုအရိပ်အောက်မှာ သွားချကြတာပ

သွေးသောက်ကြီးသည် သင်္ကန်းဝတ်ပုဂ္ဂိုလ်အား အံ့ဩစွာမော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးပွင်း၏ ပြောဟန်ဆိုဟန်နှင့် ဣန္ဒြေတော်ကို ထောက်ချင့်၍ ပေါက်လှကဲ့သို့ အရှေ့ခြုံမဟုတ်၊ တကယ့်ရဟန်းတစ်ပါးဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိရသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမှမပြော၊ 'တင်ပါဘုရား' ဟုသာ ဖြေလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် ဦးပွင်း အကူအညီနှင့် လူနာအား သစ်ပင်ရိပ်အောက်ရွှေကာ လွယ်အိတ်တစ်လုံးအား ခေါင်းအုံးစေ၍ ချထားသည်။

မြန်မာကြီးသည် မိုးနဲစော်ဘွား ခပ်လာသောရေ၌ ဆေးမှုန့်တစ်မျိုးထည့်ကာ လူနာ၏ဒဏ်ရာအား ဆေးပေးသည်။ ထို့နောက် ဖယောင်းချက်နှင့်တူသည့် ဆေးတစ်မျိုးအား ဝါဂွမ်း၌ သုတ်လိမ်း၍ ဒဏ်ရာအတွင်းသို့ စိတ်ရှည်စွာ ထိုးသွင်းသိပ်ပေး၏။

အဝတ်စတစ်ခုနှင့် ဒဏ်ရာအား အုပ်ကာ ပန်းမှ သိုင်းစည်းပေးလိုက်သော် ကိစ္စမှာ ပြီးခဲ့သည်။

ဤအခါကျမှ မိတ်ဆွေလေးဦးတို့သည် ဆေးလိပ်သောက်သူသောက်၊ ကွမ်းဝါးသူဝါးနှင့် အေးအေးလူလူ စကားဆိုနိုင်ကြသည်။

အိမ်း...လူတွေကတော့ တကယ့်သတ္တိခဲတွေချည်းပဲ၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါ မှန်းသာ မသိကြတယ်၊ ဒကာတို့အသီးသီးမှာ လျှို့ဝှက်သော အရေးအခင်းများ ရှိဟန်တူတယ်၊ ဦးပွင်းကတော့ လျှို့ဝှက်စရာ မရှိလှပါ။ ဦးပွင်းဘွဲ့က ဦးဥတ္တမလို့ ခေါ်တယ်၊ ရင်းနှီးတဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေကတော့ တစ်ခါတစ်ရံ ကျီစယ်သမ္ပန္န ကွယ်ရာမှာ ဗိုလ်ဥတ္တမလို့ ခေါ်ကြဆိုထင်ပါ၊ နေတာကတော့ မင်းဘူးနယ်မှာပါပဲ

အရှင်ဘုရား ဒီ ဘာကိစ္စနဲ့ ကြွလာပါသလဲ

အိမ်း...အကြောင်းကရှိသပ၊ နယ်မှာလည်း မင်းမြှောင်ကပ်ပါးတွေက ဓားတဝင့်ဝင့်နဲ့ ခိုးဆိုးကြ၊ ဒီဓားပြလူဆိုးလေးတွေ ထက်အောက်အရပ်က ကုလားဖြူ ဓားပြကြီးရဲ့ရန်ကလည်း နေ့လား၊ ညလား ဆိုက်မယ်ဖြစ်နေတယ်၊ နက္ခတ်တာရာ ဂြိုဟ်သွားဂြိုဟ်လာတွေကလည်း မကောင်း၊ ကိန်းခန်းတဘောင် စနည်းနိမိတ်တွေကလည်း မလှ၊ သာသနာတော်ကြီးနဲ့ တိုင်းပြည်ကြီးအတွက် ဘေးရောက်စရာ အကြောင်းမြင်တာနဲ့ အခြေအနေအရပ်ရပ် စုံစမ်းရင်း ဆိုသလို နေပြည်တော်ကဆရာ ဖြစ်တဲ့ နရိန္ဒာဘိဝေအတုလမိပတိ သီရိမဟာ ဓမ္မရာဇာဓိရာဇဝရ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ ဆီးဘနီ(ဆီးယန်းနီ)ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကျောင်းတိုက်လာ ခေတ္တသီတင်းသုံးနေတာ၊ အခု အပြန်ပေါ့လေ

အရှင်ဘုရား ဘယ်လိုများ အခြေအနေတွေ နားလည်ခဲ့ပါသလဲ

အခြေအနေတွေတော့ မကြိုက်လှပါဘူး၊ ဒီမင်းဒီစိုး ဒီသူခိုးနဲ့ ဒီမိုး ဒီလေ ဆိုတာလို၊ ထားပါလေ ဒကာတို့အကြောင်းလည်း ဆိုကြပါဦး

ဤနေရာတွင် မြန်မာကြီးက ဝင်ဆိုသည်။

တပည့်တော်နာမည်မှာ ဦးမင်းရောင် ခေါ်ပါတယ်၊ နတ်မောက်မြို့၊ လှလင်သူကြီး ဖြစ်ပါတယ်၊ သာလွန်မင်းတရားကြီးလက်ထက် ပင်း၊ နတ်မောက်၊ ကျောက်ပန်းတောင်း သုံးမြို့ဝန် သီရိဇေယျဦးပိန်၊ မကြာမီက ဒိုင်းခင်ခင် အရေးကြောင့် အရာမှကျသွားတဲ့ မင်းကြီးသက်တော်ရှည် ခန်းမဝန်ကြီး ဦးရွှေမောင်တို့ရဲ့ အနွယ်ထဲ ကဖြစ်ပါတယ်၊ ဦးပွင်းလိုပဲ တပည့်တော်လည်း တိုင်းရေးပြည်ရေး သာသနာတော် ကြီးအရေးအတွက် စိတ်မအေးတာနဲ့ သတင်းစနည်းနာဖို့ နေပြည်တော်ကို ရုပ်ဖျက် ထွက်လာခဲ့တာပါ

**အင်း...အင်း...အနွယ်တော်တွေကတော့ ကောင်းပဲ၊ ရုပ်ရည်သွင်ပြင် အကဲခတ်ပြီး ယောကျ်ားကောင်းမျိုးရိုးမှန်း ဦးပွင်းလည်း ရိပ်မိပါရဲ့ ခန်းပတ်မင်းကြီးရဲ့ ဖခင် အတွင်းဝန်မင်း ဦးရန်ဂူးဟာ ၁၁၈၆ ခုနှစ် ပထမ ကုလားကြီး အတိုက်တွင် မင်းကြီးမဟာပန္နလနဲ့ လိုက်ပါအမှုထမ်းရင်း သန်လျင်မြို့တပ်မှာ ကျဆုံးသွားကြောင်း

ဦးပဉ္စင်း မှတ်သားဖူးပါရဲ့၊ ကိုင်း...ဒီဘတ်က ဒကာကြီးက ဆိုပါဦး”

ဦးဥက္ကမက သွေးသောက်ကြီးဘက် လှည့်အမိန့်ရှိသည်။

“တပည့်တော်၏အမည်မှာ မြတ်ကျော် ခေါ်ပါတယ်။ အရာအထူးအားဖြင့် သွေးသောက်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ တပည့်တော်တို့မှာ မတရားမင်းနှင့်တကွ တိုင်းခြားတစ်ပါးမင်းတို့၏ရန်မှ နိုင်ငံတော်အား ကယ်တင်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေသူများ ဖြစ်ပါတယ်။ တပည့်တော်တို့၏ အရှင်သခင်မှာ ယခုအခါ တစ်ပြည်လုံး တမ်းတ အားကိုး စောင့်မျှော်နေကြသည့် ညောင်ရမ်းမင်းသား ကိုယ်တော်လေးပင် ဖြစ်ပါတယ်”

“ညောင်ရမ်းကိုယ်တော်”

ကျွန်သုံးဦးက တစ်ပြိုင်နက် အသံထွက်သွားမိကြသည်။

“အင်း...ညောင်ရမ်းကိုယ်တော်ကို တစ်ပြည်လုံးက မျှော်တနေတယ်ဆိုတာ မှန်ပေတယ်။ ဦးပဉ္စင်းတို့လည်း ပါသလိုပေါ့”

ဦးမင်းရောင်နှင့် မိုးနဲစော်ဘွားတို့ကလည်း သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ် လိုက်ကြ၏။

ဦးမင်းရောင်က ဝင်ပြောသည်။

“ဘယ်လောက်တောင် မျှော်လင့်နေကြသလဲဆိုရင် အခု စစ်ဖြစ်ရင် အင်္ဂလိပ်က အနိုင်တိုက်ပြီး သီပေါဘုရင်ကို နန်းချလို့ ညောင်ရမ်းမင်းကို နန်းတင်မယ် ကောလာဟလ သတင်းပြေးနေတယ်။ ဒါကြောင့် တချို့က ဒီစစ်ပွဲကို သီပေါအတွက် သိပ်တိုက်မပေးချင်တဲ့ စိတ်ထားတွေ ပေါ်နေတယ်။ အင်္ဂလိပ်တွေက တကယ်ပဲ ညောင်ရမ်းကိုယ်တော်ကို နန်းတင်မလား၊ သွေးသောက်ကြီးတို့တော့ ပိုသိမှာပေါ့”

သွေးသောက်ကြီးက ခေါင်းကို လေးပင်စွာ ရမ်းခါလိုက်သည်။

“အင်္ဂလိပ်ကို ယုံရင် မှားကုန်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဒီကုလားဖြူတွေကို စိတ်မချတာကြာပြီ။ ညောင်ရမ်းကိုယ်တော်ကို ဘာမှအကူအညီ မပေးတဲ့အပြင် ဘင်္ဂလားမြို့ဆီ ဖမ်းပို့ထားတယ်။ ဒီအချိန်အထိ ဘာသတင်းမှလည်း မရဘူး။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အထောက်တော်တွေနဲ့လည်း လုံးဝအဆက်ပြတ်နေတယ်။ ဟိုတစ်နေ့ကမှ မြင်းခြံဆိပ်ကမ်းမှာ ညောင်ရမ်းရဲ့ အထောက်တော်တစ်ဦးလို့ ထင်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မြန်မာတပ်တော်တွေက သတင်းအရ လိုက်ဖမ်းတာ လွှတ်ထွက် သွားတယ် ကြားရတယ်။ ဒါကြောင့် အရေးတကြီး စုံစမ်းဖို့ တပည့်တော် ထွက်ခဲ့တာ ပါ။ အခုတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ လမ်းတွင်တွေ့ခဲ့ပါပြီ။ ဟောဒီသတိလစ်နေသူဟာ တပည့်တော်ရဲ့ အစ်ကိုအရင်း ညောင်ရမ်းကိုယ်တော်နဲ့ ဘင်္ဂလားမြို့အထိ ပါသွားသူပါ။

သူ သတိရရင် အကြောင်းစုံ သိရမှာပဲ”

လေးဦးလုံးသည် သတိလစ်နေသူထံ မျက်လုံးရောက်သွားကြသည်။ ထိုသူ မှာ အသက်မှန်မှန်ရှုလျက် အိပ်မောကျနေကြောင်း ဝမ်းသာဖွယ် တွေ့ကြရသည်။

မိုးနဲစော်ဘွားက “အိပ်ပါစေ အိပ်ပါစေ၊ မကြာခင် အားပြည့်ပြီး ကြည်ကြည် လင်လင် နိုးလာပါလိမ့်မယ်” ဟု ဆိုပြီး သွေးသောက်ကြီးဘက် လှည့်ရှုမေးလိုက် သည်။

“မေးရဦးမယ် သွေးသောက်ကြီး၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် သွေးသောက်ကြီးတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဟာ သပြေတန်းခံတပ်မှူး ဗိုလ်နေမျိုးသူရိန်ပေါ့ ဟုတ်စ”

သွေးသောက်ကြီးမှာ ထိတ်လန့်အံ့အံ့ဩဟန်နှင့် စော်ဘွားမင်းအား မော့ကြည့် လိုက်သည်။

“အလို...စော်ဘွားမင်းက ဘယ်နှယ်ဆိုနိုင်ပါသတဲ့”

“ခုနကပဲ သွေးသောက်ကြီး ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် ဘာပြောခဲ့ပါသလဲ”

မိုးနဲစော်ဘွားက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဆေးရည်နဲ့ ပတ်သက်လို့လေ သွေးသောက်ကြီး၊ အခု သွေးသောက်ကြီးရဲ့ နောင်တော်ကို ကျုပ် ဒီဆေးနဲ့ အသက်ကယ်လိုက်သလို အဲဒီတပ်မှူးကိုလည်း တစ်ယောက်ယောက်က ဒီဆေးနဲ့ပဲ အသက်ကယ်ခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

သွေးသောက်ကြီးမှာ မငြင်းနိုင်တော့။ ဟုတ်မှန်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံ လိုက်ရသည်။

မိုးနဲစော်ဘွားက နားမလည်သဖြင့် တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦး ကြည့်နေကြ သော ဦးဥက္ကမနှင့် ဦးမင်းရောင်ဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“ဦးပဉ္စင်းနဲ့ မိတ်ဆွေတွေအားလုံးကို ကျွန်တော်အနေနဲ့ ရှင်းပြဖို့ ဝတ္တရား ရှိနေပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မိုးနဲစော်ဘွား ခွန်ကြည်မှန်း သိကြတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ၁၂၄၂ ခုနှစ်ကစပြီး အပေါင်းပါ စော်ဘွားတို့ကို ခေါင်းဆောင်လို့ သီပေါဘုရင်ကို ပုန်ကန်တော်လှန်နေသူ တစ်ဦးမှန်းလည်း သိပြီးဖြစ်ကြပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တို့ ဘာကြောင့် တော်လှန်ရတယ်ဆိုတာကတော့ သိကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် တို့ဟာ မြန်မာထီးနန်းကိုလည်းကောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံကြီးကိုလည်းကောင်း မလိုမုန်းထား စိတ် လုံးဝမရှိပါ။ မြန်မာထီးနန်းသည် ကျွန်တော်တို့၏ ထီးနန်းပင်ဖြစ်၍ မြန်မာနိုင်ငံ တော်ကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ ရှမ်းများအပါအဝင် တိုင်းရင်းသားအားလုံး တည် ဆောက်ခဲ့တဲ့ နိုင်ငံတော်ကြီးပင် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပုန်ကန်ရသည်မှာ

မြန်မာမတရားမင်း တစ်ပါးကိုသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ်”

စောခွန်ကြည်သည် ဖြစ်ပျက်သမျှအား ပြန်စဉ်းစားသယောင် အဝေးသို့ စိုက်ကြည့်ရင်း ခေတ္တငြိမ်နေသည်။ စဉ်းစားနေခိုက်တွင် သူ့မျက်နှာမှာ မခံချင်မှု၊ ဝမ်းနည်းမှုတို့နှင့် အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲနေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ရှမ်းတွေဟာ မမှန်တာကိုမလုပ်၊ မဟုတ်တာကို မပြောပါ။ မိမိတို့အပေါ် မဟုတ်မတရား အညှဉ်းခံရရင်လည်း မမေ့တတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့နယ်နဲ့ ဟော်ဟာဆိုရင် အလောင်းမင်းတရားကြီး လက်ထက်တော်တည်းက မြန်မာထီးနန်း အပေါ် သစ္စာရှိရှိနဲ့ အမှုတော်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းရွက်ခဲ့ပါတယ်။ သီပေါဘုရင် နန်းတက်တဲ့အခါမှာ မလိုတမာသူတွေရဲ့ အတင်အလျှောက်ကို နားဝင်ပြီး ကျွန်တော် အပေါ် မထမ်းနိုင် မဆောင်နိုင်အောင် ကြီးလေးတဲ့ အခွန်ပဏ္ဍာတွေကို ဆက်ရမယ်လို့ ဆင့်ဆိုတောင်းခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်က မဆက်သ၊ နိုင်တဲ့အခါ ရတနာပုံရွှေမြို့တော်ကို အမိန့်နဲ့ ဆင့်ခေါ် အကူညီချထားခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံးကျန်ရစ်တဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော် တွေနဲ့ နယ်သူနယ်သားတွေဟာ ဖြစ်သလို စုဆောင်းပြီး တောင်းဆိုတဲ့ အခွန်ပဏ္ဍာ တော်ကို ဆက်မှ ပြန်လွှတ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်နှစ်မှာ ဒီလိုပဲ ထောင်းပါလေ ရော၊ ဒီတစ်ချိန်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ကျိုင်းတုံနယ်ကို ထွက်ပြေးပြီး ကံတူအကျိုးပေး ဖြစ်တဲ့ အညှဉ်းဆဲခံ စော်ဘွားတွေကို စုရုံးလို့ ပုန်ကန်မိတာပဲ”

စောခွန်ကြည်က ခေတ္တနားလိုက်သည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ သီပေါဘုရင်ဟာ သိပ်ဆိုးပါကလား”

ဦးမင်းရောင်က မှတ်ချက်ချသည်။

“တကယ်တော့ သီပေါဘုရင်မှာ သိပ်အပြစ်တင်စရာ မရှိဘူး၊ ဒါကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်။ ဒီမင်းဟာ ပျော့တယ်၊ ညံ့တယ်၊ တိုင်းပြည်ရေးရာကို ဘာမှနားမလည်ဘူး။ တရားခံကတော့ သူ့မိဖုရားနဲ့ အလိုတော်ရှိ ပညာမဲ့ မျိုးမတ်တွေ ပါ။ ခက်တာက ဒီမင်းရှိသမျှ ဒီမိဖုရားတန်ခိုးထက်ပြီး ဒီမျိုးမိုက်မတ်မိုက်တွေက ထင်တိုင်းကြံနေဦးမှာပဲ”

သွေးသောက်ကြီးက သူထင်မြင်ချက်အား ပြောပြသည်။

“မှန်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီအတိုင်း သဘောဓေါက်ထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပုန်ကန်စရာက တရုတ်ကလည်း တရုတ်အလျှောက်၊ ကျိုင်းတုံနဲ့ မဝေးတဲ့ တုံကင်ဘက်မှာရှိတဲ့ ဖရန်စစ်တွေကလည်း ဖရန်စစ်အလျှောက်၊ အင်္ဂလိပ် ကလည်း အင်္ဂလိပ်အလျှောက်ပေါ့လေ။ မြောက်ထိုးပင့်ကော်လုပ်ပြီး သူတို့ဘက် သိမ်းသွင်းချင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ဟာ မတရားမင်းကိုသာ တိုက်နေတာ။

တိုင်းတစ်ပါးသားတို့ရဲ့ လက်အောက်မှာတော့ သူ့ကျွန်မခံပြီ၊ ဒါကြောင့်လည်း မြန်မာ မင်းသား တိုင်းရင်းဖွားဖြစ်တဲ့ လင်းပင်ကိုယ်တော်ရဲ့ အလံတော်အောက်မှာ ကျွန်တော် တို့စော်ဘွားတွေ စုရုံးပြီး အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ လင်းပင်ကွန်ဖက်ဒရေစီ (Linpin Con-fedtracy) ဆိုတာကို ထောင်ခဲ့ကြတယ်”

အင်္ဂလိပ်ဘာသာ နားမလည်သူသုံးဦးက မိုးနဲစော်ဘွားအား မော့ကြည့်လိုက် ကြ၍ “အဲဒီလင်းပင်ဘာစီ အဲ...အဲဒါက ဘာလဲ” ဟု ဝိုင်းမေးကြသည်။

“လင်းပင်ကွန်ဖက်ဒရေစီ ဆိုတာက လင်းပင်မင်းသားကို အမျိုးပြုသော ပြည်ထောင်စုသမဂ္ဂကြီးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်”

ကျန်သုံးဦးမှာ ပိုနားရှုပ်သွားဟန်နှင့် တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦးကြည့်လိုက်ကြ သည်။

“ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ်။ ယခုလက်ရှိ မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီးဟာ လက်နက်နိုင်ငံကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီနိုင်ငံတော်ကြီးအစား တိုင်းရင်းသား ထီးဆောင်း မင်းအပေါင်းတွေ တညီတညွတ်တည်း စုဝေးကြပြီး တစ်ဦးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ တစ်ဦး အလေးပြု၊ တစ်ဦးရဲ့ လွတ်လပ်မှု တစ်ဦး မနှောင့်ယှက်၊ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး တန်းတူ ချစ်ကြည်စွာ သဘောထားပြီး အားလုံးအကျိုးအတွက် စာချုပ်ပဒေအရ တရားသဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ နိုင်ငံတော်ကြီးမျိုးက ပိုကောင်းပါတယ်။ အဲဒါကို ပြည်ထောင်စု သမဂ္ဂကြီးလို့ ခေါ်ပါတယ်။ အခု ကျွန်တော်တို့ အရေးတော်အောင်ရင် မြန်မာမင်းသား လင်းပင်ကိုယ်တော်က အဲဒီသမဂ္ဂကြီးရဲ့ အကြီးအကဲဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆောင်ရွက်လိမ့်မယ်၊ သဘောပေါက်ကြပါစ”

ဦးမင်းရောင်က အရင်ဆုံးခေါင်းညိတ်ကာ “ကျွန်တော်တော့ ကြိုက်တယ်၊ ဒီလိုသမဂ္ဂကြီး ပေါ်ရစေမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲဟု ဆိုသည်။ အားလုံး သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်ကြသည်။

မိုးနဲစော်ဘွားက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြုံးလိုက်၍ စကားဆက်ပြောသည်။

“အခု တိုင်းရေးပြည်ရေးတွေ ရှုပ်ထွေးလာလို့ သတင်းစုံစမ်းရအောင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရုပ်ဖျက်ပြီး နေပြည်တော်ဆီ ဆင်းခဲ့တာပဲ။ ကံအားလျော်စွာ ကံတူအကျိုးပေးဖြစ်တဲ့ သိန္နီစော်ဘွားကြီးရဲ့ လူတွေနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့ရတယ်။ သူတို့နဲ့တွေ့ တော့ ဟောဒီသွေးသောက်ကြီးတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကို အသက်ကယ်ခဲ့တဲ့ မင်းသမီး တစ်ပါးဆီက တစ်ဆင့် ညောင်ရမ်းကိုယ်တော်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေကို သိခဲ့ရပြန် တယ်။ ဒီမှာ သွေးသောက်ကြီး၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ညောင်ရမ်းအရေးတော်ကို ကျွန်တော်တို့ ရှမ်းတွေအားလုံးက ထောက်ခံတယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ”

ထိုအခိုက်တွင် မမျှော်လင့်သော အသံတစ်သံက ပေါ်လာသည်။

“ညောင်ရမ်းကိုယ်တော်ကို ထောက်ခံသူတွေဟာ ဘယ်သူတွေလဲ”

အသံမှာ ဒဏ်ရာနှင့် သတိလစ်နေသူဆီမှ လာသည်။

အားလုံးမှာ အသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

ဒဏ်ရာရှင်မှာ သတိကောင်းစွာ ရနေဟန်နှင့် ကြည့်လင်သော မျက်လုံးများဖြင့် မိမိတို့အား စိုက်ကြည့်နေသည်။

သွေးသောက်ကြီးက ဝမ်းသာအားရ သူထံပြေးသွားလျက် ပွေ့ထူသည်။

“အစ်ကို...အစ်ကို သတိရပြီလား၊ ကျွန်တော်လေ၊ မြတ်ကျော်လေ”

“မြတ်ကျော်၊ ငါ့ညီ မြတ်ကျော်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို၊ အစ်ကိုညီ မြတ်ကျော်ပါ”

လူနာ၏လက်မှာ ဆန့်ထွက်လာကာ သွေးသောက်ကြီးအား ပြန်ပွေ့ဖက်ထားသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပွေ့ဖက်လျက် ယောက်ျားကြီးများ တန်ဖုံ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ဝေဒနာနှစ်ရပ်နှင့် မျက်ရည်များ ကျလာကြသည်။ ဘေးမှ ကြည့်နေသူများပင် ရင်ထဲ၌ ထိခိုက်လာကြသည်။

“အခု ငါ ဘယ်ရောက်နေလဲ မြတ်ကျော်”

“မိတ်ဆွေတွေအလယ်မှာပါ အစ်ကို၊ အစ်ကို သတိလစ်နေတာတွေ့လို့ အသက်ကယ်ထားတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ အလယ်မှာပါ”

“ဒါဖြင့် ငါ့ကိုထူပါ မြတ်ကျော်၊ ငါ စကားပြောချင်တယ်”

သွေးသောက်ကြီးက လူနာအားထူ၍ သစ်ပင်၌ မှေးလျက် ထိုင်စေသည်။ ထို့နောက် မိတ်ဆွေသုံးဦးနှင့် မိတ်ဖွဲ့ပေးသည်။

“ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ အမေမွေးတဲ့အသက် မရှိတော့ပါဘူး၊ မိတ်ဆွေများပေးတဲ့အသက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်၊ ကျွန်တော့်နာမည် ဗိုလ်ထွန်းစံ ခေါ်ပါတယ်၊ ဟောဒီညီမြတ်ကျော်နဲ့ ကွဲသွားတာ ခုနစ်နှစ်ရှိပြီ ဆိုပါတော့”

“ဒါထက် ဗိုလ်မင်းက ဘယ်ကလာပါသလဲ”

ဦးမင်းရောင်က ဝင်မေးသည်။

“ဘင်္ဂလားမြို့လို့ ခေါ်ကြတဲ့ ကာလကတ္တားမြို့ကပါ”

“အို...ဘင်္ဂလားမြို့ကတောင်...”

ကျန်လူများမှာ အံ့သြသွားကြသည်။

“ဒါထက် ကိုယ်တော်လေးကောဟင်၊ ကိုယ်တော်လေးဆီက ဘာများ အမှာတော်ပါလဲ”

သွေးသောက်ကြီးက စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့် မေးသည်။

လူနာ၏ ဖြူရော်သောမျက်နှာမှာ ညှိုးကျသွားသည်။ ရုတ်တရက် အဖြေမရ။

“ဆိုပါဦး အစ်ကို၊ ကိုယ်တော်လေးရော၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့တကွ တိုင်းပြည်

တစ်ခုလုံးက ညောင်ရမ်းအရှင်ကို မျှော်နေကြတယ်”

ဗိုလ်ထွန်းစံ၏ မျက်နှာမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ အိုမင်းကျသွားသည် ထင်ရသည်။ ဦးခေါင်းမှာ ညွတ်ကျသွား၍ နှုတ်မှ လေသံထွက်ရုံ စကားလုံးခြောက်လုံး ထွက်လာသည်။

“ကိုယ်တော်လေး မရှိပြီ”

“ဘာ...အစ်ကို၊ ကိုယ်တော်လေး မရှိဘူး ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

ဗိုလ်ထွန်းစံက အားတင်းလိုက်ဟန် အံ့ကြိတ်လျက် ဖြေသည်။

“ညောင်ရမ်းအရှင်ဟာ မနစ် ၁၈၈၄ ခုက ဘင်္ဂလားမြို့မှာ နတ်ရွာစံကံကုန်တော်မူသွားပြီ ငါ့ညီ”

သွေးသောက်ကြီး၏ ပါးစပ်မှာ ပွင့်ဟသွားသည်။ မျက်လုံးများမှာလည်း ကြောင်ကြောင်ဖြူလျက် နှုတ်မှ ဘာစကားမျှ ထွက်မလာကြ။ ကြားလိုက်ရသည့် စကားကို ယုံဟန်မတူ။ ခဏကြာလျှင် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်လျက် ချုံးပွဲချ ငိုသည်။

ကျန်လူများမှာ စကားမဆိုနိုင်၊ နားထဲတွင်သာ ကြားလိုက်ရသည့် အသံသည် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

“ညောင်ရမ်းအရှင် နတ်ရွာစံ ကံကုန်တော်မူသွားပြီ”

ဗိုလ်ထွန်းစံ၏ လက်တစ်ဖက်က နှစ်သိမ့်သည့်ဟန် ညီဖြစ်သူ၏ ပခုံးထက် ရောက်သွားသည်။

“တရားနဲ့ဖြေပါ ငါ့ညီ၊ တို့အရှင် ကံတော်ကုန်ပေမဲ့ ငါ့ညီတို့နဲ့ မြန်မာပြည်သူပြည်သားတွေအတွက် အရေးကြီးတဲ့သတင်းတစ်ရပ်ကို အစ်ကို ယူလာတယ်၊ ဒီသတင်းကြောင့်ပဲ အစ်ကိုဟာ ခရီးတစ်လျှောက် အသက်ကို လုပ်ကြံခြင်း ခံခဲ့ရတယ်”

သွေးသောက်ကြီးက မျက်ရည်ကိုသုတ်၍ အံ့ကြိတ်ကာ သူ့အစ်ကိုပြောမည့်စကားကို နားထောင်သည်။ ကျန်ပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း အာရုံစူးစိုက်သည့်ဟန် ငြိမ်သက်နေကြသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်အရှင်အလောင်း မြေကျတဲ့အထိတောင် မနေနိုင်ဘဲ

ရုပ်ဖျက်ပြီး မိရာသဘောနဲ့ မြန်မာပြည်ကို ပြန်ခဲ့ရတယ်။ ဒါတောင် ဘေးရန်မလွတ်လို့ စစ်တကောင်းမှာ တစ်ချိန်ဆင်းပြီး ပုန်းရှောင်နေခဲ့ရသေးတယ်။ အဲဒီကမှ စစ်တွေ၊ စစ်တွေကနေ ကျောက်ဖြူ၊ ကျောက်ဖြူကနေ ပုသိမ်ကို ခြေလျင်တစ်မျိုး၊ လှေနဲ့ တစ်မျိုး၊ လျှို့ဝှက်ခရီးနင်းခဲ့ရတယ်။ တစ်နှစ်လောက်ကြာမှ ရန်ကုန်ကိုရောက်တယ်။ ရန်ကုန်ရောက်တော့ ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရဟာ ညောင်ရမ်းကိုယ်တော် နတ်ရွာစံတဲ့အကြောင်း အုပ်ထားတယ်။ အုပ်ထားရုံတွင်မက အခုဆို စစ်ပြင်နေပြီး မန္တလေးကို တက်သိမ်းဖို့ ကြံနေတယ်။ တိုင်းသူပြည်သားတွေအပေါ်မှာတော့ သီပေါ ဘုရင်ကို နန်းချပြီး ညောင်ရမ်းအရှင်ကို နန်းတင်မယ်လို့ သတင်းလွှင့်ထားတယ်။ အခုဆို ညောင်ရမ်းအရှင်နဲ့ ရုပ်ချင်းတူတဲ့ မောင်ဘသန်းဆိုတာကို မြစ်စဉ်တစ်လျှောက် သဘောဦးပေါ် တင်ခေါ်လာတာ ပြည်ကိုရောက်နေပြီ ကြားတယ်။

သွေးသောက်ကြီးက တက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်၍ 'ရိုင်းလိုက်တဲ့ အကြံ နယ်ကွယ်' ဟု ဆိုသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဒီအတိုင်းဆိုရင် အင်္ဂလိပ် ကလိန်ညာဏ်ကြောင့် မြန်မာ ပြည် ရေတိမ်နစ်တော့မယ်ဆိုပြီး ပြည်ကနေ တစ်ဆင့် မြင်းခြံကို သဘောနဲ့ တက်လာ ခဲ့တယ်။ ဒါကို အင်္ဂလိပ်စုံထောက်တွေ ဘယ်လိုခြေရာခံမိတယ် မသိဘူး။ မြင်းခြံက မြန်မာတပ်တွေကို လက်သိပ်ထိုး သတင်းပို့လိုက်တယ်နဲ့တူတယ်။ မြင်းခြံဆိပ်ကမ်း လည်းရောက်ရော ဆီးဖမ်းမယ်လုပ်ကြတယ်။ ကံအားလျော်စွာ ကျွန်တော်က ကြိုတင် ရိပ်မိလို့ သီသီလေး ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆက်သားတွေ လွှတ်ပြီး အကြောင်းကြားထားတယ်နဲ့ တူပါရဲ့။ ရောက်လေရာအရပ် ရန်သူတွေနဲ့ပဲ တိုးခဲ့ရတယ်။ ဒီနေ့မနက်ကတောင် ရန်သူငါးဦးတွေလို့ တိုက်ခိုက်ခဲ့ရတာ ရင်မှာ ဒဏ်ရာရပြီး လွတ်လာခဲ့တယ်။ နောက် သတိလစ်သွားပြီး ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ဒီနေရာ ရောက်ခဲ့တာကို မသိတော့ဘူး။

အားလုံးမှာ ငြိမ်နေကြသည်။ ကြားရသော သတင်းမှာ စိတ်မချမ်းသာစရာ ကောင်း၍ ကြောက်မက်ဖွယ်လည်း ရှိလှသည်။

“ညောင်ရမ်းအရှင်ဟာ ဘာရောဂါနဲ့ ကံတော်ကုန်သလဲ”

မိုးနဲစော်ဘွားက မေးသည်။

“ဒွေးရော ဥပါဒ်ရော ဆိုပါတော့၊ အလုပ်အကိုင် ပင်ပန်းတာရော၊ နိုင်ငံ ကျွန်သပေါက်ဖြစ်မယ့် အရေးကြောင့် စိတ်မချမ်းသာတာရော၊ အင်္ဂလိပ်ရဲ့ လှည့်ပတ် ဖျားယောင်းမှုကို မခံချင် ဖြစ်တာရော စုပေါင်းနှိပ်စက်လိုက်တာ အသက်တိုတဲ့ဘဝ ရောက်သွားတာပါပဲ”

ဦးမင်းရောင်က အံကိုကြိတ်၍ နံဘေးရှိစားအား ကောက်ကိုင်းလိုက်ကာ မြေပြင်၌ ထိုးစိုက်လိုက်၍ ဆိုသည်။

“မခံချင်လိုက်လေကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်မင်း၊ အချိန်မနှောင်းသေးပါဘူး၊ အခု ဗိုလ်မင်း ယူလာတဲ့သတင်းက အရေးကြီးတယ်၊ ဒီပေါ်မှာရှိပြီး ဘာလုပ်ကြမလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားရမယ်”

“ဘာလုပ်ကြမလဲဆိုတာ စဉ်းစားဖို့က ဒီမှာ ဘယ်လိုအခြေအနေတွေ ရှိနေလဲ၊ ဒါကို သိမှဖြစ်မယ်”

ဤနေရာတွင် သွေးသောက်ကြီးက ဝင်ရှင်းပြသည်။

“ဖြစ်နေပုံတွေကတော့ အင်္ဂလိပ်ဆင်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်ထဲဝင်မယ့် ကိန်း၊ ဗမာ တော်တော်များများဟာ ညောင်ရမ်းမင်းကို အင်္ဂလိပ်က နန်းတင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ရွှေနန်းတော်နဲ့ လွှတ်တော်တွင်းက ဝန်ကြီး မင်းကြီးတွေပါ ဒီအယူအဆ ရှိနေတယ်။ ဒီတော့ စစ်ဖြစ်လာရင် ညီညွတ်မှုရဖို့ ခဲယဉ်းလိမ့်မယ်”

ဦးဥတ္တမက ငြိမ်နူးထောင်နေရာမှ ‘စစ်ဖြစ်ဖို့ အလားအလာကော ဘယ်နှယ် ရှိသလဲ’ ဟု မေးလိုက်သည်။

“စစ်ကတော့ အနှေးနဲ့အမြန် ဖြစ်တော့မှာပဲ။ အခုနယ်စပ်မှာ အင်္ဂလိပ်တပ် တွေ စုရုံးနေတာတွေ့တယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ဒီသစ်မှုကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မြန်မာမင်းက အမြော်အမြင်ကြီးကြီးနဲ့ အဆင်ပြေအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး။ အင်္ဂလိပ်နိုင်ငံအစိုးရရော၊ ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ မဟာမင်းကြီးကရော တတ်နိုင်ရင် စစ်မတိုက်ချင်ကြသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ အင်္ဂလန်မှာရှိတဲ့ ကုန်သည်ကြီးတွေ၊ ပြီးတော့ ရန်ကုန် အင်္ဂလိပ်ကုန်သည်ကြီးအသင်း၊ အဲဒါတွေက အထက်မြန်မာနိုင်ငံ တော်ကို သိမ်းယူဖို့ အတင်းအကြပ် တောင်းဆိုနေကြပြီ”

ဦးမင်းရောင်က တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်လိုက်လေကွယ်၊ ဒီနိုင်ငံခြားသားတွေဟာ သားရေပေါ်အိမ် သားရေ ကိုစား ကျေးဇူးမဲ့လှချည်ပါကလား”

“သင်းတို့ ကျေးဇူးမဲ့ပုံတော့ စားဖွဲ့လို့ကုန်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဗန်းမော်မြို့ကို တောင် တရုတ်စက်ကျင်က ဝင်စီးလုပ်ကြံ မင်းမူခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါတွေထားတော့ ရန်သူတွေကတော့ ဝိုင်းနေတယ်။ ဦးပွင့်တို့ အမျိုးသားတွေက ဘာလုပ်မလဲ”

“တပည့်တော်သဘောပြောရရင် အခုအချိန်ကျမှတော့ မထူးပြီ၊ တစ်မျိုး သားလုံး ပြန်လည်စုရုံးပြီး ပြည်ပရန်ကို ကာကွယ်ကြဖို့ပဲ။ အရေးအကြီးဆုံးကတော့

အခုတပည့်တော် ယူလာတဲ့သတင်းကို ကင်းဝန်မင်းကြီးလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ တိုင်းသူ ပြည်သားတွေ မြန်မြန်သိဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ဒါမှ အငိုက်မမိမယ်”

ဦးမင်းရောင်က မြေမှစားအား ဆွဲနုတ်လိုက်ပြီး နေရာမှထသည်။

“ကိုင်း...တိုင်းသူပြည်သားတွေ ဒီသတင်းသိဖို့ ကျုပ်တာဝန်ထား၊ အစက တော့ အေးအေးမှ ပြန်မလို့ပဲ။ အခုတော့ ကျုပ်နယ်ကျုပ် အမြန်ဆုံးပြန်ပြီး အရေးပေါ် လာရင် အဆင်သင့်ရှိအောင် လူသူလက်နက် စုဆောင်းထားမယ်”

ဦးဥတ္တမကလည်း ဓားကိုဆွဲ၍ ထလိုက်ပြန်သည်။

“မှန်တယ်၊ ဦးပဉ္စင်းလည်း အမြန်ဆုံးပြန်မှဖြစ်မယ်။ အရေးပေါ်လို အင်္ဂလိပ် တပ်တွေ ရွှေမြို့တော်ကိုချီရင် နောက်ပိုင်းက ဝင်တိုက်ဖို့ ဦးပဉ္စင်းတို့တာဝန်ထား”

မိုးနဲစော်ဘွားကလည်း အလားတူထသည်။

“ဦးပဉ္စင်းသွေးသောက်နဲ့ နောင်တော်တို့ အခုအချိန်အထိ ကျွန်တော်ဟာ သီပေါဘုရင်၏ရန်သူ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အမှန်ဝန်ခံရလျှင် အင်္ဂလိပ်စစ်ရောက်လို့ သီပေါဘုရင် မီးပိုင်းတန်း ကျွန်တော်တို့ ရတနာပုံ နေပြည်တော်အထိ ချီတက်အောင်ပွဲခံရန် အစီအစဉ်ရှိတယ်။ ဒီအကြံကို ဒီနေ့ ကျွန်တော် ပြောင်းလိုက်ပြီ။ တစ်မျိုးသားလုံး ကျွန်ဖြစ်မည့်အရေးကို ကျွန်တော်တို့ မလိုလား၊ ကျွန်တော်နယ်ဆီ ကျွန်တော်လည်း အမြန်ပြန်ရလိမ့်မယ်။ ဒီနေ့ကစ၍ လင်းပင်သမဂ္ဂ၏ အားစုစုသည် ကုလားဖြူရန်ကို တိုက်ဖို့သာ ဖြစ်လိမ့်မည်”

အားလုံးမှာ မြင့်မြတ်လှသော မိုးနဲစော်ဘွား၏ စကားကြောင့် ကြက်သီး မွေးညင်းထမျှ အားရဝမ်းမြောက်သွားကြသည်။

ဦးဥတ္တမက သာဓုခေါ်ခိုက် ကျန်လူများက မိုးနဲစော်ဘွားကို ချစ်ကြည် ရင်းနှီးစွာ ဝိုင်းဝန်းပွေဖက်လိုက်သည်။

သွေးသောက်ကြီးက ဝမ်းသာစောဖြင့် တုန်ရင်စွာ ဝင်ပြောသည်။

“ကျန်သောတာဝန်မှာ ကျွန်တော့်အတွက် ထားပါလေ။ ရာဇဝတ်သင့်နေ သူဖြစ်သဖြင့် နေပြည်တော်အတွင်းသို့ ကျွန်တော် ပြန်ဝင်ရန်မှာ မလွယ်ပါ။ ရှိစေ... မည်သည့်ရန်ပင် ဆီးတားလင့်ကစား ကျွန်တော့်တာဝန်ကို ကျေပွန်ပါစေမည်။ သမ္မာ ဒေဝနတ်မြတ်တို့အား တိုင်တည်၍ သစ္စာဆိုပါသည်။ သူ့ကျွန်မခံပြီ”

သွေးသောက်ကြီးက ဓားကို ဝင့်မြှောက်ကာ ကြုံးဝါးလိုက်သဖြင့် ကျန် လူသုံးဦးတို့မှာလည်း မိမိတို့၏ ဓားများကို ကိုယ်စီဝင့်မြှောက် သွေးသောက်ကြီး၏ ဓားနှင့် ပူးပေါင်းလိုက်ကြသည်။ နှုတ်မှလည်း ပြိုင်တူကြွေးကြော်သံ ပေါ်လာ၏။

“သူ့ကျွန်မခံပြီ”

ထိုအခိုက်မှာပင် အဝေးမှာ မြင်းရွာသံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရသဖြင့် အားလုံးမှာ ငြိမ်လျက် နားစွင့်မိကြသည်။

ပထမဆုံး လှုပ်ရှားလာသူမှာ မိုးနဲစော်ဘွား ဖြစ်သည်။

“အားလုံး ဟောဒီလူနာကို မြင်းပေါ်တင်ပြီး အဆင်သင့် လုပ်ထားကြပါ။ ကျွန်တော် ဒီသစ်ပင်ပေါ်က အခြေအနေ တက်ကြည့်ပါ့မယ်”

စောခွန်ကြည်သည် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ပေါ့ပါးစွာနှင့် သရက်ပင်ကြီး ပေါ် တက်သွားခိုက် ကျန်ပုဂ္ဂိုလ်များက သူပြောသည့်အတိုင်း လျင်မြန်စွာ ဆောင်ရွက် ကြသည်။

သစ်ပင်အရွက်များကြားမှ စောခွန်ကြည်သည် မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ခရီးတစ်တိုင်၏ တစ်မတ်ခန့်တွင် ဖုန်တထောင်းထောင်းနှင့် မိမိတို့လာခဲ့သည့်လမ်း အတိုင်း ကဆုန်စိုင်းနှင့်လာသော မြင်းတပ်တစ်တပ်ကို တွေ့ရသည်။ စောခွန်ကြည် သည် ပတ်ဝန်းကျင် မြေအနေအထားအားပါ လေ့လာကြည့်ရှုပြီး ဆင်းခဲ့သည်။

“မြင်းတပ်နဲ့ကို လိုက်လာတာပဲဗျို့။ အဲဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ကြမှပဲ။ ကျွန်တော် သစ်ပင်ပေါ်က သေသေချာချာ ကြည့်ခဲ့တယ်။ ဟောဒီစမ်းချောင်းအတိုင်း အရှေ့ဘက် ကို လိုက်သွားရင် တစ်တိုင်လောက်မှာ ချောင်းတစ်ချောင်းတွေ့ရမယ်။ အဲဒီချောင်းဟာ ဒုဋ္ဌာဝတီမြစ်ဆီ စီးမှာပဲ။ ချောင်းတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ တောလည်းထူတယ်။ ဒီတော့ ဒီချောင်းအတိုင်း ဒုဋ္ဌာဝတီမြစ်ကို ပြန်သွားကြမယ်။ ဒီကမှတစ်ဆင့် ကြွက်နဖားတောင် ခြေမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်စခန်းတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီရောက်ရင်တော့ မပူနဲ့၊ အားလုံး ရုပ်တစ်မျိုးဖျက်ပြီး ကိုယ်လိုရာ သွားနိုင်တယ်။ ဘယ့်နှယ်လဲ”

ကျန်သောနည်းလမ်း မမြင်သဖြင့် အားလုံးက စောခွန်ကြည်၏အကြံကို သဘောတူကြသည်။ မကြာမီပင် မိတ်ဆွေတစ်သိုက်မှာ မြင်းကိုယ်စီနှင့် ဒဏ်ရာရသူ အား ဖေးတွဲရင်း စမ်းချောင်းလေးအတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြလေသတည်း။

ဒွန်းဦးက ပတ်ဝန်းကျင်အား လှည့်ကြည့်လိုက်၍ ပေါက်လှနားကပ်ကာ တိုးတိုးဆိုသည်။

“တပ်ကိုသွားရင် သေမင်းပါးစပ်ထဲဝင်တာနဲ့ တူနေလိမ့်မယ်၊ အခု ဗိုလ်မှူးကို ဖမ်းသွားပြီ”

ပေါက်လှမျက်လုံးများမှာ ပြူးကျယ်သွားသည်။ သူခဲသမျှ သဲရေကျပေပြီ။

“ဖမ်းသွားပြီ၊ ဘယ်အချိန်ကလဲ”

“နေထွက်တပြုကပဲ၊ ကျုပ်တောင် အသာအလစ်ပုန်းရှောင် ထွက်လာပြီး မိလိုမိငြား ကိုရင်တို့နောက် လိုက်လာတာ၊ ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ”

ပေါက်လှသည် ခေတ္တတွေဝေသွားသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ကြာရှည်စွာ စဉ်းစားတတ်သူ မဟုတ်။ မြင်းဇက်ဆွဲလိုက်သည်။

“နေဦး ကိုရင်...ဒါ ဘယ်လဲ”

“ဘယ်ရမလဲ၊ ရွှေနန်းတော်ဆီပေါ့”

“ဒီလို အရမ်းလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျုပ်လည်း လိုက်မယ်၊ ဒီအတိုင်း သွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ရုပ်ကလေး ဘာလေး ပြောင်းကြဦးမှ”

“ကိုရင်သဘောပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ကျလိုမဖြစ်ဘူး၊ လာ မြန်မြန်”

နှစ်ဦးသားသည် ရတနာပုံနေပြည်တော်ဘက်သို့ မြင်းများကို စိုင်းနှင့်ကြသည်။

ဤသို့ ရွှေနန်းတော်ပြင်ပ၌ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေချိန်တွင် ရွှေနန်းတော်တွင်း၌ လည်း တီးတိုးဆွေးနွေးလျက် လူအပေါင်းတို့မှာ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေသည်။

မည်မျှပင် အုပ်ဆိုင်းထားသော်လည်း အက်ရှလေ အိဒင်သဘောဆိုက်ခြင်းနှင့် ဤသဘောသည် သစ်မှုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အင်္ဂလိပ်အစိုးရထံမှ ပြင်းထန်သော ရာဇသံတစ်ရပ် ဆောင်ယူလာကြောင်းကို တစ်ယောက်တစ်ဆင့် ပေါက်ကြား၍ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားတို့ သိရှိကုန်ပြီးဖြစ်သည်။

အစစအရာရာ လျှို့ဝှက်သော နန်းတော်တွင်း၌ အခြေအနေ အရပ်ရပ် သတင်းအတိုအတွာတို့အား ပေါင်းစပ်၍ အဖြစ်မှန်ကို ကောင်းစွာတွက်တတ်သော နန်းတွင်းသားတို့မှာ ဤနေ့၏ ထူးကဲသည့် အရိပ်အခြည်တို့ပေါ် မူတည်လျက် နေပြည်တော်၌ အရေးတစ်စုံ ရောက်ခဲ့ပြီဆိုခြင်းအား မှားလည်ယုံကြည်ကြပြီး ဖြစ်သည်။

ဤယုံကြည်ချက်မှာ တောင်ရွှေနန်းဆောင်တော်၌ နံနက်ပဟိုရတစ်ချက်တီးမှ စတင်ကျင်းပခဲ့သော နံနက်ညီလာခံသည် ခါတိုင်းထက် ရှည်ကြာလျက် အချို့ပုံတော်သုံးချိန်နီးအထိ မစဲသေးကြောင်း တွေ့ရသော် ပိုမိုခိုင်မာခဲ့သည်။

အခန်း(၁၀)

မိတ်ဆွေလေးဦးတို့ ဤသို့ဖြစ်ပျက်နေချိန်တွင် ပေါက်လှမှာလည်း သင်္ကန်းကြီး ဖိုးရိုးဖားရားနှင့် အမရပူရမြို့ဘက်သို့ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းနှင့်လျက်ရှိသည်။

ကံအားလျော်စွာ ယာတဲတစ်ခု၏နောက်၌ လှန်းထားသော အဝတ်အစား တစ်စုံကို တွေ့သဖြင့် ဝင်ရပ်ခဲ့ပြီး ချုံကွယ်တစ်ခုတွင် သင်္ကန်းချွတ်၍ လူဝတ်လဲလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခရီးကို ဆက်ပြန်သည်။

အမရပူရအစွန်သို့ရောက်သော် မြင်းတစ်စီးသည် မိမိ၏ရှေ့တူရုမှ အပြင်းစိုင်းနှင့်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပထမသော် ပေါက်လှသည် ရှောင်လွှဲသွားမည် ကြံသေးသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ဦးချင်း ဖြစ်နေသည်ကို သတိရသဖြင့် မမူဘဲ ရှေ့ဆက်တိုးလာသည်။ အနီးရောက်သော် ပေါက်လှမှာ အံ့အားသင့်သွားကာ နှုတ်မှလည်း လှမ်းခေါ်လိုက်မိသည်။

“ဟေး...ကိုရင်ဒွန်းဦး...ဘယ်လဲ”

ရှေ့မှလာနေသူမှာ ပေါက်လှနှင့် တစ်တပ်တည်းနေ တပ်ကြပ်ကြီးဒွန်းဦး ဖြစ်သည်။

“အလို...ပေါက်လှ၊ ဘယ်နှယ်ပြန်လှည့်လာလဲ”

“အရေးရှိလို့ပေါ့၊ တပ်ကိုသွားမလို့၊ ကိုရင်ကကော ဘယ်လဲ”

မျိုးမတ်စုံညီသော ဤညီလာခံတွင် သီပေါဘုရင်သာမက မိဖုရားခေါင်ကြီး ထိပ်စုဖုရားလတ်နှင့် မယ်တော် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးပါ ထွက်စံပယ်လျက် ရှိသည်။

ထိပ်စုဖုရားလတ်၏ အနီးသလွန်အောက်တွင် အထိန်းတော်ကြီး ခင်ဘွားသစ် သည်လည်းကောင်း၊ ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီး၏အနီးတွင် ခင်ဘုန်းတို့သည်လည်း ကောင်း၊ ဆေးလိပ်၊ မီးခတ်၊ ကွမ်းအစ်တို့နှင့် အသီးသီး ပျပ်ခစားလျက် ရှိကြ၏။

ညီလာခံ၏ ဆွေးနွေးပွဲမှာ စသည်ဆိုကတည်းက တစ်ဖက်စီးနင်း မညီမျှ သော ဆွေးနွေးပွဲတည်း။

နိုင်ငံခြားပြည်များသို့ မရောက်ဖူး၊ ကမ္ဘာ့ရေးရာ နားမလည်သူ စစ်လိုလား သည့် တိုင်တားမင်းကြီးတို့၏ ဘက်တော်သား မျိုးမတ်များမှာ အများစု ဖြစ်နေသည်။ ဤထက် အင်္ဂလိပ်ကို အလျှော့မပေး အရေးဆိုသော် မိမိ၏လက်ဝယ်ရှိ ထက်မြက်လှ သော တန်ခိုးအာဏာမှန်သမျှအား အသုံးချလျက် တိုင်တားမင်းကြီးတို့ဘက်မှ ကူညီ ထောက်ခံမည့် မိဖုရားခေါင်ကြီးကလည်း ရှိနေသည်။

စစ်မလိုလားသူဟု သံကြီးတမန်ကြီးများအဖြစ် တိုင်းတစ်ပါးသို့ရောက်ဖူး ပေါက်ဖူး အတွေ့အကြုံများသူ ကင်းဝန်မင်းကြီး၊ ကျောက်မြောင်း အတွင်းဝန်မင်းနှင့် စာရေးတော် ဦးမြတို့သာ လူနည်းစုအဖြစ် ရှိနေသည်။ လူနည်းစုအဖြစ် ရှိနေသည့် ဤလူစုအား ကူညီရန်မှာလည်း ယခုအခါ မြွေအစွယ်ကျိုး တန်ခိုးအာဏာ ဆံ့ချည်မျှင် မျှ မရှိတော့သည့် မယ်တော်မိဖုရားကြီးတစ်ဦးသာလျှင် ရှိသည်။

မင်းကြီးနှစ်ဦး၏ အသွင်အပြင်မှာလည်း စိတ်ဓာတ်ချင်းကဲ့သို့ပင် ကွာခြား လှသည်။

ကင်းဝန်မင်းကြီး၏ အိုမင်းရင့်ရော်သော မျက်နှာမှာ ဝါတော်ကြီးသော ဆရာတော်တစ်ပါး၏မျက်နှာအသွင် လေးနက်တည်ကြည်လှ၏။ အရောင်ကင်းမဲ့ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော မျက်လုံးအစုံတို့မှာလည်း ဤလောကအား မိမိဖြစ်စေချင်သည်၊ မိမိထင်ရာ သည်အတိုင်း မကြည့် မမြင်၊ ရှိအပ် ဖြစ်အပ်သည့်အတိုင်း မဖောက်မပြန် အမှန်အတိုင်း ကြည့်မြင်တတ်ပုံရ၏။ စင်စစ်လည်း ကင်းဝန်မင်းကြီးမှာ လောကဓံကို ပမာမလုပ်၊ ဟုတ်ရာမှန်ရာကို ဟုတ်ရာ မှန်ရာအတိုင်း လက်ခံညှိနှိုင်း ပိုင်းခြားဝေဖန်တတ်သူ (Realist) ဟုသာရှိတစ်ဦးအဖြစ် ကျော်ကြားပေ၏။

တိုင်တားမင်းကြီး၏ မျက်နှာထားမှာ အံ့မှိုင်းတင်းမာသမျှ စူးရှပြောင်လက် သော မျက်လုံးအစုံတို့မှာ စိတ်၏ပြတ်သား ခက်ထန်မှုကို ထာဝစဉ် အရောင်ဟပ်နေ သည်။ ဟန်ပန်အမှုအရာမှာ မောက်ကြွေးဝင့်ဝါ မောက်မာသော သဏ္ဍာန်ကို ဆောင်နေ

သည်။ ဤမင်းကြီးကား ဇာတိမာန်ပြင်းထန်သမျှ ပညာဉာဏ်ထက် လက်ရုံးအားကို လိုကာ မိမိအယူကို ဆန့်ကျင်သော် ရန်သူအဖြစ်သာ မြင်တတ်သည့် အရှေ့တိုင်းမျိုးမတ် အပီသကြီး ပီသသူတစ်ဦးတည်း။

ညီလာခံ၌ အောင်မြင်ပြတ်သားသမျှ တစ်ဖက်သားကြားရသူ ကြောက် အားဝင်စေသည့် တိုင်တားမင်းကြီး၏ အသံမှာ လွှမ်းနေသည်။

“လျှောက်ထားပါသည် ဘုန်းတော်ကြီးဘုရား၊ ဤရာဇဝင်မှာ ဂုဏ်ခံဝင့်ဝါ သည်နှင့်အမျှ မောက်မာစော်ကားလှချေသည်။ ပထမအချက်အနေနှင့် ခိုးသူကို ခိုးသူ အလျောက် အပြစ်ဒဏ်နှင့်အညီ တရားဥပဒေအရ စီရင်ပြီးသော သစ်မှုအမိန့်ကို ကုလားဖြူသံတမန် ရောက်သည်အထိ ရုပ်သိမ်းရွှေဆိုင်းရမည် ဆိုခြင်းသည် ရေမြေ သနင်းတရားမင်း၏ အခွင့်အာဏာအား စော်ကားလှသည်။ ဒုတိယအချက်အနေနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ၏ နိုင်ငံခြားရေးကိစ္စတို့အား အင်္ဂလိပ်အစိုးရက အုပ်ချုပ်စီမံရန် ဆိုသည်မှာ ဘေးတော်စဉ် ဘိုးတော်ဆက် မပျက်သော နန်းရိုး ဘုန်းသမ္ဘာတန်ခိုးနှင့် စိုးစံလာသော ဘဝရှင်ဧကရာဇ်မင်းစင်စစ်တို့၏ အခွင့်အာဏာအရာသာ ဖြစ်သည်ကို ကျူးကျော်ချဉ်း နင်းဝင်စွက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားကျွန်တော်ရင်းအနေနှင့် ဤမျှ ထိပါးရန်စလော သည်ကို သည်းခံရန် မထင်ပါ။ ရွှေဉာဏ်ရှင် ဆင်ခြင်တော်မူရန် ဖဝါးခြေစိုက် ဦးတိုက်လျှောက်ထားပါသည်”

တိုင်တားမင်းကြီးစကားဆုံးသော် ညီလာခံသဘင်တစ်ခုလုံးမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ နှင့် တီးတိုးတိုင်ပင် ခေါင်းညိတ်သူညိတ်နှင့် ဖြစ်ကုန်သည်။

လှေသင်းအတွင်းဝန်မင်းကလည်း ထိပ်ထက်ဦးတင်၍ “မှန်ပါ၊ ထိပါး ရန်စလောသည်ကို သည်းခံရန် မသင့်ပါ” ဟု တင်လျှောက်သည်။ လှေသင်းအတွင်းဝန် မင်းက စလိုက်သော် မျိုးမတ်အပေါင်းမှာ သူထက်ငါ ဦးအောင် ရှိခိုးဦးတင်၍ တိုင်တားမင်းကြီး၏စကားကို ထောက်ခံလျှောက်ထားကြသည်။

တိုင်တားမင်းကြီး၏ မီးလောင်ရာလေပင့် သံတော်ဦးတင်ချက်ကြောင့် မိဖုရားခေါင်ကြီး၏မျက်နှာမှာ ပိုမိုခက်ထရော်လာသည်။ မယ်တော်မိဖုရားကြီးမှာမူ ဖွာလက်စ ဆေးလိပ်ကြီးအား ပါးစပ်မှ ခွာလိုက်၍ သမက်တော် မင်းတရားအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သီပေါဘုရင်မှာမူ ဖြူရော်သော သူ့မျက်နှာ အိပ်ချင်ပူးဝေဟန်ရှိ မျက်လုံးတို့ နှင့် ကျောက်ရုပ်ပမာ မျိုးတော်မတ်တော်တို့အား ငေးကြည့်လျက် ရှိနေခဲ့သည်။ ပင်ကိုယ်အားဖြင့် စိတ်နှလုံး နူးညံ့၍ တရားဓမ္မနှင့် စာပေ၌သာ မွေ့လျော်လိုသူ ဖြစ်သဖြင့် ကံဆိုးသော ဤမင်းမှာ တိုင်တားမင်းကြီး၏ လျှောက်တင်သံ ကြားသော်

လည်း ဘာဖြေရမည် မသိ။ ပထမလျှောက်တင်သူ၏ မျက်နှာအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မျက်လုံးများမှာ ကင်းဝန်မင်းကြီးထံ ရောက်သွားပြန်သည်။ နောက်ဆုံး၌မူ ထုံးစံအတိုင်း မိမိအားကိုးရာလည်းဖြစ်၊ မိမိ၏အင်အားလည်းဖြစ်သော စုဖုရားကိုသာ အဖြေတောင်းဟန် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ယခုအချိန်အထိ ကင်းဝန်မင်းကြီးမှာ နှုတ်ဆိုတ်လျက် နေခဲ့သည်။ မင်းကြီးသည် သလွန်ထက်မှ တင့်တယ်သော မင်းမိဖုရားတို့အား စိုက်ကြည့်နေစဉ် မှူးမတ်တို့၏ လျှောက်တင်သံကို ကြားမိစဉ် ကုန်းဘောင်မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီး၏ ပြင်ပကျက်စားအံ့သောဘေးကို လှမ်းမြင်နေသည်။ ဤမင်း ဤမိဖုရားနှင့် ကျက်သရေရှိသော ဤမင်းခမ်းမင်းနားတို့မှာ မကြာမီတင် ရက်ပိုင်း လပိုင်းအတွင်း ဤနေရာတွင် ရှိပါလေတော့မည် လောဟု သံသယဖြစ်မိသည်။

မင်းကြီးသည် နောက်ပါးမှ ခ၊စားရင်း မိမိအား အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်သည့် ကျောက်မြောင်းအတွင်းဝန်မင်းအား တစ်ချက်လည်ပြန်ရှုမိ၏။

ဆင်ဖြူမရှင်မိဖုရားကြီးအနီးမှ ခ၊စားနေသူ ခင်ဘုန်းသည် ဤအရာအားလုံးကို မြင်သည်။ ရင်နှလုံးမှာ တုန်လှုပ်နေကာ လက်ဖဝါးများ၌ ချွေးစေးများပင် ပြန်နေရှာ၏။

ထိုအချိန်တွင် စိတ်နှလုံး တုံးတုံးချလိုက်ဟန်နှင့် ကင်းဝန်မင်းကြီးသည် လှုပ်ရှားလာသည်။ လက်မြောက် ဦးတင်ရင်း မြေးမြစ်အရွယ်သာရှိသော မင်းမိဖုရား နှစ်ပါးအား ရဲဝံ့တည်ကြည်စွာကြည့်ရင်း တစ်လုံးချင်း အေးချမ်းတည်ငြိမ်စွာ လျှောက်သည်။

“တင်ပါသည်ဘုရား၊ ကုလားပြုအင်္ဂလိပ်တို့၏ ရာဇသံမှာ ဂုဏ်ခံမောက်မာ၍ စော်ကားသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့အမှန်ဖြစ်သည်က တစ်ကိုစွ မခံချင်၍ ဒေါသအလျောက် ငြင်းဆန်သင့်သည် မသင့်သည်မှာ တစ်ကိုစွ ဖြစ်ပါသည်။ စိတ်လိုက်မာန်ပါ တုံ့ပြန်ငြင်းဆန်သော် နှစ်ပြည်ထောင် ဆက်ဆံရေး ပိုမိုတင်းမာလာ၍ စစ်ဖြစ်ပွားမည်ကို ဘုရားကျွန်တော် အလွန်စိုးရိမ်ပါသည်။”

ဤနေရာ၌ တိုင်တားမင်းကြီးက ဝင်ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“စစ်ဖြစ်ပွားတော့ကော စိုးရိမ်စရာလော မင်းကြီးရဲ့၊ ယောက်ျားပီပီ တင်စမ်းပါလေ။”

ညီလာခံသဘင်မှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ကင်းဝန်မင်းကြီးမှာမူ တိုင်တားအား အမှုထားမဖြေ။ တည်ငြိမ်သော အသံနှင့်သာ ဆက်လျှောက်တင်သည်။

“စစ်တိုက်သည် ဆိုသည်မှာ လူချင်းလက်စွဲသတ်တတ်သကဲ့သို့ ကိုယ့်ဘက်

က အနိုင်ရမှ ကောင်းပါကြောင်း၊ သက္ကရာဇ် ၁၂၄၂ ခုနှစ်အတွင်းကစ၍ မိုးနဲစော်ဘွားနဲ့ အပေါင်းပါစော်ဘွားတို့ ခိုင်းပျံခြားနားသောကြောင့် ယခုတိုင် စစ်သည်ရဲမက် ချီတက်စေ၍ နှိပ်ကွပ်နေရသည့်အရေး၊ နိုင်ငံတော် အနောက်မျက်နှာတွင် ဓားပြလူဆိုးတို့ မငြိမ်မသက် ထကြွခြင်းကြောင့် နှိပ်ကွပ်ရသည့်အရေး၊ အညာမြစ်စဉ်တွင် ကချင်များနှင့် ဗိုလ်ပြုသူခါ ထကြွသဖြင့် နှိပ်ကွပ်ရသည့်အရေး၊ ဗန်းမော်မြို့တွင် တရုတ် ငစက်ကျင် ဝင်ရောက်စီးနင်း၍ မင်းမူသောကြောင့် နှိပ်ကွပ်ရသည့်အရေးများ ရှိခဲ့သည်ဖြစ်၍ မြန်မာနိုင်ငံတော်မှာ လူမမာကဲ့သို့ အင်အားနည်းပါးနေခဲ့ရာ ယခုအခါ စစ်တိုက်မည်ဆိုသော် ကြေးငွေလည်း မပြည့်စုံသေး၊ လက်နက်ကိရိယာလည်း မပြည့်စုံသေး ဖြစ်သောကြောင့် သည်တစ်ကြိမ် သည်းခံတော်မူပြီးလျှင် သူတို့အလိုရှိရာ ခွင့်ပြုတော်မူပြီးကာလ နောင်ကို ကြေးငွေလက်နက် လူသူအင်အားနှင့် ပြည့်စုံသောအခါမှာ စစ်မက်ချီတက် တိုက်ခိုက်သင့်ပါကြောင်း။”

ကင်းဝန်မင်းကြီးစကားဆုံးသော် တစ်ဖက်မှ မကြားတကြား သရော်ပြောင်လှောင်ခနဲသံများ ထွက်လာသည်။ လှေသင်းအတွင်းဝန်ကမူ အသံထွက်အောင်ပင် ပမာမခန့် ရယ်လိုက်သည်။

“ဒီမင်းကြီးပါးစပ်က ဒီစကားပဲ အမြဲထွက်တာပဲ၊ ဟား...ဟား...ဟား။”

“မောင်ကောင်းပြောတာ သင့်မြတ်ပေတယ်၊ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သည်းခံထိုက်တယ်။”

မယ်တော်မိဖုရားကြီးက ဝင်ဆိုသည်။ သို့ရာတွင် အသံအားလုံးအား စူးရှခက်ထန်သော ထိပ်စုဖုရားကြီး၏အသံက လွှမ်းပစ်လိုက်၏။

ထိပ်စုဖုရားသည် မယ်တော်အား မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်ပြီး သောက်နေသော ဆေးလိပ်ကို ခင်ဘွားသစ်အား လှမ်းပေးလိုက်၍ ကင်းဝန်မင်းကြီးအား မီးထွက်မတတ် မျက်လုံးများနှင့် စူးစိုက်ကြည့်လျက် လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ အော်လိုက်သည်။

“ဒီအဘိုးကြီးဟာ အားရင် ကြောက်နေတာပဲ၊ အတူတူပဲ ဒီအဘွားကြီးလည်း၊ သင်းတို့နှစ်ယောက် ပေးစားထားဖို့ကောင်းတယ်၊ အို...မဖြစ်ပါဘူး၊ မိန်းမလျှာကြီးဟာ ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ မတန်ဘူး၊ ထဘီဝတ်ထားဖို့ကောင်းတယ်၊ ဟဲ့...ခင်ဘွားသစ်၊ ညနေကျ ထဘီတစ်ထည်နဲ့ ကျောက်ပျဉ်တစ်ချပ် သင်းအိမ်ကို ပို့လိုက်စမ်း။”

ထိပ်စုဖုရား၏ စကားရပ်များမှာ ထီးနှင့်မတန် နန်းမဆန် ကြမ်းတမ်းလှသဖြင့် သီပေါဘုရင်မှာ ယောင်ရမ်းကာ မိမိအား မိမိလက်ဝါးနှင့် အုပ်ထားမိသည်။ နောက်မှ သတိရကာ မိဖုရား၏လက်အား ဆွဲကိုင်လှုပ်ရမ်း၍ “အို...မိမိ ဘယ်နှာတွေ

တော်စမ်းပါ။ မောင်ဘုရား ပြောပါ့မယ်* ဟု တားရှာသည်။ တိုင်တားမင်းကြီးပင်လျှင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် ရှက်စိတ်ဝင်ကာ ဦးခေါင်းငုံ့ထားမိသည်။ မယ်တော်မိဖုရားကြီးမှာ ရှက်လှလွန်းသဖြင့် နေရာမှ ရုတ်တရက်ထကာ ခင်ဘုန်းအားခေါ်၍ ညီလာခံမှ ထွက်သွားသည်။

ကင်းဝန်မင်းကြီးသည်သာ မျက်နှာများ နီရဲသွားရုံကလွဲ၍ မတုန်မလှုပ် ရှိသည်။

ညီလာခံတစ်ခုလုံးမှာ မီးရေနှင့်သတ်သည့်ပမာ ငြိမ်ကျသွား၏။ စုဖုရားလတ်သည် အမြင့်မှနေ၍ မျူးမတ်များအား ဒေါသမပြေသေးသည့် ဟန် ခက်ထန်စွာ စိုက်ကြည့်လျက် *ကဲ...ပြောစမ်း၊ ဘယ်သူကြောက်စကား ပြောဦးမလဲ၊ ဟင်း...စုလတ်အကြောင်း သိသွားမယ်* ဟု ဆက်ကြိမ်းနေသည်။

မိဖုရားထိုင်သွားသော် ကင်းဝန်မင်းက ရဲရင့်တည်ကြည်စွာ မျက်နှာအား မော့လိုက်သည်။ ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းသော ဤပညာရှိကြီး၏မျက်နှာမှာ ဝမ်းနည်းမှုနှင့် မခံချင်မှုများ ရောစွက်ပေါ်ရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် လျှောက်တင်သံမှာ တုန်လှုပ်မှုမရှိ ပကတိ တည်ငြိမ်လှသည်။

အရှင်နှစ်ပါးတို့ ထားရင်လည်း ရှင်ရမည်၊ သတ်ရင်လည်း သေရမည်၊ သို့ရာတွင် နတ်ရွာစံမင်းတရားကြီးဘုရားလက်ထက်မှစ၍ ယခုရွှေနေ့ရှင် လက်ထက် အထိ ခ၊စားခဲ့သော ကျေးဇူးသစ္စာတော်တို့ကိုထောက်၍ လျှောက်တင်ပါသည်။ အို...မင်းမြတ် ကျွန်တော်မျိုး ထပ်၍တင်ပါ၏။ အားအင်ချည့်နဲ့၍ လူမမာသဖွယ် ရှိနေသော ဤနိုင်ငံသည် စစ်မက်ကို နိုင်အောင် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မတိုက်နိုင်၊ ကျွန်တော်မျိုးအား ကြောက်ရွံ့သူ ထင်ရှားသော တန်သည်ဟု ဆိုပါလေ၊ ဆိုရုံမက အမျက်ထားတော်မူလျှင် စွဲသော ဓားနှင့် အသက်ကို စီရင်တော်မူ၊ မိမိ၏အရှက် မိမိ၏အသက်အတွက် နိုင်ငံနှင့် အရှင်သခင်အပေါ် ကျရောက်မည့်ဘေးကို မြင်လျက် မမြင်ကျွန်ပြုသည်မှာ ကျေးဇူးသစ္စာတော်ကို အကယ်စင်စစ် စောင့်သိသူတို့ ပြုအပ်ရာ မဟုတ်၊ နောင်ရာဇဝင်ကြောင်း၌ မောင်ကောင်းရှိလျက် နိုင်ငံရေတိမ်နစ်ရလေဟု ပညာရှိ၏ ကဲ့ရဲ့မည်ကို ကျွန်တော် မခံလိုပါ။ ဤသို့ ခံရမည်ထက် ဤနေရာတွင် အသက်ဆုံးရမည်က ပိုမြတ်ပါ၏

ရှင်ကျက်သောက္ကုဇန္ဒ၊ လေးနက်တည်ကြည်သော ဤအသံဝယ် ထူးခြားသော တန်ခိုးသတ္တိက ဝင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် စောစောကလျှင် ခက်ထန်ခဲ့သော စုဖုရားလတ်ပင် ဤဝန်အိုကြီးအား မမြစ်တားမိ။

**အို...မင်းမြတ်၊ ရှေးပညာရှိတို့ ဆိုခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော်လည်း မကြာခဏ

ထင်ခဲ့ပါ၏။ ပြည့်မျက်လုံးကို မဖောက်ရာ၊ ပြည့်လက်ရုံးအား မဖြတ်ရာ၊ ပြည့်ဝမ်းစိုက်အား မပေါက်စေရာ၊ ယခု ပြည့်မျက်လုံးအများတို့ အဖောက်ခံရပြီးလေပြီ၊ ပြည့်လက်ရုံးအများတို့ ကျိုးပြတ်ပြီးလေပြီ၊ ပြည့်ဝမ်းစိုက်တို့လည်း အဆန်မရှိ အခွန်နှင့်သာ တံခွဲလေပြီ၊ ဤအခြေနှင့် တိုင်းခြားရန်စွယ်အား အဘယ်ပုံ ချိုးနှိမ်ခြိမ့်မည်နည်း၊ အင်္ဂလိပ်မင်း၏ အင်ပါယာနိုင်ငံဝယ် လူဦးရေကား ၄၈ ကုဋေ ၆ သန်းကျော် ရှိပါ၏။ အင်္ဂလိပ်မင်းပိုင် နိုင်ငံတော်အတွင်း တစ်နှစ်အတွက် ကောက်ခံရ အရပ်ရပ် အခွန်တော်ငွေ ကျပ်သုံးဒင်္ဂါးပြားရေ ၁၁၉၉ ကုဋေကျော် ရှိပါ၏။ ဤသည်ကို လူဦးရေ ၆၄၈,၀၀၀ သောင်းကျော်၊ အရပ်ရပ် ကောက်ခံရ အခွန်တော်ငွေ ကျပ်သုံးဒင်္ဂါးပြားရေ ၉၅၉,၀၀၀ သောင်းကျော်သာရှိသော မြန်မာနိုင်ငံက စစ်မက်ဖက်ပြိုင်သည်ဆိုရာမှာ သတ္တိရှိရာ မမည်ပေ၊ အို...မင်းမြတ် နောက်ဆုံး တောင်းပန်တင်လျှောက်ပါ၏။ သည်တစ်ကြိမ် သည်းခံတော်မူ၍ ရာဇပရိယာယ်သုံးကာ ပြည့်ရန်လုံးကို ဖယ်ရှားတော်မူပါ**

စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကင်းဝန်မင်းကြီးသည် ကျောက်ရုပ်ပမာ မလှုပ်မရှား ထိုင်နေတော့သည်။

ညီလာခံသဘင်မှာ ပို၍ပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

သီပေါမင်းတရားသည် ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းသော ဤဝန်အိုကြီးမျက်နှာအား တစ်ချက်စိုက်ကြည့်မိသည်။ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဤဝန်အိုကြီး၏ စကားများအား မနာယူမိသည်ကို နောင်တရသယောင် ဖြစ်မိသည်။

မင်းတရားသည် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။ ဖြူရော်သော မျက်နှာဝယ် အလောင်းမင်းတရား၏သွေးသည် ဝင်းထိန်လာသည်။ ပထမဆုံးနှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မိဖုရား၏သွေဆောင်ချက်ကင်းသော စီရင်ချက်ကို ပြုသည်။ ပထမဦးဆုံးနှင့် နောက်ဆုံးသော မှန်ကန်သည့် စီရင်ချက်ပင်တည်း။

မျိုးတော် မတ်တော်အပေါင်းတို့၊ ကင်းဝန်သက်တော်ရှည်ဘိုးဘိုး၏ လျှောက်တင်ချက်သည် သင့်မြတ်လှသည်ဟု ငါ့ကိုယ်တော်မြတ် ယုံကြည်တော်မူသည်။ ဤအရေးကိစ္စသည် ကြီးလေးလှသည် ဖြစ်သဖြင့် အတန်တန်ဆင်ခြင်မှ တော်မည်၊ ညညီလာခံ၌ တိုင်ပင်ဆွေးနွေး၍ အမိန့်တော်မြတ်ချမှတ်၊ ဤညီလာခံစေမောင်မင်းများ

သီပေါကိုယ်တော်သည် အမိန့်ချပြီးနှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိဖုရားကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ အပန်းဖြေရာ နံ့သာဖြူစံနန်းဆောင်သို့ တစ်ကိုယ်တည်း ကြွချီတော်မူသည်။ တိုင်တားမင်းကြီးနှင့်တကွ ဘက်တော်သား မျူးမတ်အပေါင်းမှာ အလျှို့လျှို

ညီလာခံခန်းမမှ ထွက်သွားကုန်သည်။

ကျွန်ရစ်သူ ကျောက်မြောင်းအတွင်းဝန်မင်း၊ စာရေးတော်ကြီး ဦးမြတ်သည် ရွန်းပိတိအဖြာဖြာနှင့် ကင်းဝန်မင်းကြီးအား ဦးသုံးကြိမ်ချ ကန်တော့ကြသည်။

ကင်းဝန်မင်းကြီးသည် နေရာမှ ထထွက်ခဲ့စဉ် စိတ်တွင်း၌လည်း အောက် မေ့မိသည်။

မိမိတာဝန် ကျေပွန်ပေပြီ။ နိုင်ငံ၏ ဘေးအန္တရာယ်တစ်ရပ်ကိုလည်း ပယ် ရှားပြီးခဲ့လေပြီ။

သို့ရာတွင် ရွှေနန်းတော်ဆောင်နှင့်ကပ်လျက် အနောက်ဘက် မိဖုရားခေါင် များ ခေတ္တစံမြန်းရာ အဆောင်ကြီး၌ ဘာတွေဆက်လက်ဖြစ်ခဲ့သည်ကို ကင်းဝန်ပညာ ရှိကြီး မသိရာ။

ထိပ်စုဖုရားလတ်သည် အဆောင်တော်ကြီး၏ သလွန်တော်ထက်တွင် ထိုင်မိစဉ် စိတ်တွင်း၌ မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။ ကင်းဝန်မင်းကြီးကိုပင်လော၊ မောင်တော်ဘုရားကိုပင်လော၊ မိမိကိုပင်လော မဝေခွဲတတ်၊ ထိုအခိုက်တွင်ပင် သလွန် အောက်၌ တိုင်တားမင်းကြီးနှင့် အပေါင်းပါမျိုးမတ်တို့ ခ၊စားရောက်လာသည်။

တိုင်တားမင်းကြီးက လျှောက်တင်သည်။

“အရှင်မိဖုရား၊ ကင်းဝန်၏ ကလိန်ဉာဏ်ကြောင့် ရွှေနန်းရှင် မဝေခွဲနိုင်၍ ပွဲတွေ့အမှားကို ကြုံရပါတော့မည်၊ အရှင်မိဖုရား ကယ်တော်မူပါ။”

ထိပ်စုဖုရားသည် ခက်ထန်စွာ မျိုးမတ်များအား ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာ အခုမှ ကယ်တော်မူပါလဲ၊ စောစောက ဟိုဝန်အိုကြီး တင်နေတုန်း ကတော့ အ၊အကြီးတွေလို ပါးစပ်ပိတ်နေကြပြီး ဟင်း...”

“အပြစ်တင်တော်မူရင် ခံရမည့်ကျွန်များပါဘုရား၊ အရှင်နှစ်ပါး၏ အလိုတော်ကိုသာ ကြည့်နေရသူများ ဖြစ်ပါသည်။ ရွှေနန်းရှင်ဖုရားကိုယ်တော်တိုင် တစ်ဖက်စကားကို နားဝင်ယုံကြည်တော်မူနေရာမှ ဖုရားကျွန်တော်မျိုးတို့ ဆင်ခြေ မကွန့်ဝံ့ပါ။”

“ကိုင်း...ကိုရွှေဝန်အ၊တို့ တင်ကြစမ်း၊ ဘာကိစ္စလဲ။”

တိုင်တားမင်းကြီးက လှေသင်းအတွင်းဝန်မင်းဘက် လှည့်အချက်ပေး လိုက်သည်။ အတွင်းဝန်မင်းက တင်လျှောက်၏။

“မှန်ပါ၊ ပရိသတ် ဗိုလ်ပုံအလယ် မလျှောက်အပ်သည့် အတွင်းစကားကို တင်ပါသည်။ ယခု ကင်းဝန်၏ တင်လျှောက်ချက်ကိုထောက်သော် ဤဝန်အိုသည် အင်္ဂလိပ်နှင့်ပေါင်း၍ ညောင်ရမ်းမင်းသားအား နန်းတင်ရန် အကြံရှိသည်မှာ လယ်ပြင်

တွင် ဆင်သွားသည့်ပမာ ထင်ရှားလှပါသည်။ ယခုပင် ညောင်ရမ်းသူလျှို့တို့အတွင်း၌ လှိုက်စား၍ ခြေရှုပ်သမျှကို ဖုရားကျွန်တော် မိထားပါသည်။”

ညောင်ရမ်းဟူသော အသံကို ကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စုဖုရားလတ်၏ မျက်နှာမှာ ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။

အတွင်းဝန်မင်းသည် မိဖုရား၏မျက်နှာထားအား အကဲခတ်လျက် ဆက် လက်တင်လျှောက်သည်။

“အင်္ဂလိပ်သူလျှို့ညောင်ရမ်း၏ ကျေးကျွန်တို့မှာ အရှင်မိဖုရား၏အရိပ်ကို ခိုလှုံကာ ကျေးဇူးတော်ကိုပင် မထောက်၊ ဖောက်ဖောက်ပြားပြား ကိုယ့်သူသူဘက်သား လုပ်နေသည်ကို သိသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း သက်သေခံ မလုံလောက်၍ အရေးမယူနိုင်ခဲ့ပါ။ ယနေ့မှ လက်ပူးလက်ကြပ်မိပါသည်။”

“ကိုယ့်လူ သူ့ဘက်သားလုပ်သူ စုဖုရားရဲ့ ကျေးကျွန်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။”

“မှန်ပါ၊ ရနောင်အရေး၌ နာမည်ရခဲ့သူ နေမျိုးဘွဲ့ အသနားခံရတဲ့ သူရိန် ငယ်ပါ။”

မိဖုရား၏မျက်နှာသည် မယုံကြည်နိုင်ဖွယ် သတင်းအား ကြားရသည့်ပမာ တွေဝေသွားသည်။ ခဏ၌ပင် ထီးနန်းရာထူးအရေး၌ သွေးရင်းသားရင်းတို့ပင် သစ္စာ မရှိကြောင်း သတိရလာသည်။

“ဘာသက်သေများ ရ၊ထားသတုံး။”

အတွင်းဝန်မင်းက လက်ခုပ်တစ်ချက်တီး၍ အချက်ပေးလိုက်သည့်ခဏ၌ အဆောင်တွင်းသို့ ဒယီးဒယိုင်နှင့် ဗိုလ်ကျော်ခေါင်သည် ဝင်လာ၏။ သူ၏အဝတ်တို့၌ သွေးတို့ဖြင့် စိုရွှဲနေကာ ဖုန်မှုန့်တို့လည်း လိမ်းပေးနေသည်။

“အလို...တောင်စားဝယ်စုသားထဲကပါလား၊ ကိုင်း မချန်မခြင်း သံတော် ဦးတင်စမ်း။”

ဗိုလ်ကျော်ခေါင်က သူသိခဲ့သမျှအား တင်လျှောက်သည်။ သူ သိသမျှမှာ လည်း ဦးသာဖြိုး ပြောခဲ့သမျှသာ ဖြစ်သည်။

“အဲဒီအကြောင်းတွေကြောင့် ကျွန်တော်မျိုးဟာ ဗိုလ်သူရိန်နဲ့တကွ သူ့ တပည့်တို့အား မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုခဲ့ပါတယ်။ မနေ့ကတော့ သူ့ တပည့်ပေါက်လှကို ခြေရာခံလိုက်ရာမှာ ဖရန်စစ်သံရုံးမှ ထွက်ပြေးတဲ့ သွေးသောက် ငမြတ်ကျော့နဲ့ ချိန်းတွေ့တာ မိပါတယ်။ အကြောင်းစုံ သိလိုသဖြင့် မဖမ်းသေးဘဲ ခြေရာခံဆက်လိုက်ခိုက် မျက်ခြည်ပြတ်သွားပါတယ်။ သို့ရာတွင် ခိုင်လုံသော သက်သေ ခံရပြီဖြစ်၍ အတွင်းဝန်မင်း အမိန့်နဲ့ ဗိုလ်သူရိန်ကို ကြိုတင်ဖမ်းထားသည်မှာ မိပါပြီ။”

ပေါက်လှကိုမူ တပ်မှာမတွေ့ပါ။ နောက်ဆုံးတလောက မြင်းခြံ၌ လွတ်ထွက်သွားခဲ့တဲ့ သူလျှိုမို့နဲ့ ဆက်စပ်ပြီး မြင်းခြံဘက် သင်းတို့ ထွက်လိုထွက်ငြား ထွက်ခဲ့သော် မိလိုမိငြား ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မြင်းငါးစီးနဲ့လိုက်ရာမှာ ကဲမြင့်တံခါးတွင် ကံအား လျော်စွာ မိပါတယ်။ သို့ရာတွင် လက်ရမိလှဆဲဆဲ မမျှော်လင့်ဘဲ မိုးနဲစော်ဘွားနှင့် အပေါင်းပါတို့ကပါ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ခြင်းခံရပါသဖြင့် ငယ်သားလေးဦး အသက်ဆုံး ရှုံးပြီး ကျွန်တော်မျိုးမှာ ယခုကဲ့သို့ ဒဏ်ရာနှင့် အသက်လှ ဆုတ်ခဲ့ပါသည်ဘုရား။”

စုဖုရားလတ်သည် ငြိမ်သက်နေခိုက် အတွင်းဝန်မင်းက ဝင်လျှောက်သည်။

“ယခုအရေးမှာ သာမညအရေးမဟုတ်ပါ။ အင်္ဂလိပ်ကုလားဖြူ၊ ညောင်ရမ်း မင်းသား၊ မိုးနဲစော်ဘွားတို့ တစ်ကျိတ်တည်းတစ်ညာဏ်တည်း နေပြည်တော်နှင့် ရွှေနန်းတော်တို့ကို လုပ်ကြံနေသည်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်သဖြင့် အင်္ဂလိပ်ကုလားဖြူ အား အလျှော့ပေး၍ ကင်းဝန်မင်း တန်ခိုးတက်ခဲ့သော် ရှေ့ရေးအား ကျွန်တော်မျိုး မတွေ့ဝံ့တော့ပါ။ သူလက်ဦးသည်အထိ မစောင့်ဘဲ ကိုယ်ကဦးအောင် ပြင်ဆင်သင့်ပါ သည်။ စစ်တို့မည်သည် တစ်နေ့ဦးလျှင် ဦးသည့်အလျှောက် အရေးပေါက်လှသည်။”

အချက်ကျလာသဖြင့် တိုင်တားမင်းကြီးကပါ ဝင်တင်လျှောက်သည်။

“ဘုရား ရွှေဘုန်းတော်မြတ်ကြောင့် စစ်မက် တိုက်ခိုက်လျှင် အောင်တော် မှပါလိမ့်မည်။ ဓနုဖြူ ညောင်တန်းမှစ၍ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်နှင့်တကွ ကျောက်တိုင်တောင် ဘက် မြစ်စဉ်တစ်လျှောက်မှာပင် အကြောင်းရှိလျှင် အင်္ဂလိပ်တွေကို ခုတ်သတ်ပစ်ရန် ထားသော ကျွန်တော်မျိုး၏ အတွင်းလူတွေ အခန့်သင့်ရှိပါကြောင်း။”

လှေသင်းအတွင်းဝန်မင်းကလည်း “ကျွန်တော်မျိုး၌ လှေသင်းလေးတပ်က လူလေးထောင်ကျော်၊ ထို့ပြင် ‘နောင်မဆိုးနှင့် သတိထား’ ဟူ၍ လက်မောင်းတွင် စာတမ်းထိုးမှတ်ထားသည့် ဓားပြလုပ်ပူးသူ လူသုံးထောင်ကျော်၊ ပေါင်းစုနစ်ထောင် ကျော်တို့ အမှုတော်ထမ်းရန် အသင့်ရှိကြောင်းပါ။” ဟု လျှောက်တင်သည်။

ဤတွင်ပါရှိသော မှူးမတ်တို့ကလည်း ဆွေသားမျိုးသား လူပေါင်းငါးရာ၊ လူပေါင်းလေးရာ။ လူပေါင်းသုံးရာနှင့် အမှုတော်ကို ထမ်းနိုင်ပါကြောင်းကို အသီးသီး တင်လျှောက်ကြသည်။

စုဖုရားလတ်သည် မာန်ဖီသော ကျားမသဏ္ဍာန် နေရာတော်မှ ထလိုက် သည်။

- “ရွှေနန်းရှင် မောင်တော်ဘုရား အခု ဘယ်မှာ စံနေသလဲ”
- “နံ့သာဖြူ စံနန်းတော်မှာပါဘုရား”
- “ကောင်ပြီ၊ ဒီည ညီလာခံမှာ လိုအပ်သည့်အမိန့် ချမှတ်စေရမည်၊ မပူ

ကြန့်၊ ကိုယ့်တပ်ကိုယ် စုစည်း၍ အဆင်သင့်ရှိကြစေ၊ မိထားသော သစ္စာဖောက် မှန်သမျှ မကြွင်းမကျန် အမှုကုန်အောင် စစ်ဆေးပြီး သွားမြဲလမ်းသွားကြစေ၊ ကျန်ရှိ နေသေးသော် မည်သူမျှကံမှာမှ မထောက်၊ ဖမ်းဆီးရန် မနွေးနှင့်။”

ဤသို့ မိန့်တော်မူပြီးသော် စုဖုရားလတ်သည် ဒေါသမာန်ပါပါနှင့် သီပေါမင်း စံရာ နံ့သာဖြူနန်းဆောင်သို့ ကြွသွားလေသတည်း။

ထိုအချိန်တွင် သစ်တပ်တော်ရှေ့ ရွေးတော်ယူ တံခါး၏ လက်ယာဘက်ရှိ ရှေ့ရုံးခေါ်ရာ ရာဇဝတ်ရုံး၏တစ်ဝိုက်၌ အမှုဆိုင်လာကြသော လူပရိသတ်များအကြား တွင် မဟာမေဒင် ဘာသာဝင် ကုလားတစ်ဦးနှင့် တရုတ်တစ်ဦးမှာ ယောင်လည် ယောင်လည်နှင့် လမ်းသလားလျက် ရှိကြသည်။

စင်စစ် ကုလားမှာ ပေါက်လှဖြစ်၍ တရုတ်မှာ ဒွန်းဦးတို့ ဖြစ်ကြသည်။ ဤအဝတ်အစားများကို သူတို့ ရခဲ့သည်မှာ မခက်လှ။ ရွှေမြို့တော်သို့အဝင် လူပြတ်ရာ၌ ပထမဆုံး တွေ့ခဲ့သော ကုလားနှင့် တရုတ်တို့ထံမှ ရိုက်လှခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

တရုတ်သည် လမ်းမတော်အားကျော်၍ ရွေးတော်ယူတံခါးလက်ဝဲဘက်ရှိ တရားရုံးတော်ဘက်သို့ ကူးသွားသည်။ ထို့နောက် တရားရုံး၏ အရှေ့ဘက်ရှိ ထောင်ကြီးသို့ မသိမသာ လှမ်းအကဲခတ်နေသည်။

ကုလားကမူ ရာဇဝတ်ရုံးအရှေ့ဘက်ရှိ ရာဇဝတ်ပြစ်မှု ကျူးလွန်သူတို့ကို စီရင်ချက်မချမီ ချုပ်နှောင်ထားရာ လက်မထောက်တန်းဘက်သို့ ထွက်လာသည်။

လက်မထောက်တန်း ပတ်ပတ်လည်မှ အကဲခတ်ကြည့်သော်လည်း သူ တွေ့လိုသူအား မမြင်မိ။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် အစောင့်တစ်ဦးက ကွမ်းတံတွေး ထွေးလိုက်သည်။ ကွမ်းတံတွေးမှာ ကုလားအနီးသို့ ကျလာသဖြင့် ကုလားမှာ လန့်ခုန်လိုက်သည်။

အစောင့်ဖြစ်နေသူ ကျောက်လုံးမှာ ‘ကန်တော့ ကန်တော့’ ဟု ဆိုပြီးမှ ကုလားတစ်ဦးအား မြင်သဖြင့် လှမ်းဟောက်လိုက်၏။

“အံ့... ငါ့လူမှတ်လို့ ခွေးကုလားကိုး၊ ဘာဒီနားယောင်ပေ ယောင်ပေ လာလုပ်နေလဲ၊ ငါ တယ်... လိုက်နားရင်းအုပ်လိုက်ရ”

ကုလားပေါက်လှက အင်မတန်ကြောက်ရွံ့ဟန် ဆဲလဲအထပ်ထပ်ပေးသည်။ “ခွေးမသား ကုလား၊ လာစမ်း၊ နင့်ပိုက်ဆံပါလား၊ ပေးခဲ့စမ်း”

ပေါက်လှက ဟိုစမ်း သည်စမ်း လုပ်နေခိုက် အခြားအမှုထမ်းတစ်ဦးက ကျောက်လုံးများ ကပ်လာသည်။

“အလို...ကိုရင်ချစ်စံ၊ နောက်ရုံးမှာ အစောင့်ကျဆို၊ ဘာလာလုပ်လဲ”

“အရေးကြီးလို့ ကိုရင်ရေ၊ ကျုပ်တို့ အစောင့်ကျတုန်း ဖရန်စစ်သံရုံးက သွေးသောက်ကြီးဦးမြတ်ကျော်နဲ့ ပြေးတဲ့သူလျှို့ မိပြီဆိုပါကလား”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

“ဘယ်သူမှတ်သတုံး၊ ဗိုလ်သူရိန်တဲ့ ကိုရင်ရေ”

“မြတ်စွာဘုရား...ဗိုလ်သူရိန်”

“ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ သူတို့နဲ့ တစ်ဂိုဏ်းတည်းသားတွေတောင် လိုက်ဖမ်းကုန်ပြီ၊ အနောက်ဆောင်က ခင်ဘုန်းဆိုတဲ့ အပျိုတော်တစ်ယောက်တောင် ဖမ်းလာတာ တွေ့ခဲ့ရတယ်”

“ဟေ...”

ပေါက်လှသည် ဤနေရာ ကြာကြာမနေသင့်တော့မှန်း သိသည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်ဦးသား စကားကောင်းနေခိုက် အလစ်သွက်သွက်ထွက်လာခဲ့သည်။

ရှေ့ရုံးနား၌ ဒွန်းဦးနှင့် ပြန်ဆုံသည်။

“ဘယ့်နယ်လဲ”

“မဖြစ်ဘူး ကိုရင်၊ ကျုပ် အကုန်သတင်းရခဲ့ပြီ၊ ဗိုလ်မှူးတော့ လက်မထောက်တန်းမှာ မရှိတာ သေချာတယ်၊ ထောင်ကြီးထဲ ရောက်နေမှာပဲ၊ ဒါတွင်မကဘူး၊ ကျုပ်တို့ အားကိုးစရာ ကုန်ပြီ၊ ဗိုလ်မင်းထင် မပြောနဲ့၊ ခင်ဘုန်းကိုပါ ဖမ်းသွားပြီတဲ့”

“ဟိုက်...အကျိုးနည်း”

တရုတ်ဒွန်းဦး၏ တမင်မှေးထားသောမျက်လုံးသည် ပြူးထွက်လာသည်။

“ဒီတော့ ဒီထဲနေရတာ စက်ယားလာပြီ၊ လစ်လိုက်ကြဦးစို့ ကိုရင်ရေ၊ အပြင်ရောက်မှ တစ်မျိုးတစ်မည် ကြံကြတာပေါ့”

တရုတ်နှင့် ကုလားမှာ ယောင်ပေယောင်ပေနှင့်ပင် မြို့ရိုးတံခါးဆီသို့ မသိမသာ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

□□□

အခန်း(၁၁)

ပေါက်လှ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ဗိုလ်သူရိန်မှာ နာမည်ကျော် ထောင်ကြီးအတွင်းရှိ မောင်မည်းစိုတိုင်းသော အလုံခန်းလေးတစ်ခုအတွင်း၌ ထိတ်တုံးခတ်လျက် ရောက်နေသည်။

ထောင်ကြီး၏ ကြောက်မက်ဖွယ်သတင်းဆိုးတို့အား ယခင်က ကြားသာ ကြားခဲ့ဖူးသည်။ ယခုမူ ကိုယ်တိုင်ရောက်ရှိနေရပေပြီ။

မိမိ၏ပယောဂ မကင်းဘဲ ဤထောင်တွင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့၍ ဤထောင်တွင်း၌ပင် ကိုယ့်လည်မျိုကိုယ် ကတ်ကြေးနှင့်ထိုးကာ အသက်ကို အဆုံးစီရင်သွားသည့် လူရမ်းကားကြီး ရနောင်မင်းသား မောင်မောင်တုတ်အား သွားသတိရသည်။ ဤအခန်းသည်ပင် မောင်မောင်တုတ် နေသွားသော အခန်းပင်လော မပြောတတ်၊ မိမိပင်လည်း မောင်မောင်တုတ်နည်းတူ ဇာတ်သိမ်းရမည်လော၊ သို့မဟုတ် ပိုမိုဆိုးရွားစွာ ဇာတ်သိမ်းရမည်လော မသိ။

မိမိကိုယ်ရေးမှသည် ခရီးထွက်သွားသော ငယ်သားနှစ်ဦးအတွက် ပူမိပြန်သည်။ လွတ်မှ လွတ်ကြပေမည်လော မပြောတတ်။ အတွေးတို့မှာ ဆက်ခဲ့ကာ ဗိုလ်မင်းထင်နှင့် ခင်ဘုန်းတို့ထံ ရောက်သွားပြန်သည်။ တစ်နွယ်ငင် တစ်စင်ပါ လိုက်တတ်သော မြန်မာရာဇဝတ်ထုံးစံကို နားလည်သဖြင့် ၎င်းတို့အတွက်လည်း

စိတ်မအေး။ ယခုအချိန်ဆိုလျှင် ဤမောင်နှံလည်း မိမိနည်းတူ ဤထောင်ကြီးအတွင်း သို့ ရောက်ချင်ရောက်နေပေမည်။

လူတို့မည်သည် ဘေးရောက်သည့်အခါ အားကိုးရာကို အမှတ်ရစမြဲ ဖြစ်သည်။

ပထမဦးစွာ နန်းမတော်စုဖုရားလတ်အား သွားသတိရသည်။ သို့ရာတွင် မိမိကဲ့သို့ ထင်ရှားသော တပ်မှူးတစ်ဦးအား ထောင်သွင်းအကျဉ်းထားသည်အထိ အရေးယူသည့်ကိစ္စမှာ မင်းမိဖုရားတို့ မသိဘဲ မဖြစ်ကြောင်း နားလည်မိသည့်ခဏ၌ ဤမျှော်လင့်ချက်အား စွန့်လွှတ်လိုက်ရပြန်သည်။

နောက် မိမိ၏ ဗိုလ်မင်းဗိုလ်ဦးကြယ်အား သွားသတိရသည်။ ဗိုလ်ဦးကြယ် အား သတိရမိသည့်ခဏ၌ အားတက်သွားသည်။ မိမိအား ကယ်နိုင်မည် မကယ်နိုင် မည် အပထား။ ဗိုလ်ဦးကြယ်မှာ ဤကိစ္စ၌ လက်ပိုက်၍မူ ကြည့်မနေမည်မှာ သေချာသည်။

ခဏမှာပင် မျက်နှာလေးတစ်ခုက မျက်စိဝယ် ရေးရေးထင်လာသည်။ စောရှင်ဦး။

ဒုက္ခရောက်နေသည့်ကြားမှ ဗိုလ်သူရိန်သည် ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဇာတ်လမ်း ဆုံးပြီထင်မှ ခြံစည်းရိုးအား ဗဟိုထားကာ ချစ်အားသန်သမျှ နှုတ်နှင့်မဆို၊ ကိုယ်အမူ အရာနှင့် လှစ်ဟာခဲ့ရသည့်အဖြစ်မှာ ရင်၌ တသိမ့်သိမ့်နှင့် ကြည့်နူးဖွယ် ပေါ်လာသည်။

ယခုအချိန်ဆိုလျှင် စောရှင်ဦးတစ်ယောက် မိမိ ဘယ်ရောက်နေသည်ကို သိပါလေစ။ သိချင်လည်း သိနေပေမည်။ သိလျှင်...

ဗိုလ်သူရိန်က မရေရာသော အတွေးမျှင်တို့အားဖြတ်ကာ လွတ်ထွက်ရန် လမ်း ရှိလိုရှိငြား ပတ်ဝန်းကျင်အား အကဲခတ်မိသည်။

သို့ရာတွင် ခဏချင်းပင် အားလျော့မိသည်။

ခိုင်ခံ့ထူထဲသော နံရံများ၌ လူထွက်ရန်မဆိုနှင့် အလင်းရောင်ပင် ဝင်ပေါက် မရှိ။

ဗိုလ်သူရိန်သည် ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းဟု စိတ်တုံးတုံးချကာ အိပ်ပစ်လိုက်ရန် ကြိုးစားသည်။ မရ။ အတွေးမျှင်တို့က မဆုံးတမ်း ဝင်လာသည်။ သည်လိုနှင့် တစ်နေ့ကုန်သည်။ အစားအသောက်လည်း မရ။ ရသော်လည်း စားချင်စိတ် ရှိမည်မဟုတ်။ ရှိသည့်တိုင်အောင် ညီပုပ်နံ့စော်သော ဤအခန်းဝယ် မျို၍ကျမည် မဟုတ်။

ညဦး၌ အကျဉ်းတံခါးဖွင့်သံ ကြားရသည်။ မကြာမီပွင့်လာသော တံခါးမှ

မီးတုတ်၏ အလင်းရောင်ဝယ် အဆောင့်နှစ်ဦးနှင့်အတူ မမျှော်လင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးအား တွေ့ရသည်။ ဗိုလ်ဦးကြယ်နှင့် ဗိုလ်ကျော်ခေါင်။

ဗိုလ်ဦးကြယ်မှာ ထိတ်တုံးခတ်လျက် ရှုရက်စရာမရှိသော မိမိ၏တပ်မှူး အား မြင်စိစဉ် စိတ်ထိခိုက်ခြင်း ပြင်းပြဟန် စကားမဆိုနိုင်ဘဲ ရှိသည်။ ဗိုလ်ကျော်ခေါင် ကိုယ်နှိုက်လည်း မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေ၏။

ဗိုလ်သူရိန်ကသာ တည်ငြိမ်စွာ ပြုံးလျက် နှုတ်ဆက်သည်။

ဗိုလ်ဦးကြယ်က ဗိုလ်သူရိန်၏အနားတွင် ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်သည်။

“သူရိန်...မင်းအဖြစ်ကို ငါ မကြည့်ရက်ပါလား။ ဒီနေရာဟာ ယောက်ျား ကောင်းတို့ နေရာမဟုတ်ဘူးကွယ်၊ ဆိုစမ်း...မင်း ဘာတွေလုပ်ခဲ့လဲ”

ဗိုလ်သူရိန်က တည်ကြည်စွာပင် ဗိုလ်မင်းအား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် နိုင်ငံနဲ့ အမျိုးကို အန္တရာယ်ရောက်အောင် ဘာမှမလုပ်ခဲ့ပါ ဗိုလ်မင်း”

“ဒါကို ငါ ယုံတယ် သူရိန်၊ ဒါပေမဲ့ အရှင်နှစ်ပါး ယုံအောင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ”

ဗိုလ်သူရိန်က ဘာမျှမဖြေ။ မျက်နှာကြက်ကိုသာ မော့ကြည့်ငြိမ်နေသည်။

ဗိုလ်ဦးကြယ်က ဗိုလ်ကျော်ခေါင်ဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“ကဲ...ကျော်ခေါင် အချိန်မရှိဘူး၊ ပြောစရာရှိတာပြော”

ဗိုလ်ကျော်ခေါင်က ရန်သူဖြစ်သော်လည်း ရဲရင့်တည်ကြည်သူ ဗိုလ်သူရိန် အား စိတ်မကောင်းစွာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဗိုလ်သူရိန် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ခင်ဗျားရဲ့ သတ္တိနဲ့ စွမ်းရည်ကို ကျွန်တော် လေးစားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရှင်နှစ်ပါးရဲ့ သစ္စာတော်ကို ကျွန်တော် ပိုလေးစားရတယ်”

ဗိုလ်ကျော်ခေါင်က နိဒါန်းဆင့်သည်။

“ဒီတော့ တိုတိုပဲ ကျွန်တော် ပြောပါ့မယ်၊ အရှင်နန်းမတော်ဖုရားက ဗိုလ်သူရိန်တို့အရေးကို ကျွန်တော့် အကုန်လွှဲလိုက်တယ်၊ ဒီလောက်ဆို နားလည်ရော ပေါ့”

“နားလည်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ စစ်သားချင်း စစ်သားလိုပဲ လိုရင်းပြောမယ်၊ ဗိုလ်သူရိန် ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေကို ဝန်ခံပါ၊ ပြီးတော့ ဗိုလ်သူရိန်တို့ အဆက်အသွယ်တွေ၊ အစီအစဉ်တွေ၊ ရှေ့လမ်းစဉ်တွေကို ဖြောင့်ချက်ပေးပါ၊ ဗိုလ်သူရိန်ရှေ့က ဆောင်ရွက်ခဲ့

တဲ့ အမှုတော်တွေကိုထောက်ပြီး အသက်မသေစေရဘူး။ ဒါကို ကျွန်တော် အာမခံ တယ်။ ဟောဒီက ဗိုလ်မင်းလည်း အာမခံတယ်”

“မှန်တယ် သူရိန်၊ ငါ အာမခံတယ်”

ဗိုလ်သူရိန်က ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော် ဖြေပြီးပါရောလား၊ နိုင်ငံတော်နဲ့ အမျိုးရဲ့အန္တရာယ် ဘာမှ ကျွန်တော် မပြုခဲ့ဘူး”

ဗိုလ်ကျော်ခေါင်က စိတ်မရှည်ဟန် ဝင်ပြောသည်။

“တန်ပါ ဗိုလ်သူရိန်၊ ကျွန်တော်တို့လည်း သက်သေခံ သံလွန်စ ရသင့်သမျှ ရထားပါတယ်။ ဗိုလ်သူရိန်အမှုကိုလည်း ပြန်စဉ်းစားနော်၊ သူလှူဖို့၊ သူပုန်မှု သူလှူဖို့ သူပုန်တို့ကို ဒီထောင်တွင်းမှာ ဘယ်လိုစစ်တယ်ဆိုတာ ကြားဖူးမှာပဲ။ အခုက ယောက်ျားကောင်းချင်းမို့ စကားဆိုနေတာ”

ဗိုလ်သူရိန်က ဗိုလ်ဦးကြယ်၏မျက်နှာအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဗိုလ်မင်း က မျက်ရိပ်မျက်ခြည်ပြသည်။

ဗိုလ်သူရိန်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆို ကျွန်တော် ဒီညကစပြီး သုံးည စဉ်းစားခွင့် ပေး မလား”

“သုံးညတောင်လား”

“သုံးညတိတိပဲ၊ ဟိုဘက်လွန်ရင် သဘောရှိ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဗိုလ်သူရိန် ကတိသာတည်ပါစေ”

ဗိုလ်ကျော်ခေါင်က သွားရန်ပြင်သဖြင့် ဗိုလ်ဦးကြယ်မှာ ထလိုက်သည်။

“သူရိန် မမိုက်ပါနဲ့ကွယ်၊ ကြပ်ကြပ်စဉ်းစားပါ။ တိုင်းပြည်မှာ အရေးပေါ် နေခိုက် ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ဟာ အကျိုးမဲ့ မဆုံးပါးထိုက်ဘူး”

သူတို့နှစ်ဦး ပြန်သွား၍ မှောင်မည်းမည်းတွင် ကျန်ခဲ့သော ဗိုလ်သူရိန်သည် ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေး၍ အခြေအနေ အရပ်ရပ်အား ပြန်လည်သုံးသပ်ကြည့်သည်။

သူပုန်သူလှူဖို့နှင့် အဖမ်းခံရသူကို မဆိုထားနှင့် သာမန်ရာဇဝတ်ကောင်များ ကိုပင် ထောင်တွင်း၌ သက်ညှာစွာ ဆက်ဆံရိုးမရှိ။ ဘယ်အတွက်ကြောင့် မိမိကျကာမှ ထုံးစံမဟုတ်သည့် စဉ်းစားခွင့်များကို ပေးနေသနည်း။ တပ်မှူးဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်၍ အလဟဿ မသေစေလိုဟူသော ဆင်ခြေမှာလည်း ယုတ္တိမရှိပေ။ ဤထောင်တွင်း အလျင်အမြန် အသက်ပျောက်ရသည်မှာ များပေပြီ။

ဗိုလ်ဦးကြယ်အားလည်း အဘယ်ကြောင့် မိမိနှင့် လာတွေ့ခွင့်ပေးရသနည်း။

ထုံးစံမှာ လက်အောက်ခံ တပ်မှူးတစ်ဦးအား သူပုန်မှုနှင့်မိလျှင် နီးစပ်ရာ အထက် အရာရှိအားလည်း ချမ်းသာပေးရိုး မရှိ။ ယခုမှ ဘယ်အတွက်ကြောင့် ဗိုလ်ဦးကြယ်အား မဖမ်းဘဲ ထားပါသနည်း။

အဖြေရှာလျက်ရှိသော ဗိုလ်သူရိန်၏ စိတ်သန္တာန်ဝယ် မိမိအား မဖမ်းမိလေး တွင် ဧရာဝတီမြစ်တစ်လျှောက် အပြင်းခုတ်မောင်း ဆန်တက်သွားသော အင်္ဂလိပ် သင်္ဘောမှာ ထင်လာသည်။ ဤသင်္ဘောက ဘာကိုဆောင်ယူလာသနည်း။

ခဏချင်း၌ပင် ဗိုလ်သူရိန်မှာ အဖြေကို ဝင်းခနဲ ရလိုက်၏။

စစ်စ၊ ဖြစ်ပြီလော၊ သို့မဟုတ် စစ်ဖြစ်တော့မည်လော။ တစ်ခုခုမှာ သေချာ ပေသည်။

ဗိုလ်ဦးကြယ်ကဲ့သို့သော တပ်မှူးကြီးတစ်ဦးအား အရေးမယူ ခွင့်လွှတ်ထား ပုံထောက်သော် စစ်ရေးပေါ်တော့မည်မှာ သေချာပေသည်။

ဤစစ်ရေးဖြင့် မိမိအပေါ် သက်ညှာမှုမှာ အထူးဆက်စပ် တွေးတောရန် မလိုတော့။

စစ်ဖြစ်သော် ညောင်ရမ်းကိုယ်တော် လာလိမ့်မည်ဟု ပြည်သူအများကလည်း ယုံနေသည်။ မင်းမိဖုရား များမတ်တို့လည်း စိုးရိမ်နေသည်။ ယခုလောက်ဆိုလျှင် မိမိအား အရေးပါသော ညောင်ရမ်းဘက်တော်သားတစ်ဦးမှန်း သိကြပေပြီ။ ဤသို့ သိသော် မိမိအား အမြန်သေစေလိုမည် မဟုတ်သေး။ သေစေရန်မှာ လွယ်ကူပါ၏။ ဤထောင်လယ်တွင် အချိန်မရွေး သတ်ပစ်နိုင်သည်။ မိမိအသက်ထက် မိမိထံမှ သတင်းဖြောင့်ချက်က ပို၍အရေးကြီးပေမည်။ ဖြောင့်ချက်ရရန် သုံးရိုးသုံးစဉ် ညှဉ်းဆဲ နည်းများမှာ မိမိကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် အရာရောက်မည်မဟုတ်ကြောင်း ဗိုလ်ကျော် ခေါင်သည် ကောင်းကောင်းသိပေမည်။ လိုရာသတင်း ရပြီးသည့်နောက်၌မူကား မိမိအသက်မှာ ၎င်းတို့အတွက် ဘာမျှတန်ဖိုးရှိတော့မည် မဟုတ်။

အခြေအနေမှန်အား သုံးသပ်မိပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဗိုလ်သူရိန်မှာ စိတ်တွင်း၌ ရှင်းသွားသည်။ မိမိ ချက်ချင်းမသေနိုင်သေးဟူသော အသိကပင် လောလောဆယ်အားဖြင့် စိတ်ချမ်းသာဖွယ် ဖြစ်သည်။

စိတ်အေးချမ်းသာသွားကာမှ စောစောက သတိမပြုမိသော ဆိုင်းသံများကို ကြားရသည်။ ဆိုင်းသံများသည် ရွှေနန်းတော်ကြီး ရှိရာမှ လာသည်။

မရှေးမနှောင်းပင် ညပဟိုရတစ်ချက်တီးသံအား ကြားရသည်။ ထိုအခိုက် တွင်ပင် ညည်းညူသံလော၊ ငိုကြွေးသံလော မကျွဲပြားသော အသံတို့အား မိမိအခန်းနှင့် မနီးမဝေးဆီမှ ကြားရ၏။ လေးလံသောအရာဝတ္ထုများကို မြေ၌ဒယဉ်တိုက် ဆွဲသွားသံ

များလည်း ပေါ်လာခဲ့သည်။

ဗိုလ်သူရိန်၏ရင်မှာ ခုန်၍လာသည်။ အဝေးမှ သာယာငြိမ်ညောင်းသော ဆိုင်းသံက လွင့်မြဲ လွင့်လာနေသည်။

ရွှေနန်းတော်ကြီး၌ အတီး၊ အမှုတ်၊ အက၊ အခုန်နှင့် ညဉ့်ဆင်ယင်နေခိုက် ထောင်ကြီးတွင် လူသတ်ပွဲကြီးများ ပြုလုပ်လေ့ရှိသည့်အကြောင်းကို ဗိုလ်သူရိန်မှာ သတိရလာ၏။

မှောင်နှင့်မည်းမည်းဝယ် ထောင်နံရံအား လက်နှင့် စမ်းမိသည်။ ညဉ့်နက်၍ စိမ့်အေးချမ်းလာမှ အညှီအနံ့တို့က ပိုဟောင်လာသည်။ သွေးနံ့တို့ပင်လော မသိ။

ထိုအခိုက်တွင် ဗိုလ်သူရိန်သည် မိမိကျရောက်နေသော ဌာနကြီး၏ သရုပ်မှန်ကို လေးလေးနက်နက် သဘောပေါက်မိသည်။

ဤဌာနကြီးကား ဝင်ခြေရာသာရှိ၍ ထွက်ခြေရာ မရှိသော သေမင်းခံတွင်းပေါက်ကြီးသာတကား။

ထိုခဏမှာပင် အသံနက်ကြီးဖြင့် စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်သံ ပေါ်လာသည်။ အသံမှာ လည်ချောင်းအား တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ရိုက်လိုက်သကဲ့သို့ ရုတ်ခြည်းငုံးတိတ်နှင့် နှစ်ပျောက်ဝင်သွားသည်။

ဗိုလ်သူရိန်က စိတ်ပျက်ခြင်းကြီးစွာနှင့် ခေါင်းကို ထောင်နံရံ၌ လှန်ဖို့ချလိုက်သည်။

ခဏတစ်ဖြုတ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော စိတ်ချမ်းသာမှုလေးများမှာ လွင့်ထွက်ပျောက်ကွယ်ပြေးလေပြီ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောဝယ် အကျဉ်းတံခါးသည် ပွင့်လာသည်။ အမှောင်တွင်း၌ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော ဗိုလ်သူရိန်၏ မျက်လုံးများမှာ ရုတ်တရက်ဝင်လာသော အလင်းရောင်ကြောင့် ပြာသွားကာ အစ၌ ဘာမျှမမြင်ရ။ ရှေးဦးစွာ တွေ့လိုက်ရသူမှာ အလင်းရောင်အား ကျောပေးလျက် ဘီလူးကြီးတစ်ယောက်ပမာ မည်းမည်းမြင်ရသည့် ထွားကျိုင်းလှသော ပါးကွက်အာဏာသားကြီး တစ်ယောက်ပင်တည်း။ ၎င်းနောက်မှ 'အဝန်း' တစ်ယောက် ပါလာသည်။

ပါးကွက်အာဏာသားကြီးသည် အဝန်း၏ အကူအညီနှင့် ထိတ်တုံးပေါက်

များမှ တစ်ဖက်သို့ထွက်နေသော ဗိုလ်သူရိန်၏ ခြေထောက်များ ပို၍ရှည်ရှည်ထွက်လာအောင် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲယူ၍ သံခြေကျဉ်းခတ်လိုက်သည်။ သံခြေကျဉ်းမှ သံကြီး၏အဆုံးတစ်ဖက်သည် အတော်လေးဟန်ပေါ်သော သစ်တုံးတစ်တုံး၌ အသေတွယ်ထားသည်။ သံခြေကျဉ်းဝတ်နှင့် လမ်းလျှောက်သော် သွားလေရာ ဤသစ်တုံးကို သယ်ရမည် ဖြစ်သည်။

သံခြေကျဉ်းခတ်ပြီးသော ပါးကွက်အာဏာသားကြီးက ထိတ်တုံးအားဖွင့်ရင်း 'အား...ထိတ်တုံးထက်တော့ လွတ်လပ်သွားသပ လူရာ နော်၊ ပိုလွတ်လပ်ချင်ရင်တော့ မြန်မြန်သေဖို့ ဆုတောင်းတာပ ဟီး...ဟီး' ဟု ဆိုသည်။

အဝန်းကမူ ဘာမျှမပြော။ သံခြေကျဉ်း ခိုင်၊မခိုင် လိုက်စစ်ကြည့်နေသည်။

ဗိုလ်သူရိန်မှာ ဗိုက်၊ လက်မောင်း၊ ပေါင်နှင့် မျက်နှာတို့တွင် မှင်ကြောင်မှင်ကွက်တို့နှင့် ကြောက်မက်ဖွယ် ရုပ်ပျက်ချင်တိုင်း ပျက်နေသော ပါးကွက်အာဏာသားကြီး၏ ထွားကျိုင်းလှသည့် ခန္ဓာကိုယ်အား ကြည့်မြင်မိစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်အား သွားသတိရသည်။ အသံကိုကြားသော် ယောင်၍ ပါးစပ်ကိုဖွင့်မိသည်။ သို့ရာတွင် နှုတ်ကိုစောင့်စည်း၍ ထွက်မည့်စကားအား ချုပ်တည်းထားလိုက်ရသည်။

ကိစ္စပြီးပြတ်သော် အဝန်းနှင့် ပါးကွက်အာဏာသားကြီးလည်း ထွက်သွားကြ၍ တံခါးမှာလည်း ပြန်ပိတ်သွားသည်။

ရုတ်တရက် တွေ့ခဲ့ရသော မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်ကြောင့် ဗိုလ်သူရိန်မှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသည်။ သတိလစ်ကာ ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန် လမ်းစလျှောက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သစ်တုံးက တံ့ဆွဲလိုက်သဖြင့် မှောက်လျက်လဲကျပွား၏။

ဗိုလ်သူရိန်သည် ဒေါသနှင့် အသက်မဲ့သော သစ်တုံးအား ဖနောင့်နှင့် ပေါက်မိသည်။ ခဏအကြာတွင် မိမိကိုယ်အား မိမိ ပြန်ရယ်မိသည်။

ထို့နောက် လမ်းပြန်လျှောက်ကြည့်သည်။ ဤအကြိမ်တွင်မူ လမ်းလျှောက်နည်း သိသွားသည်။ ခြေကျဉ်းကြီးတင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြီးအား လက်နှင့် ဆွဲယူလိုက်သော် လေးလံသောတုံးသည် ဒယဉ့်တိုက်ဆွဲပါလာသည်။

ဗိုလ်သူရိန်က အကျဉ်းတံခါးအား မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာနှင့် ကြည့်နေမိသည်။ မိမိစိုးရိမ်သည်မှာ စောစောက ပါးကွက်အာဏာသားကြီး ပြန်မလာမည်ကိုပင် ဖြစ်သည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ဆုတောင်းပြည့်ခဲ့သည်။ တံခါးပွင့်လာ၍ ပါးကွက်အာဏာသားကြီးသည် ထမင်းပန်းကန်တစ်ချပ်အားကိုင်ကာ တစ်ဦးတည်း ပေါ်လာသည်။

“ရှေ့...လူရ စားဟ၊ မသေခင် ဝဝစားထားတာပ၊ ဒီထမင်း ဝဝစားရင် မြန်မြန်သေချင်မှာပဲ စိတ်ချ”

ဗိုလ်သူရိန်က ပါးကွက်အာဏာသားကြီးအား ပြုံးလျက် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“စောစောကတော့ မြန်မြန်သေချင်ပါတယ်ကွယ်၊ အခု မောင်မင်းနဲ့တွေ့မှ သေချင်စိတ် မရှိတော့ဘူး ဗလကြီးရယ်”

ထမင်းပန်းကန်အား ကုန်းချနေရာမှ ပါးကွက်အာဏာသားကြီးသည် ပေါင်အား မီးစနှင့် အထိုးခံလိုက်ရသူပမာ ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ မျက်လုံးကြီးများမှာပြုံးရင်း ဗိုလ်သူရိန်အားကြည့်ခိုက် နှုတ်မှလည်း ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ မေးလိုက်သည်။

“ဘ...ဘ...ဘသူ၊ ဗ...ဗ...ဗလကြီးတဲ့၊ ဟုတ်...ဟုတ်...ဟုတ်လား”

မေးရင်း လူမှလည်း တစ္ဆေသရဲ တွေ့လိုက်ရသည့်ပမာ နောက်ဆုတ်သွားပြီး နံရံနှင့် ကျောကပ်လျက် မျက်လုံးကြီးများပြုံးကာ ရပ်နေသည်။

“ဒီလောက်တောင်ပဲ ဖြစ်သွားရသလား ဗလကြီးရယ်၊ မင်းအသက်ကို တစ်ခါက ကယ်ခဲ့တဲ့ စကြာကိုယ်တော်ပါလေ”

ဗလကြီး၏ပါးစပ်မှာ ပြဟသွားသည်။ ခေတ္တတွေဝေနေပြီးနောက် အပေါက်ဝဆီသို့ ထွက်သွားသည်။ လူရိပ်လူယောင်အား အကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက် ဗိုလ်သူရိန်အား ဒူးထောက်၍ ထိုင်လိုက်သည်။

“စကြာကိုယ်တော် ဟုတ်စ၊ စကြာကိုယ်တော် ဘယ့်နှယ် ဒီထဲ ရောက်လာရသလဲ”

“မသင့်မတင့်သောအကြံကို ကြံတယ်ဆိုတဲ့ စွပ်စွဲချက်နဲ့ပေါ့ ဗလကြီးရယ်”

ဗလကြီး၏မျက်နှာ၌ စိတ်ထိခိုက် ဝမ်းနည်းသောသဏ္ဍာန် ပေါ်လာသည်။

“လက်စသတ်တော့ စကြာကိုယ်တော်ဟာ ဗိုလ်မျိုးကိုး၊ အင်း...ဟိုနေ့ တိုင်တားမင်းကြီးရဲ့ ခွေးမသားလူရမ်းကားတွေကို ဝင်ဆုံးမလိုက်ကတည်းက ညောင်ရမ်းသခင်ရဲ့ လူလို့တော့ ထင်မိသားကပဲ”

“အလို...မင်းက ငါ့ကို ဘယ့်နှယ် ညောင်ရမ်းလူလို့ ဆိုသလဲကွယ့် ဗလကြီးရဲ့”

“အနာလိုပဲ ပြောနေကြမင်းကိုး၊ သဟာထက် ကျွန်တော် အချိန်မရဘူး၊ ဘာဆောင်ရွက်ပေးရမတုံး”

“မင်း ဆောင်ရွက်ပေးချင်ရင် တစ်ခါတုန်းက မင်းအသက်ကို ငါ ကယ်ခဲ့သလို အခု ငါ့အသက်ကို ကယ်ပါလား”

ဗလကြီးက စိတ်ရှုပ်ဟန် ခေါင်းကို ကုတ်လိုက်သည်။

“သူတစ်ပါးကို ဒီနေရာက လွတ်အောင်ထား၊ ကျွန်တော်တောင် မလွတ်နိုင်လို့ ဒီအလုပ် ဝင်လုပ်နေသဟာ၊ လူတွေ သတ်ရတာ တစ်ယောက် တစ်ကမ္ဘာဆို အဖန်ငါးရာငါးကမ္ဘာ အဝီစိက တက်လမ်းမမြင်ပါဘူး”

ဗလကြီးက ညည်းညည်းညာညာ ဆိုသည်။

“မင်း ဘယ့်နှယ် ဒီအထဲရောက်လာလဲ”

“ဓားပြ အတိုက်ကောင်းလို့ပေါ့၊ ငတ်သဟာကိုး၊ ဓားပြတိုက်ရတာပေါ့၊ တစ်ခါခိုး တစ်ခါမီး ထောင်ကျလာတော့ ပါးကွက်သားလုပ်ရင် လွတ်ခွင့်ပေးမယ်ဆိုတော့ ဝင်လုပ်ရတာပေါ့”

“အပြင်တွေ ဘာတွေ ထွက်ရလား”

“ထွက်ရသား၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ထွက်ပြေးမလဲ၊ ထွက်ပြေးလို့ ပြေးစရာ မြေလည်း မရှိ၊ ဓားစရာလည်း ငွေလည်းမရှိ၊ ဓားပြတစ်ခါတိုက် တစ်ခါ ပြန်ထောင်ကျဦးမှာပဲ”

“ကဲ...ဗလကြီး ပြန်ပေးဦး၊ တော်တော်ကြာမှ ပန်းကန်ယူချင်ယောင်ဆောင် ပြန်လာခဲ့”

ဗလကြီးသည် သူ့အား မော့ကြည့်သည်။ ထို့နောက် စိတ်မကောင်းဟန် ခေါင်းကိုရမ်း၍ တံခါးပိတ်ထွက်သွားသည်။

ကျန်ရစ်သူ ဗိုလ်သူရိန်မှာ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည် မြင်သဖြင့် အားတက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သဲရော ခဲရောနှင့် ဆားသာပါသည့် လုံးတီးဆန်အား မဝါးဘဲနှင့် မျိုချအာဟာရဖြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လမ်းလျှောက်ရင်း စဉ်းစားပြန်သည်။ အနည်းဆုံးတော့ အပြင်လောကနှင့် ဆက်သွယ်ပေးမည့်သူအား တွေ့ရပေပြီ။ မည်သူနှင့် ဆက်ရမည်နည်း။ ခဏချင်းတွင်းပင် ဦးနှောက်၌ အလင်းရောင် ဝင်းလက်လာ၏။

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ရေတစ်မူတိုက်လျက် ဗလကြီး ပြန်ပေါ်လာသည်။

“ဒီထဲမှာ ရေတောင်ရှားတယ်၊ အကျဉ်းသမားကို ရေဝအောင်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ အကုန်သာသောက်၊ ညမှ တစ်ခါရမှာ”

ဗိုလ်သူရိန်က ရေကို အားရပါးရ မော့ချလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ ဗလကြီး၊ ဒါထက် မင်း ငါ့အသက်ကို မကယ်နိုင်ဘူးလား”

“ကယ်ချင်တာပဲ ဗိုလ်မှူးရာ၊ လူချင်းလဲနိုင်ရင် အလဲသား”

“လူချင်းလဲဖို့တောင် မလိုပါဘူး၊ ငါပြောမယ်၊ ဒီအကြံအောင်ရင် ငါတောင် မဟုတ်ဘူး၊ မင်းပါ ဒီထဲက လွတ်စေရမယ်၊ စားဖို့လည်း မပူရဘူး”

ဗလကြီး၏မျက်နှာမှာ ဝင်းလက်သွားသည်။ မျက်လုံးများမှာလည်း အရောင် တောက်လာ၏။

“ပြောပါလေ၊ ကျွန်တော် မလွတ်ချင်နေပါ၊ ဗိုလ်မှူးလွတ်ရင် တော်ပါပြီ”

“ဒါဖြင့်ရင် ဒီညနေ မြို့ထဲမြန်မြန်ထွက်ပါ၊ ဟောဒီမှာ သွားရမယ့်နေရာ ဆွဲပြမယ်၊ သေသေချာချာကြည့်”

ဗိုလ်သူရိန်သည် မြေပေါ်၌ လက်သည်းနှင့်ခြစ်ကာ လမ်းစဉ်ကို သေချာစွာ ပြသည်။

“သွားတတ်ပြီလား”

ဗလကြီးက ခေါင်းညိတ်သည်။

“အဲဒီခြံသွား၊ လူတစ်ယောက် ပန်းပင်ရေလောင်းနေတာ တွေ့လိမ့်မယ်၊ တွေ့ရင် သခင်မလေးကို ပြောပေးပါလို့ ထောင်တွင်းကုန်နေတဲ့ ဗိုလ်သူရိန်ကို ဒီညကစ နှစ်ညမြောက်မှာ နောက်ဆုံးထား ကယ်ပါလို့ မကယ်နိုင်ရင် နှစ်ညလွန်ရင် အသတ်ခံ ရတော့မယ်လို့ ကြားလား”

ဗလကြီးက ခေါင်းညိတ်သည်။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ခုအား သတိရဟန် နှင့်...

“နှစ်ည ဟုတ်လား၊ ဒီည နက်ဖြန်ညပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟန်ပြီ၊ ကျွန်တော် အကြံရပြီ၊ အဲဒီလူတွေမှာ မြင်းစီးကောင်း စားခုတ် ကောင်းတဲ့လူတွေ မရှိဘူးလား”

“ရှိတာပေါ့၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“နောက်မှပြောမယ်၊ ကျွန်တော့်အကြံအောင်ရင် ဗိုလ်မှူးကော ကျွန်တော်ပါ လွတ်လမ်းရှိတယ်၊ ကဲ...သွားမယ် စိတ်ချ”

ဗလကြီး ထွက်သွားသော် ဗိုလ်သူရိန်မှာ အံ့ဩလျက် ကျန်ရစ်သည်။

မြေပေါ်တွင်ထိုင်ကာ နံရံအားမှီရင်း အစဉ်းစားလွန်မိပြန်သည်။

စောရှင်ဦး။ မိမိအသက်အား တစ်ကြိမ်ကယ်ခဲ့သော စောရှင်ဦး။ ယခု တစ်ကြိမ်တွင် ကယ်နိုင်ပါဦးမည်လော။

စောရှင်ဦးအား သတိရမိသည့်ခဏ၌ မိမိနည်းတူပင် ဤထောင်ကြီး

တစ်နေရာတွင် ရှိနေမည်ဖြစ်သော စောရှင်မောင်အား အမှတ်ရမိ၏။

“အစောရဲ့ကိုယ်ကို သိန္နီနယ်က ပိုင်သလို သိန္နီဟောက်က ဆိုင်နေတယ် ကိုသူရိန်”

စောရှင်ဦး၏ စကားသံက နားထဲ၌ ကြားယော့လာသည်။

ဗိုလ်သူရိန်က သက်ပြင်းချမိသည်။ အံ့ကြိတ်ကာ အခင်မပြေသော မိမိ၏

ကံကြမ္မာအား စိတ်နာမိသည်။

စောရှင်ဦးနှင့် ခွဲခွာခဲ့စဉ်က ဟိုတစ်ကြိမ်ကမူ ဤဘဝဝယ် ချစ်မိလျက် ရှင်ကွဲ၊ ကွဲရတော့မည်ဟု စိတ်နှလုံး တုံးတုံးချမိသည်။ ယခုမူ အဆင်မသင့်က

သေကွဲပင် ကွဲရပေးဦးတော့မည်။

ချစ်သူနှင့်သာ ကွဲရလေမည်မဟုတ်။ အနှစ်နှစ် အလလ ကြီးပမ်းခဲ့ရသော အရေးတော်ကြီးမှာ သဲထဲရေသွန် ဖြစ်ရပေတော့မည်။ လူသွေးနှင့် တည်ဆောက်ခဲ့

သော ဤထီးနန်းအား ဖြုတ်ချရန် ကြံမိစဉ် မိမိ၏သွေးမှာလည်း မြေကျရပေတော့ မည်။

ဗိုလ်သူရိန်သည် အကျဉ်းတံခါးအား မျှော်လင့်ချက်တကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်နေ မိသည်။ ညနေစောင်းသော် တံခါးပွင့်လာသော်လည်း ဗလကြီးတော့မူ ပေါ်မလာ။

အခြားအာဏာသားတစ်ဦးက ရေတစ်မုတ် လာပေးသည်။ ထမင်းမူ မပါတော့။ သို့နှင့် ညတိုင်ခဲ့သည် ဗလကြီး၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ရ။

ထိုညတစ်ညလုံး ဗိုလ်သူရိန်မှာ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် နားမချမ်းသာဖွယ် ဆိုင်းသံနှင့် အော်ဟစ်ညည်းညူသံတို့အား နားခံရင်း အချိန်ကုန်ရသည်။ နောက်တစ်နေ့ လွန်မြောက်

ညရောက်၍မျှ ဤထောင်မှ မလွတ်နိုင်လျှင် ဤဆိုင်းသံတို့အား နားခံရင်း မိမိမှာ ဤညည်းညူသံတို့၏နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါ လိုက်ရပေတော့မည်။

နံနက်၌ အကျဉ်းတံခါးပွင့်လာသောအခါ ဗိုလ်သူရိန်မှာ ရင်တထိတ်ထိတ် နှင့် ကြည့်နေမိသည်။ ဗလကြီး ဝင်လာသည်ကို မြင်ရသောအခါ ထခုန်မိမတတ်

ဝမ်းသာမိသည်။ ဗလကြီးက ထမင်းပန်းကန်အားချ၍ လေသံနှင့် တိုးတိုးဆို၏။

“အားလုံးဟန်တယ်၊ ဒီညမှာ အဆင်သင့် ရှိပစေနော်”

“ဆိုပါဦး၊ ဘယ်လိုဟန်တလဲ”

ဗိုလ်သူရိန်က ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် မေးသည်။

“ကျွန်တော် ဒီမနက် သခင်မလေးဆိုတာနဲ့ကို တွေ့တယ်၊ ကျွန်တော့်

အကြံကို သူလက်ခံတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုလဲ”

“သိပ်ကြာကြာပြောလို့ မဖြစ်ဘူး၊ လူရိုက်မိကုန်မယ်၊ ဒီထောင်ထဲက လူသေ
တွေသာ ထွက်ရတယ်၊ ဗိုလ်မှူးလည်း လူသေလိုပဲထွက်ရမှာပဲ၊ ညယဟိုရ်သုံးချက်မတီး
ခင် လာခဲ့မယ်၊ အဲသဟာပဲ”

ဗလကြီးသည် အမေးကို ထပ်မံစောင့်တော့ဘဲ လျှင်မြန်စွာ တံခါးပိတ်
ထွက်သွားသည်။

ဗိုလ်သူရိန်မှာ တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ စောင့်နေသည်။

ခါတိုင်းညကဲ့သို့ပင် ရွှေနန်းတော်ဘက်မှ တီးသံမှုတ်သံများ ကြားရသည်။
စိတ်ထင်၍လော၊ လေသင့်၍လော မသိ။ ဤည၌ ပိုကျယ်သည်ဟု ထင်မိ၏။
ထောင်တွင်း၌လည်း အော်ဟစ်သံ၊ ညည်းညူသံ၊ ရုန်းကန်သံ၊ ဒယဉ့်တိုက်ဆွဲသံတို့မှာ
ပိုများနေသည်။

ညယဟိုရ်သို့ ဆက်ကာပြောင်းလာသည်။ တီးသံမှုတ်သံတို့မှာ ညဉ့်နက်လေ
ကျယ်လာလေနှင့် မစဲချေ။ ထောင်တွင်းမှ အသံတို့မှာလည်း မပျောက်။ ညဉ့်နက်လေ
တိုးလာလေ ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်သူရိန်မှာ အပြင်းအထန် ခုန်နေသောရင်နှင့် အကျဉ်းတံခါးကိုသာ
စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

တစ်စတစ်စနှင့် ထောင်တွင်းမှ အော်ဟစ်ညည်းညူသံတို့ ပျောက်ကွယ်ခဲ့
သည်။ သို့ရာတွင် အပြင်အပ၌ ခြေသံများ လှုပ်ရှားသံတို့ကို ကြားနေရသည်။

ဗိုလ်သူရိန်သည် စိတ်ပျက်အားငယ်ချင်လာသည်။

ဤမျှလှုပ်ရှားမှု ဗျာများနေသောညဝယ် ဘယ်ပုံထွက်ပြေးနိုင်မည်နည်း။

သို့ရာတွင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခြေသံများအား မကြားရတော့။

မှောင်နှင့်မည်းမည်းဝယ် အသည်းတထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်နေရသူ ဗိုလ်သူရိန်
အတွက် နာရီတို့မှာ ကုန်ခဲလှသည်ထင်သည်။

စိတ်အားလျော့တော့မည်ဖြစ်၍ အကျဉ်းတံခါးသည် ဖြည်းညင်းစွာ အသာ
ဟလာ၍ အရိပ်သဏ္ဍာန် ဗလကြီး၏ မည်းမည်းကိုယ်ခန္ဓာကြီးမှာ အခန်းတွင်းသို့
ဝင်ရောက်လာကာ တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“ဗလကြီးလား”

ဗိုလ်သူရိန်က လေသံနှင့်မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အသာငြိမ်ငြိမ်နေနော်၊ ခြေကျဉ်းတွေ ဖြုတ်ရအောင်”
ဗလကြီးသည် မှောင်မည်းမည်းတွင်စမ်း၍ သော့နှင့်တူနုသာအရာဖြင့်

ခြေကျဉ်းများအား ဖြုတ်နေသည်။

ခဏအကြာတွင် ခြေကျဉ်းနှစ်ခုလုံး ပြုတ်သွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဆိုပါဦး”

“ဒီည လူသုံးဆယ်လောက် ကွပ်မျက်တယ်၊ ထောင်အမှုထမ်းတွေအားလုံး
ခြေကုန်လက်ပန်း ကျနေတယ်၊ ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်း အရက်နဲ့ ရဲဆေးတင်သတ်
ကြပြီး အခု အရက်နဲ့ ကြောက်စိတ်ဖြေထားကြတယ်၊ နောက် သောက်တဲ့အရက်တွေ
ထဲမှာ ကျွန်တော် ဆေးခတ်ထည့်ထားတယ်”

ဗိုလ်သူရိန်သည် ဗလကြီးအား စိတ်တွင်းမှ ချီးကျူးလိုက်မိ၏။

“အခု ဗိုလ်မှူး ကျွန်တော်နောက် လိုက်ခဲ့၊ မိုးမလင်းခင် အလောင်းတွေ
မြို့ပြင်သင်္ချိုင်း ပို့ရမှာပဲ၊ အပြင်ရောက်ရင် ကျွန်တော်ပြတဲနေရာမှာ ပုန်းနေ၊ နောက်
လူသေကောင်ထုတ်တဲ့ လှည်းတစ်စီးထဲ ဝင်နေလိုက်ရဲ့ပဲ၊ အရမ်းတော့ မဝင်နဲ့၊
ကျွန်တော် အချက်ပေးမှဝင်၊ မြို့ရိုးအထွက်မှာ တစ်ချီစစ်လိမ့်မယ် မပုနဲ့၊ ဒါပေမဲ့
လှည်းကို ကျွန်တော် မောင်းမယ်၊ ဘေးမှာတော့ အစောင့်သုံးယောက် ပါလိမ့်မယ်၊
သင်္ချိုင်းရောက်ရင် သူတို့ကို ရှင်းမယ့်လူ အဆင်သင့်ရှိနေတယ်၊ ကဲ...လာ”

နှစ်ဦးသားသည် သတိနှင့် အပြင်အား ချောင်းကြည့်လျက် ထွက်လာခဲ့
သည်။ အပြင်၌ မီးရောင်ပျော့ပျော့သာ ရှိသည်။

မလှမ်းမကမ်းတွင် ဓားကိုင်အစောင့်တစ်ဦးနှင့် အခုန်းတစ်ဦးမှာ တခေါခေါ
နှင့် အိပ်ပျော်နေကြသည်။

ဗလကြီးသည် အကျဉ်းတံခါးအား သေချာပိန်စွာ ပြန်ပိတ်ခဲ့ပြီး ဗိုလ်သူရိန်
အား လက်တို့၍ လက်ယာဘက်သို့ ဦးဆောင်ခေါ်ဝင်သွားသည်။

မကြာမီ မှောင်ရိပ်ကျနေသော မြေကွက်လပ်တစ်နေရာသို့ ရောက်ခဲ့သည်။
ကွက်လပ်၏ တောင်ဘက်အစပ်၌ ဆယ်တောင်ခန့်မြင့်သော အုတ်တံတိုင်းတစ်ခု
ရှိ၏။

တံတိုင်းနားရောက်သော် ဗလကြီးက ခေတ္တရပ်လိုက်သည်။

“ဗိုလ်မှူး ဒီကကျော်ပြီး ဟိုတစ်ဖက်ကို သွားရလိမ့်မယ်၊ ဟိုဘက်ရောက်
ရင် ဒီလိုပဲ ကွက်လပ်တစ်ခု တွေ့ဦးမယ်၊ နံရံနားက ကပ်လျှောက်သွား၊ အနောက်

ဘက်ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်လောက်မှာ တွင်းတစ်တွင်း တွေလိမ့်မယ်။ အဲဒီထဲ ဆင်းပုန်းပြီး အရိပ်အခြည် ကြည့်နေ။ ကဲ...ဗိုလ်မှူး ကျွန်တော့်ပန်းပေါ်တက်”

သူပန်းပေါ် ဗိုလ်သူရိန်ရောက်လျှင် ဗလကြီးသည် သာမန်လူမပြန်နိုင်သော အမှုကိုပြုသည်။ သူသည် ဗိုလ်သူရိန်၏ခြေနှစ်ဖက်အား လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ တဖြည်းဖြည်းချင်း အပေါ်သို့ မ,တင်သည်။ သူ့လက်တစ်ဆန့် ဆုံးသော်လည်း နံရံထိပ်နှင့် ဗိုလ်သူရိန်၏ လက်မီရန်မှာ တစ်တောင်ကျော်ခန့် လိုနေသေးသည်။

“အားယူ ခုန်ဆွဲ”

ဗလကြီးက အောက်မှ တိုးတိုးပြောသည်။ ပြောရင်းလည်း လက်တစ်ဖက် ချင်း အသာထိန်းမြုပ်ကာ လက်ဝါးဖြန့်၍ ဗိုလ်သူရိန်ခြေနှစ်ဖက်လုံး လက်ဝါးပေါ်၌ မတ်တတ်ရပ်သည်အထိ ပြုပြင်ပေးသည်။

ဗိုလ်သူရိန်က ဗလကြီး၏ လက်ဝါးများအား ကန်ကာ နံရံထိပ်အား ခုန် ဆွဲလိုက်၏။ ကံအားလျော်စွာ အချော်အတိမ်းမရှိ ဆွဲမိသည်။

နောက် ကျန်သောအပိုင်းမှာ မခက်တော့ချေ။ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက် အတွင်း၌ ဗိုလ်သူရိန်သည် ကြောင်၏ပမာ ပေါ့ပါးစွာ တစ်ဖက်မြေပြင်သို့ ရောက်သွား သည်။ ဗလကြီး ပြောသည့်အတိုင်း နံရံနားကပ်၍ အနောက်ဘက်သို့ ဆက်လျှောက် သွားရာ ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်ခန့်၌ လေးတောင်ခန့်နက်သော တွင်းတစ်တွင်းကိုတွေ့၍ ဗိုလ်သူရိန်သည် အသာခုန်ဆင်း ပုန်းနေလိုက်သည်။

ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့်အကြာတွင် လှည်းတစ်စီး၏အသံ ကြားရ၏။

ဗိုလ်သူရိန်သည် တွင်းနှုတ်ခမ်းမှ ခေါင်းပြုကာ အရိပ်အခြည် ကြည့်သည်။

လရောင်မှာ မှုန်မွှားစွာ ကျနေသော်လည်း ဤတစ်ဝိုက်တွင် အရိပ်များ ကျနေ၏။

လှည်းသည် ဗိုလ်သူရိန် ပုန်းနေရာနှင့် ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အကွာတွင် ဆိုက် ထားသည်။ လှည်းအိမ်မှာ သုံးတောင်ပတ်လည်အမြင့်ရှိ သစ်သားများ ကာရံထားသော သေတ္တာကြီးသဏ္ဍာန် ရှိသည်။

မကြာမီ မှောင်ရိပ်များကြားမှ ပါးကွက်အာဏာသားတစ်ဦး ပေါ်လာသည်။ သူ၏ကျောတွင်မှ လူသေတစ်လောင်းအား ပိုးလာ၏။ ပါးကွက်အာဏာသားသည် လှည်းတွင်းသို့ မိမိ၏ ပစ္စည်းကြီးအား ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ဟိုပြိတ္တာကြီး မလာသေးဘူးလား”

လှည်းဦးမှ လူတစ်ဦးက မေးသည်။

“လာပါလိမ့်မယ်၊ ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း လာပြီ”

မကြာမီ ဗလကြီးသည် ကျောထက်၌ လူသေနှစ်လောင်းကိုထမ်းကာ ပေါ်လာသည်။

မြင်ရသည်မှာ အသည်းထိတ်စရာပင် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုယ့်ဘေးနှင့် ကိုယ် ဖြစ်သဖြင့် ဗိုလ်သူရိန်မှာ မကြောက်အား၊ အရိပ်အခြည်ကိုသာ သတိနှင့် ထားကြည့်နေသည်။

ဗလကြီးသည် ပန်းထက်မှ အလောင်းများအား လှည်းတွင်းသို့ ပစ်ထည့် လိုက်၍ ‘ကဲ...ငါ့လူ သွားထမ်းချေဦး၊ ငါက လှည်းမောင်းပြီး ဒီမသာတွေ သင်္ချိုင်း ပို့ရဦးမှာ’ ဟု ဆိုသည်။

လှည်းဦးမှ ပါးကွက်အာဏာသားကလည်း...

“ကြိုက်ပါ့၊ ငါ့လူ၊ ကြိုက်ပါ့၊ ငါ့လူသာ ဒီနေရစ်ပြီး သင်္ချိုင်းအထိ မပျင်းမရိ သွားချည်ပ”

ဟု ဆို၍ ထောင်အတွင်းဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားသည်။

ဗလကြီးထံမှ ချောင်းဟန်သံ ပေါ်လာသည်။ ဗိုလ်သူရိန်သည် မဆိုင်းတော့ ဘဲ လှည်းဆီသို့ ချင်းကပ်လာသည်။ ထို့နောက် အရိပ်အခြည်ကြည့်ကာ လှည်းတွင်းသို့ တက်ဝင်လျောင်းအိပ်လိုက်သည်။

လှည်းတွင်း၌မူ မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း ခေါင်းပြတ်၊ လက်ပြတ်၊ သွေးသံရဲရဲနှင့် အလောင်းများမှာ အတုံးအရုံး ရှိနေကာ သာမန်သွေးကြောင်သူအတွက် ရူးလောက်ပေသည်။ ဗိုလ်သူရိန်ကိုယ်၌ပင် အသည်းတွင်း၌ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။

မကြာမီ နောက်ထပ်တစ်လောင်းမှာ မြောက်တက်ကျလာပြန်သည်။ ဤနည်းနှင့် အလောင်းများမှာ တစ်လောင်းပြီးတစ်လောင်း ဗိုလ်သူရိန်၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျကျလာသည်။ အလောင်းများမှ အေးစက်သောသွေးတို့မှာ သူ့ကိုယ်ကိုယ် ကူးစက် ၍ ရွဲရွဲစီစေသည်။ နောက်တစ်လောင်းကျအပြီးတွင် ဗလကြီး၏အသံ ပေါ်လာသည်။

“ကဲ ဟေ့...ဆယ်လောင်းရှိပြီ၊ ထွက်မယ်၊ အစောင့်တွေကော”

“ဟိုမှာလာပြီ”

ခဏကြာလျှင် လှည်းသည် တအိအိနှင့် ထွက်သည်။ ထောင်ဘူးဝတွင် ဝတ်ကျောဝတ်ကုန် စစ်ဆေးသည်ကိုခံရပြီး လှည်းမှာ ဆက်ထွက်ခဲ့သည်။

ဗိုလ်သူရိန်မှာ စိတ်တထင်ထင်နှင့် လိုက်ခဲ့ရာ ကွမ်းနှစ်ယာညက်ခန့်၌ လှည်းရပ်လိုက်ပြန်သဖြင့် မြို့ရိုးတံခါးအထွက်သို့ဆိုက်မှန်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

“ဟော...လာပြန်ပြီ တစ်လှည်း၊ မပြီးသေးဘူးလား”

တံခါးစောင့်နှင့်တူသူ တစ်ဦးက မေးသည်။

“မပြီးသေးဘူး၊ နောက်ထပ် နှစ်လှည်းကို လာဦးမှာ”
အစောင့်၏ ဆဲဆိုရေရွတ်သံ ပေါ်လာသည်။

“ကဲ...စစ်ရင်လည်း မြန်မြန်စစ်ပါလေ၊ သွားရဦးမယ်”
“စစ်မနေပါဘူး၊ သွားမှာသာ မြန်မြန်သွားစမ်းပါ၊ ကျက်သရေယုတ်လွန်း

လို့”

“အံ့...လူသေကောင်များ ကျက်သရေယုတ်သတဲ့ တစ်နေ့ ကိုယ်လည်း
ဒီလမ်းသွားရမှာဟာ”

“တော်စမ်း၊ ဒီအာဏာသားတွေ ပါးစပ်ပုပ်က ထွက်လိုက်မှဖြင့် ကြ...ကြ...
မြန်မြန်ကြ”

ဗလကြီး၏ အော်ဟစ်ရယ်မောသံ ကြားလိုက်ရပြီး လှည်းမှာ ဆက်ထွက်ခဲ့
သည်။

ယခုမှ ဗိုလ်သူရိန်မှာ သက်ပြင်းချမိသည်။ လှည်းဘီးသံမှာ တက္ကသိုလ်နှင့်
ကျက်သရေကင်းမဲ့စွာ တဖြည်းဖြည်း လှိုမှိုသွားနေသည်။ လမ်းဘေးတစ်ဖက်
တစ်ချက်မှ ခွေးအူသံများကလည်း မစဲတော့။

“တောက်...စစ်မြေပြင် ဆယ်ခါလောက် ထွက်လိုက်ချင်သေးတယ်၊
ဟောဒါကြီးတွေ လိုက်၊ လိုက်ပို့ရတာ တယ်ကျောချမ်းသဗျ”

အစောင့်လိုက်ပါလာသူတစ်ဦးက ဆိုသည်။ ကျန်တစ်ဦးက...
“အမှန်ပဲဗျို့၊ ဟောဒီလှည်းမောင်းနေတဲ့ ဒြတ္တာကြီးကိုက ငရဲသားလို

ကြောက်စရာကြီး”
ဟု ဆိုသည်။

ဗလကြီးကမူ ဘာမျှပြန်မဖြေ။ တဟဲဟဲနှင့် ရယ်နေသည်။
“ငါ့လူတို့ ညောင်းရင်တက်လိုက်ခဲ့ပါလား”

“တော်စမ်းပါ၊ လူတွေကို ခင်ဗျားတို့ အာဏာသားတွေလို အစိမ်းသရဲ
မှတ်နေသလား”

ဗလကြီးက ရယ်လိုက်ပြန်သည်။
“အခုနေ့များ အဲဒီကောင်တွေ ဖုတ်ဝင်ထပြီး ငါတို့ပေါ် ခွစီးရင် ဘယ်နှယ်
လုပ်မလဲ”

“ဟေ့ သတ္တဝါကြီး ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ ဖြစ်ခြောက်နေနဲ့နော်၊ ဒါပဲ၊
လစ်ပြေးမှာ”

“ပြေးရင်လည်း ပြေးတာပဲ၊ ရာဇဝတ်သင့်မှ ငါ့လူတို့လည်း အခုလို

လှည်းကြီးစီးပြီး အမြိုင်သား လိုက်လာရမှာ ဟား...ဟား”
“ဟာ...ခက်တော့တာပါပဲ”

“ဒီမှာ ကိုရင်၊ ဒီဒြတ္တာကြီးနဲ့ ဖက်ပြောမနေပါနဲ့၊ ကြောက်ရင် ကိုယ့်
ဘာသာကိုယ် ဣတိပိသောရွတ်လိုက်”

ဗိုလ်သူရိန်မှာ လှည်းတွင်းမှ ကျိတ်ပြုံးမိသေးသည်။
ကြာကြာမပြုံးနိုင်။ အပေါ်မှ ပိနေသော အလောင်းများ၏ အလေးဒဏ်ကို

ခံစားရစပြုသည်။ သွေးညှို့နံ့များကြောင့် လူမှာလည်း အော့အန်ချင်လာ၏။
လှည်းမှာ နောက်ထပ် ထမင်းအိုးတစ်လုံးချက်ခန့် ဆက်သွားနေပြီး ထိုးရုပ်

လိုက်သည်။
ထိုအခိုက်တွင်ပင် မြင်းခွာသံများ ကြားလိုက်ရပြီး အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းသံ
ကြားလိုက်ရ၏။

“အကုန်ငြိမ်၊ အားလုံးသေကုန်မယ်၊ မလှုပ်နဲ့”
ခဏမှာပင် ဗလကြီး၏အသံမှာ ပေါ်လာသည်။

“ကဲ...ဗိုလ်မှူး ထတော့၊ လွတ်ပါပြီ”
ဗိုလ်သူရိန်က အလောင်းများအား ဖယ်ရှားထကြည့်လိုက်၏။

အစောင့်သုံးဦးအား မြင်းစီးသမားငါးဦးက ဓားများနှင့် မိုးချိန်ထား၏။
ဗိုလ်သူရိန်က လှည်းထက်မှ လျင်မြန်စွာ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

ဗလကြီးကမူ ဘယ်နေရာက ရခဲ့သည် မသိ။ ကြီးတစ်ချောင်းနှင့် အစောင့်
သုံးဦးအား ချုပ်နှောင်ကာ အနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်၌ ပူးတွဲချည်ထားလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် ဗိုလ်သူရိန် မမျှော်လင့်သော အသံကလေးတစ်ခုက ပေါ်လာ
သည်။

“ကိုသူရိန်”
ဗိုလ်သူရိန်က အသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သင်္ချိုင်းကုန်း၏

တစ်ဖက်အဝ၌ စောရှင်ဦး၏ ကြောရှင်းသောသဏ္ဍာန်အား လှမ်းမြင်ရသည်။
သေတွင်းမှ လွတ်ထွက်လာခဲ့ရသော တပ်မှူးမှာ ဝမ်းသာစောနှင့် လက်ကို

ဆန့်ကာ စောရှင်ဦးထံ ပြေးသွားသည်။
စောရှင်ဦးက နောက်သို့ မြေလှမ်းဆုတ်လိုက်ရင်း တိုးတိုးသတိပေးသည်။

“အို...ကိုသူရိန် သတိထားပါ၊ အစောတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး၊
ဟိုမှာ လူတွေနဲ့”

ဗိုလ်သူရိန်က သည်တော့မှ ကိုယ်ရှိန်သတ်မိသည်။

“အစော...အစော၊ အစောရဲ့ကျေးဇူးကို ကိုသူရိန် ဘယ်လိုဆပ်ရမလဲ”

“အစောကိုချည်း ကျေးဇူးမတင်နဲ့ ကိုသူရိန်၊ ဗလကြီးကိုလည်း ကျေးဇူး တင်ဦး”

ထိုအချိန်တွင် ဗလကြီးတို့လူသိုက်မှာ အစောင့်သုံးဦးအား ချည်နှောင်ပြီးစီး ခဲ့သဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးရှိရာဘက်သို့ လာခဲ့ကြသည်။

“ကဲ...ကိုသူရိန်၊ နောက်မှ စကားပြောကြတာပေါ့၊ ခရီးဆက်ကြရဦးမယ်၊ ဟောဒါ အစောမြင်း၊ ဒီဟာက ကိုသူရိန်ဖို့၊ ဟိုကောင်ကြီးကတော့ ဗလကြီးအတွက်”

စောရှင်ဦးက မှောင်ရိပ်တွင်ထားသော မြင်းများအား ညွှန်ပြသည်။

မကြာမီပင် လူအားလုံးမှာ မြင်းကိုယ်စီနှင့် သင်္ချိုင်းမှ ထွက်ခွာလာကြသည်။

မထွက်ခွာမီ ဗလကြီးက အစောင့်သုံးဦးအား လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“သွားပြီဟေ့ ငါ့လူတို့ရေ...အဲဒီမှာ လိပ်ပြာလွင့်ပြီး သေရင်လည်း သေကြ၊

မသေရင်လည်း အဲဒီလည်းစီးပြီး နောက်တစ်နေ့ကျမှ အေးအေးဆေးဆေး ဒီနေရာကို ပြန်လာကြပေါ့၊ ဟား...ဟား”

□□□

အခန်း(၁၂)

ရတနာပုံနေပြည်တော်၏ အရှေ့တောင်စူးစူးဝယ် ရှမ်းရိုးမတောင်တန်းကြီး နှင့် ကပ်ယှဉ်လျက် သစ်၊ မြက်၊ ဝါးရုံတောအဖုံဖုံတို့ ဝိုင်းအုံ့ရုံညှပ် ဒုဠဝတီမြစ်လျှင် သွင်သွင် ခွေပတ်ပိုက်လည်အပ်သော ဘုံထွတ်ဆောင်ဆောင်ဖြင့် မိုင်းမှောင်မြင့်မားလှ သည့် မြလိပ်တောင်ခေါ် ကြွက်နဖားတောင်တန်းကြီး ရှိသည်။

တန်ဆောင်မုန်း ဆောင်းဦးကာလ၏ ညတစ်ည ဖြစ်သဖြင့် နှင်းမှုန်တို့ ကျဆင်းနေသည်။ ကြယ်တာရာနက္ခတ် ပြည့်စုံလတ်သည့် ကောင်းကင်၌ လေးရက် သား ဆန်းစလအကွေးသည် မြေးမြေးမြမြ ထွန်းပလျက်ရှိ၏။

ကြွက်နဖားတောင်၏ အနောက်ဘက်နံရံ တောင်စွယ်တစ်ခု၏ထိပ် ဝါးရုံရိပ် ၌ စောရှင်ဦးသည် ဗိုလ်သူရိန်၏ ရင်ခွင်၌ ဗိုလျောင်းရင်း မြို့တော်ဘက်သို့ ငေးကြည့် နေသည်။

ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ စကားမဆိုကြ။ ဆိုစရာလည်း မလို။ ဆိုဖွယ်တို့လည်း ကုန်ခဲ့ပေပြီ။

ထောင်အတွင်းမှ အသက်ဆံပျား လွတ်လာခဲ့ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းရက်များ အတွင်း ဗိုလ်သူရိန်မှာ ဤတောင်ခြေလျှိုဝှက်ခန်းတစ်နေရာ၌ အပြင်းဖျား၍ လဲလျက် နေခဲ့သည်။ သူ့အား ရန်သူ့ဓားထက်မှ အသက်ကယ်ခဲ့ကြသော စောရှင်ဦးနှင့် ဗလကြီး တို့မှာ အဖျားလက်မှ ဆက်လက်အသက်လု ပြုစုခဲ့ရပြန်သည်။ ယခုမူ နာလန်ထ၍

ကောင်းစွာအားအင်ပြည့်ခဲ့လေပြီ။ ဤအချိန်တွင်ပင် တစ်ညကာလ ခွဲမည်ခဏ၌ ကျိုးပျက်ခဲ့ရသည့်ဟန်ဆောင်မှုတစ်ခုမှ တိုးလွတ်ခဲ့သော မေတ္တာရေစက်ဦးတို့လည်း ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်သို့လျှင် သွင်သွင်စီးလျက် တံ့ယုက်ကြည်နူး အလှယ်လှယ်ကူးခဲ့ရ၏။ သို့ရာတွင် မိမိတို့၏ မေတ္တာရေလျှင်မှာ ဤဒုဋ္ဌဝတီမြစ်သို့လျှင် ထာဝစဉ်စီးလျက် မနေသာသည်ကို နှစ်ဦးမှာ ကောင်းစွာသိပြီးဖြစ်၏။

စောရှင်ဦးက ငြိမ်ငေးနေရာမှ "ကြည့်စမ်း...ကိုသူရိန်၊ မသာယာဘူးလား" ဟု ရှေ့တစ်ခွင်သို့ ညွှန်ပြရင်း မေးလိုက်သည်။

အမြင့်မှ မျှော်ကြည့်ရသည်ဖြစ်သဖြင့် စိမ်းစိုသော တောအုပ်တို့အလယ်တွင် တောင်ခြေမလှမ်းမကမ်း၌ ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်နှင့် နားတောင်းကျချောင်းတို့ ပေါင်းဆုံရာ မနီးမဝေး ကမ်းနဖူးဝယ် လရောင်မွန်မွန်အောက်မှ သပ္ပာယ်ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ရွှေစာရံ စေတီတော်အား ထင်ရှားစွာ ဖူးမြင်နေရသည်။ ကြွက်နဖားတောင်တန်း၏ တောင်ဘက် အစွန်းမှ လျှိုမြောင်တို့တစ်လျှောက် မြောက်ဘက်သို့ ကွေ့ကောက်ပျက်လည်စီးလာပြီး ရွှေစာရံစေတီအား ဦးတိုက်ပြီးသော် အနောက်ဘက်သို့ စီးသွယ်ဆင်းသွားသည့် ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်အားလည်း လရောင်ဝယ် စိတ်အေးချမ်းသာဖွယ်ရာ မြင်နေရ၏။

မြောက်ဘက်အဝေးတွင်မူ မန္တလေးတောင်တော်အား နောက်ခံထားလျက် လရောင်၌ ရွှေရောင်တလက်လက်ရှိသည့် မြေနန်းပြာသာဒ်တော်ကြီးအားလည်း ကောင်း၊ အရှေ့ဘက်တစ်ခွင်ဝယ် ငွေသားသင်ဖြူးခင်းသို့ လရောင် ကြယ်ရောင်တို့ ဝင်းဝင်းလျှပ်လျှပ် ရောင်ပြန်ဟပ်ရာ ပင်လယ်ပြင်တမျှ ပြန့်ပြောကျယ်ဝန်းလှသော အောင်ပင်လယ်၊ နန္ဒာ စသော ကန်တော်ကြီးများကိုလည်းကောင်း မြင်နိုင်သည်။

"သာယာတာပေါ့ အစောရယ်၊ သာယာပြီကော၊ သာယာလွန်းတော့ လွမ်းသလိုတောင် ဖြစ်မိတယ်"

"ဘာတွေကိုများ လွမ်းရသတဲ့လဲ မောင်ရယ်"

"ဪ...အစောရယ်၊ ဒီလိုသာယာတဲ့ တောတောင်ရေမြေတွေနဲ့ ကိုယ် ချစ်တဲ့ နေပြည်၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့ အစောတို့ကိုခွဲပြီး ဘယ်လိုကံကြမ္မာတွေ စောင့်စားနေ မယ် မသိတဲ့ တစ်ပါးသူရေမြေနယ်ခြားကို သွားရတော့မယ့် ကိုသူရိန်အတွက် လွမ်းမောတသဖွယ်တွေဟာ များလှသပေါ့၊ ကိုသူရိန်လိုလူ မပြောနဲ့၊ တရားသဘော ပြည့်ဝတဲ့ မင်းဧကရာဇ်စင်စစ်ဖြစ်တဲ့ ဟံသာဝတီမင်းတရားကြီးတောင် ညည်းသွား ရှာတာ ကြည့်စမ်း၊ ကိုသူရိန် ရွတ်ပြမယ် အစော နားထောင်မလား"

"အို...နားထောင်မှာပေါ့ ရှင်ရယ်"

ဗိုလ်သူရိန်က မတိုးမကျယ် သံနေသံထားနှင့် ရွတ်ပြသည်။

"မင်းနေအောင်ချာ မှန်လှစွာ၍၊ ရတနာရွှေငွေ၊ မြူတောရောင်ဝင်း၊ သလင်း နှင့်စိန်၊ လျှံထိန်တောက်ပ၊ ဖန်မှန်မြင့်၊ နဝလှပက်၊ မျက်မြှာခက်သည်၊ ပြာသာဒ်တော် ကြီး၊ မိုးထိန်းမျှ၊ ညီးညီးသွန်းသွန်း၊ နန်းလည်းဆိုင်ဆိုင်၊ မြို့တံတိုင်းနှင့်၊ မှိုင်းမှိုင်း ညိုညို၊ သူရဲခိုက၊ ထိုထိုပတ်ကုံး၊ ကျုံးလည်းခွေကာ၊ ယဉ်သီတာလည်း၊ ဟေမာ မနေ့၊ တောလည်းသွယ်မြှောင်၊ တောင်လည်းဝန်းကာ၊ သို့ချိန်တာကို၊ ရတနာပူရ၊ ရွှေပြည်မဝယ်၊ ချမ်းမြေ့ရေကြည်၊ ပတ်ဝန်းလည်လိမ့်...တဲ့။ သနားစရာ မကောင်း ဘူးလား အစော"

"သနားစရာကောင်းတာပေါ့ မောင်ရယ်"

"အဲဒီလိုသာယာတဲ့ တိုင်းတော်ပြည်တော်ကြီးရဲ့ ကံကြမ္မာကို ညည်းထား တာက သာစိတ်နှလုံးထိခိုက်ဖို့ ကောင်းသေးတယ်၊ ကိုသူရိန် ဆိုပြမယ်"

ဗိုလ်သူရိန်က ရွတ်ပြစဉ် စိတ်၌ထိခိုက်သည်နှင့်အမျှ အသံမှာလည်း ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် ဖြစ်နေသည်။

"လူ့ဇာတိ ပလူဇာတိလောကော၊ သဘောနိယံ၊ လောကဓံနှင့်၊ ဆက်ဆံ ကြံကြိုက်၊ ကိန်းခန်းလိုက်ဖြင့်၊ ရစ်ဝိုက်မြစ်ဆုံ၊ ရွှေဘုံအဝ၊ ပူရိန္ဒကား၊ နရသနင်း၊ မင်းလည်းရှင်းကွာ၊ ပြည်ရွာပျက်စီး၊ တောကြီးဟူလောက်၊ မျက်မှောက်လင်္ကာ၊ သာသနာလည်း၊ ရောင်ဝါမလင်း၊ သို့ဖြစ်ခြင်းကို၊ မြော်တင်းစေ့စေ့၊ ကြံအောက်မေ့ သော်..."

ဗိုလ်သူရိန်မှာ ဆက်ဆိုမရ။ စောရှင်ဦးက "အို...ကိုသူရိန်" ဟု ဆိုကာ သူ့ပါးစပ်အား လက်ဝါးလေးနှင့် အုပ်လိုက်သည်။

"ဘာလဲ...အစော"

"မဆိုပါနဲ့တော့ ကိုသူရိန်၊ နမိတ်မရှိ နမာမရှိ၊ အစော စိတ်ထဲမချမ်းသာ လွန်းလို့ပါ"

ဗိုလ်သူရိန်က အသာပြုံးလိုက်သည်။

"အစော မဆိုစေချင်ရင် ကိုသူရိန် ဆက်မဆိုတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အစော စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ အခု ကိုသူရိန်တို့ တိုင်းပြည်ကြီး ဖြစ်နေပုံဟာ အဲဒီခေတ်က ဖြစ်ပျက်ပုံမျိုးဆီ ရှေးရှုနေတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား၊ တိုင်းတစ်ပါးလက်အောက် ကျွန် သပေါက် ဖြစ်ပလားဆိုမှဖြင့် ထိန်းနန်းတွေသာ ပျက်စီးရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုသူရိန်တို့ အစောတို့ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ကိုးကွယ်ကြတဲ့ သာသနာကြီးပါ မှေးမှိန်တိမ်ကောရ တတ်တယ်"

"မြင့်မြတ်လှတဲ့ အစောတို့ သာသနာကြီး မတိမ်ကောအောင် သာသနာ

တော်စောင့် သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ်တို့ စောင်မကြပါစေလို့ အစော ဆုတောင်း တယ်”

စောရှင်ဦးက သက်ပြင်းလေးရွှိက်ရင်း ဆိုသည်။

အတန်ကြာ ငြိမ်နေကြမိပြီးမှ စောရှင်ဦးကပင် စ,မေးသည်။

“ကိုသူရိန်က စစ်မှုထမ်းသာ ဖြစ်တယ်။ စာပေကဗျာတွေ နှိုက်နှိုက် ချွတ်ချွတ် ရသား...နော်”

“ဪ...ဒါတော့ အစောရယ်၊ နတ်သျှင်နောင်တို့လို၊ မြဝတီမင်းကြီးတို့ လို စစ်ဘုရင်ကြီးတွေဟာလည်း စာပေပညာရှင်ကြီးတွေပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါထက် မြဝတီမင်းကြီးဆိုလို့ မြဝတီမင်းကြီးရဲ့ သီချင်း တွေဟာ သိပ်ကောင်းတာပဲနော်၊ ကိုသူရိန် ရလား”

“ကိုသူရိန် ရတာတွေတော့ အများကြီးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုသူရိန် အကြိုက် ဆုံး ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်တော့ ရှိတယ်”

“ဘယ်လိုတဲ့လဲ”

“လဲ့လဲ့ကြီးညို၊ သည်ကိုယ်မှာ မဆည်တန်နိုင်ဘူး၊ နွေးရန်အပြု၊ စောရွှေမှုန်၊ မယုံမပုံရသည်မို့၊ သောကတောင်ထု...”

စောရှင်ဦးက အသာရယ်ရင်း သူ့ရှင်အား လက်သီးလေးများနှင့် ထုလိုက်သည်။

“အစော ကြားဖူးတာက စောရွှေဆုံပါတဲ့ရှင်ရယ်၊ ဘယ်နှယ် စောရွှေမှုန် ရမလဲ”

“ဪ...အစောရယ်၊ ကိုသူရိန်က စောရွှေမှုန်ကိုသာ သိတာကိုး”

စောရှင်ဦးက ရင်ခွင်တွင်းမှနေ၍ သူ့အား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“အစောကို ဘာများ မယုံမပုံဖြစ်နေရသတဲ့လဲ မောင်ရယ်”

“အစောကို ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လှကြေးမျှင် စိန်မှုန်နှစ်ကို ဘုန်းချစ်ရ နည်း ဆိုသလို ကိုသူရိန်အဖြစ်က မယုံနိုင် မပုံသာတဲ့ ဘဝကြီးပါကွယ်”

စောရှင်ဦးက သက်ပြင်းလေးရွှိက်လိုက်၍ သူ့မျက်နှာအား ငိုငိုငိုမော့ကြည့် ရှာသည်။ ထို့နောက် သူ့ရင်ခွင်မှ ထလိုက်ကာ ချစ်သူမျက်နှာအား လက်ဝါးနုနုလေး များဖြင့် ပွေ့ယူမ,လျက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရင်း ညည်းလိုက်သည်။

“ဪ...ကိုသူရိန်...ကိုသူရိန်၊ ကလေးကြီးလိုပါပဲလား မောင်ရယ်၊

ဒီရွှေဖူးစာကလည်း အစောနဲ့ ကိုသူရိန်ကို တစ်သက်လုံးပေါင်းစေမယ့် အဟုန်မပါတဲ့ အတူတူ အစကတည်းက အကြောင်းမဆုံပေးရင် ကောင်းလေသား၊ အခုတော့ အစောလည်း သူရိန်မောင့်ကြောင့် တစ်ရေးမှောင့်ရဦးတော့မယ်”

ဗိုလ်သူရိန်က စောရှင်ဦး၏ ခါးလေးမှ ပွေ့ဖက်ကာ ကိုယ်လေးကို သိမ်သိမ် တုန်အောင်ခါရင်း ခေါ်လိုက်၏။

“အစော”

“ဘာလဲ ရှင်ရယ်”

“ကိုသူရိန်ကို ဖြေစမ်းပါ အစော၊ အစောကိုယ်ကို သိနို့နယ်က ပိုင်တယ် ဆိုတာ ကိုသူရိန် နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့် သိနို့ဟော်ကလည်း ပိုင် ရသလဲ”

စောရှင်ဦးက သက်ပြင်းကိုသာ ရွှိက်သည်။ ဘာမျှတော့ မဖြေ။

“ဖြေပါဦး အစော”

“ဪ...ခက်တော့တာပဲ ရှင်ရယ်”

“အစော”

“ဘာလို့ အစောကို ဒီလောက်တောင် ခေါ်နေတာလဲ မောင်ရယ်”

“ကိုသူရိန် မေးတာကို ဖြေပါဦး အစောရယ်”

စောရှင်ဦးက သူ့ရှင်အား အသာတွန်းကာ လူချင်းခွာလိုက်သည်။ မျက်နှာ လေးမှာလည်း တစ်ခါကကဲ့သို့ပင် တည်ငြိမ်လာသည်။

“ဒီအမေးကို မမေးဖို့ အစော တောင်းဖန်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုသူရိန်က မေးလွန်းတော့ ဖြေရတော့မယ်”

မျက်နှာကဲ့သို့ပင် အသံမှာလည်း တည်ငြိမ်နေသည်။

“အစောတို့ဟော်နဲ့ အစောတို့နယ်ဟာ ခွဲလို့မရဘူး၊ ကိုသူရိန် ဒါကို အရင်နားလည်ထားစမ်းပါ”

တည်ငြိမ်ရာမှ အသံမာ၍ပင်လာသည်။

“အစောတို့ဟော်ရဲ့ အင်အားဟာ အစောတို့နယ်ဖြစ်သလို အစောတို့ဟော် ဟာလည်း အစောတို့နယ်ရဲ့ အားကိုးရာပဲဖြစ်တယ်၊ အစောက ချစ်သလို အစောကိုပါ ချစ်တဲ့ အစောရဲ့လူအားလုံးဟာ အစောကို အစောတို့ဟော်ပေါ်မှာပဲ စံနေတာ မြင်ချင် တယ်၊ အခုချိန်အထိ အစောတို့အပေါ်မှာ သစ္စာရှိခဲ့တဲ့ နယ်သားတွေရဲ့ မျှော်လင့် တောင့်တမှုကို အစော မဖျက်ရဲဘူး၊ မဖျက်ချင်ဘူး”

အသံမာရာမှ ငိုသံဘက်လှလာသည်။

“ဒါပေမဲ့ အစောဟာ ပုထုဇဉ်လူသားပါ မောင်ရယ်၊ အစောရဲ့နယ်ပေါ်မှာ အစောချစ်တာက တခြား၊ မောင့်ကို အစောချစ်တာက တခြားပဲ၊ ဒါကိုတော့ ယုံစမ်းပါ”

ငိုသံဝယ် ရှိုက်သံရောစွက်ခဲ့သည်။

“ဒါပေမဲ့ ချစ်တာက တခြား၊ ချစ်ထိုက်တာက တခြားဆိုတာ အစော နားလည်တယ်။ ကုသိုလ်ကံကိုက ဒီလိုဖန်လာတာတော့ အစော မတတ်နိုင်ဘူး။ အဆင်မပြေပုံကို ကြည့်စမ်းရှုင်၊ အစောချစ်ပေမဲ့ အစော မပေါင်းပိုင်တဲ့ မောင့်ကို ဒီထောင်တွင်းက အစော ထုတ်လာစဉ်မှာ အစော မချစ်ပေမဲ့ အစောကို ဆိုင်နေသူ တစ်ယောက်ဟာ အဲဒီထောင်တွင်းမှာ ကျန်ရစ်တုန်းပဲ။ ဒီလောက်ဆို နားလည်ပါတော့”

စောရှင်ဦးက ရှိုက်သံကို မျိုသိပ်ကာဆိုသည်။

“ဟောဟိုမှာ ကြည့်စမ်း ကိုသူရိန်၊ ရွှေစာရံစေတီဟာ ရှမ်းဗမာချစ်ကြည် ရေးမှာ မမှားကြဖို့ တရားရစရာ ထာဝရအထိမ်းအမှတ်နဲ့ ရပ်တည်နေတော်မူတယ်။ အစောတို့ဟာ အသည်းနှလုံးကကျခဲ့တဲ့ သွေးနုရေးခဲ့တဲ့ ရွှေစာရံသမိုင်းရာဇဝင်ကြွေးကို အသည်းနှလုံးက သွေးနဲ့ပဲ ပေးဆပ်ကြရဦးမယ်။ ဒီနေ့ ဒီနေရာမှာ အစောနဲ့ ကိုသူရိန် ရဲ့အသည်းတွေဟာ ကွဲကောင်းကွဲလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အစောတို့ရဲ့ အသည်းကွဲကြော့ရ မှုဟာ ရှမ်းဗမာတို့ရဲ့ ပြန်လည်နီးစပ်မှုဖြစ်ရင် အစောတို့ ဖြေပျော်ပါပြီ။ ဘယ့်နှယ်လဲ”

ဗိုလ်သူရိန်က ပြန်မဖြေနိုင်။ ဦးခေါင်းကျိုးလျက်သာ ငိုငံနေသည်။

“ဟော...ဒီခေါင်းကြီးက ငုံ့နေပြန်ပါပြီ။ မော့စမ်းပါဦး။ ပြီးတော့ အစော မေးတာကိုလည်း ဖြေစမ်းပါဦး ရှင်ရဲ့”

ဗိုလ်သူရိန်က မချီတရီပြုံးရင်း ခေါင်းကို မော့လိုက်သည်။

“တစ်ခါတုန်းကလို့ပဲ ကိုသူရိန် မှားပါတယ်လို့ ဝန်ခံပါတယ် အစောရယ်။ မှားမှန်းသိပေမဲ့ အစော ပြောသလိုပဲ ပုထုဇဉ်လူသားဆိုတော့ အခက်သားကလား။ အစောနဲ့ တွေ့ကတည်းက ကိုသူရိန်ဘဝဟာ အိပ်မက်ပမာ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ လွမ်းမော တ၊သဖွယ် အိပ်မက်တစ်ခုပါပဲ အစောရယ်။ ဒါပေမဲ့ အစောလည်း ကြုံဖူးမှာပေါ့။ ဆွတ်ဖျံသာယာတဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုကို မက်နေစဉ် ကာယကံရှင်ဟာ မိမိကိုယ်ကို အိပ်မက်၊မက်နေမှန်းလည်းသိလို့ လန့်နိုးမှာကို စိုးရိမ်နေတဲ့ အဖြစ်လေ။ အခုဆိုရင် အိပ်မက်ဟာ ဆုံးမှန်းသိနေပါပြီ။ ဆုံးမှန်းသိလျက် ဆုံးတာကို အဆုံးအဖြစ် လက်ခံဖို့ ကိုသူရိန်မှာ ခက်နေတယ်”

စောရှင်ဦးက ကရုဏာပြည့်သော မျက်လုံးနှင့် ဗိုလ်သူရိန်အားကြည့်ရင်း သူပြောသမျှအား ငြိမ်နားထောင်နေသည်။ ခဏမှာပင် မျက်နှာလေး၌ ပြုံးယောင်သမ်း လာသည်။

“ကိုသူရိန် ပြောတာကို အစော လက်မခံနိုင်ဘူး။ အစောနဲ့ ကိုသူရိန်က တစ်မျိုး ပြန်တွေးကြရအောင်”

“ဘယ်လိုလဲ အစော”

“လူ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးဟာ အိပ်မက်ဆိုးကြီး ဆိုရင်ကောဟင်”

“အို...အစောကလဲ”

“ဟုတ်တယ် ကိုသူရိန်၊ လူ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးဟာ အစောအတွက်တော့ အိပ်မက်ဆိုးကြီးပါပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ လန့်နိုးစဉ် စိတ်အေးချမ်းသာဖွယ် အခိုက်အတန့် လေးတွေတော့ ရှိသပေါ့လေ။ အခု ကိုသူရိန်နဲ့ အစောဟာ ဒီလိုသာယာတဲ့ အခိုက် အတန့်လေးအတွင်းမှာ ဆိုကြပါစို့။ ဘာကြောင့် အစောနဲ့ ကိုသူရိန်က ဆက်မက်ရ ဦးမယ့် အိပ်မက်ဆိုးကြီးကို ခေတ္တမေ့မထားနိုင်ရမလဲ။ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ စက်နိုးသာ ယာတဲ့ ဒီအခိုက်ကို ပျော်ပျော်ကြီး နေလိုက်ကြရအောင်လား”

ဗိုလ်သူရိန်က စောရှင်ဦးအား တအံ့တဩ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဒုက္ခ သံသရာဘုံအလယ်မှာ ကြုံသမျှသုခအား ရှာဖွေမြင်တတ်သည့် သတ္တိကိုပင် အံ့ဩ လိုက်မိသည်။

ထိုစဉ် စောရှင်ဦးက လက်တစ်ဖက်နှင့် သူ့လည်ပင်းအား နောက်ပြန်သိုင်း ရစ်တွယ်လျက် ကျန်တစ်ဖက်နှင့် ရှေ့သို့ ညွှန်ပြကာ ရင်ခွက်ထက် ပက်လက်မှီရင်း ဆက်ပြောနေသည်။

“ကြည့်စမ်း ကိုသူရိန်၊ သာယာတင့်ဆန်း အံ့မခန်းတဲ့ ရတနာပုံ ရွှေမြို့ တော်ကြီးရယ်လေနော်၊ မကြာမီ သက်ရောက်တော့မယ့် အိပ်မက်ဆိုးကြီးကို သိမှသိ ပါလေစ။ မသိတာပဲ ကောင်းကြပါလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့နော်”

စောရှင်ဦးက ရင်ဝယ်ဘာရှိသည် မသိ။ ရတနာပုံနေပြည်တော်ဆီမျှော်ရင်း အေးညင်းသာယာစွာ တေးတစ်ပုဒ်ကို ညည်းနေသည်။

“နန္ဒာရေ ဝန်းရံခပတ်လည်ကာ၊ ရွှေမန်းတောင်တော်သာ အို...ဆန်းပါလှ မြို့နန်းရွှေဝတီသာ၊ အိုလေ...ဆန်းလှ မြို့နန်းရွှေဝတီသာ၊ မြန်ချာဖန်လာနေညွှန်မှာ... ဘုန်းလေ မြတ်ဝေဆာ၊ အိုလေ...စံကာမြန်းသည် မန်းလေရွှေပြည် တိုင်းလေဌာနီ”

တောတိုမှာ ငြိမ်သက်၍ တောင်အလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ စောရှင်ဦး၏ သာယာသောတေးသံမှာ မတိုးမကျယ် ပေါ်ထွက်နေသည်။

သူပြောခဲ့သလိုပင် အိပ်မက်ဆိုးမတိုင်မီ ဝေရီနှင်းမြဆောင်း၏ညမှာ သာယာ သော ရတနာပုံရွှေမြို့တော်၏ တစ်ဒဂံပဟန်အား ဖွဲ့ညွှန်းဂုဏ်ပြုလေဘိသည်လော မသိ။

ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်၏ ကမ်းနဖူးထိပ်အထိ စောရှင်ဦးက လိုက်ပို့သည်။
 မြစ်ကို ဖြတ်ကူး၍ ဗလကြီးမှာမူ တစ်ဖက်ကမ်းဦး၌ ရောက်ရှိနေပေပြီ။
 လအကျွေးမှာ အနောက်ဘက် မင်းဝံတောင်ရိုး၌ ဝင်လှဆဲ မေးတင်နေ၏။
 ခွာလျှပ်နေသော မြင်းညိုကြီး၏ဘေးတွင် ချစ်သူနှစ်ဦးက တစ်ဦးလက်
 တစ်ဦး ပွေ့ဆုပ်ကိုင်ရင်း နှုတ်မှ မဆိုသော ရင်မှ စကားတို့အား ကူးလှယ်ယှက်သွယ်
 လျက် ငြိမ်နေကြသည်။

ဆောင်းလေသည် ညည်းညူသံပြုလျက် ဝေ့တိုးလာ၏။ တောင်ဆီမှ
 ချေငယ်တစ်ကောင်၏ ဟောက်သံသည် သဲ့သဲ့ပါလာသည်။

စောရှင်ဦးက စ၊ စကားဆိုသည်။
 “ကိုသူရိန် ဘယ်အထိ ခရီးနှင်ရမယ်ထင်လဲ”

“မပြောတတ်ဘူး အစော၊ ပထမ သေလေ ရှင်လေသလား မသိတဲ့
 ကိုသူရိန် တပည့်နှစ်ဦးကို ရှာရမယ်၊ သူတို့နဲ့ တွေ့သည်ဖြစ်စေ၊ မတွေ့သည်ဖြစ်စေ
 ပြတ်နေလေတဲ့ ကိုသူရိန်တို့ရဲ့ အဆက်တွေကို ပြန်ဆက်ယူရမယ်၊ ဘယ်လောက်
 ကြာပြီး ဘယ်ထိအောင် သွားရမယ်ဆိုတာ ကိုသူရိန် မသိဘူး”

“သတိနဲ့လည်းသွားပါ ကိုသူရိန်၊ တော်တော်ကြာ စစ်နှစ်ဖက်ကြားမှာ
 ညှပ်မိနေဦးမယ်”

“ခက်သားပဲ အစောရယ်၊ စစ်နှစ်ဖက်ကြားညှပ်မိလို့ သေလေတာကမှ
 မြတ်ဦးမယ်၊ ဒီနေပြည်တော်မှာက ရာဇဝတ်သင့်နေသူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘာထူးလဲ၊
 ကိုသူရိန်ဟာ ရှင်ရက်နဲ့ သေနေသူပဲ မဟုတ်လား၊ အခုလို စွန့်ထွက်သွားတာကမှ
 ကံကောင်းထောက်မလို့ ကိုသူရိန် အရှင်သခင်နဲ့ တွေ့ရင် ကိုသူရိန်အတွက်ရော
 နိုင်ငံအတွက်ပါ ပြတ်ပြတ်သားသား ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိရဦးမယ်”

“ဒါဖြင့် ကိုသူရိန် ဒီကိုပြန်ရောက်မယ် မျှော်လင့်သေးလား”
 ဗိုလ်သူရိန်က ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါသည်။

“တကယ်လို့ စစ်ဖြစ်ပြီး ရတနာပုံရွှေနန်းက အောင်ပန်းရတယ်ဆိုရင်
 ကိုသူရိန်အတွက် ပြန်လမ်းမရှိပေဘူး၊ အကယ်၍ အင်္ဂလိပ်တွေနိုင်လို့ ကိုသူရိန်
 မသင်္ကာနေသလို သင်းတို့တွေဟာ နိုင်ငံကို ကျွန်လုပ်မယ်ဆိုရင်လည်း ဘယ်စစ်မြေ
 ပြင်မှာ ကိုသူရိန် သေလေမည်လည်း မခန့်မှန်းနိုင်ဘူး”

စောရှင်ဦးက စိတ်ထိခိုက်ဟန်နှင့် သူ့လက်အား တင်းစွာဆုပ်ညှစ်လိုက်
 သည်။

“တစ်ကြိမ်က ကိုသူရိန်ကို အစော နောက်ထပ်မတွေ့ပါရစေနဲ့လို့

တောင်းပန်ခဲ့တာ မှတ်မိသေးလားဟင်...ကိုသူရိန်”

“မှတ်မိပါတယ် အစော”

“ဒီတစ်ကြိမ်တော့ အစော မပြောတော့ပါဘူး၊ အစော ကိုသူရိန်ကို
 ထပ်တွေ့ချင်ပါသေးတယ် မောင်ရယ်၊ ဘယ်အခြေဘယ်အနေမှာဖြစ်ဖြစ် တစ်နေ့
 တစ်ချိန် တစ်နေရာမှာ တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ အစော မောင့်ကို ပြန်တွေ့ချင်ပါသေးရဲ့၊
 အဲဒီတစ်နေ့ဟာ နောင်ဘဝဆီမှာများတော့ မပြောတတ်ဘူး”

သူက အံ့ကြိတ်ကာ စောရှင်ဦး၏မျက်နှာကလေးအား စေ့စေ့ကြည့်မိသည်။

ထို့နောက် နဖူးပြင်အား ယုယစွာ နမ်းလိုက်၏။

“သွားမယ် အစော”

“သွားပေတော့ မောင်”

“မောင်သွားပေမဲ့ အစောပြောသလိုပဲ နောင်ဘဝဆီမှာပဲဖြစ်ဖြစ် အစောဆီ
 မောင်ရောက်အောင် ပြန်ခဲ့မယ်”

သူက မြင်းညိုကြီးပေါ် လွှားခနဲခုန်တက်ကာ ကမ်းထိပ်မှဆင်း၍ မြစ်ရေ
 ကိုဖြတ်ကာ တစ်ဖက်ကမ်းဆီ ကူးခဲ့သည်။

ကမ်းနဖူးထက်မှ တစ်ဖက်ကမ်းဆီသို့ ပြန်လှည့်ကြည့်မိ၏။

ဈေးဈေးသာ ကျန်သော လရောင်ဝယ် မြစ်ရေခြားရာမှ လက်ပြရပ်
 ကျန်ရစ်သူ ချစ်သူအား မြင်ရသည်။ မလှမ်းမကမ်းတွင်မူ ရွှေစာရံစေတီမှာလည်း
 မတုန်မလှုပ် စံပယ်တော်မူနေ၏။

ဗိုလ်သူရိန်က သက်ပြင်းကိုရှိုက်ကာ မြင်းစက်ကို လျှော့၍ တောင်ဘက်ဆီ
 သို့ ဗလကြီးနှင့်အတူ စိုင်းနှင့်ခဲ့သည်။ သာယာသော စက်နိုးစဉ် လွန်မြောက်၍
 ကြောက်မက်ဖွယ်အိပ်မက်ဆိုး၏ အစပေလော မပြောတတ်။

ရတနာပုံရွှေမြို့တော်၏ အိပ်မက်ဆိုးမှာလည်း စခဲ့သည်။

သီတင်းကျွတ်လကွယ် ၁၄ ရက်နေ့၌ အင်္ဂလိပ်ရာဇသံအား ငြင်းဆန်ကာ
 နှစ်ပြည်ထောင်၏ မပြေလည်သော ပြဿနာအရပ်ရပ်အား ကြားနေမဟာမိတ်နိုင်ငံ
 တစ်ခုခု၏ ခုံပြုအဆုံးအဖြတ်ကို နာခံမည်ဟု ပြန်ကြားလိုက်သည်။

မကျေနပ်သော အင်္ဂလိပ်တို့က စစ်ကြေညာကာ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း
 ၈ ရက်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၄ ရက်နေ့တွင် နယ်စပ်ကျောက်တိုင်ကိုကျော်ကာ ဟမ်ရှိုင်းယား

နှင့် လီဗာပူတပ်သားများ၊ ဝေလပြည်နှင့် စကော့တလန်ပြည်သား တပ်သားများ၊ ဘင်္ဂလား ခြေလျှင်တပ် အမှတ် ၂ နှင့် ၁၁ တပ်သားများ၊ မဒရပ်ခြေလျှင်တပ် ၁၁၊ ၂၁၊ ၂၅ တပ်သားများ စသည်ဖြင့် အမြောက်နှစ်တပ် အပါအဝင် စစ်သည်အင်အား တစ်သောင်း ကျော်အား ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပရင်းဒါဂတ်(စ်)(Major General Prenderagast V.c.) အုပ်ချုပ်၍ ရေကြောင်းချီတက်လာသည်။ ပထမနေ့တွင်ပင် အီတာလျံဗိုလ်မှူး ကွမ်မိုတို၏ သင်္ဘောအား အင်္ဂလိပ်တို့ လက်ရဖမ်းမိသည်။ မင်းလှရောက်သော် အင်္ဂလိပ်စစ်ကူ နောက်ထပ်တစ်သောင်းငါးထောင် ဆိုက်လာသည်။ မင်းလှခံတပ်မြို့နှင့် ငွှေးချောင်းခံတပ်မြို့တွင် တစ်ချိန်အပြင်းအထန် ရင်ဆိုင်တိုက်ရပြီးနောက် မြန်မာစစ်သည် တို့ မရှုမလှ ဆုတ်ရသည်။ ကွမ်မိုတိုနှင့် သူရဲဘော်မိုလီနာရီ(Molinari)တို့မှာလည်း မကျွေးမြို့တို့တွင် အင်္ဂလိပ်တို့ထံ လက်နက်ချသည်။ ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်း ရှင်းလေပြီ။ သို့ရာတွင် မြင်းခြံ၌ သီပေါဘုရင်၏ အားအကိုးရဆုံး ရေကြောင်းဗိုလ်ချုပ် ကြီး လှသင်းအတွင်းဝန်မင်းကိုယ်တိုင် စစ်သည်သူရဲကောင်းထောင့်သုံးရာနှင့် စောင့်နေ လေသည်တကား။

လှသင်းအတွင်းဝန်မင်းသည် စစ်တစ်ပွဲမှ မခွဲရမီ အင်္ဂလိပ်တို့အား အောင်နိုင်ပါကြောင်း နေပြည်တော်သို့ သံကြီးဖြင့် ရိုက်ကြားလျှောက်တင်လိုက်၏။

အခန်း(၁၃)

မြင်းခြံအရပ် ဧရာဝတီမြစ် အရှေ့ဘက်ကမ်းထိပ်တိုက်ပွဲမှာ စသည်ဆို ကတည်းက မညီမျှသော တိုက်ပွဲပေတည်း။

မြန်မာတပ်နှင့် အင်္ဂလိပ်တပ်တို့မှာ စက်နာရီ နေ့ ၁၁ ချက်ခန့်တွင် စတင်တွေ့ရှိ ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ မြန်မာတို့၏ လက်နက်ကျည်ဆန်တို့ အင်္ဂလိပ်တို့ထံ ထိထိခိုက်ခိုက် မရောက်။ ရေလယ်မှ ပစ်လိုက်သော အင်္ဂလိပ်ကျည်ဆန် တို့မှာ တပ်ဦးထိပ်ဖျားမှ စွန့်စားခုခံနေကြသော မြန်မာတပ်သားတို့၏ ဇီဝိန်ကို တဖြတ်ဖြုတ် ခြွေနေသည့်နည်းတူ ၎င်းတို့၏ တစ်ပေခန့်ရှည်သော စက်အမြောက် ကျည်ဆန်တို့မှာ တပ်လယ်၊ တပ်နောက်ပိုင်းမကျန် မပြတ်မစ ကျလာပေါက်ကွဲလျက် ရှိသဖြင့် အတုံးအရုံး ကျဆုံးကုန်သူတို့လည်း မနည်းတော့။ ဤသည်ကို အတွင်းဝန် မင်းမှာ ရွှေထီးဆောင်းလျက် စစ်မြေ့နောက်ပိုင်းတစ်နေရာမှ ပတ်ပတ်လည်တွင် တဖွဲဖွဲကျလာနေသည့် အမြောက်ဆန်တို့အား ပမာမပြတ် စိတ်မချမ်းသာခြင်းကြီးစွာနှင့် မျှော်ကြည့်နေသည်။

စင်စစ် ဤမင်းကြီးမှာ ခေတ်အလျောက် ချွတ်ယွင်းချက် ခေါင်းမာချက်များ ရှိသော်လည်း သူရဲသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသမျှ မိမိနိုင်ငံအား တစ်ဝက်ကျော် သိမ်းယူထား သည့် မတရားမင်းကို လိုက်လျှိုက်လှဲလှဲ မုန်းတီးသူ မိမိနည်းနှင့်မူ မိမိမျိုးချစ်ကြီးတစ်ဦး

ဖြစ်သည်။ မြန်မာပီပီ သူရသတ္တိနှင့် ဓားအားကိုးကာ လက်နက်မျိုး မည်မျှသာသည် ရန်သူအားမခံ အသက်သွေးကို မတွန့်မဆုတ် ရက်ရက်ပေးလှူခြင်းဖြင့် ခိုင်ရမည်ဟု ယူဆထားသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

ယခုမှ ရှေ့မှ မြင်သမျှအား မသာယာသော နှလုံးဖြင့် ငေးကြည့်နေမိစဉ် မိမိ၏ အယူအဆ လွဲမှားမှုတို့ ယူကုံးမရ သိရှိနေရသည်။ တစ်ကြိမ်က မိမိအထင်သေး မုန်းတီးမိသူ ကင်းဝန်မင်းကြီး၏ စကားသံတို့မှာလည်း နောင်တရဖွယ် နား၌ ကြားယောင်လာသည်။

မိမိ၏ရှေ့ ကိုက်သုံးရာကွာ၌ အမြောက်စုတပ်သားတစ်သိုက်သည် ကြီးမား လေးလံလှသော အမြောက်ကြီးများအား ရန်သူ၏ အမြောက်ဆန် ဝှဲဆန်များကြားမှ ကျွဲနွားများနှင့်အတူရုန်းကာ ရန်သူထံ ပစ်ကွင်းမိသည့် ရှေ့ခံကတုတ်ကျင်းတစ်နေရာ အထိ အပြင်းသယ်ဆောင်လျက် ရှိ၏။

အမြောက်များ နေရာတကျရှိ၍ စတင်ပစ်ခတ်သဖြင့် မီးခိုးလုံးများ မှောင် တက်လာသည့်တစ်ခဏ၌ ရန်သူသင်္ဘောများဆီမှ အဆက်မပြတ် တရစပစ်ခတ် လိုက်သော စက်အမြောက်သံများ ကြားရသည်။ မြန်မာကတုတ်ကျင်းတစ်ဝိုက်၌လည်း အပြင်းအထန် ပေါက်ကွဲသံများ ကြားရပြီး မီးခိုးလုံးများ မှောင်တက်လာ၏။

မီးခိုးလုံးနှင့် မုန်မုန်များ စဲသည့်အခါတွင် မြေပြင်၌ ကျန်ရစ်သော ကျင်းကြီး များထဲ၌ မြန်မာအမြောက်ကြီးများမှာ တုံးလုံးပက်လက် ကစဉ့်ကလျား လွင့်စဉ်နေ သည်။ တာဝန်ကို ကျေပြန်စွာ ထမ်းဆောင်နေခဲ့ကြသော အမြောက်စုသား သူရဲကောင်း တစ်သိုက်မှာမူ နေရာတွင် တစ်ဦးမျှ မကျန်လေတော့။ ထိုစဉ် စက်နာရီ နေ့ နှစ်ချက်တီးခန့်၌ မြင်းခြံမြို့ အောက်ဆွယ်၌ အင်္ဂလိပ်တပ်သင်္ဘော ခံချို ဆိုက်ကပ်မိပြီး လျှင် မြင်းတပ်များ ကုန်းပေါ်သို့ တင်နေကြောင်း လျှောက်ထားအစီရင်ခံချက် ရောက်လာ၏။

လှေသင်းအတွင်းဝန်မင်းသည် ဆောင်စားလွတ်ကြီးအား ဆွဲထုတ်ဝင့်ကာ ကိုယ်ရံတပ်သား ကိုးရာငါးဆယ်တို့အား ဆင့်ဆိုလျက် ကိုယ်တိုင် ရှေ့တက်တိုက်မည် ပြင်သည်။ သို့ရာတွင် တပ်မှူးစစ်ကဲအပေါင်းတို့က ဝိုင်းဝန်းတားမြစ်ကြ၏။ ထိုအခိုက်ဝယ် စစ်ဗိုလ်လေးတစ်ဦးသည် အတွင်းဝန်မင်းရှေ့မှောက်သို့ မြင်းနှင့် ရောက်လာသည်။

“ဟဲ့...တင်စမ်း မင်းကျော်သိဒ္ဓိ၊ ဘာအရေးများလဲ”

“တင်ပါသည်။ ရေကြောင်းခံတပ်များ အရေးမလှ ရှိနေပါသည်။ ကိုယ်တော် တိုင် အရေးအရာကို ရှုကြည့်၍ အမိန့်မှတ်တော်မူပါရန်၊ ရတနာယာဉ်ပုံ၊ ရတနာယာဉ်

မွန် သင်္ဘောတော်တို့လည်း အထိနာလှပါပြီ၊ ပြည်လုံးအံ့ လှေသင်းစစ်သည် ငါးရာ ကျော်အနက်လည်း တစ်ဝက်ကျော် ကျဆုံးခဲ့ပါပြီဘုရား”

လှေသင်းအတွင်းဝန်မင်းသည် မျှော်စင်တစ်ခုထက်တက်ကာ မြစ်ပြင်သို့ မှန်ပြောင်းနှင့် ရှုစားသည်။

အဝေးဝယ် ဒေါင်းအလံကြီး တဝင့်ဝင့်နှင့် သင်္ဘောတော်နှစ်စင်းမှာ မြောက် ဘက်သို့ ဆန်တက်ဆုတ်ခွာနေသည်ကို မြင်ရသည်။ မဆုတ်သာ မတက်သာဘာဝတွင် မထူး။ သင်္ဘောတော်များလွတ်လျှင် ပြီး၏ဟု သဘောထားလေကြသည်လော မပြော တတ်။ မြန်မာရဲလှေ နေ့လှေတို့မှာ မြစ်ပြင်ဝယ် မြားဦးသဏ္ဍာန် စစ်ဆင်၍ ဆင်ပြောင် ကြီးအား ဝိုင်းဝန်းထိုးဆိတ်ကြသော ပျံလွှားငှက်များသဖွယ် အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောတပ်ကြီး အား အတင်းတိုင်းဝင် တိုက်ခိုက်လျက်ရှိသည်။ လှေတို့ထက်မှ နေရောင်၌ ဝင်းဝင်း ပြောင်နေသော ဓားရောင်များအား တဖွေးဖွေး မြင်ရသည်။ ခဏတွင်ပင် ဓားရောင်တို့ မည်းမှောင်သော မီးခိုးများအရောင်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ ဆင်ပြောင်ကြီး မှာ တန့်သွားပါ၏။ ပျံလွှားငှက်ငယ်တို့ကား မြစ်ပြင်ဝယ် ခုံးခုံးမြုပ်လေပြီ။

စိတ်ပျက်ခြင်းကြီးစွာနှင့် ဆင်းလာသော အတွင်းဝန်မင်းအား ဗိုလ်မှူး စစ်ကဲတို့က ဝိုင်းအံ့စောင့်ဆိုင်နေကြသည်။

“ထားလျှင်လည်း နေရပါမည်၊ တင်ဝံ့ပါသည်ဘုရား၊ အင်္ဂလိပ်တို့က ကြည်း၊ ရေနစ်ဖက်ညှပ်၍ လုပ်ကြံဖို့ရာ မြင်းတပ်များ ကုန်းသို့တင်နေပါသည်။ ယခု တပ်တွင်းမှာလည်း လက်နက် လူအင်အား နည်းပါးသေးသဖြင့် ခံရပ်နိုင်စရာ မရှိပါ။ သို့ဖြစ်ပါသောကြောင့် သူတို့ကမဝိုင်းမိခင် ဤနေရာမှရွှေပြောင်းမှ သင့်ပါမည်”

ပခန်းကြီး မြို့ဝန်မင်း သေနတ်ဗိုလ် မောင်သာမုန်က တင်လျှောက်သည်။

“မှန်ပါသည်။ ယခု ရေကြောင်းခံတပ်များလည်း ပျက်ခဲ့သဖြင့် အင်္ဂလိပ် ရေတပ်အချို့ ကျွန်တော်တို့အား မြင်းတပ်နှင့် ဝိုင်းညှပ်တိုက်ခိုက်ထားစဉ် အချို့ မြောက်သို့ကျ၍ မြို့တော်ကို ရန်ပြုမည့်အကြံ ရှိဟန်တူပါသည်။ သူ့အကြံမဦးခင် ကျွန်တော်တို့တပ် နုတ်ဆုတ်ခံပါမှ နေပြည်တော်ကို ကာကွယ်နိုင်ပါလိမ့်မည်”

ဤသို့ တရုတ်မြို့ဝန် မဟာမင်းထင်မင်းခေါင်သူရိန်ကပါ ဝင်လျှောက်သော် ကျွန်တပ်မှူးစစ်ကဲအပေါင်းတို့ကလည်း တပ်နုတ်ဆုတ်ခံရန် တညီတညွတ်တည်း ထောက်ခံကြသည်။

အံ့ကြိတ်နားထောင်နေသူ အတွင်းဝန်မင်းမှာ တပ်မှူးစစ်ကဲတို့၏ ဆန္ဒအား မလွန်ဆန်သာအောင် ဖြစ်နေသည်။

မိမိအနေနှင့် အရှင်နှစ်ပါးတို့ကို ယုံစား၍ ပေးအပ်တော်မူသော အမှုတော်

အား မကျေပြန်သည့်အတူ လူ့ပြည်၌ နေလိုစိတ် မရှိတော့။ အရှက်ကွဲခံမည်ထက် ဤမြေနေရာမှ တစ်လက်မ မရွေ့ဘဲ မင်းကြီးမဟာဗန္ဓုလထုံး နှလုံးမူ၍ အသက်ကို စွန့်မည်သန္နိဋ္ဌာန် ချထားသည်။

သို့ရာတွင် ရှေ့၌ မြင်မကောင်း ရှုမရဲအောင် တဖွဲဖွဲ ကျဆုံးနေသော ရဲ မက်တို့၏အဖြစ်က ဤသန္နိဋ္ဌာန်ကို ပျက်စေသည်။ မိမိတစ်သက်အနေနှင့်မူ မထောင်း သာ။ တာဝန်ကျေပွန်သော ဤသူရဲကောင်းတို့ အကြောင်းမဲ့ အသက်သေရမည်ကို ဗိုလ်ချုပ်ကောင်းတစ်ယောက်အနေနှင့် မကြည့်ရက်။ ဆက်လက်ခုခံပါလျှင်လည်း စစ်သည်သူရဲ သုံးထောင်ပင် မပြည့်တတ်တော့သည့် မိမိ၏တပ်များမှာ တစ်သောင်း ကျော်သော ရန်သူအပေါင်းတို့၏ ပစ်ခတ်မှုကြောင့် နှာရီပိုင်းအတွင်း ထောင်းထောင်း ညက်ညက် ကြေမ္မသွားပေတော့မည်။ ယခုပင် မိမိတို့ ပစ်ခတ်သည့်အမြောက်ဆန်တို့ ကား ရန်သူရှိရာမရောက်။ ရန်သူက ပစ်ခတ်သည့် ဗုံးဆန်အမြောက်ဆန်တို့သာလျှင် မြန်မာတပ်သို့ မရပ်မခံနိုင်အောင် ထိမှန်နေလေပြီ။

ပထမဦးကြိမ်အဖြစ် အတွင်းဝန်မင်းသည် ခေတ်နောက်ကျမှုအား ပြစ်တင် ဆုံးမမြစ်တားလေသော ကင်းဝန်မင်းကြီး၏ မှန်ကန်ကြောင်းကို ရင်တွင်း၌ ဝန်ခံမိ သည်။

ခဏခြင်းမှာပင် ခက်ထန်သော ဝန်မင်း၏မျက်နှာထားမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ အိုမင်းကျသွားသည်။

“ဗိုလ်မင်း တပ်မင်းတို့၊ လျှောက်ပတ်သင့်မြတ်သော သင်တို့၏အကြံကို ငါ လက်ခံပြီ။ ယခုပင်တပ်ကိုနုတ်၍ အုပ်စည်းမပျက် ကျောက်ရံအရပ်သို့ ဆုတ်ခံမည်၊ ဆင့်ဆိုကြလေလော့”

ဤသို့လျှင် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် လေးရက်နေ့ သုံးနာရီအချိန်တွင် မြန်မာဘုရင်၏ နောက်ဆုံးအဓိကအားထားရာ တပ်မကြီးမှာ မြင်းခြံမှ ဆုတ်ခွဲရ၏။ ဆုတ်ခွာခဲ့ခြင်းအားလည်း ရတနာပုံ နေပြည်တော်သို့ သံကြိုးဖြင့် အကြောင်းကြား လိုက်လေသတည်း။

အတွင်းဝန်မင်း၏ တပ်မကြီး ကျောက်ရံဆီသို့ ဆုတ်ခွာစဉ် နောက်ခံတပ် အဖြစ် ကျန်ရစ်သော တပ်များအနက် တပ်မှူးလေး ဗိုလ်ကျော်ခေါင် အုပ်ချုပ်သည့် လူငါးဆယ်ခန့်ရှိ တပ်ကလေးမှာ အင်္ဂလိပ်မြင်းတပ်၏ အပိုင်းကိုခံနေရကာ ထွက်

ပေါက်မရှိအောင် ဖြစ်နေသည်။

လူတို့မှာလည်း တစ်စတစ်စနှင့် အတုံးအရုံး ကျဆုံးနေကာ ကျည်ဆန်တို့ လည်း ကုန်စပြုပေပြီ။ ရန်သူကျည်ဆန်များအကြားတွင် မြင်းကြီးကို တလွှားလွှား စီးရင်း ကတုတ်ကျင်းများမှ ခုခံပစ်နေသူ တပ်သားများထံ လှည့်ပတ်လိုက်လံအားပေး နေခိုက် ဗိုလ်ကျော်ခေါင်သည် မိမိတပ်အနေနှင့် နောက်ထပ်စက်နာရီ နာရီဝက်မျှ ဆက်လက်ရပ်ခံနိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းရိပ်မိသည်။

ထို့ကြောင့် နေရာတွင် သေမည့်အစား လူသူရှိသမျှ စုရုံး၍ ရန်သူမြင်းတပ် သား နှစ်ရာကျော်အား ဖောက်ထွက်ရင်း အသေခံတော့မည် စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။ ဤအခိုက်တွင်ပင် မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ရပ်က ပေါ်ပေါက်ခဲ့ သည်။

မိမိတို့အား ပိုင်းထားသည့် ရန်သူတပ်အရှေ့ဘက် လက်ယာစွယ်နှင့် တောင်ဘက်နောက်ကျောဆီမှ သေနတ်သံများ ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည်။ ချက်ချင်း ပင် မြင်းခွာသံများ ကြားရပြီး ဘယ်ကရောက်လာသည်မသိ။ မြန်မာမြင်းတပ်သား တစ်ရာခန့်သည် ရန်သူတပ်အား အပြင်မှ တစ်ဟုန်ထိုး ထိုးခုတ်နှင်းဖောက် ဝင်လာ ကြသည်။

ရှေ့သို့သာ မဲနေသော အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူ မြင်းတပ်သားတို့မှာ အငိုက်မိ သဖြင့် မရှုမလှ ခံလိုက်ကြရသည်။ အသစ်ရန်သူအား ရင်ဆိုင်ရန် ၎င်းတို့ပြင်လိုက် သည့်ခဏမှာပင် စိတ်အားပြန်ကြွလာသူ ဗိုလ်ကျော်ခေါင်နှင့် ရဲမက်တို့က ဖြိုင်ဖြိုင် ထကာ အတွင်းမှ အတင်းထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်သည်။

ခဏ၌ပင် ဤနေ့၌ မြန်မာတို့ ပထမဆုံးသော အောင်ပွဲကို ရသည်။ အင်္ဂလိပ်မြင်းတပ် ပြန်ဆုတ်သွားသောအခါ လူငါးဆယ်ကျော် ကျကျန်ရစ်၍ မြင်း အကောင်နှစ်ဆယ်အား မြန်မာတို့ ရလိုက်သည်။

ဗိုလ်ကျော်ခေါင်သည် ကျေးဇူးတင် အားရစွာဖြင့် နောက်ရောက်လာသော တပ်သားတို့အလယ်မှ ဗိုလ်လုပ်သူထံ မြင်းကြီးကိုစီးလျက် ရောက်လာသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နှစ်ဦးလုံး နှုတ်မှ အံ့ဩစွာ အသံထွက်လာသည်။

“အို...ဗိုလ်...ဗိုလ်သူရိန်”

“အလို...ဗိုလ်ကျော်ခေါင်”

ဗိုလ်ကျော်ခေါင်က ဦးစွာပင် ရန်ပြေခြင်း အထိမ်းအမှတ်နှင့် ဓားအား အိမ်တွင်းသွင်းလိုက်၍ မြင်းပေါ်ထိုင်လျက်နှင့် လက်နှစ်ဖက် ဆန့်တန်းကမ်းသည်။

ဗိုလ်သူရိန်က အလားတူပြုလိုက်၍ တုံ့ပြန်သည်။ မကြာမီပင် နှစ်ဦးမှာ မြင်းချင်းယှဉ် လျက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖက်ထားမိသည်။

“ဒါထက် သွေးသောက် ဘယ်နှယ်ဘယ်လို ဒီရောက်လာလဲ”

“ဒီလိုပါ သွေးသောက်၊ ကျွန်တော်က ရာဇဝတ်သင့်နေသူ မဟုတ်လား၊ နေပြည်တော်က လွတ်အောင်ပြေးတုန်း မင်းလှမှာ စစ်နဲ့ဝင်တိုးတယ်၊ ဒါနဲ့ သေရင် လည်း မထူးပြီ၊ ကုလားဖြူရန်ကို ကာကွယ်ရ အမြတ်ဆိုပြီး ထောင်ဝန်မင်းမဟာ မင်းထင်မင်းလှသီဟသူ ရှိနေတဲ့ ထူးပေါက်ကတုတ်ဝင်တယ်၊ ဝန်မင်း ခွင့်လွှတ်လို့ အပ္ပဲပွဲနဲ့ခဲ့တာ နောက်ဆုံး ပန်းတော်ပြင်ကတုတ်၊ ထူးပေါက်ကတုတ်နဲ့ မင်းလှခံမြို့ ပါပျက်လို့ အားလုံးနဲ့အတူ ကစဉ့်ကရဲ ပြေးခဲ့ရတယ်၊ လမ်းမှာတွေ့သမျှ ရဲမက်တွေကို စုစည်းပြီး မြင်းခြံမှာ အတွင်းဝန်မင်းကိုယ်တော်တိုင် ရှိတယ်ဆိုလို့ ခိုဝင်အလာ အခု သွေးသောက်တို့နဲ့ တွေ့တာပဲ”

“ပြည်ချစ်သား၊ ယောက်ျားစစ် ပီသပါတယ် သွေးသောက်၊ ဒါထက် အတွင်းဝန်မင်းတော့ ကျောက်ရံအရပ်ကို ဆုတ်ခွာသွားပြီ၊ အခု ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်မလဲ”

ဗိုလ်သူရိန်က ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားအား ခေတ္တအကဲခတ်လိုက်သည်။

“ဒီနေရာဟာ သင်းတို့အမြောက်ပစ်ကွင်း မလွတ်ဘူး၊ အခု ဆုတ်ပြေးတဲ့ မျက်နှာဖြူကောင်တွေ သင်္ဘောရောက်ရင် အမြောက်ဆန်တွေ လိုက်လာမှာပဲ၊ ဒီတော့ လွတ်ရာရှောင်ပြီးမှ စဉ်းစားကြရအောင်”

ဗိုလ်နှစ်ဦးသည် တိုင်ပင်၍ ချက်ချင်းပင် မိမိတို့ အကြံအစည်အား အော်ဟစ် အမိန့်ပေးသည်။

မကြာမီပင် ရဲမက်တို့သည် ဒဏ်ရာရသူများအား မြင်းများပေါ်၌ စွဲတင်သူ တင်၊ မြေပြင်၌ကျနေသော လက်နက်မျိုးစုံအား ကောက်သူကောက်နှင့် စစ်ဆုတ်ရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်။

“အလို...ဟိုသတ္တဝါကြီးဟာ ဘယ်သူလဲ၊ စောစောကလည်း ဓားနဲ့ပိုင်း တာ မြင်းလည်ပင်း ပြတ်သွားတယ်၊ အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက်ကိုလည်း လည်ပင်းညှစ် သတ်လိုက်တယ်”

ဗိုလ်ကျော်ခေါင်က မြင်းများထက်သို့ ဒဏ်ရာရသူများကို ပျော်ချီမြှောက်ပစ် သကဲ့သို့ ပစ်တင်ပေးနေသော ထွားကျိုင်းလှသည့် စစ်သားကြီးတစ်ဦးအား ညွှန်ပြရင်း မေးသည်။

“အဲဒါပေါ့၊ ကျွန်တော့်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ ပါးကွက်အာဇာနည်ကြီး၊ ဗလ ကြီးလို့ ခေါ်တယ်”

ဗိုလ်ကျော်ခေါင်က ကြက်သီးထဟန်လုပ်ပြရင်း “ကြောက်စရာကောင် ကြီးပဲ” ဟု ဆိုသည်။

ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့်အကြာတွင်မူ မြင်းနှင့် လူများသည် မြောက်ဘက် သို့ ရှေ့ရှုဆုတ်ခွာလာကြသည်။

ခရီးနှစ်တိုင်လောက် ပေါက်မိသော် အဝေးရပ်မြစ်ဘက်ဆီမှ အမြောက်သံ များကို ကြားရသည်။ ဗိုလ်သူရိန် ခန့်မှန်းသည့်အတိုင်းပင် စောစောက မိမိတို့ ရပ် နေခဲ့သည့် နေရာတစ်ဝိုက်သို့ အမြောက်ဆန်များ တဖွဲဖွဲကျရောက် ပေါက်ကွဲနေ သည်ကို ဗိုလ်ကျော်ခေါင် မြင်ရသည်။

မှန်ပြောင်းများအားထုတ်၍ ကြည့်မိရာ အင်္ဂလိပ်မြင်းတပ်များသာမက ခြေလျင်တပ်သားများပါ ကုန်းထက်သို့ ပြန်လည်တက်ရောက်နေကြောင်း တွေ့ကြရ၏။

တောတန်းလေးတစ်ခု၏ထိပ်တွင် ဗိုလ်ကျော်ခေါင်နှင့် ဗိုလ်သူရိန်သည် နားလိုက်ကြသည်။

“ကဲ...သွေးသောက်၊ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

ဗိုလ်ကျော်ခေါင်က မေးသည်။

“ဒီလိုရှိတယ်၊ ဒီကောင်တွေဟာ ဝန်မင်းရဲ့ တပ်ခြေကြွကို မီအောင်လိုက် ကြပုံပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နေဝင်ရင်တော့ မြေအနေအထား မကျွမ်းကျင်တာနဲ့ လိုက်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ နေဝင်တဲ့အထိ ဒီကောင်တွေရှေ့မဆက်နိုင်အောင် တားထားဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ဒီလိုဆို ဒီညတစ်ညလုံး ကျောက်ရံမှာ နေသားတကျရှိဖို့ ဝန်မင်း စီစဉ်နိုင်လိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ နောက်ထပ် စက်နာရီ နှစ်နာရီလောက်တော့ ခံရ လိမ့်မယ်”

ဗိုလ်နှစ်ဦးမှာ ခံစစ်အတွက် ချက်ချင်းပြင်ဆင်ကြပြန်သည်။

ရှေးဦးစွာ အကျိုးအကြောင်းကို အစီရင်ခံရန် ဆက်သားမြင်းသည်တော် နှစ်ဦးအား တပ်မဆီသို့ လွှတ်လိုက်သည်။ ဒဏ်ရာရသူများအား တဖြည်းဖြည်းချင်း နောက်မှလိုက်စေသည်။

တစ်ရာကျော်ရှိသော မြင်းတပ်ကိုမူ လေးစုခွဲလိုက်သည်။ တစ်စုမှာ တော အတွင်းတစ်နေရာမှ ပုန်းနေစေသည်။ ကျန်သုံးစုက မြေပြန့်မှ အဆင်သင့်နေသည်။

ကျန်ရှိသော လူခုနစ်ဆယ်ခန့်အားလည်း သုံးစုခွဲပြန်သည်။ နှစ်စုမှာ သေနတ် ကိုယ်စီနှင့် တော၏အပြင်ဘက် ချုံများကြား၌ တပ်ဖျောက်နေသည်။ တစ်စုကမူ

တောတွင်းသစ်ပင်များထက် တက်၍နေ၏။

အင်္ဂလိပ်တပ်များအား လှမ်းမြင်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တောအပြင်မှ ဗိုလ်သူရိန် ခေါင်းဆောင်သော မြန်မာမြင်းတပ်များသည် ပစ်လွှတ်လိုက်သော ရန်သူ၏ ကျည်ဆန်များကြားမှ တစ်ဟုန်ထိုး စိုင်းနှစ်လျက် ရန်သူတပ်အား ကြိုဆိုရင်ဆိုင်သည်။

မကြာမီပင် မြန်မာမြင်းတပ်တို့သည် ရန်သူကျည်ဆန်ကြောင့် အား မခံနိုင်ဟန် နှင့် ကစဉ့်ကရဲ နောက်ပြန်ဆုတ်ပြေးသည်။ အင်္ဂလိပ်မြင်းတပ်လည်း ဖိလိုက်၏။

တောအနီးရောက်သော် မြန်မာမြင်းတပ်သည် သုံးစုခွဲ၍ နှစ်စုမှာ တော၏ လက်ဝဲလက်ယာ လွင်ပြင်များဆီလည်းကောင်း၊ တစ်စုမှာ တောအတွင်းသို့လည်း ကောင်း အသီးသီးထွက်ပြေးရာ အင်္ဂလိပ်မြင်းတပ်လည်း သုံးစုခွဲလိုက်သည်။

တောတွင်းသို့ ကျွဲဝင်လာသော အင်္ဂလိပ်မြင်းတပ် ဗိုလ်မှူးသည် မြန်မာတို့ ပရိယာယ်အား ရိပ်မိကာ မိမိ၏တပ်သားများအား နောက်ပြန်ဆုတ်ရန် အမိန့်ပေး သည်။ သို့ရာတွင် နောက်ကျလေပြီတကား။

သစ်ပင်ထက်မှ ပုန်းနေသော မြန်မာစစ်သည်တို့သည် မြင်းများပေါ် ခုန်ချကာ တစ်ခဲနက် ထိုးခုတ်ကြ၏။

တောတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ မြန်မာမြင်းတပ်များအား ထိုးလိုက်မိသော အင်္ဂလိပ်မြင်းတပ်များမှာလည်း မိမိတို့နောက်ပါးဝယ် တောတွင်းမှ ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည့် ရန်သူ၏ မြင်းတပ်များက ပိတ်လျက်ရှိကြောင်း သိရသည်။

နောက်မှလိုက်လာသော ခြေလျှင်တပ်မှာလည်း တပ်ဖျောက်နေသော မြန်မာ တပ်လူနည်းစုလေး၏ ရုတ်တရက် ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရသည်။

တစ်နာရီကျော်ကျော်ခန့် တိုက်ပွဲမှာ အပြင်းအထန် ဖြစ်ပွားသည်။ နေဝင် သော် တစ်ဝက်ကျော် အကူအဆုံးနှင့် အင်္ဂလိပ်မြင်းတပ်သည် ခြေလျှင်တပ်သားများနှင့် အတူ ပြန်ဆုတ်သွားသည်။

မြေပြင်၌မူ အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူနှင့် ကုလားမည်းအလောင်းတို့ ပြန်ကြွ ကျန်ရစ်သည်။

ထိုနည်းတူစွာ တပ်ဖျောက်ကျန်ရစ်သော မြန်မာစစ်သားလေးဆယ်ကျော် အနက် အသက်နှင့် တစ်ယောက်မျှ မကျန်တော့။

နောက်တစ်နေ့ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ငါးရက်နေ့ စက်နာရီ ကိုးနာရီ ခန့်တွင်မူ အိုင်အခုံ စွဲမိပြီဖြစ်သော ကျောက်ရံတပ်၏အလယ် လှေသင်းအတွင်းဝန်မင်း ၏ရှေ့တွင် ဗိုလ်ကျော်ခေါင်နှင့် ဗိုလ်သူရိန်မှာ ဒူးထောက်ခစားလျက် ရှိကြသည်။

စိတ်မချမ်းမသာမှုနှင့် အိုမင်းရင့်ရော်နေသော အတွင်းဝန်မင်းသည် မချီလှ စွာပြုံးရင်း ဗိုလ်ကျော်ခေါင်အား မြလက်စွပ်တစ်ကွင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဗိုလ်သူရိန် အား ပတ္တမြားကျောက်စီ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကိုလည်းကောင်း ပေးသနားသည်။

“ဗိုလ်သူရိန်ငယ်...သင်သည် အဖေကောင်းသား ပီသပါပေ၏။ သင်၌ ပြုမားခဲ့သော ငါ့အပြစ်တို့အားလည်း ခွင့်လွှတ်ပါလေ၊ ယခုအချိန်၌ ငါသည် ဤဓား နဲ့ ဤရာဇဝတ်ပြစ်မှု ခွင့်လွှတ်စာအားသာ သင့်အား ပေးနိုင်တော့သည်။ နောင်အတွက် ကိုမူ ငါလည်း အစိုးမရ၊ ရှိစေ၊ ကျော်ခေါင်ငယ်နှင့်အတူ နေပြည်တော်အမြန်ပြန်၍ သင့်မိတ်ဟောင်းတို့အား အရှင်နန်းမတော်ထံ ခွင့်ပန်လျက် အကျဉ်းမှလွတ်လေလော့၊ ဤ၌ တိုက်ဖွယ်မရှိပြီ၊ စစ်ရပ်နားစေအမိန့်အား ယခုပင် ငါရခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်ကုလား ဖြူ တောင်းသမျှအား လိုက်လျောအလျောပေး၍ စစ်ပြေငြိမ်း မဟာမိတ်စာချုပ်ကို ချုပ်မည့် သံတော်တို့လည်း ဤအချိန် လမ်း၌ရှိနေပြီ ငါထင်၏။ အသိဉာဏ်ပညာ ကျိုးခဲ့၍ သန်စွမ်းလျက် ငါ့ခြေလက်တို့ ကျိုးခဲ့ပြီတည်း”

ဝန်မင်းသည် နောက်ဆုံးစကားတို့အား ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာဆို၍ မျက်နှာ လွှဲလေသည်။

ဗိုလ်သူရိန်နှင့် ဗိုလ်ကျော်ခေါင်တို့ နှစ်ယောက်မှာ စိတ်မချမ်းသာခြင်းကြီး စွာဖြင့် ဗလကြီးအား အဖော်ဆောင်ကာ တပ်မှထွက်ကာ ရတနာပုံနေပြည်တော်သို့ ရှေးရှုစိုင်းနှင့်ခဲ့ကြသည်။

ရွာသစ်ကြီးအထက်လွန်သော် အတွင်းဝန်မင်း အမိန့်ရှိသည့်အတိုင်းပင် မှန်စီရွှေချ၊ ခိုတောင်ရွှေခဲခတ် လှေတော်ကိုတွဲ၍ ဒေါင်းအလံနှင့် စစ်ဆိုင်းအလံဖြူကို ပြိုင်တူလွှင့်ထူ စုန်ဆင်းအပြင်းမောင်းသွားသော ရတနာယာဉ်ဗွန် သင်္ဘောတော်အား တွေ့ကြရသည်။

ဗလကြီးနှင့် မိတ်ဆွေနှစ်ဦးတို့မှာ ဆက်လက်ခရီးနှင့်ခဲ့ကြရာ မြင်းများ ခရီးပန်းသဖြင့် လမ်း၌ တစ်ညအိပ်ကြရသည်။

နောက်တစ်နေ့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ အင်းဝမြို့မရောက်မီ ခရီးတစ်တိုင်ခန့်၌ ခရီးသည်လေးဦးနှင့် သွားတိုးကြသည်။

“အို...ဗိုလ်မှူး၊ ဟောဟိုမှာ ဗိုလ်မှူးရယ်”

အသံမှာ သွေးသောက်ကြီး မြတ်ကျော်၏အသံပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်လူ သုံးဦးမှာ ဗိုလ်ထွန်းစံ၊ ပေါက်လှနှင့် ဒွန်းဦး တို့ဖြစ်ကြ၏။

ဗိုလ်သူရိန်သည် ဝမ်းသာအားရနှင့် တပည့်များရှိရာသို့ ရှေ့မှတက်ခဲ့သည်။ ပေါက်လှကမူ ဗိုလ်ကျော်ခေါင်အား မြင်မြင်ချင်း ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက် သေး၏။

“တော်...တော် ပေါက်လှ၊ တို့အချင်းချင်း အခုမိတ်ဆွေဖြစ်ပြီ၊ အတွင်းဝန် မင်းဘုရားဆီက မင်းတို့နဲ့တကွ အားလုံးလွတ်ငြိမ်းချမ်းခွင့် အမိန့်လည်းခံခဲ့ပြီ၊ ဒါထက် ဗိုလ်ထွန်းစံ ဘာသတင်းထူးသလဲ”

ဗိုလ်သူရိန်က ဗိုလ်ထွန်းစံနားကပ်ကာ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကပ်ပြရင်း တိုးတိုး မေးသည်။ ဗိုလ်ထွန်းစံတို့လေးဦးမှာ တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦး ကြည့်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် ဘာမျှတော့ မဖြေ။

“ဆိုကြပါဦး၊ ဘာဖြစ်ကြသလဲ”

ဗိုလ်ထွန်းစံက ခေါင်းကိုမော့၍ တစ်လုံးချင်း ဖြေလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ သခင် မရှိပြီ”

“ဟင်...”

“ညောင်ရမ်းသခင် နတ်ရွာစံခဲ့တာ တစ်နှစ်နီးပါး ရှိပါပြီ”

ဗိုလ်သူရိန်၏ ပါးစပ်မှာ အဟောင်းသား ပွင့်သွားသည်။ ကြားရသည်ကို မယုံသကဲ့သို့ မျက်လုံးများမှာ ပြူးလျက် ပြောသူအား ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းကျိုးကျသွားသည်။

ဤအချိန်တွင် ဗိုလ်ကျော်ခေါင်မှာ အနီးသို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်၏။ ဗိုလ်ထွန်းစံ က ဗိုလ်သူရိန်၏ပခုံးကိုပုတ်၍ တည်ငြိမ်စွာ ဆက်ပြောသည်။

“အခုမှတော့ မထူးဘူး၊ ဒီက သွေးသောက်လည်း ဗမာချင်းပဲ၊ နားသာ ဆင်ပေရော၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ ညောင်ရမ်းသခင်ရဲ့ ကျေးကျွန်တွေပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အခု ညောင်ရမ်းသခင်ဟာ နတ်ရွာစံခဲ့တာကြာပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်ဟာ ဒီသတင်းကိုပုံးပြီး သီပေါဘုရင်ကို နန်းချ၊ ညောင်ရမ်းကိုယ်တော်ကို နန်းတင်မယ် သတင်းလွှင့်ထား တယ်၊ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ သင်းတို့တက်လာရင် ဗမာတွေ ခံမတိုက်အောင်ပဲ၊ ဒီသတင်းကိုပေးဖို့ ဘင်္ဂလားကနေ ကျွန်တော် ဒီအထိ ပြေးလာခဲ့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟောဒီက ဗိုလ်မှူးနဲ့လည်းလွဲနေ၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်မြဲလုံးဟာလည်း ဦးခေါင်းထက် ဆုငွေနဲ့ တွေ့ရာသင်္ချိုင်း ဓားမဆိုင်း အမိန့်ထုတ်ခံထားရတာမို့ အရေးပါတဲ့ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ် ကိုမှ မတွေ့နိုင်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ပြည်သူတွေ အငိုက်မမိအောင် နယ်လှည့်ပြီး

တွေ့ရာလူကို ဒီသတင်းလျှောက်ဖြန့်ချိနေတာ”

ဗိုလ်သူရိန်၏ခေါင်းမှာ ပြန်မော့လာသည်။ သူသည် သခင်ဆုံးသည့် သတင်း ကိုသာ ကြားရသည်မဟုတ်၊ ပြည်ပါဆုံးမည့် အကြံရိုင်းကိုပါ သိရလေပြီ။

“မှန်တယ်၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ အပျက်ပျက်နဲ့ နှုတ်ခမ်းသွေး ထွက်တော့ မယ်၊ ကျွန်တော် မင်းလှကနေ မြင်းခြံအရောက် တက်ခဲ့တာမှာ ပြည်သူပြည်သားတွေ အားလုံးဟာ အင်္ဂလိပ်ဆင်ထားတဲ့အတိုင်း ယုံနေကြတယ်၊ ဘယ်သူမှ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ အင်္ဂလိပ်တိုက်ရာမှာ မကြာဘူး၊ အဲဒါထက် အရေးကြီးတာက ရွှေလွတ်တော်ကြီးက မှူးတော်မတ်တော်အချို့ပါ ဒီအတိုင်းယုံနေပုံရတယ်၊ ဒီတော့ ဒီသတင်းကို အမြန်ပို့မှ၊ အခု အာဏာကို ဘယ်သူကိုင်နေလဲ ဗိုလ်ကျော်ခေါင်”

“အဆင်ကြည့်ရတာ ကင်းဝန်မင်းကြီး ပြန်တန်ခိုးတက်ပြီနဲ့တူတယ်”

“ကင်းဝန်မင်းကြီး ဒီသတင်းကို အမြန်သိဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ကိုင်းလာ... မဆိုင်းကြနဲ့၊ သွားကြမယ်”

မြင်းခုနစ်စီးမှာ လေကိုခွင်းလျက် မြားကိုပစ်သည့်နှယ် နေပြည်တော်သို့ ဦးတည်စိုင်းခဲ့ကြသည်။

အပြင်းမနားတမ်း လာခဲ့ကြသဖြင့် နေ့မွန်းတည့် ယဟိုရ်နှစ်ချက်၌ နန်းမြို့ရိုး တွင်းသို့ ဝင်မိကြသည်။

တံခါးနီရှေ့တွင် လမ်းခွဲကြသည်။

“ကဲ...ဗိုလ်ကျော်ခေါင်၊ ကျွန်လူတွေခေါ်ပြီး အရှင်မိဖုရားနဲ့တွေ့လို့ ဆောင်ရွက်စရာရှိတာ ဆောင်ရွက်ပေတော့၊ အကျိုးအကြောင်းစုံကိုလည်း သံတော်ဦး တင်ပါလေ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဗိုလ်ထွန်းစံ၊ ဗလကြီးတို့ ရွှေလွတ်တော်ထက်မှာ မင်းကြီးကို တက်ရှာမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဗိုလ်သူရိန်နှင့် အသိုက်သည် တံခါးနီမြို့ရိုးပြင်ဘက် လက်ယာဘက်ရှိ လွှတ်တော်ကြီး ရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ အရေးတော်ပေါ်ခိုက် တမန်ဆက်သားများ ဤသို့ ရုတ်တရက် ရောက်လာတတ်သဖြင့် အထွေအထူး မဖြေဆိုရတော့ဘဲ ဇေတဝန်ဆောင်ရှိ ကင်းဝန်မင်းကြီးရှေ့မှောက်သို့ အလွယ်တကူ ရောက်သွားကြ၏။

ဤအခိုက် မင်းကြီးမှာ ရှေ့ရှိစာချုပ်တစ်ခုအား အာရုံစူးစိုက်ဖတ်လျက် ရှိသည်။ ဤဒုက္ခ ဤဘေးကို မြင်သဖြင့် လွန်ခဲ့သော ရက်ပိုင်းအတွင်းက မိမိအသက် အန္တရာယ်ကိုပင် မထောက်၊ အင်္ဂလိပ်အလိုအား လိုက်လျော၍ ဤစာချုပ်မျိုးအား ချုပ်ဆိုပါရန် မိမိ အတန်တန် ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။ မိုးလွန်မှ ထွန်ချသည့်ပမာ မြန်မာက

ပေးလျက် စစ်နိုင်သူ အင်္ဂလိပ်ဗိုလ်ချုပ်သည် ဤစာချုပ်ကို ပမာမပြု ငြင်းပယ်ခဲ့လေပြီ။

မင်းကြီးသည် ဝါးဆေးတံရှည်အား ပါးစပ်မှချွတ်လျက် ဗိုလ်သူရိန်ကို တည်ငြိမ်စွာကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ဘယ်သူနည်း”

“ဦးမြတ်ထွန်းသား ငသူရိန်ပါဘုရား”

“ဗိုလ်သူရိန်ငယ်၊ သင်သည် ညောင်ရမ်းအရေးကြောင့် ရာဇဝတ်သင့်နေသူ မဟုတ်လော၊ အကြောင်း ဘယ်သို့နည်း”

“မှန်ပါ၊ ညောင်ရမ်းလူပါပင်ဘုရား၊ သို့ရာတွင် ညောင်ရမ်းသခင်၏ နာမည် တော်ကို အလွဲသုံးစား၍ အင်္ဂလိပ်တို့ ဗမာအား သူ့ကျွန်ပြုမည့်အကြံကို လာတင် လျှောက်ပါသည်”

ကင်းဝန်မင်းကြီး၏ ဖြူဖွေးသော မျက်ခုံးတို့မှာ တွန့်ကျံသွားသည်။

“အဘယ်သို့ ကြံသနည်း”

“မှန်ပါ၊ ညောင်ရမ်းသခင်မှာ လှူပြည်၌မရှိ၊ ကံတော်ကုန်ခဲ့ပါပြီဘုရား”

ကင်းဝန်မင်းကြီး၏ ကျောက်ရုပ်သဏ္ဍာန် တည်ငြိမ်သော မျက်နှာထားမှာ ပထမဦးစွာ လှုပ်ရှားသွား၏။

“ဒီသတင်း မှန်သလား”

“မှန်ပါကြောင်း၊ သက်သေအဖြစ် ဘင်္ဂလားမြို့မှပင် တိမ်းရှောင်ပြေးလာ ရသူ ဤဗိုလ်မင်းကိုပင် ရှုတော်မူပါ”

မင်းကြီးသည် ဗိုလ်ထွန်းစံအား စေ့စေ့ကြည့်သည်။ ကောင်းမွန်လှသော

မင်းကြီး၏ မှတ်ဉာဏ်ဝယ် ညောင်ရမ်းမင်း၏ ကျွန်ရင်းရုပ်မှာ ပီသစွာ ထင်နေသည်။

ထိုခဏ၌ မင်းကြီး၏မျက်နှာမှာ အဆမတန် ပိုမိုအိုမင်းကျသွားသည်။

ပညာရှင်ပီပီ ဖြစ်ပေါ်နေသည့် အခြေအနေကို ရိပ်မိလိုက်ပြီးဖြစ်၏။ နှုတ်မှလည်း

စကားလုံးတို့ တုန်ရင်စွာ ထွက်လာသည်။

“အင်္ဂလိပ် သင်းအကြံ ဦးလေပြီ”

မင်းကြီး၏ ခေါင်းနှင့်တကွ ဆေးတံကို ကိုင်ထားသော လက်များမှာ တုန်ရင်လာသည်။

မင်းကြီးသည် ရှေ့တူရှုသို့ ငေးကြည့်နေမိစဉ် မြန်မာနိုင်ငံအား ကယ်တင်ရန် မိမိ အတန်တန်ကြိုးစားခဲ့ရသမျှ သဲရေသွန် ဖြစ်ရပြီကို နားလည်လိုက်သည်။ မိမိ အနေနှင့် အင်္ဂလိပ်တို့သည် သင်းတို့အလို လိုက်လျောက အနည်းဆုံး သီပေါဘုရင်အား နန်းချသည့်တိုင်အောင် ညောင်ရမ်းမင်းအား နန်းတင်လိမ့်မည် ယုံစားမိခဲ့သည်။

ယခုမူ မိမိမှာ အလိမ်မိချေပြီ၊ ရာဇဝင်၌လည်း စေတနာကောင်းလျက်နှင့် မိမိ၏မှာမည် မှာ အမည်းစက် စွန်းထင်ရစ်တော့သည်။

“သူ့အကြံ ဦးလေပြီ”

မင်းကြီးသည် မိမိတစ်ဦးတည်း ရှိသည့်ဟန် ဤသို့သာ ထပ်တလဲလဲ ညည်းညူနေသည်။ အတန်ကြာမှ သတိရသည့်ဟန် ရှေ့မှ လူတို့အား ကြည့်လိုက် သည်။

“အမောင်တို့၊ ဗိုလ်မင်းတို့၊ ဤသတင်းကား အလာကောင်းသော်လည်း အခါနှောင်းလေပြီ၊ သူ့ကိုယုံ၍ တပ်မတော်တို့အား အပစ်အခတ်ရပ်စဲ လက်နက်ချရန် အမိန့်ပြုပြီးသည်မှာ လွန်လေပြီ၊ ယခုပင် အခုအခံမရှိသော သင်းတို့သင်္ဘော တို့မြို့ကို ဖျက်နိုင်သော လက်နက်တို့နှင့် ချဉ်းကပ်လာလေပြီ”

ကင်းဝန်မင်းကြီးသည် ကြီးစွာသော စိတ်မချမ်းသာမှုအား ရင်၌ လေးပင်စွာ ဆွဲယူရသူပမာ ကိုယ်ကို အနိုင်နိုင်သယ်၍ ဘာမျှဆက်မပြောတော့ဘဲ ဗြဲတိုက်တော်သို့ အရေးတကြီး ကူးကြွသွားသည်။

ငြိမ်ကျန်ရစ်သူအနက် ပထမဆုံး လှုပ်ရှားလာသူမှာ ဗိုလ်သူရိန် ဖြစ်သည်။ စကားမဆိုတော့ဘဲ လွတ်တော်မူ အမြန်ဆုံး ဆင်းခဲ့သည်။

နန်းတွင်းတစ်ခုလုံး၌လည်း အအုပ်အစည်းပျက်၍ ရုတ်ရုတ်ရက်ရက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဗိုလ်သူရိန်မှာ သူ့ရူးသဖွယ် မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်၍ စိုင်းနှင်ထွက်ခဲ့သဖြင့် ကျန်လူနှစ်ယောက်မှာ ဘုမသိ ဘမသိနှင့် နောက်မှလိုက်ခဲ့ကြရသည်။

မြို့တွင်း၌လည်း အုတ်အော်သောင်းတင်း ဗရန်းဗရင်းနှင့် ပြေးသူပြေး လွှားသူလွှား ဖြစ်နေပေပြီ။

ဗိုလ်သူရိန်ကမူ မြင်းကိုသာ ဇက်လွှတ်၍ သပြေတန်းခံတပ် ရှိရာသို့ အတိုဆုံးလမ်းကိုရွေးကာ တရကြမ်း စိုင်းနှင်လာသည်။

နေစောင်းစတွင် ခံတပ်ဆီသို့ ရောက်ခဲ့ပါ၏။ သို့ရာတွင် ခံတပ် မဟုတ် တော့ပြီ။

လက်နက်ချအမိန့်အား လက်မခံနိုင်သူ ရဲမက်ဗိုလ်ပါတို့ ကိုယ်စွဲရာ ကိုယ် ယူ၍ ခံတပ်ကိုစွန့်ကာ တောနှင့်တောင်တို့ဆီ ထွက်သွားခဲ့ကြပြီးလေပြီ။

သတိလက်လွတ်သူပမာ ဗိုလ်သူရိန်သည် လူသူမဲ့သော ခံတပ်ထိပ်ဆီသို့ ပြေးတက်သွားသည်။ ထိုစဉ်ဝယ် အမြောက်သံတစ်ချက် ပွင့်ထွက်လာကာ တော တောင်တို့ဆီသို့ ပဲ့တင်ရိုက်ဟည်း ပျံ့ထွက်သွားသည်။

ခံတပ်ထိပ်မှ မျှော်လိုက်ကမူ အရံသင်္ဘောအများ ဝန်းဝိုင်းလျက် သုံးဆယ့် ရှစ်စင်းမျှသော ဗိုလ်ချုပ်ပရင်းဒါဂတ်(စ်)၏ ရေတပ်ကြီးမှာ တရွေ့ရွေ့နှင့် အင်းဝ မြို့ဆီ ချဉ်းကပ်လာလေပြီတကား။

□□□

အခန်း(၁၄)

တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ခုနစ်ရက်နေ့တွင် အင်္ဂလိပ်တပ်သင်္ဘော သုံးဆယ့်ငါးစင်းအနက် နှစ်ဆယ့်ရှစ်စင်းသည် အမြောက်တင် တွဲသမ္ဗန်ကြီးများနှင့် ဆန်တက်လာ၍ မန္တလေးရတနာပုံ ရွှေမြို့တော် အနောက်မျက်နှာ ဂေါဝိန်တံတား ဆိပ်ကမ်း၌ ဆိုက်ကပ်မိသည်။

ထို့နောက် အင်္ဂလိပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကင်းဝန်မင်းကြီးထံ စာစေသည်။ စာ၏အဓိပ္ပာယ်မှာ ကင်းဝန်မင်းကြီး၊ ဂေါဝိန်သင်္ဘောဆိပ်သို့ နံနက်ဆယ့်တစ်နာရီ အချိန် လာပါ။ ဤအချိန် မြန်မာမင်းမြတ်ပါလျှင် သာ၍ကောင်းပါသည်။ မလာရောက် ရှိခဲ့လျှင် အလိုရှိရာ ပြုပါလိမ့်မည်ဟု ပါရှိသည်။

ယင်းသည့်အခါ ကင်းဝန်မင်းကြီးသည် ကွမ်းကိုင် ရေကိုင် နောက်ပါ လူအနည်းငယ်နှင့် ဆင်စီး၍ ဂေါဝိန်ဆိပ်ရှိရာ အပြေးအလွှားထွက်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် မြစ်ဆိပ်မရောက်၊ အင်္ဂလိပ်စစ်သည်တို့ ဂေါဝိန်ဆိပ်ကမ်းမှ ကုန်းကြောင်းချီတက်၍ လာကြသည်ကို မြတောင်ကျောင်းတိုက် အနောက်ဘက်လမ်းခရီးတွင် တွေ့ရှိသည်နှင့် မရပ်မနားဘဲ ပြန်လာခဲ့ရသည်။

အင်္ဂလိပ်စစ်သည်တို့ နေ့နာရီပြန်တစ်ချက်တွင် လွှတ်တော်သို့ ဆိုက်ရောက် လာကြသည်။ ထို့နောက် နန်းတော်သစ်တပ်တွင်းရှိ လက်နက်တိုက်မှ အမြောက်

စိန်ပြောင်း၊ သေနတ်၊ ဓား၊ လှံ၊ ခဲယမ်းတူဆန် စသည်များအား သိမ်းယူ၍ ပဟိုရ် စင်အနီးသို့ စုပုံစီတန်းထားကြသည်။ နန်းတော်သစ်တပ်ပတ်လည်နှင့် မြို့တံခါး ဆယ်နှစ်ရပ်တို့မှာ ရန်သူတပ်နှင့်ချည်း ရှိနေလေပြီ။

လွတ်တော်တောင်ဘက် အုတ်တိုက်တွင် မျိုးတော်မတ်တော်တို့ ကာနယ် စလေဒင်အား စောင့်ကြရသည်။ ၎င်းနောက် ကာနယ်စလေဒင်၏ ဆန္ဒအတိုင်း ကင်းဝန်မင်းကြီး၊ တောင်ခွင်မင်းကြီး၊ ရွှေတိုက်အတွင်းဝန်၊ ညောင်ရွှေစော်ဘွားကြီး၊ ကာနယ်စလေဒင်နှင့် အခြားစစ်ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦး စကားပြန်စာရေးကြီး နီကိုလတ်စ်တို့ ဘုရင့်ရှေ့တော်သို့ ဝင်ကြသည်။ သီပေါဘုရင်သည် မြေနန်းပြာသာဒ်တော်ရှိ သီဟာသန ရာဇပလ္လင်ထက် နောက်ဆုံးစံခြင်းကိုပြုလျက် ကာနယ်စလေဒင်အား တွေ့ဆုံသည်။

မင်းတရား၏မျက်နှာမှာ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ဖြူရော်ခြင်းရှိ၍ မကြည်လင်လှ။ အင်္ဂလိပ်တမန်အား ပလ္လင်ပျံထက်မှ ရှုကြည့်မိစဉ် မိမိမြတ်နိုးလှသော ဤမင်းစည်းစိမ် မှာ ဆုံးခန်းသို့ ရောက်ပြီကိုမူကား ကောင်းစွာသိနေသည်။ မည်သို့ဆုံးခန်းရောက်မည် ကိုသာ မဆိုတတ်။

မင်းတရားကြီးလက်ဝဲဘက်ရှိ မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ မျက်နှာထက်၌လည်း ခါတိုင်းကဲ့သို့ မောက်မာသော မာနရှိန်အား မတွေ့ရ။ သို့ရာတွင် အလောင်းဘုရား၏ သွေးသည် စုဖုရားလတ်၏ မျက်နှာမှ စွန်ခွာမပြေးသေး။ ဤပလ္လင်ထက်ဝယ် ချစ်လှစွာ သော မောင်တော်နှင့် နောက်ဆုံးသာ စံနေရမှန်း သိလင့်ကစား မိဖုရား၏မျက်နှာမှာ တုန်လှုပ်မှု မရှိ။

ထုံးတမ်းစဉ်လာ တင်လျှောက်ပန်ကြားချက်များပြီးသော် မင်းတရားသည် တိုးညင်းသော်လည်း တည်ငြိမ်သောလေသံနှင့် မိန့်တော်မူ၏။

“ကာနယ်စလေဒင်ကို မေးပါလေ၊ ခမည်းတော် မင်းတရားကြီးလက်ထက် တော်ကစ၍ မဟာမိတ်ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း နှစ်တိုင်းနှစ်ပြည် ရန်စစ်ပြေငြိမ်းရန် မဟာမိတ်လက္ခဏာ မပျက်မယွင်း သင့်တင့်ညီညွတ်ကြရန် အလိုတော်မြတ် ရှိသည် နှင့် အင်္ဂလိပ်မင်းက အခွင့်တောင်းဆိုသည့်အတိုင်း အလုံးစုံကို အခွင့်အရေး ပေးတော် မူသည်ဖြစ်၍ ရဲမက်လက်နက်ကိုင် အမှုထမ်းတို့ကို တစ်စုံတစ်ရာ ခုခံပစ်ခတ်ခွင့် မရှိစေဘဲ စစ်ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်အရ အဝစစ်ကိုင်းက ရပ်နေ၍ မျိုးကြီးမတ်ကြီး များနှင့် စကားပြောဆိုပြီးလျှင် စာချုပ်ရန် အကြောင်းမျှ ရှိတော့သည်ဖြစ်လျက် ယခု ရွှေမြို့တော်ရောက်ဆန်၍ ရွှေနန်းတော်တိုင်အောင် ချီတက်လာသည်မှာ မည်သည့် အကြောင်း ရှိသေးသနည်း”

မင်းတရား၏အမေးကို စကားပြန်မှတစ်ဆင့် ကာနယ်စလေဒင် ကြားလျှင်

ချက်ချင်းပင် ပြန်ကြားသည်။ ကာနယ်စလေဒင်၏ အသံမှာ သိမ်မွေ့၍ စကားမှာ ယဉ်ကျေးပါ၏။ သို့ရာတွင် အဓိပ္ပာယ်မှာမူ စစ်နိုင်သူ၏ မြဲမြံခိုင်မာသော အမိန့်ပေး ရာဇသံမျှသာတည်း။

“အမိန့်တော်မြတ် ရှိသည့်အတိုင်း မှန်ပါသည်။ သို့သော်လည်း မန္တလေး ရတနာပုံ ရွှေမြို့တော်ရောက် ဆန်တက်၍ မြန်မာနိုင်ငံတော်ကို သိမ်းယူရမည်၊ အရှင်နှစ်ပါးကိုလည်း အသက်တော်ကို စောင့်ရှောက်၍ ဆောင်ယူခဲ့ရမည်ဟု အိန္ဒိယ ဘုရင်ခံမင်း အမိန့်ပါ၍ ဆန်တက်လာရပါကြောင်း”

အဖြေကိုသိလျှင် ဘုရင်၏မျက်နှာတော်မှာ သိသိသာသာ ညှိုးကျသွား၏။ အဆိုးဆုံးမှာ မိမိမျှော်လင့်ထားသည်ထက် လွန်လေပြီတကား။ မိမိအနေနှင့် မိမိနန်း ကျသော် အများပြည်သူတို့ ယုံကြည်ထားသည့်နည်းတူ နောင်တော်ညောင်ရမ်းမင်း တက်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ တရားဓမ္မနှင့် ပြည့်စုံသော နောင်တော်တက်လျှင် ခမည်းတော်လက်ထက်၌ ဘထွေးတော် နန်းကျပုဂံမင်းနည်းတူ အခွင့်ပန်လျက် အိမ်နိမ့်၌ တရားဓမ္မကွန်နှင့် အေးချမ်းစွာ စံတော့မည် အောက်မေ့၏။ ယခုမူ နောင်တော်လည်း မရှိပြီ။ မိမိအားလည်း ကုလားနိုင်ငံသို့ ခေါ်နေပေပြီ။ နိုင်ငံအလုံး ကျွန်တော်ခင်းသည့်ကိန်း ဆိုက်ခဲ့လေပြီတကား။

မင်းတရားကြီး၏ မျက်လုံးများသည် ကင်းဝန်မင်းကြီးထံ ရောက်သွား သည်။ ထိုအခိုက်တွင်ပင် မင်းကြီးသည်လည်း လွန်ပြီးသော အမှုအား နောက်ဆုံး ပြုပြင်ခြင်းအဖြစ် စတင်စကားဆိုသည်။ လိုရင်းအချုပ်မှာ အရှင်နှစ်ပါးကို မယူဘဲ ချမ်းသာရအောင် အင်္ဂလိပ်မင်း နောက်ဆုံးတောင်းဆိုသော အလုံးစုံ အခွင့်အရေးများ ကို ပေးတော်မူပြီးလျှင် လက်နက်ကိုလည်းအပ်၍ စစ်ကိုရုပ်သိမ်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့ လိုရာရပြီ ဖြစ်သဖြင့် မင်းမိဖုရားနှစ်ပါးအား ထားခဲ့ကာ အင်္ဂလိပ်တို့ အသာ တကြည် မိတ်မပျက် ထွက်ခွာသွားသင့်ကြောင်းဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ကာနယ်စလေဒင်က လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် မင်းကြီး၏စကားကို ပြန်မချေပ။ စစ်နိုင်သူအနေနှင့် ထင်ရာပြုသာသည့်အဖြစ် ဖြစ်၍ စကားစစ်မထိုး။

“အရှင်နှစ်ပါးကို ဆောင်ယူမည် မဆောင်ယူမည့် အခွင့်မှာ ကျွန်တော် အရေးမပိုင်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂျင်နရယ်ပရင်းဒါဂတ်(စ်)သာလျှင် အရေးပိုင်သော အခွင့်ဖြစ်ပါကြောင်း မနက်ဖြန် နာရီပြန်နှစ်ချက်အချိန်၌ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ရှေ့တော်သို့ ဝင်လိမ့်မည်ဖြစ်ရာ ဤအတောအတွင်း၌ ရွှေနန်းတော်ကြီးအား အင်္ဂလိပ်တပ်များ သိမ်းပိုက်အစောင့်အနေ ရှိပါလိမ့်မည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်မှာ တောင်ဥယျာဉ်စံနန်းတော်၌ သက်ဆင်းစံနေတော်မူရန် လျှောက်ထားပါသည်”

ကာနယ်စလေဒင်၏ စကားဆုံးသော် သီပေါဘုရင်သည် မိဖုရား၏ မျက်နှာအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိပ်စုဖုရားလတ်သည် တံတွေးကို မျိုချလိုက်၍ မောင်တော်၏ အကြည့်အား အားပေးသော အပြုံးရောင်နှင့် တုံ့ပြန်ကြိုဆိုလျက် ဦးခေါင်းကို မသိမသာ ညိတ်ပြသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ သင်တို့ အလိုအတိုင်း ရှိစေတော့”

ဤမျှသာမိန့်၍ ဘုရင်သည် ကမ်းပေးလေသော မိဖုရား၏လက်ကို အားပြုကာ ညီလာခံမှထွက်၍ စံမြဲ တောင်နန်းတော်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ ကြွတော်မူလျှင် ကာနယ်စလေဒင်နှင့် မှူးတော်မတ်တော် အပေါင်းတို့ပါ ထွက်လာကြ၏။

ထိုအချိန်၌ ထောင်တွင်းမှ လွတ်စ၊ ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီး၏ အဆောင်တော်တွင် ခင်ဘုန်းတစ်ယောက်မှာ မျက်စိသူငယ်နှင့် ကနီလန်စာစား ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်နေသော နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားတို့၏ ပါးစပ်မှ အမျိုးစုံသော သတင်းတို့သည် ထွက်ပေါ်နေ၏။

မကြာမီပင် နန်းတွင်းအမှုထမ်းတို့ နန်းတွင်းမှ ထွက်ခွင့်သာရှိ၍ ဝင်ခွင့်မရှိကြောင်း အမိန့်ထွက်ပေါ်လာသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင်ပင် အရှင်နှစ်ပါးအား အင်္ဂလိပ်တို့ သုံးပန်းအဖြစ် ဖမ်းထားသည့်သတင်းများ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကျိတ်ထွက်လာသည်။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် မယ်တော်မိဖုရားကြီးသည် သမီးတော်၏ အဆောင်မှ ပြန်ကြွလာသည်။

အထုပ်ပြင်သူပြင်၊ ပစ္စည်းသိမ်းသူသိမ်းနှင့် ဖြစ်နေသော အပျိုတော် အထိန်းတော်တို့မှာ မိဖုရားကြီးနား ဝိုင်းအုံလာသည်။

“မယ်မင်းတို့...တို့တစ်တွေ ကျွန်ဖြစ်ပြီ”

ရှေး၌ ခက်ထန်သမျှ တည်ငြိမ်လှသော ဆင်ဖြူမရှင်မိဖုရားသည် မြေစွယ်ကျိုးပမာ မျက်လွှာကို အောက်ချရင်း မိန့်တော်မူသည်။

“မယ်မင်းတို့၏ အရှင်သခင်နှစ်ပါးသည် နက်ဖြန်၌ ကုလားခေါ်ရာ လိုက်ရတော့မည်၊ ငါ့အား မခင်တွယ်ကြနှင့်၊ သင်တို့လည်း အချိန်ရှိလျှင် လွတ်ရာပြေးကြလေ၊ ငါ ခွင့်လွှတ်၏”

အပျိုတော်ခြေရံအပေါင်းမှာ သောင်းသောင်းဖျူဖျူ ဦးချညွတ်ဘွား ငိုကြွေးကြသည်။

ခင်ဘုန်းမှာမူ ဆင်ဖြူမရှင်မိဖုရားကြီးအား ဦးချကန်တော့၍ ရွှေနန်းတော်ကြီးမှ အလျင်တဆော ထွက်ခဲ့သည်။

အနောက်မျက်နှာ အလယ်ပါပ ဓာတ်တံခါးဖြစ်သည့် စည်ရှည်တံခါးမှ ထွက်မည်အပြုတွင် ရှေ့၌ လူတစ်သိုက်အား ခင်ဘုန်း မြင်မိသည်။

အဝတ်အစား အဆင်အပြင် ညှိုးနွမ်းပိန်လိုသော အသွင်အပြင်တို့ကို ထောက်၍ ဤလူသိုက်မှာ ယခုပင် ထောင်တွင်းမှ လွတ်လာသူများအဖြစ် ခင်ဘုန်းမှတ်မိသည်။

မြို့တံခါးထွက်သည်ခဏ၌ ထောင်မှထွက်လာသူတို့အနက် ရှမ်းတစ်ဦးအနီး ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုတစ်ဦး ပြေးကပ်လာသည်ကို ခင်ဘုန်း တွေ့ရ၏။

သို့ရာတွင် မဟာနဖူးကျယ်ကျယ် မေးရိုးလေးထောင့် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် မြန်မာထောင်ထွက်တစ်ဦးမှာမူ ကြိုဆိုသူ တွေ့ဟန်မရှိ ယောင်တိယောင်ချာနှင့် ဖြစ်နေသည်။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် လူတောထဲတွင် မမျှော်လင့်သူတစ်ဦးအား ခင်ဘုန်း တွေ့လိုက်ရသည်။

အရပ်ဝတ်အရပ်စားနှင့် ဗိုလ်သူရိန်သည် ယောင်ချာချာဖြစ်နေသူ မြန်မာထောင်ထွက်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

ဤအခိုက်အတန့်၌ ရှမ်းလူမျိုးအား ကြိုဆိုလာသည့် မိန်းမပျိုသည် ဗိုလ်သူရိန်အား တွေ့သွားသည်။

ဗိုလ်သူရိန်နှင့် မိန်းမပျိုတို့ တစ်ဦးအားတစ်ဦး ငေးမောစိုက်ကြည့်လိုက်ကြသည်ကို ခင်ဘုန်းသည် သေချာစွာ မြင်လိုက်ရသည်။

ခဏ၌မူ ဗိုလ်သူရိန်နှင့် စောစောက မြန်မာသည် ရှမ်းတစ်သိုက်ဆီ ချဉ်းကပ်သွား၍ မြို့ရိုးမှ အလျင်အမြန် ခွာထွက်သွားကြသည်။

၎င်းတို့နောက်သို့ ခင်ဘုန်းသည် အပြေးကလေး လိုက်သည်။

“မောင်ကြီးသူရိန် မောင်ကြီးသူရိန်”

ခင်ဘုန်း၏ ခေါ်သံကြောင့် ရှေ့မှသွားနေသော ဗိုလ်သူရိန်တို့အသိုက်မှာ ရပ်သွားသည်။

“အလို...ခင်ဘုန်း”

ဗိုလ်သူရိန်မှာလည်း အံ့အားသင့်သွားပုံရသည်။ ခင်ဘုန်းသည် မောကြီးပန်းကြီးနှင့် ဗိုလ်သူရိန်နား ကပ်လာသည်။

“မောင်ကြီး...မောင်ကြီးကို ခင်ဘုန်း အရေးတကြီး ပြောစရာရှိတယ်”

ဗိုလ်သူရိန်သည် ခင်ဘုန်းကို လက်မောင်းကလေးမှ ဆုပ်ကိုင်ဆွဲကာ လူသိုက်မှ ဝေးရာသို့ ခေါ်လာခဲ့၏။

မယ်”
“ဆိုစမ်း ခင်ဘုန်း”
“မောင်ကြီး အရှင်နှစ်ပါးကို ကုလားဖြူတို့ ဘင်္ဂလား ဆောင်ကြဉ်းတော့

“ဒါ တကယ်ပဲလား”
“တကယ်ပဲ မောင်ကြီး၊ နက်ဖြန်ဆို သူတို့ ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင် လာဆောင်ကြဉ်းမတဲ့၊ ခင်ဘုန်း ကြားကြားချင်း ပြေးခဲ့တာ”
ဗိုလ်သူရိန်သည် ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ ခင်ဘုန်းကို စောစောကလူတစ်စု ဆီသို့ ပြန်ဆွဲခေါ်လာသည်။

ဗိုလ်သူရိန်သည် ပတ်ဝန်းကျင်အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် စကားဆိုသည်။

“ဟောဒီ ကျွန်တော် ကြိုဆိုခဲ့သူဟာ ကြားဖူးကြမယ့် မြင်စိုင်းကိုယ်တော်ပါ။ ဒီကပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ သိန္နီကျမိုင်း စောနော်မောင်ပဲ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ယခုအခါ နတ်ရွာစံလွန်ပြီဖြစ်တဲ့ ညောင်ရမ်းအရှင်ရဲ့ ကျေးကျွန်တစ်ဦးပါ။ အခု ဒီက ကျွန်တော်ရဲ့နှမလေး ခင်ဘုန်းဟာ မြန်မာဘုရင်နှင့် မိဖုရားကို ကုလားဖြူတို့ တစ်နိုင်ငံ ဆောင်ကြဉ်းပြီး တစ်မျိုးသားလုံးအား ကျွန်တော်သွင်းမယ့်သတင်းကို လာပို့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်း မည်မျှသဘောကွဲလွဲလင့်ကစား တစ်ပါးမင်းရန်ကို တည်တညွတ်တည်း ဖြိုခွင်းရန် သိန္နီဘုန်းချပြီး ဖြစ်ကြပါသည်။ မိုးနဲရွာဘွားစောခွန်ကြည်ပင် ဤရည်ရွယ်ချက်ကို လက်ခံပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဒီက သိန္နီထိပ်စားစောရှင်ဦးသခင်မလည်း သိပြီးဖြစ်ပါတယ်။ ယခု ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ရေးကို ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ရန်ပင် ဖြစ်ပါတယ်”

စောနော်မောင်သည် စောရှင်ဦးအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ စောရှင်ဦးထံမှ ဟုတ်မှန်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံသည်ကိုတွေ့သော် ဆို၏။

“ကျွန်ုပ်သည် သီပေါဘုရင်၏ထောင်တွင်းမှ ယခု ထွက်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအား သစ္စာမဖောက်၊ စိတ်ချလေ သွေးသောက်”

မြင်စိုင်းမင်းသားကလည်း ကတိခံဝန်ပြုသည်။

“ကျွန်ုပ်လည်း ဤကုလားဖြူတို့အား ဒူးထောက်မည် မဟုတ်၊ ယုံလေလော့”

ဗိုလ်သူရိန်သည် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် အရေးတော်လှလေပြီ၊ အရှင်မင်းသားနှင့် ကျမိုင်းကိုယ်တော်တို့ကို ထိပ်ထားစောရှင်ဦးက ဘေးကင်းသင့်တင့်ရာသို့ ဆောင်ကြဉ်းပါလိမ့်မယ်”

ဗိုလ်သူရိန်က သတိရဟန်နှင့် ခင်ဘုန်းဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဘုန်းကော ဘယ်သွားမလဲ”

“အို...ခင်ဘုန်းမှာ ပြေးစရာမြေ မရှိပါဘူး မောင်ကြီး”

“ဗိုလ်မင်းထင်ကော”

“ထောင်ကလွတ်လွတ်ချင်း မောင်မောင် ဗိုလ်ကျော်ခေါင်နဲ့ ထွက်သွားတာပဲ၊ ခင်ဘုန်း မသိဘူး”

ဗိုလ်သူရိန်က စောရှင်ဦးတို့ဘက် ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“ဒီက ကျွန်တော်နှမငယ်ကိုပါ ဆောင်ကြဉ်းသွားကြပါ၊ ကျွန်တော်အနေနှင့် အရေးပေါ်၍ သွားစရာရှိနေပါတယ်၊ မကြာမီ ပြန်ဆုံးပါ့မယ်”

ဗိုလ်သူရိန်သည် ပြောပြောဆိုဆို နေရာမှ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် စောရှင်ဦးက လျင်မြန်စွာ လိုက်လာ၍ ရှေ့မှကာဆီးရပ်လိုက်၏။

“ကိုသူရိန်၊ ဒါ ဘယ်လဲမောင်”

ဗိုလ်သူရိန်က အပြုံးမဟုတ်သော အပြုံးကိုပြုလျက် စောရှင်ဦးအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“အစော...အစော တာဝန်ကို အစော ထမ်းပါ၊ ကိုသူရိန်က ကိုသူရိန်တာဝန် ထမ်းရဦးမယ်”

သူသည် စောရှင်ဦးထံမှ စကားပြန်မစောင့်၊ နေရာမှ လျင်မြန်စွာထွက်ခဲ့၏။ ဤသို့ဖြစ်နေခိုက် ကမ္ဘာမီးလောင်စဉ် ဆီမီးခွက်တောက်နေသူတစ်ဦး ရှိသည်။

ရွှေနန်းတော်တွင်းသို့ အင်္ဂလိပ်တပ်များဝင်လာသည်ကို ဝန်စာရေးဦးသာဖြိုးသည် စိတ်မချမ်းသာခြင်းကြီးစွာနှင့် ကြည့်နေခဲ့သည်။ ဦးသာဖြိုး၏ စိတ်မချမ်းသာပုံမှာ တစ်မျိုးတည်း။

ဦးသာဖြိုးသည် ဝင်လာသော အင်္ဂလိပ်တပ်များအား ကြည့်နေခိုက် မိမိ၏ ရည်ရွယ်ချက်များ ပျက်သုဉ်းကြော့လွင့်ရပြီကို နားလည်လိုက်သည်။ မင်းလိုလိုက်မင်းကြိုက်လိုက်၍ ရွှေလွှတ်တော်ဘက်အရာရှိအဖြစ် မှန်းထားသမျှမှာ ရေညှိမျောလေပြီ။ ဖရန်စစ်တို့နှင့် အစုဝင်ကာ သူဌေးဖြစ်ရေး စိတ်ကူးချက်တို့မှာလည်း လေညှိလျှောပေပြီ။

ဤသို့တွေးလျက် အနောက်ဆောင်အထွက်၌ ရုပ်ဖျက် မထင်မရှား ရပ်နေခဲ့သော ဦးသာဖြိုးသည် ရေးကြီးသုတ်ပျာ ထွက်ခွာသွားသော ခင်ဘုန်းအား တွေ့ရသည်။ ရည်ရွယ်ချက်မဲ့ ခင်ဘုန်းနောက် လိုက်ရာမှ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှအား မလှမ်းမကမ်းမှ တွေ့ခဲ့သည်။

တစ်ဦးမှာ မြန်မာထီးညွန့်နန်းလျာတစ်ပါး၊ တစ်ဦးမှာ ရှမ်းကျောင်းတစ်ပါး၊ တစ်ဦးမှာ လက်ရုံးရည်နှင့် ပြည့်စုံသမျှ ဇာတိမာန်တက်သော ဗိုလ်မှူးတစ်ဦး။ ခဏ၌ ဦးသာဖြိုးသည် ၎င်းတို့အသိုက်၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ရိပ်မိသည်။ ဤခဏ၌ပင် ဦးသာဖြိုး၏ ကောက်ကွပ်သောဉာဏ်၌ တစ်မင်းပြောင်းသော ဤခေတ်ဝယ် အသစ်ဖြစ်သော ကြီးပွားမှုလမ်းစဉ်သည် ထင်းထင်းပေါ်လာ၏။

ဦးသာဖြိုးသည် မဆိုင်းတော့ဘဲ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်တုံလာသည်။ ရွှေနန်းတော်ကြီးအနီး ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် ရှေးဦးစွာ တွေ့သော မျက်နှာဖြူ ဗိုလ်တစ်ဦးထံ ရှေးရှုသွားလေသတည်း။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၄၇ ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆုတ် ၈ ရက်၊ ခရစ်နှစ် ၁၈၈၅ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ ၂ ရက်နေ့ ညနေ သုံးနာရီအချိန်ကား မြန်မာ့ရာဇဝင်သမိုင်း၌ ကံမုန်တိုင်းကျသော ကာလပေတည်း။

ထိုနေ့ ထိုအချိန်ဝယ် မြန်မာ့သနင်း ပြည့်ရှင်မင်းသည် ရန်သူ၏အားကို အတင်းခံ၍ ငြင်းဆန်ခြင်း အလျဉ်းမပြုနိုင်ချေသောကြောင့် သီရိပဝရဝိဇယာနန္ဒိယ သတိလောကတိပတ္တိတ မဟာဓမ္မရာဇာ တံဆိပ်နာမံခံတော်မူသော မင်းတရားကြီးဘုရား၊ သီရိပဝရဝိဇယာနန္ဒိယ သတိပဒုမရတနာဒေဝီမည်သော မိဖုရားခေါင်ကြီးဘုရား၊ သမီးတော် ထိပ်စုဖုရားကြီး၊ ထိပ်စုဖုရားလတ်၊ အစ်မတော် သီရိသုရတနာမင်္ဂလာဒေဝီမည်သော မိုင်းနောင်မြို့စားစုဖုရားကြီး၊ ညီမတော် သီရိသုသင်္ဂါရတနာဒေဝီ ရမည်းသင်းစုဖုရား၊ မယ်တော် သီရိပဝရဝိဇယာနန္ဒိယ သတိပဒုမရတနာဒေဝီမည်သော ဆင်ဖြူမရှင်ဖုရားနှင့်တကွ အထိန်းတော်၊ အပျိုတော်၊ စာရေးတော်ကြီး၊ သံတော်ဆင့်မင်းတို့ ရွှေနန်းမှထွက်၍ ကုလားလက်ပါရချေသည်။

အမြောက်ဝန် မဖဲမြို့စားနှင့် အတွင်းဝန် ရွှေတိုက်ဝန် မြိုင်မြို့စား မင်းကြီးမင်းလှမဟာဇေယျနန္ဒသင်္ကြံတို့၏ ဗီရိလှည်းနှစ်စီးထက်သို့ သား မယ်တော် ခုနစ်ပါးတို့ ရွှေစက်တင်တော်မူရသည်။ ဝက်မစွတ်မြို့စား ဝန်ထောက်တော်မင်း မင်းကြီးမင်းထင်မဟာစည်သူ၊ ပင်းတလဲဝန်ထောက်မင်း မင်းကြီး မင်းခေါင်မဟာကျော်ထင်တို့က ထီးဖြူတော်နှစ်ချက် အုပ်စိုးလျက် အင်္ဂလိပ်စစ်သည် ဝဲယာသွယ်တန်း ခြံရံပြီးလျှင် ရွှေနန်းတော်ဦး 'ရွေးတော်ယူ' တံခါးကထွက်၍ မြို့တော်တောင်မျက်နှာ

'ကျော်စိုး' တံခါးမှ အနောက်သို့ ဂေါဝိန်သင်္ဘောဆိပ်ရောက် ထွက်တော်မူရသည်။ ယင်းသို့ မင်းပါပြည်လုံး ထီးနန်းသုဉ်းအောင် အငိုက်မိသော မြန်မာတို့ ခံရလေရာ လမ်းတစ်လျှောက်၌ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဘုရင်ကင်းလစ် ကြံ့သည့်ခေတ်နှင့် စင်စစ်တိုက်ဆိုင် ကျွန်ဖြစ်လိုက်ပြီကိုသိသော ပြည်သူအများမှာ ဆံပင်မြေကျ ရင်ဝလှိုက်ပြု သောကမ္မနှင့် မြေထွက်မ္မလာ လူးလို့မှုံကာ ငိုကြွေးသူ ငိုကြွေး၊ ဟိုပြေးသည် ဝင် ဇာတိမာန် နာကျင်ထိခိုက်သူ ထိခိုက်နှင့် ဝက်ဝက်ကွဲအောင် ရှိတော့သည်။

မြတောင်ရွှေကျောင်းတိုက်ရှေ့မှ မြင်ကွင်းမှာမူ ဘုရင်မင်းနှင့် မိဖုရားအား မကြည်ညိုသူတို့အဖို့ပင် ကြေကွဲဖွယ် ဖြစ်သည်။

မင်းတရားသည် အင်္ဂလိပ်ဗိုလ်တို့အား တောင်းပန်၍ လမ်းခရီး၌ပင် လှည်းပေါ်မှ ရွှေကျောင်းတော်အား ရေစက်ချ လျှို့ဝှက်တော်မူသည်။

ထိုအချိန်၌ ရွှေကျောင်းတော်အတွင်း သံဃာတော်တို့မှာ ဗိုလ်သူရိန်၊ ဗလကြီး၊ ပေါက်လှတို့နှင့်အတူ နီးရာဇားတုတ်လက်နက်တို့အားဆွဲ၍ မင်းဧကရာဇ်အား လှည့်ရန်ပြင်ကြသည်။ သို့ရာတွင် အင်္ဂလိပ်တပ်နှင့် ကျောင်းရှိသံဃာတော်တို့အကြားမှ ထေရ်ကြီးဝါကြီး ဆရာတော်တို့က အကြောင်းပြပျောင်းဖျ တားမြစ်ကြသည်။

ဤအခိုက်တွင်ပင် ဗိုလ်ကျော်ခေါင်နှင့် ဗိုလ်မင်းထင်တို့မှာ လူအုပ်ကြားမှ တိုးကာ ဗိုလ်သူရိန်တို့ဆီ ရောက်လာသည်။

“ဘယ့်နယ်လဲ သွေးသောက်တို့”
ဗိုလ်သူရိန်က မေးသည်ကို ဗိုလ်ကျော်ခေါင်က ဦးခေါင်းရမ်းခါရင်း ဖြေသည်။

“မဟန်ဘူး သွေးသောက်၊ အနီးအနားမှာ ရဲမက်တွေလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ တစ်မြို့လုံးလည်း သူတပ်ချည်းပဲ၊ ဘုရားကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဝန်းသို့စော်ဘွားကြီးရဲ့ လူတွေနဲ့အတူ ထိုင်းနိုင်ငံသားတွေနဲ့ပေါင်း လူစုပြီး ရွှေနန်းရှင်ကို လုမယ်ကြံကြသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်တပ်တွေကို တိုးမပေါက်ဘူး၊ ပြီးတော့ သင်းတို့ အမြောက်တွေက မြို့တော်တစ်ခုလုံးကို အဆင်သင့် ချိန်ရွယ်ထားတယ်၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် မြို့သူမြို့သား ကလေးသူငယ် ရဟန်းသံဃာတွေနဲ့ ဘုရားကျောင်းကန်စေတီ အိုးအိမ်တွေ စိစိညက်ညက်ကြေကုန်မယ်၊ ဒီအကြံ လက်လျှောက်ကြဖို့၊ ခုကျွန်တော်တို့တာဝန်က ဘုရင်ကိုလုဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ အင်္ဂလိပ်လက်အောက် ရောက်နေတဲ့နိုင်ငံကို အကြံယူပြန်လုဖို့ပဲ”

ကြောင်းကျိုးဆီလျော်သော ဗိုလ်ကျော်ခေါင်၏ စကားကြောင့် အကြံကို လက်လျှောက် ရဟန်းအုပ်ကြားမှ တိုးထွက်၍ အဖော်များနှင့်အတူ ဂေါဝိန်ဆိပ်သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

ဆောင်းနေမှာ မင်းဝံတောင်ရိုး၌ ဝင်လုဆဲ မေးတင်နေပေပြီ။

ဂေါဝိန်ဆိပ် သူရိယသင်္ဘောဆီ သွယ်ထားသော ကုန်းပေါင်ထက်မတက်မီ မင်းတရားသည် နေပြည်တော်အား တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ရှာသည်။

ထိပ်စုဖုရားသည်သာ မတုန်လှုပ်၊ အင်္ဂလိပ်စစ်သည်တို့အားလည်းကောင်း၊

ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေသူ ဗိုလ်လူပရိသတ်အား မမူ။ ကုန်းပေါင်ထက် ရှေ့မှကြွကာ မောင်တော်အား လက်ကမ်းလိုက်သည်။

ဤသို့ အတူပင်တွဲ၍ ဤလက်ဖြင့်ပင် မောင်တော်အား ရွှေနန်းထက် တင်ခဲ့သည်။ ယခု ဤလက်ဖြင့်ပင် မောင်တော် မင်းတရားအား ဆွဲကူ၍ ရန်သူ့လက် သင်္ဘောထက်သို့ တက်ခဲ့ရပေပြီ။

စုဖုရားမှာ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ထက်မြက်သောစိတ်တော်ကို မချလေ တကား။

မရှုရက်သူ ဗိုလ်သုံးဦးသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ် ရှိုက်လိုက်ကြ သည်။

ဤသို့ ဂေါဝိန်ဆိပ်၌ ဖြစ်ပျက်နေခိုက် ရွှေနန်းတော်အောက် အင်္ဂလိပ် ဗိုလ်တစ်ဦးထံ ဦးသာဖြိုးသည် အပြေးအလွှား ရောက်လာကာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ဝင်သတင်းပို့သည်။

“မြန်မြန် ကပ္ပတိန်၊ နံနက်က ကျွန်ုပ် သတင်းပို့ခဲ့တဲ့ မြန်မာနန်းကို ပြန်အရယူနိုင်တဲ့ မင်းသားတစ်ပါးနဲ့ အပေါင်ပေါ်တို့ရဲ့ နေရာကို တွေ့ခဲ့ပြီ”

“ဘယ်မှာလဲ၊ လူဘယ်လောက်လဲ”

“အို...ဟောဒီ ဆာဂျင်ကို ကျွန်ုပ် နေရာပြပြီးပါပြီ၊ တပ်သားနှစ်ဆယ် လောက်ဆို လုံလောက်ပြီ”

“ကောင်းပြီ...နေရစ်ဦး၊ အထက်ဗိုလ်မှူးဆီ အမိန့်ခံလိုက်ဦးမယ်”

မျက်နှာဖြူ ကပ္ပတိန်သည် ဆာဂျင်နှင့်အတူ ထွက်ခွာရန် ပြင်သည်။

“ကျွန်ုပ် ဒီမှာစောင့်နေမယ်၊ ကာနယ်စလေဒင်ကို ပြောပြပါ၊ အင်္ဂလိပ်

အစိုးရမင်းရဲ့ အကျိုးကိုဆောင်တဲ့ မောင်သာဖြိုးကို မမေ့ပါနဲ့လို့”

ဦးသာဖြိုးသည် စကားဆုံး၍ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်ကာ ကျေနပ်စွာ အစောင့်စနစ်နည်းအားတွင် ကျန်ရစ်သည်။ သို့ရာတွင်...

“ဟယ်...ငသာဖြိုး၊ နင့်နာမည်ကို တို့မမေ့”

ဤအသံနှင့်အတူ ဓားသွားတစ်ခုသည် ဦးသာဖြိုး၏ ကျောမှရင်ထိ ထုတ်ချင်းပေါက် ဝင်ရောက်လာသည်။

လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း အနီးရှိ မျက်နှာဖြူစစ်သားတို့ မလှုပ်ရှားနိုင်မီ ဗိုလ်ထွန်းစံသည် အသက်ကုန်နေပြီဖြစ်သော ဦးသာဖြိုး၏ကိုယ်မှ ဓားအားဆွဲနုတ် လျက် လမ်းတစ်ဖက်ထိပ်သို့ ထွက်ပြေးခဲ့သည်။

အဆင်သင့်စောင့်နေသော သွေးသောက်ကြီး မြတ်ကျော်ကို တွေ့လျှင် “ငါ့ညီ မြန်မြန် ဗိုလ်မှူးတို့ကို တွေ့အောင်ရှာ၊ ဟိုနေရာ အမြန်လိုက်ခဲ့လို့”

ဗိုလ်ထွန်းစံမှာ စကားမဆုံး အင်္ဂလိပ်တို့ထံမှ ပစ်လွှတ်လိုက်သော ကျည်ဆန် သည် ကျောမှခွင်းထွက် ထိမှန်သွားသဖြင့် မြေပြင်သို့ ပုံလျက်လဲကျသွားသည်။

သွေးသောက်ကြီးမှာ ခေတ္တကြောင်လျက် အစ်ကိုဖြစ်သူအား ကြည့်နေမိ သည်။ ခဏ၌ပင် သေနတ်သံများ ဆူညံလာသဖြင့် စိတ်ကိုဖြတ်ကာ အနောက်ဘက် သို့ ကွေ့ကောက်ပြေးထွက်ခဲ့၏။

သို့ရာတွင် နာရီပိုင်းအတွင်း၌ပင် အရှေ့ပြင်ရှိ ဗိုလ်သူရိန်နှင့် စောရှင်ဦးတို့ စတင်တွေ့ဆုံခဲ့ရာ အိမ်ကလေးမှာ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲ၏နေရာ ဖြစ်နေပေပြီ။

မမျှော်လင့်ဘဲ အင်္ဂလိပ်တပ်စုကလေး၏ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ခြင်း ခံကြရသူ မြင်စိုင်းမင်းသားတို့လူတစ်စုမှာ အိမ်လေးအတွင်းမှ ရသမျှ လူအင်အားနှင့် အပြင်း အထန် ခုခံကြရသည်။

တိုက်ပွဲမှာ ခဏမျှအကြာတွင် အင်္ဂလိပ်ဗိုလ်နှစ်ဦးမှာ ကျဉ်းမြောင်းသော တံခါးကို ကျွံ့ဝင်၍ ရောက်လာ၏။

မြင်စိုင်းမင်းသားနှင့် စော်နော်မောင်မှာ လက်တွင်းရှိဓားများနှင့် ၎င်းတို့အား ရင်ဆိုင်လိုက်ကြသည်။ အိမ်လေး၏ရှေ့ခန်း၌ ကြောက်ဖွယ်သော ဓားချင်းတိုက်ပွဲသည် စခဲ့၏။

အိမ်အတွင်းခန်း၌ရှိသည့် နှစ်ဦးတည်း မိန်းမသားဖြစ်သူ စောရှင်ဦးနှင့် ခင်ဘုန်းမှာ ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ကြရမည်ကို မသိ။

မြင်စိုင်းမင်းသားနှင့် စော်နော်မောင်အပြင် ကျန်ရှိသော ယောက်ျားငါးဦးမှာ လည်း အိမ်အဝ၌ အကြိတ်အနယ် ခုခံပစ်ခတ်နေကြသည်။

အခန်းတွင်း၌ မည်သည့်လက်နက်မျှလည်း မရှိ၊ ထိုအခိုက်တွင် အပြင်းနှင့် လာသော မြင်းခွာသံများအား ကြားရ၏။

နှစ်ဦးသားမှာ ထရံကြားမှ ချောင်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဘယ်ကပေါ်လာသည် မသိသော ဗိုလ်သူရိန် ခေါင်းဆောင်သည့် တပ်များ တည်း။

မိန်းမသားနှစ်ဦးသည် အားတက်ကာ အပြင်ခန်းသို့ထွက်သည့် တံခါးဝသို့ ပြေးထွက်လာကြသည်။

အပြင်ခန်း၌ ဓားပြုမှာ မဆုံးသေး။

ဤအခိုက်တွင်ပင် မြင်စိုင်းမင်းသားနှင့် စောဇော်မောင်တို့ ကျောပေးထားရာ အိမ်နောက်တံခါးသည် ပွင့်ထွက်လာ၍ လှံစွပ်သေနတ်ကိုင်လျက် အင်္ဂလိပ်စစ်သား တစ်ဦးသည် တစ်ဟုန်ထိုး ဝင်လာသည်။

မျက်စိတ်တစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းသာ ဖြစ်သည်။

စောရှင်ဦးသည် ရုတ်တရက်ဝင်၍ ကျောပေးခုခံနေသူနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦး၏နောက်ဆီ ချိန်ထိုးလိုက်သော စစ်သား၏ လှံစွပ်အား ဇွတ်ဝင်စီးကာ လှည့်ကာ သို့ရာတွင် လှံစွပ်ကို မမိ။ လှံစွပ်အသွားသည်သာ စောရှင်ဦး၏ နံဘေးသို့ တိုးနှစ် ဝင်သွားသည်။

ခင်ဘုန်းမှာ သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် လန့်အော်မိပြီး မိမိကိုယ်မိမိ ဘာလုပ် မိသည် မသိမီ စစ်သားအား ဝင်လုံး၍ သေနတ်ကို လှည့်သည်။

ခဏတွင်ပင် ဓားကိုင်ထားသော ပေါက်လှ၏သဏ္ဍာန်သည် အိမ်အောက် ပေါက်မှ ပေါ်လာခဲ့၏။ ပေါက်လှ၏ဓားဦးသည် စစ်သား၏ ကျောပြင်အား ဝင်သွား သည့်ခဏ၌ မြင်စိုင်းမင်းသားတို့နှင့် ခုတ်နေသော စစ်ဗိုလ်နှစ်ဦးထံမှလည်း အသံနက် ကြီးများ ပေါ်လာသည်။

အခန်းတွင်း၌ သွေးစွန်းသော ဓားကိုယ်စီနှင့် ဗိုလ်သူရိန်၊ ဗိုလ်ကျော်ခေါင် နှင့် ဗိုလ်မင်းထင်တို့မှာ ရပ်လျက်ရှိပေပြီ။

ဗိုလ်သူရိန်သည် လဲလျက်ရှိသော စောရှင်ဦးထံ ပြေးသွားကာ ဒူးထောက် ပွေယူလိုက်သည်။

“အစော...အစော...”

စောရှင်ဦးမှာ မထူးနိုင်ပြီ။ ဗိုလ်သူရိန်၏ လက်ဝါးတစ်ဖက်မှာမူ သွေးတို့ဖြင့် ရွဲ့ရွဲ့နီကုန်သည်။

“အစော...အစော...၊ ရေတိမ်မှာ နှစ်ပြီလားကွယ်”

ဗိုလ်သူရိန်မှာ ရင်ထုမနာ ရေရွတ်လိုက်ပြီး လက်သည် ရင်ထက် ရောက် သွားသည်။ ရင်မှာမူ ခုန်နေသေး၏။

ဗိုလ်သူရိန်သည် လှုပ်ရှားကာ ‘ပဝါဖြူတစ်ထည်ပေးပါ၊ ပဝါဖြူတစ်ထည်

ပေးပါ’ ဟု အော်လိုက်သည်။

ပဝါရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဒဏ်ရာကိုစမ်းကာ ပဝါနှင့် ထိုးသိပ်ပိတ်ဆို့ လိုက်သည်။

ဤအချိန်ကုန်ခါမှ ဘယ်က ဝင်လာသည်မသိ၊ ဒေါ်နန်းက ပေါ်လာသည်။

“ဒေါ်နန်း၊ မြန်မြန် ဟို...ဟိုဆေး မရှိဘူးလား”

ဗိုလ်သူရိန်က မှတ်မိမှတ်ရာ အရူးသဖွယ် အော်တောင်းသည်။

အားလုံးမှာ ကြက်သေ့၊ သေကာ ဝိုင်းကြည့်နေသည်။ ချုံတစ်ခုခုတွင် ပုန်းအောင်းလာဟန် ဆံပင်နှင့် အဝတ်တို့ဝယ် ဖုန်များကပ်လျက်ရှိသော ဒေါ်နန်းမှာ လည်း ပထမသော် ကြောင်နေ၏။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်းပင် အခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင် ကာ လွယ်အိတ်တစ်လုံးအား ဆွဲထုတ်လာသည်။ ကြာရှည် မရှာ။ ဗိုလ်သူရိန် တွေ့လိုသော ဆေးပုလင်းကို ရသည်။

ဗိုလ်သူရိန်က သတိလစ်နေသော စောရှင်ဦး၏ ပါးစပ်တွင်းသို့ ဆေးများကို အစက်ချ လောင်းထည့်ပေးသည်။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် အပြင်ဘက်မှ သွေးသောက်ကြီး၏ အော်ဟစ်သံကို ကြားရသည်။

“မြန်မြန်ပြေးကြ၊ နောက်ထပ် ကုလားတပ်တစ်တပ် လိုက်လာပြီ”

အသံတွင်မက လူပါဝင်လာသည်။

“မြန်မြန် အိမ်နောက်မှာ မြင်းတွေအသင့်ရှိတယ်”

ဗိုလ်သူရိန်သည် အံ့ကြိတ်ကာ ဆေးလွယ်အိတ်အား ပေါက်လှထံ ပစ်ပေး လိုက်သည်။ ထို့နောက် စောရှင်ဦး၏ ကိုယ်လေးအား မြောက်ကနဲ ပွေယူကာ ထလိုက်သည်။

“ကိုင်း...သွေးသောက်တို့ ပြေးကြပေရော၊ ဤသခင်မလေးအတွက် ကျွန်တော့်တာဝန်ထား၊ သွေးသောက်ကြီးနဲ့ ပေါက်လှ ငါ့နောက်က မကွာလိုက်ခဲ့ကြ”

ဗိုလ်သူရိန်သည် စောရှင်ဦး၏ကိုယ်အား ကလေးသဖွယ်ပွေယူမ၊၍ အိမ်ရှေ့ မြင်းဆီသို့ ပြေးသည်။

အဆင်သင့်စောင့်နေသော ဗလကြီး အကူအညီဖြင့် သတိလစ်နေသော စောရှင်ဦးအား မြင်းပေါ်တင် ပွေထိန်း၍ နောက်သို့လှည့်မကြည့်။ ဦးတည်ရာ အရှေ့ဘက်သို့ တရကြမ်း စိုင်းနှင်ခဲ့သည်။

“ဗိုလ်မှူးတို့ တောင်ခြေမှာ မိုးခဲစော်ဘွားမင်းနဲ့ နတ်မောက်မြို့မှ အထောက်
တော်များ ရောက်နေတယ်။ ညောင်ရွှေစော်ဘွားကြီးလည်း လဲချားမိဖုရားနဲ့ မင်းသားကို
ဆောင်၍ ကုလားဖြူတို့ကိုတိုက်ရန် ရှောင်ထွက်လာပါတယ်”

ဗိုလ်သူရိန်က ဗိုလ်ကျော်ခေါင်နှင့် ဗိုလ်မင်းထင်တို့အား မော့ကြည့်လိုက်
သည်။

“သွေးသောက်တို့၊ ကျွန်တော့်ထိပ်မှာ မြွေခဲသကဲ့သို့ ပူလောင်နေပြီ။ သွေး
သောက်တို့ပဲ ဆုံတွေ့ပြီး အရေးအရာကို ဆွေးနွေးကြပါတော့”

ခင်ဘုန်း၊ ပေါက်လှ၊ ဗလကြီးမှတစ်ပါး အားလုံးက ဗိုလ်သူရိန်အား
ကရုဏာသက်စွာကြည့်လျက် ခွာရန်ပြင်သည်။ ဗိုလ်သူရိန်က စောနေမောင်၏
လက်အား ဆွဲထားလိုက်သည်။

“သွေးသောက်တော့ ခေတ္တနေရစ်ပါလေ”

စောရှင်ဦးမှာ သတိလည်မလာသေး။

ခင်ဘုန်းသည် စောရှင်ဦး၏ ကိုယ်လက်များအား စမ်းကြည့်သည်။ ကိုယ်ငွေ
မပြေသေး။ ရင်ခွန်သံမှာ မြန်လာသည် ထင်ရ၏။ ခဏအကြာတွင် ခင်ဘုန်းက
ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်သည်။

“ဟော...သတိရတော့မယ်”

အားလုံးသည် စောရှင်ဦးအား ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

ရင်လေးမှာ တစ်စတစ်စနှင့် ဖိုလို့က်လာသည်။ အသက်ရှူမှာ မှန်၍လာ၏။
ဗိုလ်သူရိန်က ပေါက်လှထံမှ ဆေးပုလင်းအားတောင်းကာ ပါးစပ်တွင်းသို့

အစက်ချပေး၍ စောင့်ကြည့်နေသည်။

ညမှာ နှင်းတို့နှင့် အေးချမ်းနေ၏။ ထိုအခိုက် ဗလကြီးက သစ်ရွက်၊
မြက်ခြောက် သစ်ကိုင်းစများအား ယူလာကာ ကြိုးစားမီးမွှေးသည်။ မကြာမီ မီး
တောက်လာကာ အနွေးဓာတ်လည်း ရလာ၏။

လူနာမှာလည်း သဲ့သဲ့ညည်း၍ လှုပ်ရှားလာသည်။ အတန်ကြာသော်
မျက်လုံးမှေးမှေး ပွင့်လာ၍ ပြန်မှိတ်လိုက်သည်။

ဗိုလ်သူရိန်က စောရှင်ဦး၏ ကိုယ်လေးအား ပွေ့ယူကာ ရင်ခွင်တွင်း
သွင်းလိုက်၍ အရူးပမာ တတွတ်တွတ် ခေါ်သည်။

“အစော...”

စောရှင်ဦး၏ မျက်လုံးများမှာ ပြန်ပွင့်လာသည်။

“အစော...ကိုသူရိန် ခေါ်နေတယ်လေ အစော”

အခန်း(၁၅)

ဒုဂ္ဂဝတီမြစ်လျှင် စီးသွင်ညိုရစ် ဝိုက်လည်အပ်သော ကြွက်နဖားတောင်ခြေ
မှာပင် ဖြစ်ပါ၏။

လမဲသဖြင့် ကြယ်ရောင်တို့သာ မှန်မှန်ဝါးဝါး ရှိသည်။

ဗိုလ်သူရိန်သည် စောရှင်ဦး၏ ကိုယ်ကလေးအား ဝါးရုံပင်ရိပ် မြေညီညီဝယ်
အသာချလိုက်သည်။ ဘေးရှိလူများအား ဂရုမပြုမီ။ ရှက်ရန်လည်းမသိ။ စိုးရိမ်ရန်
လည်း သတိမရ။ ချစ်သူ၏ ဖြူပျောသောမျက်နှာအား စူးစိုက်ကြည့်ရင်း အံ့ကြိတ်
လျက်မှ မျက်ရည်များ ပေါက်ပေါက်ကျမိသည်။

ခင်ဘုန်းနှင့် စောနေမောင်က အနီးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်လာသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ သွေးသောက်၊ မျှော်လင့်ချက် ရှိပါ့မလား”

စောနေမောင်က မေးသည်။

ဗိုလ်သူရိန်က မော့မကြည့်။ ခေါင်းကိုသာ ဖြည်းလေးစွာ ခါသည်။

“အောင်ပင်လယ်ရွာမှာဝင်ပြီး ဒဏ်ရာကို ဆေးတစ်ခါထည့်ခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့
ခုတောင် သတိမရသေးဘူး”

အံ့ကြိတ်ရင်း ဗိုလ်သူရိန်က ဆိုသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လူသံသွသံများ ကြားရသည်။ မကြာမီပင်
သွေးသောက်ကြီးမြတ်ကျော် ပေါ်လာသည်။

စောရှင်ဦး၏ မျက်နှာ၌ ပြုံးရိပ်ငွေ့ငွေ့ ပေါ်လာသည်။
 လက်ကလေးများမှာ လှုပ်ရှားလာ၍ ပွေ့ထားသူအား စမ်းသပ်သည်။
 “ကို...သူ...ရိန်...လား”
 “ဟုတ်ပါတယ် အစောရယ်၊ ကိုသူရိန်ပါ”

စောရှင်ဦးက သူ့လက်မောင်းများအား ဆုပ်ကိုင်လိုက်သဖြင့် ဗိုလ်သူရိန်က ပိုမိုတင်းကြပ်စွာ ပွေ့ထားလိုက်သည်။

“ကိုသူရိန်...ဘယ်သူတွေ ရှိသေးလဲ”
 သဲ့သဲ့မျှသောအသံနှင့် စောရှင်ဦးက မေးသည်။

“ရှိကြပါတယ် အစောရယ်၊ စော့နော်မောင်လည်း ရှိတယ်၊ ခင်ဘုန်းလည်း ရှိတယ်၊ ပေါက်လှလည်း ရှိတယ်၊ ဗလကြီးလည်း ရှိတယ်၊ အားလုံးရှိကြတယ်”
 စောရှင်ဦး၏ ရီဝေဟန်တူသော မျက်လုံးများက လှည့်လည်ကာ စော့နော်မောင်ထံ ရောက်လာသည်။

“မောင်တော် အစောကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“အို...နှမတော်၊ တာဝန်ကျေသော နှမတော်ကို မောင်တော် ဘာခွင့်လွှတ်ရမလဲ”

စောရှင်ဦးက အသာပြုံးသည်။
 “နှမတော် တာဝန်ကျေပြီ၊ ဒါပေသိ...”
 စောရှင်ဦး၏ လေသံမှာ ပြတ်သွား၏။
 “ဒါပေသိ ဘာဖြစ်လဲ နှမတော်”

စောရှင်ဦးထံမှ အဖြေမရ၊ မျက်လုံးရီဝေဝေတို့မှာ ဗိုလ်သူရိန်အား အဓိပ္ပာယ်နက်နဲစွာနှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဗိုလ်သူရိန်က သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်၍ စော့နော်မောင်အား လှမ်းကြည့်သည်။

စော့နော်မောင်က နားလည်လိုက်ပေပြီ။ သူက ချစ်သူနှစ်ဦးအား စိတ်ထိခိုက်စွာ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် စောရှင်ဦး၏ ပခုံးလေးအားဆုပ်ကာ ယုယကြင်နာစွာဆိုသည်။

“နှမတော် မောင်တော် နားလည်ပြီ၊ နှမတော်တို့ ချစ်သူချင်း လွတ်လပ်စွာ နေရစ်လေ၊ မောင်တော် အနူးအညွတ် ခွင့်လွှတ်တယ်”

စော့နော်မောင်က နေရာမှထသဖြင့် ကျန်အားလုံးမှာ ထလိုက်သွားကြသည်။ ထိုအခါကျမှ ဗိုလ်သူရိန်သည် စောရှင်ဦး၏ပါးအား မိမိ၏ပါးနှင့် ကပ်ကားလိုက်သည်။

“ကိုသူရိန်”
 “ဗျာ...ဗျာ...အစော”
 “အစော တာဝန်ကျေပါတယ်နော်၊ ဒါပေမဲ့...”
 “ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ အစော”
 “ဒါပေမဲ့ အစောချစ်တဲ့ သိန္နီနယ်ကို အစော မြင်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”
 “အို...အစောရယ်၊ အားတင်းမှပေါ့”
 “ပြီးတော့ အစောချစ်တဲ့ ကိုသူရိန်နဲ့လည်း ဒီတစ်ကြိမ် တကယ်ခွဲရတော့မယ်”
 “အို...အစောရယ်”
 “တကယ်ပါ ကိုသူရိန်၊ အစောရဲ့အချိန်ဟာ စေ့ကာနီးပြီ”
 “မော့ပါ့မယ် အစောရယ်၊ နားနေနော်၊ ကိုသူရိန် ဆေးတစ်ခွက် ထပ်တိုက်မယ်”

စောရှင်ဦးက လက်ဝါးကာသည်။
 “တော်တော့ မောင်၊ အစောတို့ဆေး ဘယ်လောက်စွမ်းတာ အစော သိတယ်၊ အစော မောင်နဲ့ စကားပြောနိုင်ရုံပါ၊ အစော မောင့်ကို အများကြီး စကားပြောချင်တယ်”
 ဗိုလ်သူရိန်၏ရင်မှာ ဆိုသွားသည်။ တင်းဆည်ထားလျက်မှ မျက်ရည်များက ကျလာသည်။ သူလည်း သိပေသည်။ ဤမျှဒဏ်ရာကြီးနှင့် ဆေးဝါးမစုံသည့် ဤတော့မြဲအလယ်တွင်...။
 “မောင် ငိုနေလား”
 “မငိုပါဘူး အစောရယ်၊ မောင် မငိုပါဘူး”
 “မငိုနဲ့လေ မောင်၊ အစောနဲ့မောင် အခုလို မခွဲရလည်း ရှင်ကွဲ ကွဲရမှာပါမောင်”

ဗိုလ်သူရိန်က စောရှင်ဦး၏ မျက်နှာလေးအား ပါးနှင့်ကပ်ထားမိသည်။ မျက်ရည်ချင်းမှာ ပေါင်းဆုံမိကြသည်။ စောရှင်ဦး၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှ အနွေးဓာတ်သည် တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးနေသည်။ မီးပုံမှ မီးတောက်တို့သည် တဖြည်းဖြည်း လျော့နည်းလာသည်။

“အစောမရှိတဲ့အခါ မောင့်တာဝန်တွေကို ဖြောင့်ဖြောင့်ထမ်းနိုင်လိမ့်မယ်၊ အစော တာဝန်လည်း ကျေပါပြီမောင်”
 ဗိုလ်သူရိန်ရင်ထဲ၌ ဆိုကြပ်လျက် ဘာမှမပြောနိုင်။ မပြောတတ်။

ပြောစရာလည်း မရှိ။

“လူ့ဘဝကြီးဟာ အိပ်မက်ဆိုးကြီးပါ မောင်ရယ်၊ အစော အခု အိပ်မက် ဆိုးကြီးကို မက်ရတော့မယ်”

မီးပုံမှ အရောင်တို့မှာ မှိန်သထက် မှိန်လာသည်။ စောရှင်ဦး၏ အသံတို့ မှာလည်း လေးသထက်လေး၍ တိုးသထက် တိုးခဲ့လေပြီ။

“မောင့်ကို အစော ပြန်တွေ့ချင်သေးတယ်၊ တစ်နေ့...တစ်ချိန်... တစ်နေရာ...တစ်ဘဝ...”

စောရှင်ဦး၏အသံမှာ မြုပ်နှစ်ဝင်သွားသည်။

ဗိုလ်သူရိန်က ထိတ်လန့်တကြား မီးရောင်ဝိုးဝါးဝယ် ဝင်းလက်လျက်ရှိ သော ချစ်သူမျက်နှာလေးအား ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

မျက်လုံးတို့မှ မှိတ်လျက်ရှိလေပြီ။ ထိုခဏတွင်ပင် မီးပုံမှ နောက်ဆုံးမီး တောက်သည် ငြိမ်းသွားခဲ့သည်။

ဗိုလ်သူရိန်က စောရှင်ဦး၏ ကိုယ်ကလေးအား မလွှတ်။ လက်တစ်ဖက်မှ ဓားအား ဆွဲယူလိုက်သည်။

အရူးပမာ ဟစ်အော်ခြင်းကိုလည်း ပြုမိသည်။

“ကမ္ဘာမကြေဘူးကွ...ကမ္ဘာမကြေဘူး”

နောက်တစ်ခဏတွင် ဓားအား မြေ၌ ဆောင့်စိုက်လိုက်၍ စောရှင်ဦး၏ ပူနွေးခြင်းကင်းပြီဖြစ်သော ရင်ခွင်ထက် မျက်နှာမှောက်ကာ ကလေးပမာ ချုံးပွဲချ ငိုကြွေးလိုက်လေသတည်း။

လဆုတ်ရှစ်ရက်လသည် ရိုးမထက်မှ ထွန်းတက်လာသည်။

ရှမ်းပြည်ဘက် တက်သူတို့လည်း လမ်းခွဲခဲ့လေပြီ။

နတ်မောက်မှ ဦးမင်းရောင်၏ အထောက်တော် ဦးဆောင်လျက် ဗိုလ်သူရိန်၊ ဗိုလ်ကျော်ခေါင်၊ ဗိုလ်မင်းထင်နှင့် ခင်ဘုန်းတို့သည် တပည့်များနှင့်အတူ ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်ကို ဖြတ်ကူးလိုက်ကြသည်။

မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းထိပ်မှ ဗိုလ်သူရိန်သည် မြောက်ဘက်သို့ မြင်းထက်က ပြန်လည်ကြည့်မိသည်။

လရောင် မှန်ဝါးဖြစ်သဖြင့် ရွှေရောင်ဝင်းသော မြေနှုန်းပြာသာဒ်တော်ကြီး အားလည်း မမြင်ရပြီ။ မြင်ရသည့်တိုင် နရသနင်း မင်းလည်းရှင်းကွာ ရန်သူလက်

သက်ဆင်းရုရှာသည့် ရတနာပူရရွှေမြို့တော်ကား လွမ်းလှအံ့ဖွယ် မရှိပြီတကား။

ခရီးထိပ်မှ မည်သူက လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ဆိုသည်မသိ။ တေးသံသည် ကြေကြေကွဲကွဲ ပေါ်လာသည်။

“နန္ဒဝရေဝန်းရံခပတ်လည်ကာ၊ ရွှေမန်းတောင်တော်သာ၊ အို...ဆန်းပါလှ မြို့နန်းရွှေတိသာ...အိုလေ...ဆန်းပါလှ၊ မြို့နန်းရွှေတိသာ...”

မရှိတော့၊ မဟုတ်တော့ပြီဖြစ်သော အတိတ်အား ပြန်လွမ်းဆွတ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဗိုလ်သူရိန်၏မျက်လုံးများက မြစ်ကွေ့မှ ရွှေစာရံစေတီဆီသို့ ရောက်လာ သည်။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ဤနေရာဝယ် ဖျော့ဖျော့သာ ကျန်ရှိသော လရောင်၌ မြစ်ရေခြားရာမှ လက်ပြကုန်ရစ်သူ ကမ္ဘာ့စာအလှ သက်မျှချစ်သူ၏ ရွှေဝါရည်ဝင်း ကြောကြောရှင်းသည့်သဏ္ဍာန်အား မြင်ယောင်မိသည်။

ယခုမှ မြစ်ရေမက၊ ဘဝခြားပေပြီ။

ထီးနန်းလည်းရှုံး၊ ချစ်သူလည်းဆုံးနှင့် နှလုံးပေါက်ကွဲမတတ် ဝေဒနာနှင့် ဗိုလ်သူရိန်မှာ ကျောက်ရုပ်ပမာ ငြိမ်နေမိသည်။

ထိုစဉ်ဝယ် လက်တစ်ဖက်က ပခုံးထက် ပိုက်ပွေ့ကျလာသည်။ တည်ငြိမ် လေးနက်သော ဗိုလ်ကျော်ခေါင်၏ အသံမှာလည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။

“နောက်ကို ပြန်မတွေးနဲ့တော့ သွေးသောက်ရယ်၊ ရှေ့ကိုသာ ချီကြစို့ရဲ့၊ ဟော...ဟိုနတ်မောက်ဆီက ထွန်းတက်လာတဲ့ ကြယ်တစ်ပွင့်ဟာ သွေးသောက်တို့ ကျုပ်တို့ရဲ့ အနာဂတ် ကြယ်မင်းပင် မဟုတ်လေလော”

ဗိုလ်သူရိန်က မြင်းစီးလျက် ဗိုလ်ကျော်ခေါင် ဓားဦးနှင့် ညွှန်ပြရာဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

အဝေးဝယ် တောင်ဘက် မည်းမည်းမှောင်သော မိုးပြင်၌ ကြီးမားသည့် ကြယ်တစ်ပွင့်သည် ရဲရဲနီ ထွန်းပြောင်နေ၏။

ဗိုလ်သူရိန်သည် သက်ပြင်းကိုရွိုက်၊ အံကိုကြိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မြင်းဇက်ကိုလွှတ်ကာ ကြယ်မင်းဥက္ကာ ရွန်းရွန်းဖြာလျက်ရှိသည့် နတ်မောက်ရှိရာ ဦးတည်၍ တစ်ဟုန်ထိုး စိုင်းနှင့်ခဲ့လေသတည်း။

ကိုးကားသော စာအုပ်များ

1. History of the Far East by G.N. Steiger.
2. Europe and Burma by D.G.E. Hall.
3. Early English Intercourse With Burma, by D.G.E. Hall.
4. A people at School by H.F. Hall.
5. British Rule in Burma by G.E. Harvey.
6. They Reigned in Mandalay by E.C. V. Fourcar.
7. Burma By D.G.E. Hall.
8. The Last of The Konbaung Kings, by Mg Mg Pye.
9. The Burma, His Life and Nations by Shway Yoe.
10. The Pacification of Burma, by Sr. Charles Chrosthwait, K.C.S.
11. A Short History of British Colonial Policy, by H.E.
12. The Making of British India by Ramsay Muir.

၁၃။ ရွှေဘုံဒါနိဒါန်း။

၁၄။ မင်းတုန်းမင်း၏ တစ်နေ့တာ၊ ရေးသူ မြကေတု(မြဝတီမဂ္ဂဇင်း)။

၁၅။ မန္တလေးရတနာပုံ ပိုးမှတ်စု။

၁၆။ ကင်းဝန်မင်းကြီးသမိုင်း၊ ရေးသူ မောင်မောင်တင်။

၁၇။ မြန်မာမင်းတို့လက်ထက် ပညာရှိများအကြောင်း၊

ရေးသူ မှော်ဘီဆရာသိန်းကြီး။

၁၈။ နယ်ချဲ့မြန်မာအရေးတော်ပုံကျမ်း၊ ရေးသူ ငသိုင်းချောင်းမောင်မောင်။

၁၉။ ဝန်းသိုစော်ဘွားကြီး၊ ရေးသူ ဦးစိုးမောင်(မြန်မာ့အလင်း)။

၂၀။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း တည်းဖြတ်သည်။

၂၁။ မြန်မာရာဇဝင်၊ ရေးသူ ဦးဘသန်း။

၂၂။ စာဆိုတော်ဝတ္ထုကြီး၊ ရေးသူ ဒဂုန်ခင်ခင်လေး။

အခြားအကိုးအကားများ

၁။ ရွှေပြည် ဦးဘတင်၏ ရှင်းလင်းပြောပြချက်။

၂။ မန္တလေးတက္ကသိုလ်ရာဇဝင် ပါမောက္ခ ဒေါက်တာဦးမောင်မောင်ကြီး၏ ရှင်းလင်းတင်ပြချက်။

၃။ မန္တလေးတက္ကသိုလ်ရာဇဝင် ကထိက ဦးသက်ထွန်း၏ ဟောပြောချက်။

ကံကော်ဝတီရည် မှ
'တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်' တအုပ်ပျား

၁။ မိုးတွေရွာမှဖြင့်လျှင်ကွယ်	တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
၂။ နွယ်ဦးမွန်ဖို့ ချစ်ထွဋ်တင်သည်	တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
၃။ တိမ်ညိုအလွင့် လအမြင့်	တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
၄။ မိုးညအိပ်မက်မြူ	တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
၅။ နှင်းငွေတစ်ထောင့် မိုးတစ်မှောင့်	တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
၆။ မောင့်ဘဝညအလားကွယ်	တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
၇။ မျက်ရည်လောကများ၏ ဟိုမှာဘက်	တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
၈။ နွေကန္တာဦး	တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
၉။ လွမ်းတေးမဆုံးစေနှင့် စောသခင်	တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
၁၀။ ဤမြေမှသည်	တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
၁၁။ တစ်ပြည်သူမရွေထား	တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
၁၂။ သူငယ်ချင်းလှိုပဲဆက်၍ခေါ်မည်နိုင်	တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
၁၃။ စိမ်းနေဦးမည့် ကျွန်တော်မြေ	တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
၁၄။ ချစ်သောဤကမ္ဘာ	တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
၁၅။ ညနက်နက်မှာ လထွက်ခြင်း	တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
၁၆။ ပညာရဲ့သဘော	တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
၁၇။ ဘုန်းနိုင်အတွေး ဘုန်းနိုင်အမြင်	တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
၁၈။ လွမ်းပါလေရစ် သည်သောင်ငွေဦး	တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
၁၉။ ဝသန်လေချိန်မှန်ကူး	တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
၂၀။ ပိတောက်ပွင့်ဆဲ လသာဆဲဝယ်	တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်